COLECȚIA

Iubiri de poveste

JULIE ANNE LONG

Plăceri primejdioase

Julie Anne Long
Plăceri primejdioase

***The Perils of Pleasure by* Julie Anne Long**

Copyright © 2008 Julie Anne Long
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal

Soft

Prolog

La fel ca în fiecare sâmbătă la taverna Pig & Thistle, din Pennyroyal Green, tabla de şah înfăţişa o bătălie în miniatură între alb şi negru, iar Frances Cooke şi Martin Culpepper stăteau aplecaţi deasupra ei ca doi generali încărunţiţi din tabere opuse, care-şi preluaseră locurile de cinste în faţa focului.

Dar, în ziua aceea, acesta era singurul lucru obişnuit din oraşul Pennyroyal Green.

Ned Hawthorne se opri din sarcina sa nesfârşită de a mătura podeaua pentru a o păstra imaculată: nu era nici ora douăsprezece ziua, şi totuşi toate mesele uzate din tavernă erau ocupate. Pe lângă clienţii obişnuiţi, se aflau acolo şi câţiva locuitori din Pennyroyal Green, care nu-şi făceau prea des apariţia în tavernă: parohul – despre care se ştia lucrul extrem de enervant că nu punea niciodată gura pe alcool –, misterioasa domnişoară Marietta Endicott de la prestigioasă Şcoală de Fete a Domnişoarei Endicott – care fusese convinsă cumva să coboare dealul pe care se afla instituţia – şi câţiva ţigani din tabăra de vară de la marginea oraşului, dintre care unul ţinea în mână o vioară dezacordată.

Ned Hawthorne, a cărui familie deţinea de secole taverna Pig & Thistle, nu mai văzuse niciodată atât de multe chipuri serioase adunate la un loc sub acoperişul său.

Şi era şi prima dată când vindea atât de puţină băutură clienţilor săi.

Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă voiau să organizeze un priveghi adecvat pentru Colin Eversea, cineva trebuia să preia iniţiativa şi să pună lucrurile în mişcare.

— Ei bine, era numa’ o chestiune de timp pân’ să fie spânzurat Colin Eversea, zise el, rupând liniştea din jur.

Iar afirmaţia aceea chiar reuşi să spargă gheaţa.

Răsună imediat un tumult de aprobări, care dădu naştere unei adevărate polemici.

— O, da, dacă un Eversea va fi spânzurat în cele din urmă, atunci cu siguranţă el ar fi prima mea alegere, se auzi o voce dispreţuitoare.

— Ba nu! Colin e un băiat bun! contracară altcineva, vehement. De fapt, cel mai bun!

— Colin e bun la a fi rău, strigă o altă persoană, acoperind râsetele generale şi câteva proteste chiţăite.

— Hai să zicem că are un suflet bun, interveni cineva diplomat, de lângă vatră. La fel de bun cum e ziua de lungă.

— Ce vorbeşti? Mie îmi datorează cinci lire! se auzi imediat o voce indignată, de undeva din spate. Acum n-o să mai văd niciodată banii ăia.

— Trebuia să te ducă căpăţâna să nu pui pariu pe ceva cu Colin Eversea!

Vocile se stinseră aproape imediat şi se instală din nou liniştea.

Apoi cineva îşi drese glasul.

— Şi a mai fost şi povestea aceea cu contesa, se auzi o voce nesigură.

— Şi cu actriţa…

— Şi cu văduva…

— Şi cu calul de curse…

— Şi cu jocurile de noroc…

— Şi cu duelurile!

Şi răsună din nou un cor de voci amestecate, care râdeau şi se minunau, şi îl înjurau, şi-l preamăreau pe Colin Eversea.

„Ah! E mai bine aşa!” se gândi Ned. Controversele îi făceau pe oameni să se simtă însetaţi.

Şi, după cum era de aşteptat, faimoasele beri blonde şi brune de la taverna Pig & Thistle începură să curgă din abundenţă de la robinetele butoaielor, urmate de sunetul preferat al lui Ned: clinchetul monedelor care zdrăngăneau pe bar şi pe mese. Şi în cel mai scurt timp fiecare persoană

prezentă acolo sorbea dintr-o halbă.

Ned împinse apoi mătura într-o parte, fără să se întoarcă. Cu toată zarva aia de la discuţiile despre Colin Eversea, tot putuse auzi în spatele lui paşii fiicei sale Polly. Se gândi că i-ar fi recunoscut oricând, oriunde şi indiferent de zgomotele înconjurătoare.

Dar, cum fata nu apucă mătura, el o clătină un pic ca să-i atragă atenţia, după care se uită peste umăr, şi imaginea pe care o văzu îl făcu să elibereze un oftat prelung şi greoi: cearcăne vineţii şi adânci sub ochi umeziţi, o faţă lungă şi îndurerată şi un păr ciufulit.

— Haide, Polly…

— Dar l-am iubit, tată!

— Ba nu l-ai iubit, draga mea, îi explică el, răbdător. Ţi-a zâmbit de cel mult două ori… Asta nu-i iubire.

— Nici nu a fost nevoie de mai mult, tată, se tângui ea.

Şi cu asta, descrierea lui Colin Eversea era completă. Era un ticălos blestemat.

În ziua aceea la Pig & Thistle nu exista nicio femeie cu vârsta cuprinsă între şaptesprezece – aceasta era Polly – şi şaptezeci de ani care să nu fie tulburată de spânzurarea lui Colin Eversea. Ba chiar mai multe dintre ele vărsau lacrimi fierbinţi pentru el. Iar domnii păreau la fel de posomorâţi. Dar, în fond, era şi normal. Colin Eversea era cel mai amuzant netrebnic pe care-l produsese familia Eversea în zeci de ani şi unul dintre cei mai buni clienţi ai lui Ned. Şi, în doar câteva ore, spânzurătoarea avea să priveze oraşul Pennyroyal Green de existenţa lui.

Dintr-odată, un domn cu un chip plăcut şi îmbrăcat într-o redingotă groasă – un străin neştiutor, care venise în tavernă cu mult înaintea mulţimii şi se hotărâse să rămână ca să încerce berea brună – făcu o greşeală: se aplecă spre Frances Cooke, care stătea deasupra tablei de şah, şi zise:

— Mii de scuze, domnule, dar să înţeleg că acest… Colin Eversea – Diavolul din Sussex – este de loc din acest oraş?

Culpepper oftă ostentativ, îşi împinse încet scaunul de la masa de şah, îşi încrucişă braţele la piept şi îndreptă privirea spre grinzile din tavan.

— Eşti nou-venit în Pennyroyal, nu-i aşa, fiule?

Frances Cooke avea o voce blândă din născare, dar în clipa aceea o ridicase puţin pentru a sublinia întrebarea, iar asta îi conferea o notă puternică şi distinctivă. Unii ar fi spus chiar că omul avea o voce… profetică, prevestind ceva de rău augur. Dezbaterile pline de ardoare din tavernă se stinseră imediat şi se aşternu liniştea.

Toată lumea ştia ce era pe cale să se întâmple.

— Da, domnule, îi răspunse jovial străinul neştiutor. Eram în trecere pe aici în drum spre Brighton, când calul meu şi-a pierdut o potcoavă. Fierarul se ocupă de el chiar în clipa aceasta. Sunt domnul William Jones.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Jones, zise Frances Cooke şi întinse mâna, ca să i-o strângă domnului Jones.

Frances Cooke era înalt, slab şi cocârjat şi semăna cu un pom tânăr care se străduia să rămână în picioare în faţa unei rafale puternice de vânt. Avea părul rar, sprâncenele cenuşii atât de stufoase şi de alerte, că ar fi putut fi confundate cu uşurinţă cu nişte rozătoare sprintene, şi pe vârful nasului purta nişte ochelari care aminteau de perioada în care Britania se aflase sub autoritatea Romei. Frances Cooke era un om care ştia foarte multe lucruri: cunoştea povestea din spatele fiecărui nume gravat pe fiecare piatră de mormânt din cimitirul Pennyroyal Green, proveniența fiecărei pietre de carieră care fusese folosită pentru construirea bisericii oraşului, faptul că fundaţia lăcaşului de cult fusese ridicată pe ruinele unui vechi templu druid şi că lemnul folosit la cioplirea meselor pe care-şi odihnea coatele provenea din pădurea Ashdown.

Şi Frances Cooke nici nu se sfia să povestească tot ceea ce ştia.

— A, foarte bine. Trebuie să încep prin a spune că povestea lui Colin Eversea este una foarte interesantă. Şi, ca să o spunem aşa cum se cuvine, trebuie să ne întoarcem

până la perioada lui William Cuceritorul.

— Sfinte Sisoe! Trebuie să ne întoarcem în timp aşa mult?

Domnul Jones îi cânta în strună domnului Cooke. Domnul Cooke îl fixă cu privirea pe domnul Jones îndeajuns de mult încât să-i provoace o mică tresărire nervoasă a degetelor pe care le ţinea strâns în jurul halbei de bere.

— Mă întreb, domnule Jones… în timp ce treceai prin oraş, s-a întâmplat cumva să observi în piaţa oraşului doi stejari bătrâni cu trunchiurile foarte apropiate unul de altul? întrebă el cu blândeţe.

— De fapt, chiar da. Sunt doi copaci uriaşi. Şi oraşul este foarte frumos.

Cooke încuviinţă din cap, de parcă era ceva de la sine înţeles.

— Ei bine, domnule Jones, acei doi stejari erau doar nişte bieţi puieţi la vremea când William Cuceritorul a pus prima dată piciorul pe pământ englezesc. Şi, de-a lungul secolelor, rădăcinile lor au crescut şi s-au împletit atât de mult, că acum se luptă pentru spaţiu şi depind unul de altul pentru a putea rămâne în picioare. Iar asta… Frances Cooke se aplecă uşor în faţă, secretos, şi, odată cu el, fiecare om din tavernă se aplecă instinctiv în direcţia lui, parcă împins de la spate de un vânt nevăzut. Apoi glasul lui Frances Cooke căpătă o rezonanţă de stentor[1], caracteristică unui bard cu experienţă… *Asta,* prietene, este o metaforă potrivită pentru a descrie relaţia dintre familiile Eversea şi Redmond. Pentru că aceste două familii s-au stabilit în Pennyroyal Green încă de dinainte ca acest oraş să aibă un nume… şi dinainte ca William Cuceritorul să calce prima dată pe ţărmurile astea. Iar vechile vrăjmăşii şi secrete le unesc în continuare… şi le blestemă până-n ziua de azi.

---

1 Se face referire la personajul Stentor, emblematic pentru opera *Iliada.* Stentor a fost un erou grec care a participat la războiul troian, care, atunci când striga, acoperea cu vocea sa glasurile a cincizeci de oameni, (n.tr.)

Şi, fără voia lui, străinul se pomeni captivat de poveste şi se cufundă într-o tăcere scurtă şi gânditoare.

— Pentru Dumnezeu! reuşi în cele din urmă să articuleze. Secrete şi vrăjmăşii? Ce fel de secrete şi vrăjmăşii?

Toată lumea din tavernă părea destul de mulţumită de efectul pe care-l avusese povestea asupra vizitatorului. Se aşternu apoi o tăcere relativă – pentru că încă se auzea sunetul oamenilor care-şi sorbeau băuturile, lucru care-l bucura enorm pe Ned Hawthorne. Şi apoi începură din nou discuţiile.

— Ei bine, nu ar mai fi secrete dacă le-am şti cu toţii, nu-i aşa, domnule? Dar, pe de o parte, unii oameni spun că resentimentele dintre ei ar fi început atunci când primul saxon – un membru al familiei Redmond – a despicat în două ţeasta primului normand… un Eversea… Demult, în 1066. Familia Redmond, pe de altă parte, susţine că vrăjmăşia a pornit cu mult înainte de asta… ba chiar înainte ca Britania să se afle sub autoritatea Romei, pe vremea când toţi strămoşii noştri se îmbrăcau cu piei de animale. Ei spun că un Eversea a furat vaca unui Redmond.

Afirmaţia aceasta stârni un hohot de râs scurt şi nervos din partea domnului Jones.

— Aha, înţeleg. Păi, şi s-au adus vreodată ceva dovezi în legătură cu furtul vacii?

— Nimic nu se poate dovedi vreodată când e vorba despre un membru al familiei Eversea, bombăni cineva din spatele mulţimii, râzând apoi răguşit.

Frances Cooke primi întreruperea cu un zâmbet tolerant.

— Este adevărat, domnule Jones. Ambele familii sunt extrem de bogate şi de influente în ziua de azi. Dar zvonurile spun că furtul vacii n-ar fi fost decât începutul felului în care familia Eversea intenţiona să-şi clădească averea. Vezi dumneata, sunt un clan foarte vesel, aşa că ar fi greu de spus ceva cu siguranţă… Dar s-a făcut aluzie la piraterie. S-a sugerat şi contrabanda. Şi s-au vehiculat şi

alte lucruri, cu mult mai grave. Răpire, furt... S-au aruncat multe acuzaţii de-a lungul timpului. Şi, după cum ştim cu toţii, acuzaţiile tind să aibă undeva o bază reală. Dar nimeni nu ştie cu siguranţă de unde provine averea lor considerabilă şi nimeni nici n-a putut demonstra nimic. Şi tocmai de-aceea este un şoc aşa mare pentru noi toţi să aflăm că un Eversea va merge la spânzurătoare pentru uciderea vărului unui Redmond, într-o încăierare de tavernă. De ce tocmai acum, după sute de ani?

Domnul Jones cugetă o clipă asupra acestui lucru.

— Păi, şi-n cazul acesta, crezi că i se face cu adevărat dreptate lui Colin Eversea?

Frances Cooke îşi împreună degetele sub bărbie şi-şi mută privirea spre grinzile din tavan.

— Păi, presupun că depinde ce înţelegi prin dreptate, domnule Jones. Pentru că se mai spune şi că un Eversea şi un Redmond sunt predestinaţi să-şi frângă inima unul altuia, o dată la fiecare generaţie. Iar Lyon Redmond – cel mai mare dintre copiii familiei Redmond – a dispărut cu mulţi ani în urmă. Familia lui crede că de vină a fost Olivia Eversea – fata cea mai mare a familiei Eversea –, care i-ar fi frânt inima.

Se aşternu din nou liniştea în încăpere. Întregul oraş cunoştea deja povestea, dar era una destul de violentă pentru ca un străin să o poată asimila cu uşurinţă.

— Dar cred că vorbesc în numele nostru al tuturor... începu Cooke şi-şi aruncă privirea spre orăşenii prezenţi în tavernă, când spun că sunt absolut şocat că s-a ajuns la spânzurătoare. Şi că lumea îi va simţi lipsa lui Colin Eversea.

Răsună un murmur aprobator, căruia îi urmă o şoaptă, încă destul de indignată:

— ... mie îmi datorează cinci lire!

— În cinstea lui Colin Eversea! decretă Frances Cooke, ridicând vocea, dar şi halba de bere. Nemernic crai şi afemeiat ticălos!

— Şi prieten! conchise ferm Ned Hawthorne.

— Şi prieten!

Dispreţul, jovialitatea şi ironia se amestecară apoi într-un vuiet de rămas-bun.

Toţi cei prezenţi în tavernă ridicară halbele de bere, le ciocniră şi le dădură pe gât, după care îşi folosiră mâinile pentru a se şterge la gură de spumă. Degetele lui Culpepper cuprinseră încet vârful reginei lui Cooke şi ridicară extrem de uşor piesa de joc de pe tabla de şah.

Poate că Cooke era povestitorul oraşului, dar Culpepper era cel care câştiga de obicei la şah.

Capitolul 1

De-a lungul timpului, existaseră o mie de feluri în care Colin Eversea şi-ar fi putut găsi sfârşitul – înecându-se în râul Ouse la vârsta de şase ani, de exemplu, sau prăvălindu-se de pe spalierul care ducea în sus spre dormitorul lui Lady Malmsey, douăzeci de ani mai târziu. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu se gândise niciodată la posibilitatea de a fi spânzurat. De fapt, el crezuse întotdeauna că în cele din urmă – şi la drept vorbind chiar mai avea multe lucruri de zis şi de făcut – avea să-şi dea ultima suflare zăcând pe patul lui, alături de frumoasa Louisa Porter din Pennyroyal Green, care îi va fi fost soţie timp de mai bine de trei sau patru decenii.

Nu îşi imaginase niciodată… dar absolut niciodată… că avea să-şi petreacă ultimele ore din viaţă într-o celulă răcoroasă a închisorii Newgate, împreună cu un hoţ pretenţios căruia i se spunea Jack cel Rău.

Iar în acea clipă Colin şi Jack cel Rău stăteau în stranele capelei de la Newgate, în timp ce preotul închisorii turuia cu ardoare despre chinurile eterne care-i aşteptau pe amândoi în iad, odată ce sufletele aveau a le părăsi corpurile. În curând aveau să li se pună cătuşele, braţele urmau a le fi legate, iar ei aveau să fie atârnaţi de

spânzurătoarea ridicată afară.

Jack cel Rău părea la fel de plictisit ca un băieţel obligat să stea în sala de clasă într-o zi însorită. Îşi curăţă unghiile. Apoi râgâi şi se bătu cu pumnul pe stern, pentru a elimina toate gazele din stomac. Ba chiar se şi lăsă pe spate şi eliberă un căscat uriaş, oferindu-i preotului o privelişte nedorită asupra gurii lui înnegrite şi lipsite de dinţi. Una peste alta, era o bravadă spectaculoasă. Din păcate, era irosită pe publicul care plătise bani buni pentru privilegiul de a vedea cum cei doi condamnaţi la moarte erau torturaţi în timpul slujbei de dinainte de spânzurare.

Căci Colin era cel pe care veniseră să-l vadă.

Se uitau curioşi peste balustrada de la etajul capelei, dornici să-l compare pe omul în carne şi oase cu imaginile de pe pamfletele tipărite care le foşneau în mâini. Simpla cerneală nu îl onora câtuşi de puţin pe Colin Eversea cel adevărat. Nu îi onora înălţimea considerabilă, graţia caracteristică a mişcărilor şi nici ochii arzători sau trăsăturile puternice şi elegante. La urma urmei, în ultimele săptămâni, ziarele fuseseră pline de nenumărate imagini sinistre. Englezilor nu le plăcea nimic mai mult decât un criminal cu charismă… şi era cu atât mai bine dacă mai era şi teribil de chipeş.

Ian, fratele său, îi adusese la un moment dat lui Colin unul dintre cele mai populare ziare, în care era înfăţişat având coarne diavoleşti, o coadă despicată şi un cuţit ridicol – care era de fapt mai degrabă un iatagan – de pe care picura sânge, adunându-se într-o baltă imensă.

Cu toate acestea, într-o notă rară de autenticitate, artistul considerase de cuviinţă să-l ilustreze purtând un veston cu croială Weston[2].

— Seamănă perfect cu tine, îi spusese Ian.

Pentru că, în fond, pentru asta există fraţii.

— Ce prostii blestemate! exclamase Colin cu un aer de superioritate şi-i întinsese înapoi ziarul. Coarnele mele

2 Veston bărbătesc, cu croială cambrată pe corp (n.tr.)

sunt mult mai maiestuoase.

Ian dăduse să zâmbească, doar că încremenise pe la jumătatea mişcării. Şi Colin înţelesese foarte bine de ce. Expresia „coarne maiestuoase” le amintise amândurora de prima dată când Colin doborâse un berbec – în pădurea lui Lord Atwater.

Însă niciunul din ei nu zisese nimic cu voce tare. Îi legau mult prea multe amintiri. Şi la momentul acela fiecare dintre ele – de la cea mai mică, până la cea mai mare – fusese la fel de dureroasă ca o lovitură de cuţit. Iar rostirea cu voce tare a uneia dintre ele ar fi făcut-o cumva să pară mai importantă decât toate celelalte. Aşa că refuzaseră cu stoicism să depene amintiri.

În schimb, discutaseră prostii despre ziarul pe care-l adusese Ian.

— Ai vrea să înrămezi ăsta?… Cred că s-ar potrivi cel mai bine o ramă aurie… zisese Colin, după ce îi dăduse înapoi ziarul fratelui său.

Spusese asta mai mult pentru urechile directorului închisorii, care căutase să stea cât mai mult în vecinătatea lui, pentru a-i nota comentariile şi a le vinde apoi ziarelor de scandal. Ziarele căpătaseră astfel două valenţe complet diferite – de amintiri preţuite, dar şi de investiţii valoroase. Pentru că, în clipa aceea, Colin Eversea nu mai era doar o legendă… ci o veritabilă industrie.

În onoarea lui se născuse chiar şi o baladă populară care răsuna peste tot prin taverne, pe la colţurile străzilor, pe scenele teatrelor şi prin spectacolele muzicale produse de amatori:

O, de-aţi crezut că nu veţi apuca
Moartea lui Colin Eversea.
Veniţi cu mine, băieţi, şi atunci îl veţi vedea
Într-o zi de vară de piept cu al său călău.
Căci a fost un hăndrălău destul de rău
Şi haideţi cu toţii să cântăm!

Şi ce melodie voioasă! Înainte ca situaţia să ia o întorsătură atât de sumbră, pe când încrederea lor fusese de nezdruncinat, iar petiţiile familiei Eversea care cereau eliberarea lui Colin erau încă proaspete în mâinile ministrului de interne, fraţii lui se amuzaseră concepând propriile lor versuri – majoritatea dintre ele vorbind despre priceperea lui sexuală, despre mărimea bărbăţiei sale sau chiar despre lipsa acesteia.

Pentru că, din nou, pentru asta există fraţii.

Lui Colin însă i se părea totul o mare ironie a sorţii. Pentru că îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale efervescente străduindu-se din răsputeri să se facă remarcat printre numeroşii săi fraţi impunători şi să câştige admiraţia tatălui său. Ba chiar mersese atât de departe încât să se înroleze în armată. Cu toate acestea, reuşise cumva să se întoarcă de la război nevătămat, în timp ce Chase, de exemplu, revenise acasă cu un şchiopătat eroic, iar Ian fusese şi el rănit în acţiune. Pe de altă parte, tatăl său – Jacob Eversea – îl tratase întotdeauna cu un soi de detaşare năucitoare. Probabil pentru că era cel mai mic dintre fraţi şi fusese mereu cel care îi cauzase cele mai mari bătăi de cap. Poate că tatăl său socotise încă de la bun început că nu era o idee bună să se ataşeze prea mult de el, pentru că ştiuse că avea toate şansele să-şi găsească un sfârşit prematur, aruncându-se în vreun duel sau în vreo cursă de cai sau căzând de pe spalierul de sub balconul vreunei contese măritate.

Totuşi, cea mai mare ironie rămânea faptul că mezinul reuşise să facă ceva ce nu izbutise niciun alt membru al familiei Eversea de-a lungul istoriei. Şi anume, să fie prins. Iar lucrul acesta îl transforma într-o legendă vie a clanului Eversea.

Cealaltă mare ironie era, desigur, faptul că era cu adevărat nevinovat de crima de care era acuzat. Însă, de vreme ce membrii familiei Charlie îl găsiseră cu mâna pe cuţitul însângerat înfipt în pieptul lui Roland Tarbell, şi singurul martor al crimei – Horace Peele, omul care avea un

câine cu trei picioare pe nume Snap – dispăruse fără urmă, iar singurul martor la dispariţia martorului susţinuse cu ardoare că văzuse cum Horace Peele fusese răpit de o caleaşcă de foc înaripată…

Ei bine, la drept vorbind, nu prea putea învinovăţi juraţii pentru verdict.

Şi apoi familia Eversea se pomenise că petiţia pe care o înaintase ministrului de interne, cerând eliberarea lui Colin, întâmpinase dificultăţi misterioase la fiecare pas. Ba chiar fuseseră refuzate cu regret şi orice negocieri pentru transportarea lui la locul execuţiei.

Îi răsuna constant în minte „Sunt nevinovat!”. Iar strădania de a nu da frâu liber acestui strigăt – pentru că folosea umorul pe post de scut şi fusese crescut să fie mândru – dădea naştere acelor replici spirituale strălucitoare pe care gardienii şi directorul le vindeau apoi ziarelor. Şi astfel Colin se găsea captiv într-o plasă impenetrabilă şi lipicioasă ţesută dintr-un trecut lung şi întunecat… şi din propriile lui suspiciuni.

Pentru că, la cum arătau lucrurile în momentul acela, Marcus Eversea – fratele cel mai mare al lui Colin şi cel care îl salvase de la înec din râul Ouse cu zeci de ani în urmă – era cel care urma a se trezi în pat alături de frumoasa Louisa Porter pentru următorii patruzeci sau cincizeci de ani.

Pentru că Ian crezuse în mod eronat că fratele său avea să se bucure la aflarea acestei veşti. La urma urmei, Marcus se oferise elegant să o salveze pe Louisa din situaţia dificilă în care se regăsea din punct de vedere financiar, iar ea acceptase propunerea lui. Din păcate însă, veştile nu reuşiseră altceva decât să dea naştere unui ghem de spini în mintea lui Colin şi să îl priveze de şansa unei nopţi cu somn liniştit.

Totuşi, Colin avea darul de a observa lucruri – un dar pe care în parte şi-l perfecţionase şi ca rezultat al faptului că era cel mai mic dintr-o familie foarte numeroasă. Aşa că înţelegea că probabil era singurul om de pe lume care ştia

că Marcus o iubise pe Louisa de când avea treisprezece ani şi că – la fel ca el, de altfel – fratele său se îndrăgostise de ea în timpul unui picnic în Pennyroyal Green.

Şi Marcus avea să se căsătorească cu Louisa peste o săptămână.

Iar Colin urma a fi spânzurat în mai puţin de o oră.

*

În ziua aceea, conacul Eversea din St. James Square era cufundat într-o linişte ca de mormânt, iar asta făcea ca păsările care cântau un duet în grădină să semene extrem de mult cu nişte soprane de la Covent Garden. Cântecul lor vesel şi complicat, cu arii, triluri şi pauze pentru ciripit, răsuna prin toate încăperile din casă.

Marcus Eversea se gândi atunci că păsările nu aveau nici cea mai mică idee despre însemnătatea zilei în curs.

Patriarhul familiei, Jacob, şi mama lor Isolde se aflau în salonul de zi, alături de copiii lor, Ian, Chase, Olivia, Genevieve şi Marcus. Stăteau cu toţii încremeniţi pe scaune şi pe canapele, purtând deja haine de doliu – în care arătau, desigur, fabulos. Culorile doliului erau extrem de măgulitoare pentru fizionomia membrilor familiei Eversea, care aveau părul negru, tenul deschis la culoare şi majoritatea ochii albaştri. Chase şi Marcus se numărau printre puţinii care aveau ochii închişi la culoare. Cât despre Colin… ei bine, Marcus considerase întotdeauna că ochii fratelui său erau dificil de descris în cuvinte. Cu toate acestea, el făcea excepţie de la regulă.

Colin le poruncise tuturor ca nu care cumva să se apropie de Old Bailey în ziua aceea.

— Nu accept! decretase el ferm. Promiteţi-mi că mă veţi aştepta în St. James Square, că veţi vorbi despre mine cât zăboviţi şi că îmi veţi ridica trupul mai târziu. Şi ţineţi minte că vreau sicriul cu decoraţiuni de alamă, căptuşit cu mătase albastră, şi un lacăt al naibii de bun.

Colin ştia mereu foarte bine ce voia.

Iar Louisa Porter fusese ceva ce-şi dorise dintotdeauna. Şi acum, că avea să devină o Eversea în curând, era şi ea acolo împreună cu ei. Doar că stătea puţin separat, într-un fotoliu care o cuprindea aproape în totalitate. Ţinea mâinile nemişcate în poală. Dar îşi petrecuse strâns degetele în jurul încheieturii celeilalte mâini, de parcă o capturase după ce se chinuise să o facă să se supună. Sau ca şi când avea nevoie să o oprească să nu…

„Să nu ce?” se întrebă Marcus. Să nu-şi sfâşie îmbrăcămintea? Să nu-şi smulgă părul din cap? Nu. Frumuseţea şi educaţia aleasă erau tot ce avea de oferit Louisa în materie de zestre, aşa că nu îşi prea putea permite să-şi dea frâu liber în gesturi melodramatice – spre deosebire de domnişoara Violet Redmond, de exemplu, care excela la acest capitol. Domnişoara Redmond ameninţase cândva că avea să se arunce în fântână din cauza unei neînţelegeri cu un pretendent. Şi chiar reuşise să-şi treacă un picior peste peretele fântânii înainte ca respectivul pretendent să o apuce de braţe şi să o tragă înapoi. Şi apoi omul dăduse dovadă de înţelepciune şi… fugise. Doamne, Dumnezeule! Şi, în clipa aceea, Marcus înţelese cu stupoare că aproape că îi era frică de Violet Redmond. Iar el era un om care nu se temea de nimic. După întâmplarea aceea nefericită, doamna îşi mai aruncase o dată ochii superbi în direcţia lui. Dar el ştiuse că nu era bărbatul capabil să o ţină în frâu, aşa că-şi mutase grabnic privirea.

Louisa Porter nu era o femeie cu înclinaţii histrionice. În schimb, toate simţămintele ei din momentul acela erau date în vileag de felul în care îşi ţinea strâns încheietura şi după cum i se albiseră mâinile.

Marcus îi urmări din priviri silueta. Şi se întrebă dacă avea să fie mereu acea… acea poticneală în respiraţie ori de câte ori o privea. Era absolut uimitor că putea exista pe lume cineva sau ceva atât de… atât de…

Dar Marcus era un om pragmatic de felul său şi cu un

caracter chibzuit. Aşa că abandonă imediat căutarea cuvântului perfect pentru a o descrie. Mai cu seamă că ştia că nu avea să-l găsească niciodată.

Louisa se întoarse spre el şi ridică uşor capul, de parcă orice mişcare cât de mică i-ar fi produs o suferinţă fără egal. Ochii ei erau de un albastru atât de curat, încât trimitea pe oricine cu gândul la… — „Ei bine, la lucruri albastre”, se gândi el – şi asta îl făcu încă o dată să-şi blesteme vocabularul limitat la terenuri şi cai, şi şanţuri de epurare, şi investiţii.

Nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că probabil Colin ar fi ştiut exact ce nuanţă de albastru aveau ochii ei. Dar Marcus ştia foarte bine că Louisa Porter nu fusese de acord să se căsătorească cu el datorită abilităţii lui de a vorbi în metafore. Aşa că, în schimb, trasă absent cu degetul conturul unui nasture de sidef al vestei lui de la clubul Mercury, căutând alinare. Pentru că acel articol simplu de îmbrăcăminte era emblematic pentru ceea ce-i putea oferi el Louisei.

Şi tocmai Louisa fu cea care vorbi în cele din urmă, rupând tăcerea aceea îngrozitoare.

— Cântă păsărelele, murmură ea, părând extrem de surprinsă.

De parcă şi ea ar fi considerat lucrul acesta un afront.

*

Isaiah Redmond se uita chiorâş la Old Bailey, de la veranda ferestrei sale. Nu purta ochelarii, aşa că spânzurătoarea nu i se părea nimic mai mult decât o pată înceţoşată care îi făcea gândurile să zboare spre viermi ce se hrăneau cu came intrată în putrefacţie. Făcu un gest elegant – pentru că toate mişcările lui Isaiah erau graţioase, studiate şi controlate, indiferent de urgenţa care le motiva – şi, în clipa imediat următoare, îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i aşeză pe nas, iar pata înceţoşată se contură într-o mulţime formată din locuitori ai Londrei – toţi

îmbrăcaţi în cele mai bune haine de duminică. Iar acest simplu fapt făcu întreaga imagine să i se pară un pic mai puţin respingătoare.

Isaiah detesta spânzurările. Şi era un sentiment pe care nu-l exprimase niciodată cu voce tare, pentru că ar fi putut fi considerat radical. Iar dacă familia Redmond avusese de-a lungul secolelor oameni cu viziuni radicale, cu siguranţă aceştia ştiuseră să-şi păstreze foarte bine secretele.

Pe de altă parte, familia Redmond excela când venea vorba despre a păstra secrete. Fiecare Redmond venea pe lume deja echipat cu un fel de cutie a Pandorei, datorată simplului fapt de a se fi născut a fi un Redmond.

Iar Isaiah – actualul patriarh al familiei – avea şi el un veritabil depozit cu secrete.

Cu toate acestea, intenţiona să vadă acea anume spânzurare dusă la bun sfârşit, întrucât reprezenta o fisură în însuşi tiparul istoric. Pentru că în ziua aceea un Eversea avea să moară în cele din urmă – în sfârşit! — prin spânzurare. Şi cine putea şti ce s-ar fi putut întâmpla după aceea? Râurile ar fi putut să-şi schimbe cursul şi să curgă în susul dealului. Regele George ar fi putut deveni un quaker[3].

Şi chiar şi Lyon ar fi putut reapărea pe neaşteptate.

Dintr-odată, Isaiah se încruntă. De-a lungul anilor, un om ajungea să cunoască cântul adunării familiei sale în salon – mai cu seamă că era întotdeauna marcat de gălăgie şi de zumzet de voci amestecate în dispute şi râsete. Dar în ziua aceea era o notă lipsă. Şi, în mod ciudat, asta îi amintea de felul în care amuţeau păsările înainte de furtună.

Se întoarse. Miles mai cugeta asupra următoarei sale mişcări din partida de şah pe care o începuse cu Isaiah. Îşi

---

3 Membru al Societăţii Religioase a Prieteniei (apărută în Anglia veacului al XVII-lea, fondată de George Fox, care milita pentru un stil de viaţă simplu, non- violenţă, dreptate şi cinste absolută, bazată pe spiritul sfânt şi pe profeţii biblice, şi care totodată căuta îndrumarea lui Dumnezeu), (n.tr.)

ţinea chipul lunguleţ, chipeş şi caracteristic Redmond proptit în pumn. Spre deosebire de tatăl lui şi de Lyon, care aveau ochii verzi, ochii lui Miles erau negri – la fel că ai mamei sale. Cu un amestec de vinovăţie şi nerăbdare, Isaiah se gândi că Miles nu era deloc bărbatul care promitea să fi devenit Lyon. Deşi Dumnezeu ştia că Miles făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să se ridice la nivelul aşteptărilor.

Probabil în clipa aceea Jonathan – celălalt fiu al său – o tachina pe verişoara lor mai mică, Lisbeth, pentru că fata avea acum obrajii mai rozalii decât de obicei şi vocea mai piţigăiată, semn că protesta la ceva. Se uită mai departe prin cameră şi văzu că fiica lui, Violet – bucuria şi disperarea lui în viaţă stătea aplecată deasupra gherghefului ei. Isaiah se gândi că fără îndoială îl ajutase pe Jonathan s-o chinuiască pe Lisbeth, pentru că un zâmbet diavolesc îi înălţa colţurile gurii. Iar soţia lui…

Ah! Asta era! Soţia lui rămânea tăcută.

Se căsătorise cu o femeie care purta numele neverosimil de Fanchette. Şi, probabil pentru a compensa faptul că suna ca un nume de curvă franceză, era cel mai integru model de feminitate născut vreodată în aristocraţia engleză. Lucrurile pe care le iubea cel mai mult pe lume erau bârfa, cheltuitul banilor şi copiii ei. Pe de o parte, Isaiah nu mai ştia pe ce loc se clasa el după cele trei deja menţionate. Pe de altă parte, nu mai era sigur nici că-i păsa prea mult. Îşi începuseră viaţa conjugală ca doi străini pasionali, amândoi tineri şi frumoşi, care aveau datoria de a aduce pe lume moştenitori. De-a lungul anilor, relaţia lor evoluase, ajungând să fie doi străini politicoşi şi afectuoşi. Totuşi, chiar dacă era o femeie frumoasă, care-i ajuta imaginea publică, Isaiah ştia foarte bine că, dacă ar lăsa-o nesupravegheată, soţia lui i-ar cheltui averea până la ultimul bănuţ, irosind-o pe nimicuri precum podoabe, furculiţe de argint şi pantofi cu toc de toate culorile.

Ba chiar foarte recent trăise un şoc care-l adusese în pragul unui atac de apoplexie, după ce văzuse una dintre

facturile de la croitoreasa ei, aşa că hotărâse în cele din urmă să-i taie indemnizaţia.

Şi, ca rezultat, pentru prima dată în căsnicia lor, asta dusese la răceală, distanţare, agitaţie şi tot felul de maladii misterioase, care o obligau la perioade lungi de odihnă în camerele ei. Totuşi, Isaiah nu se lăsase înduplecat. Îl instruise pe Baxter – omul care se ocupa de afacerile lui – să nu îi dea nici măcar un bănuţ fără permisiunea lui explicită şi să-l informeze despre toate cheltuielile ei.

Baxter aproape că făcea parte din familie. Dar, chiar şi aşa, era mai mult decât evident că nu se număra printre membrii familiei preferaţi de Fanchette. De fapt, pentru loialitatea şi dedicarea sa – care mergea cu mult dincolo de barierele datoriei –, Isaiah aranjase ca Baxter să devină membru al clubului exclusivist pentru domni Mercury’s Wings.

Să nu se spună niciodată că Isaiah Redmond nu se deda ocazional impulsurilor sale egalitare.

Se mai relaxă un pic. Deci asta era tot. În mod obişnuit, Fanchette ar fi pălăvrăgit cu copiii ei, pentru că detesta tăcerea. Dar, din cine ştie ce motiv, în clipa aceea îl privea pe el. Ba, de fapt, îl fixa cu privirea. Ei bine, cu siguranţă avea să-şi revină odată ce îşi învăţa lecţia.

Ridică din sprâncene înspre ea, după care se întoarse din nou spre fereastră. Spânzurătoarea era ca o pată mare şi neagră pe cerul albastru senin. În câteva minute, Colin Eversea, răsfăţatul Londrei – dar cel mai tânăr şi nici pe departe cel mai promiţător membru al acelei familii –, urma a fi ridicat pe unul dintre cârligele acelea şi ucis.

„Dinte pentru dinte!” cugetă Isaiah, gândindu-se la propriul său fiu dispărut. Exista un soi de poezie macabră în toată situaţia aceea.

*

După ce preotul închisorii îi chinui suficient pe cei doi condamnaţi la moarte, Colin şi Jack cel Rău fură împinşi în

faţă şi li se scoaseră cătuşele.

Şi apoi veni momentul să fie pregătiţi pentru spânzurare.

Colin îi înmână ascultător un şiling călăului – o mică mită tradiţională menită să asigure că încheieturile erau legate mai lejer şi condamnatul avea parte de cea mai rapidă şi curată moarte posibilă. Ceea ce însemna şi că probabil călăul avea să fie nevoit să-l tragă tare de picioare pe Colin după ce era ridicat în ştreang. Şi Dumnezeu ştia că fie şi numai acest efort făcea ca omul să merite din plin şilingul.

Şi apoi se pomeni dintr-odată copleşit de un tumult de emoţii. Tot felul de amintiri despre contese şi curse de cai, şi războaie, şi dueluri, şi râsete, şi partide de amor pasionale, şi bătălii şi despre familia sa îi inundară mintea, amestecându-se, în timp ce călăul îi trăgea braţele la spate şi-i trecea frânghiile în jurul coatelor, legându-le tot mai strâns unul de altul, până când braţele i se îndoiră şi se ridicară ca nişte aripi, aproape alipindu-i-se la spate.

Colin se uită spre treptele nesfârşite, dar mărginite, care duceau spre Uşa Mortului, care urma să-l conducă pe eşafod. Şi îşi lipi vârfurile degetelor pentru o ultimă dată, închipuindu-şi că unul dintre acele degete era de fapt obrazul Louisei.

„Aşa să fie atunci”, se gândi sumbru. Aparent, aceea era ultima amintire pe care şi-o dorea trupul său.

Călăul îi legă apoi lejer încheieturile, folosind altă frânghie, şi se aplecă uşor în faţă pentru a mai trage o dată fugar de legătura care-i ţinea coatele strânse. Colin simţi pe ceafă respiraţia fierbinte a omului, încă impregnată cu mirosul mâncării pe care o îngurgitase la micul dejun – probabil cafea şi scrumbii.

Şi apoi din gura omului auzi ultimele cuvinte, şoptite şi fugare, precum nişte siluete prin ceaţă:

— La al cincilea gardian… împiedică-te şi cazi!

Capitolul 2

Cuvintele străpunseră amorţeala pe care Colin nu conştientizase că şi-o cultivase, aşa că în clipa aceea aproape că o detesta de-a binelea, de vreme ce era dureros de alert.

„La al cincilea gardian… împiedică-te şi cazi!”

Dincolo de scările acelea care duceau spre trapa neagră cunoscută ca Uşa Mortului se aflau spânzurătoarea Old Bailey, mii de englezi fascinaţi şi… eternitatea.

Sau cel puţin aşa credea.

Înainte să poată asimila informaţia care-i fusese şoptită, călăul îl zori în faţă spre scară. Îşi simţea picioarele mişcându-se stângaci, ca şi când ar fi fost îngreunate de nişte cătuşe invizibile. Şi-n clipa aceea timpul dobândi o calitate ciudat de vâscoasă. Se împinse înainte, precum un înotător lent care se avânta împotriva curentului, înfruntând scara aceea aparent nesfârşită, dar în acelaşi timp dureros de mărginită, şi apoi urcând fiecare treaptă chinuitoare.

Aproape ajunsese în capătul scărilor, când auzi un vuiet înăbuşit. Timp de o secundă confuză, i se păru că asculta freamătul mării – dar asta era ceva ce se putea auzi numai dacă stăteai complet nemişcat în celălalt capăt al orăşelului Pennyroyal Green.

Îi luă o clipă să îl identifice ca fiind sunetul a mii de voci amestecate. Vocile miilor de oameni care veniseră acolo ca să-l vadă spânzurat.

Încă doi paşi şi intră pe Uşa Mortului, care-l conducea pe platforma spânzurătorii.

Se simţi asaltat de aerul proaspăt şi de lumina soarelui. Colin tresări şi închise ochii, din instinct de autoconservare. Dar se forţă cu stoicism să-i deschidă la loc.

Mulţimea îl zări atunci şi izbucni în cel mai uluitor sunet pe care-l auzise vreodată. Urale. Toate feţele se

întoarseră spre el. Îşi putea citi propriul nume pe buzele oamenilor din mulţime. Şi, din loc în loc, distingea grupuri de oameni care cântau versuri din balada aceea blestemată. Toată găteala aceea strălucitoare de duminică şi toată acea atmosferă de sărbătoare... numai şi numai pentru el.

Făcu o mică plecăciune, şi toată lumea se opri din cântat. Uralele se transformară în răcnete, pentru că, de la distanţa aceea, mulţimea nu putea deosebi o plecăciune sardonică de una teatrală.

Sub el, străluceau jucăuş în lumina soarelui vârfurile baionetelor ţinute de soldaţii care împrejmuiau spânzurătoarea pentru a ţine sub control mulţimea fremătătoare.

Gardienii.

„La al cincilea gardian... împiedică-te şi cazi!”

Mai trecuse de câteva ori în viaţa lui prin experienţa numărătorii. Numărătoarea inversă înainte să se tragă cu arma în timpul unui duel. Numărătoarea de dinainte de a porni într-o cursă de cai sau de atletism. Numărători mentale menite să amâne momentul exploziei eliberatoare când se afla deasupra vreunei femei frumoase.

Dar, la drept vorbind, nicio numărătoare nu semănase vreodată cu cea din acel moment.

Aşa că, în timp ce mulţimea striga „Jos pălăriile!” către cei care se aflau cel mai aproape de spânzurătoare, Colin începu să numere, folosind ca ghid vârfurile baionetelor. Şi, pe măsură ce mergea, îşi auzea numele cântat de pretutindeni din mulţime pe diferite tonalităţi – unele de baritoni, altele de soprane cu accente englezeşti pronunţate.

Se împletici şi trecu de primul gardian.

Încă îşi simţea picioarele ciudat de neataşate de propriul corp. Apoi o forţă exterioară îl propulsă spre a doua baionetă şi al doilea gardian.

— Colin! răsună vocea unei femei. Fii binecuvântat, băiete!

Şi apoi se afla în dreptul celui de-al treilea gardian. Omul se întoarse şi se uită în sus la el, imperturbabil. Pe obrazul bărbatului, Colin văzu o aluniţă păroasă care îi amintea de un arici.

Dintr-odată nu mai vedea şi nu mai auzea deloc mulţimea. Nu mai auzea decât propria numărătoare care i se derula prin minte şi vâjâitul sângelui în urechi, cauzat de ritmul violent în care îi bătea inima.

Razele soarelui se reflectară de pe vârful suliţei celui de-al patrulea gardian, transformându-se într-o strălufgerare argintie. Colin fu orbit pentru moment, aşa că se opri. Şi inspiră adânc.

Apoi o explozie uriaşă răsună în spatele spânzurătorii.

*

O a doua explozie bubui în mulţime, înghiţind imediat ţipetele îngrozite ale oamenilor. Şi asta dădu naştere şi mai multor strigăte disperate. Şi apoi avu loc o a treia explozie. Şi încă una. Şi încă una. Toate într-o succesiune rapidă. Şi fiecare bubuitură venea însoţită de câte un nor cenuşiu de fum înţepător, care se răspândea cu rapiditate, învăluind glezne şi feţe înspăimântate şi înghiţind Old Bailey până când chiar şi cerul părea cenuşiu.

Şi, în câteva secunde, mulţimea de londonezi petrecăreţi se metamorfoză într-o singură entitate eterogenă, urlătoare şi greoaie, compusă din mii şi mii de braţe şi picioare.

Colin tuşi şi se strădui să se ridice, dar nu-şi putea recăpăta echilibrul din cauza frânghiilor cu care era legat. Aşa că se lăsă în jos şi se propti într-un genunchi. Îşi dădu cu putere capul pe spate, luptându-se pentru fiecare respiraţie. Prin fumul gros îl zări pe soldatul cu numărul cinci, cu gura deschisă într-o grimasă autoritară, într-o încercare complet zadarnică de a se face auzit peste haosul din jur.

Soldatul dispăru când un sac fu aruncat violent peste

capul lui Colin.

În clipa imediat următoare, fu asaltat de mâini invizibile. Mâini care îl smuceau în picioare, care îi trăgeau picioarele de sub el, îl apucau de umeri şi-l târau cu capul înainte de pe spânzurătoare.

Noii săi temniceri se aruncară apoi în haosul de oameni răniţi şi înspăimântaţi, traversând fierbinţeala şi croindu-şi drum prin mulţimea care venise să-l vadă spânzurat. Şi astfel Colin Eversea fu purtat orbeşte departe de spânzurătoare.

*

— Fiu de căţea!

Isaiah încremeni. Dintre toate vulgarităţile pe care le-ar fi putut verbaliza în public, cine ar fi crezut că aceea ar fi fost acolo, aşteptând în cotloanele minţii sale? Dar se gândi apoi că, la drept vorbind, înjurătura aceasta cam spunea totul când venea vorba despre un Eversea.

Auzise explozia. Văzuse fumul. Apoi auzise şi mai multe explozii. Şi atunci pur şi simplu ştiuse.

Nu urma să aibă loc nicio spânzurare în ziua aceea.

Isaiah se întoarse uşor, resemnat.

Mâinile lui Violet încremeniseră. Acul şi aţa erau întinse precum coarda unei harpe între degetele sale şi ghergheful rotund. Fiul său înlemnise cu mâna strânsă în jurul reginei de pe tabla de şah. Oare asta însemna că fusese la un pas de a câştiga? Sau de a trişa?!

Se holbau cu toţii la el. Isaiah se gândi vag amuzat că întreaga scenă semăna destul de mult cu ce se întâmplase la Pompei[4]. De parcă ar fi fost transformaţi cu toţii în stane de piatră prin rostirea unui singur epitet.

Isaiah îşi mută privirea spre Fanchette. Se aştepta să-i

---

4 Vechi oraş roman, aflat la sud-est de Napoli, la poalele Vezuviului, înghiţit cu Herculaneum sub cenuşă în erupţia acestui vulcan din anul 79 (n.tr.)

vadă obrajii acaparaţi de o îmbujorare plină de reproş sau pumnii încleştându-i-se şi descleştându-i-se subtil în poală. Avea tendinţa să facă asta atunci când se simţea nesigură. Şi suspecta că era ceva complet inconştient şi o metaforă pentru enigma pe care o reprezenta soţul ei.

Dar Fanchette ţinea mâinile împreunate strâns pe genunchii ei acoperiţi cu mătase de culoare gri-deschis. Se întrebă imediat cât costase acea rochie. Fără îndoială o avea în toate nuanţele.

— Nu cred că va mai avea loc nicio spânzurare astăzi, zise el sec, în cele din urmă.

— Oricum Colin Eversea era prea frumuşel ca să fie spânzurat, comentă Violet, din simplul motiv că i se părea absolut chinuitor să lase să treacă minute întregi fără să spună careva ceva scandalos.

— Violet! icni imediat verişoara sa mai mică, căzând în plasa ei.

Toţi ochii erau încă o dată îndreptaţi asupra lui Violet – adică totul era din nou exact aşa cum îi plăcea ei.

Isaiah se gândi că poate asta avea să pună capăt tăcerii tensionate care se aşternuse în cameră. Dar nu. Tăcerea se instală la loc şi mai atârnă deasupra lor timp de câteva mişcări ale ceasului cu pendul.

Aşa că, atunci când Fanchette bătu din palme de două ori, gestul ei fu aproape la fel de neaşteptat ca exploziile de mai devreme.

Şi într-o clipită apăru lângă ea un lacheu îmbrăcat într-o livrea splendidă – o uniformă extrem de scumpă, albastru cu auriu, care era, de altfel, unul dintre motivele pentru care Isaiah îi tăiase indemnizaţia soţiei sale.

— Mai aduci, te rog, nişte vin pentru toată lumea, Oswald? Nu este niciun motiv să nu sărbătoriţi faptul că sunteţi împreună… şi o familie. Dar mă tem că va trebui s-o faceţi fără mine. Simt cum mă ia din nou o durere de cap. Aşa că o să mă retrag o vreme în camerele mele.

Copiii lui – toţi copiii lui – ţineau cu adevărat la Fanchette, iar ea se ridică şi părăsi încăperea, urmată de

un foşnet de mătase şi de şoapte de reală compătimire.

Isaiah privi încruntat în urma ei, după care îşi reluă locul la masa de şah, vizavi de Miles. Jocul avea să continue.

*

Colin abia dacă putea respira şi abia dacă putea vedea prin materialul sacului. Şi, chiar şi aşa, nu putea distinge nimic mai mult decât nişte umbre şi pete de culoare… Oameni? Clădiri?… Toate treceau în viteză pe lângă el, în timp ce oamenii care-l purtau pe sus se grăbeau să traverseze mulţimea. Şi peste tot în jur zgomote: ţipătul unei femei, o cascadă de înjurături rostite cu voce răguşită, murmurul de voci neinteligibile şi sunetul paşilor grăbindu-se pe caldarâm.

Trecură apoi pe lângă un grup de oameni beţi, care cântau voioşi:

Uite că se pare că nu vom vedea
Niciodat' moartea lui Colin Eversea…

Cântecul acela blestemat deja căpătase o viaţă proprie.

Legăturile de sfoară aproape că îl tăiau în carne vie, şi simţea că braţele i-ar fi putut ieşi din încheieturi în orice clipă. Cu toate acestea, se luptă cu impulsul de a se zbate, pentru că să fie cărat pe braţe departe de spânzurătoare era incontestabil un scenariu preferabil evenimentelor programate pentru acea dimineaţă. Se chinuia din răsputeri să nu se mai gândească la durere şi la confuzie, dar toate lucrurile acestea îi apăreau în minte fără voia lui… împrăştiate şi efemere ca nişte licurici. Aşa că în cele din urmă renunţă să se mai străduiască. Ce rost mai aveau gândurile, când în orice clipă ar fi putut fi tras în ţeapă într-o baionetă, ca un castravete murat?

Dar asta nu se întâmplă.

Se gândi apoi că, în tot fumul şi confuzia de la faţa locului, ar fi putut fi confundat cu orice vlăjgan inconştient, scos din busculadă de tovarăşii săi. Iar camuflajul întunecat oferit de sacul care-l acoperea de la cap până la umeri nu făcea altceva decât să ajute şi mai mult în ipoteza aceea. Tot haosul acela fusese plănuit inteligent.

Numai şi numai pentru el.

Şi în cele din urmă raţiunea lui găsi singurul lucru pe care îl putea face pentru a mai pune un pic de ordine în circumstanţele acelea: să numere. Numără patruzeci şi unu de paşi, până când oamenii care-l purtau pe braţe îl smuciră grabnic şi brutal de picioare, când cotiră după o clădire, şi încă şaptezeci şi trei până la următoarea cotitură. Aceasta din urmă fiind tot neaşteptată şi din scurt, desigur. Şi, cu fiecare curbă, zarva mulţimii se stingea tot mai mult.

O sută opt paşi mai târziu, oamenii se opriră brusc, şi Colin nu mai putu auzi nimic altceva decât gâfâielile obosite ale celor care-l purtaseră pe braţe. Tuşi o dată scurt în sacul mucegăit. Se auziră clinchetul şi scârţâitul unei uşi care era descuiată şi deschisă, după care se pomeni cărat pe sus înăuntru, ca un cufăr care urma să fie aruncat în magazia unui vapor.

După ce uşa se închise zgomotos, se simţi de parcă fusese acoperit cu încă un sac: o căldură densă şi lipsită de aer. Abia atunci constată că nu prea îşi mai putea simţi braţele, în afara încheieturilor umerilor, care erau tensionate şi îl ardeau.

Se auzi din nou zăvorul, odată cu cheia care se răsucea în broască, după care fu încă o dată luat pe sus şi cărat înclinat şi cu picioarele înainte pe nişte scări de lemn care coborau. Îl zdruncina fiecare pas al cizmelor grele purtate de… de nişte oameni foarte corpolenţi, judecând după bocăniturile apăsate şi după scârţâitul lemnului. Îşi muşcă buza, încercând să-şi înăbuşe durerea.

Se strădui să inspire adânc, dar înţelese repede că era o greşeală: pentru că asta nu făcu altceva decât să-i lipească sacul de nări. Colin reuşi în cele din urmă să

răsufle şi să-l îndepărteze, chiar când fu aruncat total neelegant pe un scaun şi apoi îndreptat de două mâini mari, care se aşezară pe umerii săi ca să-l stabilizeze, când se înclină într-o parte. Şi după aceea fu abandonat.

Iar acea ultimă parte o deduse din faptul că auzi din nou sunetul cizmelor greoaie, urcând înapoi pe scările de lemn, ceva mai îndemânatic decât atunci când coborâseră. Uşa se închise zgomotos în spatele oamenilor, se auzi zăvorul închizându-se şi urmă o tăcere desăvârşită, care aproape că îi zgâria urechile.

Colin clătină zdravăn din cap, într-o încercare de a-şi limpezi gândurile. Dar rămâneau la fel de anarhice, precum mulţimea adunată pentru spânzurarea lui.

Spânzurarea lui.

Şi gândul acela chiar avu efect: era viu. Viu! Cuvântul acela îi răsuna în minte, aşa că hotărî să încerce să rişte să inspire adânc. Înclină uşor capul într-o parte, ca să-şi ferească nasul de materialul aspru al sacului. Şi nările îi fură imediat inundate de mirosuri îngrozitoare: lemn carbonizat şi smoală, mucegai şi ulei de lampă rânced. Levănţică. Şi ceva fermentat… Poate vin vărsat…?

„Levănţică?”

Încremeni pe loc. Poate că, de fapt, chiar murise şi raiul mirosea a levănţică. Cu siguranţă unii sau alţii ar fi susţinut că raiul nu ar fi fost tocmai destinaţia lui, dar avea încredere în Creatorul său să rezolve problema aceea, după cum considera de cuviinţă. Totuşi, spera să nu fie asta. Pentru că, în imaginaţia lui, raiul mirosea a cai şi a coniac, şi a briza mării care sufla ritmic peste Sussex Downs, şi a ceafa Louisei Porter.

Mai inspiră o dată adânc. Dar încă era acolo. O singură notă subtilă de levănţică. Slabă şi astringentă, printre o multitudine de alte mirosuri îngrozitoare. La fel de nelalocul ei precum o petală de trandafir pe nişte ruine carbonizate. Şi dacă nu cumva fusese trimis acolo… acolo… adică indiferent unde s-ar fi aflat… un buchet de flori de seră în onoarea sosirii lui…

În cameră cu el se afla o femeie.

Şi, câteva secunde mai târziu, asemenea unui vrăjitor care încheia un truc de magie, femeia îi scoase sacul de pe cap.

Colin răsuci imediat capul, dar ea se poziţionă în spatele lui, înainte să o poată vedea mai bine. O percepea doar ca pe o mişcare iute şi abilă şi o imagine fugitivă, pictată în culori închise. Să fi fost hainele ei? Sau poate părul ei? Apoi mâinile ei traseră cu îndemânare de frânghiile care-i ţineau coatele lipite. Strânsoarea se slăbi puţin câte puţin, până când…

„Doamne, Dumnezeule Milostiv!”

Sângele începu să-i curgă din nou liber prin braţe. Şi era pură suferinţă.

Închise ochii strâns, ca să se izoleze cu durerea aceea chinuitoare. Respiră de câteva ori scurt şi sacadat ca să elibereze tensiunea din corp. Îi apărură pe frunte brobonele de sudoare şi scrâşni tare din dinţi. Ea era încă în spatele lui şi se chinuia cu frânghiile.

Treptat, durerea se transformă într-o senzaţie de usturime, ca şi când mii de ace de foc îi înţepau muşchii şi pielea, care abia se reobişnuiau cu circulaţia sângelui. Colin deschise apoi ochii şi se concentră până când izbuti să distingă clar contururile obiectelor din încăperea întunecată.

Doi piloni dreptunghiulari confecţionaţi din lemn uzat, acoperiţi cu pânză de păianjen. Un milion de particule de praf, care se învârteau într-o singură fâşie de lumină, ce spinteca întunericul şi provenea de la…? A, asta era… o fereastră! Nişte cutii mari de lemn erau stivuite în faţa ei pentru a ascunde tot, mai puţin cinci centimetri de geam murdar. Şi dincolo de el putea vedea butoaie.

Aşadar, se aflau într-un soi de pivniţă.

Începură să i se învârtă prin minte nenumărate întrebări. Cine? Unde? De ce? Toate păreau la fel de importante. Şi totuşi, complet neînsemnate în raport cu un singur lucru uimitor: era în viaţă.

Apoi întredeschise buzele şi-i scăpă un singur cuvânt, răguşit şi uimitor:

— Louisa.

Dumnezeule! Era complet ruşinat!

Femeia din spatele său se opri o clipă din a-i desface legăturile.

— Nu. Mă tem că nu sunt „Louisa”. Se citea o ironie amuzată în cuvintele ei. Dar, de vreme ce relaţia noastră va fi de scurtă durată, nici nu mai contează cum îmi spui.

Colin încremeni. Încerca să absoarbă timbrul vocii ei, de parcă s-ar fi ascuns acolo secrete descifrabile. Vocea ei era adâncă, matură şi rafinată. Şi avea o răguşeală plăcută. Nu trăda nicio emoţie – desigur, asta dacă nu cumva ironia amuzată era considerată o emoţie.

Şi nu percepea nicio notă cât de mică de loialitate. Ba, de fapt, detaşarea şi încrederea tăioasă care o caracterizau ar fi onorat orice bărbat.

Colin nu-şi putea aminti ca vreo femeie să-l fi privit vreodată cu ceva atât de neutru cum era detaşarea.

Dintr-odată, deveni important pentru el să stabilească dacă era frumoasă sau nu… în acelaşi mod în care ar fi fost necesar să afle dacă un bărbat era înarmat sau nu.

Auzi apoi foşnetul molatic al fustelor ei, când se ridică. Îşi mişcă uşor coatele, de probă. Erau într-adevăr dezlegate. În clipa aceea, îşi putea simţi din nou fiecare centimetru din braţe. Doar că, atunci când încercă să-şi mişte coatele şi să le îndepărteze… Ei bine, atunci descoperi că femeia trecuse una dintre frânghii şi printre legăturile de la încheieturile sale.

Pe scurt, rămânea legat de spătarul scaunului.

Şi acesta era un indiciu în plus că era posibil ca libertatea lui să vină cu un preţ.

Din fericire, îi plătise un şiling călăului ca să se asigure că legăturile de la încheieturile lui aveau să fie slabe.

În clipa aceea, femeia se mută în stânga lui şi ochii lui o urmară imediat.

„Frumoasă”. Acesta fu prima lui evaluare optimistă, chiar dacă nu era mai mult decât o siluetă obscură în încăperea slab luminată. Suplă, rapidă şi abilă.

Răsuci încheietura pe furiş, într-o încercare de a se elibera. În momentul de faţă, era mai slab. Şi cu mult mai îndemânatic, desigur. Aşa că încheietura îi alunecă iute din legăturile funiei.

— Cine eşti?

Îl îngrozea şi pe el vocea lui răguşită şi aproape inaudibilă.

Femeia se opri o clipă, după care făcu doi paşi mari spre un butoi şi se întinse după borcanul de pe el, trecând prin fâşia de lumină solară şi apoi retrăgându-se la fel de repede.

„Ah! Ba nu e frumoasă”, îşi revizui el opinia, cu regret. Lumina neînduplecată dezvăluia trăsături faciale aspre şi ascuţite şi… o frunte prea lată. Şi poate că exista ceva sever şi în linia maxilarului ei?

Continuă să-şi elibereze încheieturile.

Madeleine Greenway se întoarse spre marfa pe care fusese plătită să o elibereze. Marfă cunoscută şi sub numele de Colin Eversea, Diavolul din Sussex. Nu vedea vreo urmă de coarne adevărate. Pe de altă parte, era destul de întuneric în încăpere.

— Cine sunt eu este încă ceva ce puteam adăuga pe lista lucrurilor care nu contează, domnule Eversea, de vreme ce relaţia noastră va fi una…

— Scurtă, interveni el concis, cu vocea destul de răguşită. Da, ai mai spus asta. De ce…?

Femeia îi împinse atunci borcanul cu apă sub bărbie.

— Bea. Mă tem că nu am niciun răspuns pentru dumneata, aşa că mai bine păstrează-ţi puterile. Vei primi răspunsuri cât de curând.

Trăsăturile lui vestite erau dificil de desluşit în întuneric şi nici nu părea să prezinte vreun pericol pentru ea. Madeleine nu vedea altceva decât un bărbat suplu şi cu umerii laţi, care stătea pe scaun cu spatele drept ca

vergeaua, de parcă postura aceea ar fi venit din puterea obişnuinţei. În mod surprinzător, croiala vestonului său elegant nu era perfectă. Fără îndoială în clipa aceea haina îi venea mai largă decât atunci când intrase la închisoare. Buclele întunecate de sudoare îi stăteau lipite de frunte şi de tâmple.

Ochii lui de un albastru-deschis se îndreptară spre ea mâhniţi, şi mirosi borcanul pe care i-l întindea. „Foarte interesant!” Exact acelaşi lucru l-ar fi făcut şi ea în circumstanţele acelea. Aparent, domnul Eversea nu era complet prost… chiar dacă ucisese un om prin înjunghiere într-o încăierare şi apoi dăduse dovadă de imbecilitate prin însuşi faptul că se lăsase prins.

— E apă, zise ea, scurt. Doar apă.

Colin Eversea o mai fixă cu ochii lui deschişi la culoare o clipă îndelungată şi grăitoare, după care încuviinţă din cap scurt. Ea înclină atunci borcanul, şi gâtul lui se mişcă, sorbind cu lăcomie. O clipă mai târziu, făcu ochii mari, lucru care-i dădu de înţeles să nu mai încline borcanul, aşa că îl îndepărtă de la buzele lui.

Înghiţi apăsat. Pieptul lui se ridică şi coborî în două respiraţii liniştitoare.

Şi apoi:

— Aş vrea să te rog să mă dezlegi.

Era o poruncă deghizată într-o rugăminte politicoasă. Extrem de amuzant, ţinând cont de circumstanţele în care se regăsea.

— Şi eu am fost rugată să te ţin legat.

Madeleine nu se obosi să-şi ascundă amuzamentul. Ştia foarte bine că domnul Colin Eversea se născuse gentleman şi putea auzi asta în eleganţa cu care rostea consoanele şi vocalele. Putea vedea asta în felul în care ţinea capul şi în poziţia umerilor să-i Probabil nu putea controla aroganţa aceea caracteristică vocii sale, cum nu putea controla nici culoarea ochilor lui.

Alunecă în palmă ceasul rotund pe care-l ţinea ascuns pe mâneca rochiei şi-l ridică în fâşia subţire de lumină,

mijind ochii pentru a distinge mai bine cifrele romane. Plănuise să zăbovească acolo numai atât cât să se asigure că Colin Eversea era adus în siguranţă şi legat lejer. Apoi, înainte de ora două după-amiaza, avea să plece spre Tiger’s Nest, de unde avea să ia de la Croker ultima tranşă de o sută cincizeci de lire din plata ei – minus procentul lui Croker, desigur. Şi omul primise instrucţiuni stricte să nu-l informeze pe angajatorul ei anonim despre locul unde se afla Colin Eversea mai devreme de ora unu şi jumătate după-amiaza.

Avea să fie de mult plecată până când sosea angajatorul ei anonim acolo, în acel subsol ales cu grijă, din fostul han Seven Dials – care în clipa aceea era abandonat şi ars din temelii.

Şi nu era deloc problema ei ce se întâmpla după aceea cu Colin Eversea.

În ultimele două săptămâni, plănuirea acestei eliberări nebuneşti şi triumfătoare îi acaparase zilele şi-i bântuise nopţile. Şi următoarele câteva minute aveau să fie cele mai lungi din viaţa ei.

Dar în curând avea să fie pe un vapor. Doar un fir de praf, călătorind pe Oceanul Atlantic. Şi la câteva săptămâni după aceea urma să ancoreze pe pământ american – mică şi anonimă precum un grăunte – şi avea să-şi clădească o nouă viaţă de la zero. Documentele aşteptau semnătura ei în biroul unui avocat, situat într-o parte a Londrei în care nu şi-ar fi putut permite niciodată să locuiască. Iar în Virginia o aşteptau o fermă şi noua viaţă pe care şi-o plănuia de atâta timp.

Sau cel puţin atâta timp cât furniza şi restul banilor. Şi exact asta avea să facă în după-amiaza aceea.

— Cine te-a rugat să mă ţii legat?

Îl auzi apoi schimbându-şi poziţia în scaun.

Opt minute. Şi-ar fi dorit foarte mult ca el să se oprească din vorbit.

— Răbdare, domnule Eversea! În scurt timp vei primi răspunsurile la toate întrebările dumitale.

Madeleine avea foarte rar ocazia să folosească expresia „în scurt timp” şi îi plăcea destul de mult cum suna. Se gândi atunci că a face conversaţie cu un gentleman avea şi câteva avantaje.

Se întinse după o mătură pe care o sprijinise de butoaiele din apropierea ferestrei. Fereastra aceea avea aproximativ un metru lăţime şi probabil aproape treizeci de centimetri înălţime, şi în ultima săptămână o stropise cu noroi în mod repetat şi îndemânatic. Dădea spre o alee îngustă şi urât mirositoare, populată de prostituate şi de beţivi ameţiţi de gin, iar Madeleine se asigurase că în faţa ei erau stivuite mai multe butoaie care adunau apă de ploaie şi în clipa aceea străluceau cu apă stătută şi numai Dumnezeu putea şti ce altceva.

Pe scurt, din câte ştia lumea din exterior, fereastra aceea nici nu exista.

Răzuise metodic cu o spatulă ascuţită cadrul de lemn de pe exterior, aşa că în momentul de faţă putea scoate cu totul din zid geamul intact, folosindu-se numai de frânghiile vechi şi uzate ataşate de el. În plus, stivuise lăzi de lemn până la nivelul ferestrei, pentru a crea un fel de scară interioară, care i-ar fi putut susţine greutatea. Şi exact aşa avea de gând să plece: ieşind pe fereastră şi amestecându-se în mulţimea de pe St. Giles şi permiţând valului de oameni să o poarte spre Croker şi spre noua ei viaţă.

Se întinse după mătură, dar auzi scaunul din spatele ei scârţâind. Întoarse rapid capul, chiar în clipa în care Colin Eversea întorcea capul spre ea. Şi, în fâşia de lumină solară, ochii ei încruntaţi îi întâlniră pe cei albaştri şi strălucitori ai lui.

Rămase apoi ciudat de nemişcat, ca şi când gestul simplu de a se întoarce spre ea îl storsese de vlagă.

„Superbă”.

În sfârşit, Colin era absolut sigur de asta, chiar dacă nu avea nicio logică, judecând după tiparul trăsăturilor ei. Era ceva ce-i spuneau măruntaiele sale mai degrabă decât ochii. Şi, dintr-un motiv sau altul, impresia aceea era atât

de puternică şi de desăvârşită, încât avu nevoie de un moment de nemişcare ca să o poată absorbi complet.

Şi apoi femeia folosi coada măturii pentru a împinge o cutie în dreptul ferestrei, şi se pomeniră pe deplin în întuneric.

Exact în clipa în care el îşi elibera încheieturile din legăturile funiei. Îşi atinse grabnic mâinile una de alta, ca şi când ar fi fost doi vechi prieteni care se regăseau după mult timp.

Auzi un clinchet metalic – sunetul mânerului unei lămpi care era ridicat –, urmat de sunetul aprinderii unei cremene. Şi apoi apăru o lumină slabă, care pâlpâia în întunericul din cameră. Lampa mică aşezată pe butoi crea un cerc de lumină, mare doar cât să-i înconjoare pe amândoi şi care abia dacă ajungea la obiectele poziţionate în afara cercului – adică inclusiv a scării.

Îşi scosese din nou ceasul de pe mânecă şi dădea să-l apropie de lampă, ca să verifice ora, când răsună sunetul unei chei în broască.

Femeia se duse într-acolo atât de repede, încât Colin simţi curentul creat de mişcarea fustelor ei.

Şi apoi rămase nemişcată. Uimirea ei era aproape palpabilă şi el aproape că putea auzi vâjâitul gândurilor ei, în timp ce-şi reevalua circumstanţele. Iar lucrul acesta îl neliniştea, de vreme ce toate mişcările ei până în acel moment fuseseră în mod evident calculate, precise şi plănuite.

Cu toate acestea, încă nu avea nici cea mai vagă idee dacă pentru el reprezenta un prieten sau un duşman.

Colin încremeni când auzi clanţa răsucindu-se şi uşa deschizându-se. Încet, implacabil şi cu un scârţâit foarte slab. Un val de lumină şi o rafală de aer proaspăt se revărsară înăuntru… apoi răsună un singur pas.

O pauză scurtă.

Şi apoi se auzi încă un pas, când vizitatorul lor îndrăzni să intre în încăpere.

Uşa se închise singură, uşor, din inerţia propriei

greutăţi, dar vizitatorul lor o opri cu piciorul. Auziră amândoi zgomotul surd şi slab al unui bocanc proptindu-se de lemn. Dreptunghiul de lumină de la intrare arunca pe perete o umbră masivă, cu pelerină şi joben.

Colin simţi imediat cum i se ridicară firele de păr scurte de pe ceafă. Îşi încordă muşchii coapselor şi începu să se ridice extrem de încet de pe scaunul care, din fericire, nu scârţâi deloc. Femeia nu se întoarse spre el, ci rămase cu privirea aţintită spre uşă.

— Greenway? întrebă umbră.

Era o voce masculină, răguşită şi baritonală.

Colin se gândi imediat că omul îşi deghiza vocea.

Femeia nu scoase niciun sunet, dar Colin tot auzi un zgomot slab şi înăbuşit. Aşa că ochii lui căutară imediat sursa zgomotului. Coborî privirea şi-i văzu mâinile mişcându-se subtil în fuste.

— Madeleine Greenway?

Vocea răguşită părea să ceară o lămurire.

Nesiguranţa o făcu să încremenească în loc. Cu toate acestea, zise în cele din urmă:

— Misiune îndeplinită.

Glasul ei era jos şi liniar.

Umbra se mişcă puţin, întocmai după cum se aşteptase Colin. Avusese nevoie doar să o localizeze cu exactitate în întuneric, pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

Apoi Colin îşi aruncă trupul spre picioarele ei, exact când se auzi explozia pistolului.

Capitolul 3

Ea se prăbuşi secerată, tocmai când scârţâitul detestabil al lemnului îi dădu de înţeles lui Colin că glonţul nimerise stâlpul care se afla la mai puţin de o jumătate de metru de ei. Aşchiile săreau în toate părţile, precum nişte

bucăţi de şrapnel. Colin îşi acoperi faţa cu palmele şi simţi bucăţile de lemn ricoşând din mâinile şi din umerii lui. Ceva alunecă pe podea cu un sunet metalic. Îşi descoperi ochii şi văzu conturul inconfundabil al unui pistol pe pardoseala prăfuită de lemn.

Dar sigur că avusese un pistol! Probabil îl scăpase din mână atunci când o doborâse la podea.

Madeleine Greenway se rostogolise pe o parte şi stătea proptită într-un cot, cu mâna întinsă după pistol. Dar el avea braţele mai lungi. Se întinse, strânse degetele în jurul lui – la drept vorbind, era o piesă de armament destul de frumuşică! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, unde naiba îl ţinuse ascuns? Se rostogoli pe burtă, trase piedica…

Doar că descoperi că dreptunghiul de lumină dispărea rapid, în timp ce uşa grea de lemn se închidea din inerţie.

Erau din nou singuri.

— Cine mai are o blestemată de cheie? scrâşni el.

— Dă-mi revolverul! şuieră atunci Greenway.

Asta dacă acela era într-adevăr numele ei.

„Poftim recunoştinţă!” se gândi el.

— Eşti rănită? insistă el, încă luptându-se să-şi tragă răsuflarea. Eşti…

— Dă-mi revolverul, chiar a…

— Iisuse! exclamă el şi apoi se ridică de la podea, ignorând-o. Rămase cu pistolul îndreptat spre ea şi aproape că se târî înapoi spre scaun, după care îl ridică într-o mână, intenţionând să-l proptească cât mai repede cu putinţă sub clanţa uşii din capătul scărilor. Nu avea de gând să o lase să plece până când nu primea nişte răspunsuri.

O, dar să-l ajute Dumnezeu! În momentul acela, scara aceea modestă i se părea cât un munte. Picioarele lui abia reînvăţau să meargă fără cătuşe.

Deşi existau toate şansele ca furia pe care o simţea să-l propulseze în sus pe scări.

— Stai!

Femeia se ridicase. Colin se gândi imediat că nu fusese un gest tocmai cavaleresc din partea lui s-o lase

acolo să se ridice fără niciun ajutor. Pe de altă parte, simţea întrucâtva şi că regulile de cavalerism nu prea se aplicau în circumstanţele acelea. Mai cu seamă că acea anume doamnă cerea vehement să i se returneze arma – ba, de fapt, revolverul –, şi el nu avea nici cea mai vagă idee în ce scopuri l-ar fi putut folosi în momentul acela. Cineva tocmai încercase să o omoare.

Colin se întrebă atunci ce motivaţie ar mai fi avut ea să-l lase pe el să trăiască.

— Acoperă-mă, zise ea, încordată. O fac eu. Şi mai repede, adăugă apoi, deşi nu ar mai fi fost necesar.

— Ce să faci? ceru el să ştie, deja furios.

Era un test. Îndreptase ţeava pistolului între sânii ei.

— Uşa! Asta voiai să faci, nu-i aşa? Să blochezi uşa?!

Urmă o secundă tensionată şi complicată. Avea încredere în ea? Nu. Oare ar fi ţâşnit pe uşă afară, odată ajunsă în capătul scărilor? Asta părea puţin probabil, de vreme ce omul care tocmai intrase pe uşă încercase să o omoare. Dar oare el ar fi împuşcat-o dacă ar fi încercat să fugă? Nici ea nu avea de unde să ştie… dar tocmai îi salvase viaţa. Fără îndoială putea presupune că nu era nerăbdător să o ucidă.

Aşa că încuviinţă din cap. La urma urmei, el era cel care avea un pistol. Asta dacă nu cumva ea mai ascunsese vreunul pe undeva.

Ea şchiopătă un pic când trecu pe lângă el – atentă să nu se afle în imediata lui apropiere – şi îi aruncă o privire indescifrabilă. Apoi ridică scaunul cu destul de mare uşurinţă, folosindu-şi ambele mâini, se scutură scurt ca să îndepărteze şchiopătatul şi fugi în sus pe scări. Se mişca destul de repede, în ciuda faptului că purta nişte fuste tare voluminoase. Era puternică pentru o femeie atât de micuţă!

Pe de altă parte, Colin mai auzise spunându-se că femeile nebune aveau o forţă neobişnuită.

Rămase cu pistolul îndreptat spre uşă şi spre ea, pentru că, în fond, era Colin Eversea. Şi, pentru el, să admire femeile era într-un fel ca o a doua natură. Aşa că nu

se putu abţine să nu admire linia coloanei ei vertebrale, în timp ce-şi croia drum repede în sus pe scări. I se părea ceva splendid în graţia energică cu care făcea totul.

Fixă spătarul scaunului sub clanţă, rapid şi cu deosebită pricepere. Şi apoi, spre surprinderea lui, blocă şi broasca, împingând înăuntru propria-i cheie. Aşadar, nu era o amatoare când venea vorba de... de...

Orice naiba ar fi fost treaba aceea.

Cine era femeia aceasta?

Când porni înapoi în jos pe scări, Colin cedă în faţa unui impuls. Examină arma. Şi chiar era o piesă frumuşică! Mânerul părea confecţionat din lemn de nuc şi era împodobit elegant cu sidef. Şi avea finisaje de alamă. Trase piedica şi verifică încărcătorul pistolului. Era într-adevăr plin.

Instinctul şi o vagă bănuială îl făcură să adulmece praful de puşcă din interior.

Şi apoi îi dădu înapoi arma.

— Poţi să-ţi iei înapoi revolverul, domnişoară Greenway. Praful de puşcă pe care-l foloseşti nu e bun. Nu ai fi reuşit să tragi nici măcar un foc.

Madeleine rămase o clipă holbându-se la pistol, mirată. Avea o expresie stranie întipărită pe chip – ca şi când animalul ei de companie preferat tocmai mârâise la ea. Dar îşi reveni repede şi luă arma de la Colin Eversea. Extrem de prudentă. Era mai mult decât evident că deja i se învârteau prin minte o mie de gânduri. Şi apoi amuţi complet.

— Cine naiba eşti, doamnă?

Vocea lui Colin Eversea era joasă şi furioasă.

— Madeleine Greenway, zise ea încet. Dar cred că l-ai auzit deja pe acel bărbat rostindu-mi numele.

Îi era dificil să vorbească, cu toate gândurile care o asaltau. Oare cine naiba încercase să o omoare?

Şi apoi o revelaţie bruscă îi făcu întreaga lume să se cutremure din temelii: nu era complet sigură că ar fi putut distinge un praf de puşcă prost de unul bun. Dar era

genială! Putea nimeri inima oricărei ţinte. Dar dacă Colin Eversea avea dreptate…

Atunci nu era altceva decât o impostoare. Pentru că era femeie şi pentru că nu putea distinge un praf de puşcă bun de unul prost şi pentru că nici măcar nu observase că legăturile de la încheieturile lui Colin Eversea erau suficient de lejere încât să se poată elibera.

— Ce eşti dumneata, doamnă? Ce înseamnă toate astea?

— Am fost angajată ca să te eliberez, domnule Eversea. Şi cineva tocmai a încercat să mă omoare. Mie mi se pare totul destul de evident. Îi răspundea scurt şi cu răceală. Pentru că şi-ar fi dorit enorm ca el să tacă odată din gură. Pentru că toate întrebările lui erau doar un zgomot perturbator pentru ea.

Trebuia să plece numaidecât.

Pentru că avea nevoie să aibă o mică discuţie cu domnul Croker.

— Evident? Cine te-a angajat? A fost cumva familia mea?

Părea uimit şi revoltat. Ei bine, nu era singurul care simţea lucrurile astea.

— Nu ştiu cine m-a angajat, domnule Eversea. Nu-mi cunosc niciodată angajatorii. Toate tranzacţiile încep de la curtierul meu.

— Tranzacţiile?

— Da. Toate pornesc de la domnul Croker, clarifică ea.

— Croker Curtierul?

În clipa aceea, Colin Eversea părea uluit şi un pic sceptic.

Dar ea nu avea nici răbdare şi nici timp pentru asta.

— Domnule Eversea, aş vrea să pot spune că a fost o plăcere să te cunosc, dar este absolut necesar să plec imediat. Te rog să…

— Şi cine a aranjat ca acest Croker să te angajeze? Încerci să-mi spui că nu a fost familia mea?

— Mie nu mi s-a menţionat niciodată nimic despre

familia dumitale, zise ea grăbită şi făcu doi paşi în spate. Nu-i datora nicio informaţie. Ba, de fapt, îi părea rău că îi spusese chiar şi atât.

— Atunci cine? ceru el să ştie. Şi cine a vrut să mă lase legat.

Deja spusese prea multe.

— Domnule Ever…

— Ajută-mă, domnişoară Greenway. Du-mă la Croker. Trebuie să vorbesc cu el.

— Domnule Ever…

— Nu am omorât pe nimeni, zise el scurt.

— Nu-mi pasă dacă…

— Nu… am… ucis… pe… nimeni.

Cuvintele acelea o făcură să se oprească înainte de a termina propoziţia.

Madeleine rămase încremenită, holbându-se la el. Chipul lui încă era parţial ascuns de umbre. Furia sau frica, sau slăbiciunea – pentru că, la urma urmei, petrecuse destul de mult timp în închisoare – îl făcea să respire greu.

Panica se instalase în ea şi amplifica la cote hiperbolice caracterul urgent al situaţiei. Colin Eversea putea să fie un martir… sau putea să fie un drăcuşor. Dar ei pur şi simplu nu îi păsa. Şi detesta faptul că simţea că era necesar să ţină, chiar şi puţin, cont de Colin Eversea. Fusese doar o marfă pe care fusese plătită să o elibereze şi o poartă spre viitorul pe care şi-l dorea. Şi, timp de câteva minute, reprezentase cea mai mare victorie a ei.

Iar în clipa aceea viitorul ei se năruia văzând cu ochii; nu avea niciun ban şi el nu reprezenta altceva decât o povară.

Ar fi găsit mult mai repede răspunsurile pe cont propriu.

— Nu am ucis pe nimeni, domnişoară Greenway. Tonul lui devenise mai calm, semn că îşi recăpătase stăpânirea de sine, însă cuvintele pe care le repeta aveau aceeaşi încărcătură tensionată. Cred că cineva l-a făcut pe Horace Peele să dispară, pentru că cineva a vrut ca eu să

fiu spânzurat. Şi se pare că acum cineva vrea ca eu să trăiesc… Dar în condiţiile stabilite de ei. Vreau răspunsuri. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Madeleine era vag amuzată de faptul că omul acesta blestemat încă nu spusese nici măcar o dată „te rog”. Însă părea cu adevărat uimit. Şi furios – dar asta pe bună dreptate. Şi obosit. Şi…

„E prea slăbit”.

Gândul acesta trădător îi apăru pe neaşteptate, izvorât dintr-un locaş ascuns al fiinţei ei, şi înţelese pe loc că, odată ce i se născuseră în minte astfel de gânduri, Colin Eversea devenea un om adevărat pentru ea. Şi pur şi simplu nu-şi putea permite una ca asta.

— Îmi pare rău, dar eşti la fel de plăpând ca un pisoiaş, domnule Eversea.

Poate că existase o vagă intenţie de scuză în batjocura ei inofensivă… dar, de îndată ce rosti ultimul cuvânt, se răsuci spre fereastră, pregătită să-l lase în voia sorţii.

Însă nu apucă să facă nici măcar un pas, că îşi simţi trupul smucit înapoi.

Nu avu timp nici să icnească. Pentru că, într-o fracţiune de secundă, deja nu se mai putea mişca deloc.

Şi, după o clipă de confuzie, Madeleine reuşi să înţeleagă ce se întâmplase; Colin Eversea izbutise cumva s-o apuce de mână, să-i captureze braţul şi să o întoarcă cu faţa spre el. Şi, în mod uimitor, felul în care o ţinea – cu braţele îndoite în sus şi cu pumnii aproape lipiţi de bărbie – o imobiliza aproape complet.

În momentul acela se afla la mai puţin de trei centimetri distanţă de ea. Atât de aproape, că îi putea simţi căldura corpului. Şi, odată cu acea căldură, se ridică şi un miros destul de neplăcut de umezeală, care probabil până atunci stătuse ascuns în vestonul lui frumos şi neapretat. Eau de Newgate.

Nu era nimic cavaleresc în felul în care o ţinea.

Extrem de curioasă – şi, la drept vorbind, mult prea

sigură pe sine ca să fie cu adevărat speriată –, Madeleine înclină uşor capul pe spate. În lumina lămpii, paloarea de Newgate a chipului său îi accentua ochii, făcându-i să strălucească, aproape febrili. Şi-n clipa aceea putu observa că aveau o nuanţă neobişnuită. Păreau mai degrabă verzui decât albaştri – dar cu siguranţă o culoare dificil de descris în cuvinte. Mai văzuse doar o singură dată în viaţa ei culoarea aceea: pe cer, înainte de o furtună. Avea ochii afundaţi în craniu, deasupra unor pometi puternici, şi sub ei se întindeau cearcăne adânci şi vineţii, care stăteau mărturie a nopţilor lungi de nesomn. Lumina difuză sublinia oasele un pic prea proeminente ale feţei sale – liniile late, adânciturile elegante şi nasul puternic. Avea o faţă ovală, lunguiaţă, dar care i se potrivea de minune. Şi gene foarte lungi!

Această ultimă observaţie ridicolă pluti la marginea conştiinţei ei, la fel de bine-venită ca un ţânţar enervant.

O îndepărtă grabnic din minte, se eliberă cu oarecare dificultate de sub jugul privirii lui şi se uită încruntată la mâna mare care-i ţinea braţul prizonier.

Fusese o manevră incredibil de rapidă. De unde naiba ar fi ştiut el cum să…

— Am fost în război, zise el cu umor negru, şi o surprinse răspunzând la acea întrebare nerostită. Şi am avut trei fraţi mai mari care m-au învăţat să mă bat.

Urmă o clipă tăcută de impas, în care Eversea nu slăbi deloc strânsoarea. Şi apoi răsună de dincolo de ziduri tânguitul entuziast al unui beţiv – însăşi întruparea optimismului. Se putea conta întotdeauna pe o spânzurare să stimuleze apetitul unui om… chiar dacă respectiva spânzurare nu avusese de fapt loc.

În mod evident, lumea exterioară începea să-şi recapete echilibrul.

Pentru un moment ameţitor, Madeleine avu senzaţia că trăia în afara timpului. Pentru că indiferent de rezultatul acelui moment… indiferent dacă ea sau Colin Eversea trăiau şi după ziua aceea… Londra avea să continue la fel

ca până atunci, închizându-se peste golurile lăsate în urmă de dispariţiile lor, la fel ca un râu care umplea gaura rămasă în albie în urma scoaterii unei pietre.

— Trebuie să recunosc că a fost o mişcare impresionantă, domnule Eversea, zise ea încet. Se hotărâse să facă apel la spiritul lui cavaleresc, chiar dacă inima ei bătea în ritm cu secundele preţioase pe care le irosea. Dar, în clipa de faţă, tot sunt mai puternică decât dumneata. Te asigur că voi fi mai în siguranţă fără dumneata. Şi, din moment ce eşti un gentleman, te rog să-mi dai drumul şi să mă laşi să plec.

— Ţi-am salvat viaţa.

Şi nu era doar o afirmaţie capricioasă sau infatuată. Ci suna mai degrabă ca reluarea fermă a unor negocieri, venită din partea unui om care înţelesese dintr-odată că avea un avantaj.

— Atunci suntem chit, de vreme ce şi eu ţi-am salvat viaţa, domnule Eversea. Dă-mi drumul, te rog, zise ea fermă şi coborî apoi privirea.

Doar că asta îi oferi o privelişte către nările sale, aşa că o ridică la loc, fără tragere de inimă, spre ochii aceia neaşteptat de convingători. Şi în acelaşi timp smuci scurt din încheietură.

Dar strânsoarea mâinii lui nu se relaxă deloc, şi el rămase nemişcat.

— A, dar dumneata ai fost plătită ca să-mi salvezi viaţa, domnişoară Greenway. Eu ţi-am salvat de bunăvoie fundul acela frumos. Şi asta înseamnă că gestul dumitale a fost comercial, în timp ce ai meu a fost… Făcu o pauză scurtă, pentru a sublinia ideea… Virtuos.

Nu putea să nu-i acorde credit pentru faptul că rostise acel ultim cuvânt cu o urmă de ironie.

— Aici ţin să rectific, domnule Eversea… Ar fi fost comerţ dacă aş fi fost plătită. În schimb, s-au tras focuri de armă asupra mea, pentru serviciile mele… şi nu cred că mai e nevoie să subliniez că asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi salvat de la a primi, probabil, exact ceea ce

meriţi.

Intenţionase să-l împungă cu afirmaţia aceea. Şi era un semn rău. Pentru că însemna că îi răscolise ori temperamentul, ori mândria – şi amândouă erau lucruri excepţionale şi la fel de periculoase… pentru că amândouă puteau la fel de uşor să-i strice preţiosul echilibru.

Şi asta însemna că începuse să se panicheze cu adevărat.

— Pe scurt, continuă ea grăbită, îmi aduci ghinion, domnule Eversea. Aş prefera să-mi văd de drum liniştită, fără să fie nevoie să te rănesc. Dar tot voi pleca… indiferent cum. Şi te asigur că ştiu o multitudine de modalităţi de a te răni, în ciuda… Mai trase o dată de probă de încheieturi, dar el tot nu se clinti… în ciuda poziţiei noastre actuale.

Hmm. Adevărul era că putea să-l lovească cu genunchiul în…

Printr-un gest aproape absent, Colin Eversea îşi ancoră ambele picioare în jurul alor ei, blocându-i-le.

La naiba!

În clipa aceea, erau atât de apropiaţi, încât genunchii lui se aflau practic între picioarele ei. Era probabil cea mai intimă poziţie în care se aflase cu un bărbat de… ei bine, nu era ca şi când chiar ţinuse socoteala zilelor.

Colţurile gurii diavolului se arcuiră apoi, luând forma unui zâmbet slab, dar plin de superioritate.

— Se prea poate să ai dreptate în privinţa condiţiei mele fizice actuale, domnişoară Greenway. Dar am descoperit de curând că disperarea poate reprezenta o motivaţie fantastic de bună. Ai vrea să măsori nivelul disperării mele?

Madeleine văzuse la viaţa ei nenumăraţi oameni disperaţi. De fapt, chiar disperarea aceea era lucrul care o ţinea de obicei în avantaj. Dar niciunul dintre ei nu se prezentase niciodată aşa. Şi nici nu vorbise astfel. Cu o inteligenţă mai mult decât evidentă. Sau cu o înclinaţie pentru ironie. Sau ca o ameninţare elegantă.

— Ai nevoie de mine, insistă el, câteva clipe mai

târziu. Era o presupunere pe care i-o arunca, dar, din câte putuse observa, părea una destul de bună. Familia mea este bogată.

— Am nevoie să îmi dai drumul, îl corectă ea.

— Ai nevoie de mine pentru că familia mea va plăti pentru întoarcerea mea în siguranţă, o corectă el direct. O să fie… fericiţi să mă vadă întors acasă în viaţă, în orice caz.

„Ce ezitare interesantă”, se gândi ea.

— Nu pari prea sigur de asta.

Colin afişă un zâmbet trist, care de data aceea se oglindi şi-n ochii lui.

— Nu sunt. Sau cel puţin nu sunt sigur că vor fi cu toţii fericiţi. Dar sunt sigur că vei fi plătită pentru că m-ai adus înapoi teafăr. Pentru că, vezi dumneata, suntem oameni de onoare… Aşa suntem noi, cei din familia Eversea. „Şi mai multă ironie”. În plus, ceva îmi spune că ai nevoie urgentă de bani.

— Ca să fiu clară, domnule Eversea, este imperios să fiu plătită foarte repede. Nu am timp de pierdut cu…

— A, atunci suntem din nou de acord în această privinţă, pentru că şi pentru mine este necesar să mă întorc cât mai repede în Pennyroyal Green. Parcă încep să am un pic senzaţia că este mâna destinului, nu ai zice, domnişoară Greenway?

„Doamnă”, aproape că îl corectă ea. Deşi nu părea deloc ceva relevant în momentul acela. Aşa că, în schimb, ceru să ştie:

— De ce trebuie să te întorci aşa urgent? Avea nevoie să audă ceva sigur, ca să aibă o garanţie suplimentară. Voia o dovadă că graba lui era la fel de importantă ca a ei.

— Trebuie să opresc o nuntă în Sussex. Şi, înainte să pot face asta, am nevoie să-mi dovedesc nevinovăţia.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!” Se gândi apoi exasperată că un sentimentalism excesiv ar fi trebuit să fie o pedeapsă capitală.

— Oh, nu mai spune. Şi cine este această întruchipare

a perfecţiunii feminine? Nu era el singurul care putea construi o propoziţie numai din ironie. Îmi închipui că numele ei este Louisa.

— Nu e întruchiparea perfecţiunii feminine. Este o femeie în carne şi oase. Şi locul ei este lângă mine.

Cuvintele lui vorbeau de la sine mai tare şi mai răspicat decât orice altă explicaţie. „Soarele răsare în est. Noaptea se face întuneric. Locul ei este lângă mine”. Acelaşi ton. Ca şi când ar fi fost de la sine înţeles. Dar, când auzi asta, undeva adânc în fiinţa ei apăru un ecou slab şi familiar de durere. Madeleine inspiră adânc.

— Dacă e adevărat ce spui, cu cine se căsătoreşte în loc?

Nu exista nicio durere pe care mintea ei iscusită şi o replică tăioasă să nu o poată reduce la tăcere.

Urmă încă una dintre acele ezitări scurte şi haioase. Şi apoi veni răspunsul lui:

— Cu fratele meu Marcus.

Aha! Deci se hotărâse să fie sincer cu ea. Pentru că era mai mult decât evident că acea mărturisire nu putea fi prea plăcută pentru el.

Cât despre ea… ea luase hotărârea să fie neînduplecată.

— Aşadar, fratele dumitale e cel care deţine banii în familie.

Era mai mult decât evident că era o afirmaţie complet adevărată, pentru că strânsoarea lui se intensifică aproape imperceptibil.

— Fratele meu a avut avantajul de a nu ajunge la Newgate.

— Poate pentru că el nu a înjunghiat mortal un domn într-o tavernă?

Cu asta mersese prea departe! Ochii lui se întunecară, gura i se întredeschise brusc şi abia în clipa aceea Madeleine înţelese – tardiv – că probabil nu ar fi bine să-l înfurie cu adevărat pe omul acesta. Dar apoi…

Apoi o surprinse. Închise gura, înghiţind orice replică

pe care intenţionase să i-o dea, sprâncenele lui se apropiară într-o expresie ciudată de nedumerire şi o studie o clipă fără să clipească.

Şi, chiar sub ochii ei, el ajunse treptat o concluzie, care îi lumină privirea. Încruntarea aceea se arcui şi…

La naiba cu tot, dacă nu se transforma într-un zâmbet aproape blajin. Ca şi când el ar fi înţeles ceva despre ea, ceva ce nu înţelegea încă nici ea însăşi.

— Poate, zise el, dar de data aceasta pe un ton blând. Dar, pe de altă parte, după cum ţi-am spus deja… nici eu. Doar că se pare că pur şi simplu nu pot demonstra asta.

Cuvintele lui erau încărcate de un umor plin de batjocură faţă de el însuşi. Chiar încerca să o aline.

Se părea că ea avea ocazia să întrezărească o mică parte din vestitul şarm al lui Colin Eversea. Şi o învăluia, infiltrându-se prin fisuri ale sufletului ei de care nici măcar nu fusese conştientă până-n clipa aceea. Iar Madeleine nu avea nici cea mai vagă idee cum să se apere. Era pentru prima dată în mult, mult timp când se confrunta cu cineva fără să aibă ea asul în mânecă.

Şi era absolut înspăimântător.

Îşi smulse privirea de la el, cu oarecare dificultate. Aha! Aparent asta rezolva problema întrucâtva. Pentru că mintea i se limpezi din nou şi astfel ajunse la o concluzie triumfătoare.

— Ai vreo soră, domnule Eversea?

El încremeni atunci, vădit surprins. Şi apoi înclină uşor capul pe spate şi eliberă un râset sincer şi plin de apreciere, prin care îi transmitea un răspuns afirmativ.

— De fapt, da, chiar am două surori. Şi exact de asta ştiu că femeile nu sunt nişte creaturi chiar atât de fragile şi de neajutorate precum le consideră majoritatea bărbaţilor. Şi că uneori doar vor să-i lase pe bărbaţi să creadă asta… atunci când le convine lor, desigur.

Era în acelaşi timp o recunoaştere şi o avertizare. Dar, dintr-un motiv sau altul, era şi cel mai potrivit lucru pe care l-ar fi putut spune.

Şi apoi îi dădu drumul pe neaşteptate şi făcu un pas în spate, cu palmele ridicate împăciuitor.

Exact atunci când începuse să se obişnuiască cu mirosul acela specific de Newgate.

Îşi frecă încheieturile ostentativ şi se uită în sus la el. Pe chipul lui frumos nu se citea nici cea mai mică urmă de vinovăţie. „La naiba!” Madeleine se opri atunci, de vreme ce nu o dureau de fapt încheieturile.

— Aşadar, am căzut la o înţelegere onorabilă de a ne ajuta unul pe celălalt?

Oh, nu asta! Era ceva ce nu înceta niciodată să o uimească: bărbaţii şi ataşamentul lor frivol şi blestemat faţă de conceptul de onoare. Noţiunile ei despre bine şi rău erau ceva survenit din instinct şi, la drept vorbind, destul de flexibile.

— Da, răspunse ea, ca să-i facă hatârul, bătând din picior nerăbdătoare.

Se gândi apoi că putea revizui oricând versiunea ei a acelei „înţelegeri onorabile”.

— Să dăm mâna atunci, pentru a pecetlui înţelegerea?

Pe buzele lui se juca un rânjet subtil şi amuzat.

„Aha!” Şi în clipa aceea chiar înţelese că îşi jucase cartea de diavol împieliţat. Nu era deloc dornică să-i ofere mâna ei… sau orice alt membru, de altfel… Iar el înţelegea foarte bine lucrul acesta. Dar, chiar şi aşa, era mai bine ca el să afle din capul locului că nu-i era frică de nimic. Aşa că îi întinse mâna, iar el i-o strânse în palma lui mare şi caldă şi i-o scutură, ca şi când în locul ei s-ar fi aflat orice alt domn. Şi apoi îi dădu drumul la mână, de parcă nu l-ar fi impresionat cu nimic atingerea mâinii goale a unei femei străine. Doar că, din păcate, pentru o clipă înspăimântătoare, se pomeni că gândurile ei fură subjugate cu totul de căldura pe care o radiau degetele lui, care se strângeau în jurul alor ei.

— Nu ştie nimeni despre fereastră, presupuse el.

— Sigur că nu, zise ea scurt, când îşi recăpătă din nou

puterea de a vorbi.

— Ai adus lampa tocmai pentru ca nimeni să nu bănuiască că încăperea asta are o fereastră.

Madeleine putea înţelege uimirea din vocea lui. Dar alese să o ignore. În fond, nu era primul bărbat care încerca să o înţeleagă sau care se minuna de ea. Cu toate acestea, ştia că nu avea timp să-i facă pe plac. Pentru că pentru ea nu era un joc.

— Poţi să te caţări? îl întrebă apoi scurt.

— Pot, răspunse el, la fel de scurt.

Sprijini mătura deoparte şi-i aruncă o privire piezişă. Colin Eversea era vădit înalt şi cu umerii laţi… şi, implicit, ostentativ de… Colin Eversea. Şi, la norocul ei din ultima jumătate de oră, fără îndoială imediat ce ar fi reuşit să-şi strecoare trupurile pe fereastră, o pagină de ziar abandonată, cu portretul lui imprimat pe ea, ar fi ajuns să se înfăşoare în jurul gleznelor lor.

Şi nu exista nicio îndoială în mintea ei că toate celelalte exemplare erau strânse în mâini ca nişte amintiri preţuite de oamenii care se îndreptau spre casele lor, fie dezamăgiţi, fie bucuroşi că nu văzuseră o spânzurare, dar mai mult ca sigur conştienţi că fusese o zi pe care nu aveau să o uite niciodată.

În plus, mai era şi problema hainelor lui. Vestonul negru elegant cu croială Weston, dacă ar fi trebuit să ghicească. Lavaliera de mătase era şifonată, ce-i drept, dar tot de mătase. Cizmele acelea superbe, probabil produse de Hobby, al căror aspect nu se înrăutăţise deloc, în ciuda faptului că le purtase la închisoare. Fără îndoială strălucirea lor ar fi atras negreşit atenţia vreunui hoţ oportunist, care le-ar fi urmat în sus, până când ar fi ajuns la chipul absolut memorabil al lui Colin Eversea… Şi asta ar echivala cu a da de belea.

Cu toate acestea, una era o reprezentare cu coarne de diavol şi cu totul altceva omul în carne şi oase.

— Haina dumitale trebuie să… începu ea.

Dar Eversea era un om care înţelegea lucrurile

surprinzător de repede. Îşi scoase imediat haina, pentru ca nasturii aceia de alamă să nu lucească precum nişte momeli pentru hoţi.

— Şi… continuă ea.

Dar el îşi scotea deja lavaliera. Şi apoi îşi dădu jos şi vesta, cu o rapiditate care o făcu să clipească de uimire şi care-i aduse în obraji o îmbujorare stranie. Trecuse destul de mult timp de când nu mai văzuse un bărbat – darămite un bărbat atrăgător – dezbrăcându-se în faţa ei.

Colin Eversea îşi împachetă hainele într-o grămăjoară ordonată, se aplecă să ia sforile cu care fusese legat puţin mai devreme şi le folosi pentru a ambala vestigiile fostei lui vieţi de domn din înalta societate, după care aruncă pachetul peste umăr şi anunţă:

— Mă duc eu primul.

Madeleine se gândi atunci că ar fi putut ajunge să urască autoritatea arogantă din vocea lui. Nu fusese o sugestie. Ba, mai mult de atât, era un indiciu clar că nu avea încredere în ea.

Lui Madeleine nu-i plăcea deloc să primească ordine de la alţii, dar era o persoană pragmatică de felul ei şi orice dispută nu ar fi făcut altceva decât să irosească şi mai mult timp preţios.

— Foarte bine, zise ea scurt.

Colin trase apoi frânghiile şi scoase geamul din zid. Acesta ieşi destul de uşor, şi înăuntru se revărsă o rafală de aer cald, urât mirositor. Şirul de butoaie apăru imediat în faţa lor, precum posterioarele grăsuţe ale unor gardieni.

— Ai grijă la butoaie, îi porunci ea în şoaptă.

Apoi Colin Eversea se ridică pe lăzi şi ieşi în lumina zilei, la aproximativ opt minute după ce cineva încercase să o omoare pe Madeleine Greenway.

Capitolul 4

Reuşiră la limită. Colin abia izbuti să se strecoare pe fereastră – dar şi asta doar pentru că în clipa aceea era cu mult mai slab decât atunci când intrase la închisoare. Se strecură printre două butoaie urât mirositoare, înalte de o jumătate de metru, după care-şi folosi mâinile pentru a se ridica. Cu toate acestea, rama ferestrei îi zgârie umerii mult prea laţi.

Odată ce se ridică, se pomeni stând în lumina umbroasă a unei alei înguste şi – la cum arătau şi miroseau lucrurile – *foarte* murdară. Clipi când lumina soarelui îl izbi în ochi cu toată puterea.

Lumina soarelui. Şi încă o dată fu copleşit de o revelaţie minunată: Doamne, Dumnezeule! Era liber şi viu şi…

Dar unde naiba se aflau? În mahalalele Londrei?

Lui Colin îi atrase apoi atenţia o licărire de pe lemnul murdar şi scorojit al clădirii din faţa lui. La o privire mai atentă, licărirea aceea se dovedi a fi de fapt o pereche de ochi. Ochii aparţineau unui bărbat, care era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine care aveau aceeaşi culoare nedefinită ca zidul murdar. Omul stătea pe jos, ţinea strâns în mână o sticlă şi se uita în sus la Colin, cu un fel de uimire afectuoasă.

— Ei bine, bună dimineaţa, şefu’.

Vocea omului părea destul de mulţumită.

Fără îndoială îl considera pe Colin una dintre halucinaţiile lui inofensive.

Colin şovăi o clipă.

— Bună dimineaţa, răspunse el politicos, pentru că era o obişnuinţă izvorâtă din educaţie.

Omul zâmbi luminos. Colin numără că avea patru dinţi. Gura lui semăna întrucâtva cu ceea ce mai rămăsese după o lovitură nu tocmai bună la popice.

— Ooohhhhh! Omul acela murdar era absolut încântat, după cum lăsa de înţeles exclamaţia lui melodică. Puse jos sticla cu blândeţe şi aplaudă entuziast apariţia lui Madeleine, cam la fel cum ar fi făcut orice om obişnuit la

încheierea unui spectacol reuşit de marionete.

Colin se grăbi să o ajute să iasă pe fereastră – tot din puterea obişnuinţei. Dar nu prea ştia cum să procedeze. Să o apuce de cot? Să o prindă de mână? Şi apoi apăru pe chipul ei o expresie care semăna foarte mult cu uimirea. Se uită lung la mâna lui întinsă, şi sprâncenele ei frumoase şi întunecate se apropiară într-o mică încruntătură.

El îşi retrase mâna destul de stingherit. Se simţea un pic jignit, dar în acelaşi timp îl amuza copios faptul că percepea reacţia ei ca pe o insultă.

Madeleine Greenway se ridică, îşi scutură fustele şi continuă imediat cu evaluarea împrejurimilor. În părul ei lucios se puteau vedea câteva aşchii – şrapnel de la împuşcătura care lovise stâlpul de lemn. Fu tentat să îi smulgă una din păr şi să i-o ofere ca pe un fel de suvenir… însă mâinile ei le îndepărtau deja din păr, înainte ca el să fi avut timp să cedeze acelei tentaţii nedorite.

— Stai… Pot… Aş putea să-ţi pun o întrebare, şefule? întrebă gânditor omul de lângă perete.

Privirea lui Colin se mută imediat spre Madeleine, care părea pe punctul de a o lua la fugă.

— Bine.

— Da tre’ să vii mai aici pentru ast… zise omul şi îndoi de două ori din degetul lui slab şi murdar, făcându-i semn să vină mai aproape.

Colin aruncă o privire fugitivă spre Madeleine. Zări ochii ei întunecaţi privindu-l cu arţag, chipu-i pal şi obrajii foarte rozalii. Se gândi apoi că ar fi fost absolut potrivit ca sub imaginea aceea a ei să fie gravat pe o pancartă de lemn cuvântul „nerăbdare”.

Colin se aplecă uşor.

— Da, domnule?

Mâna murdară a omului ţâşni imediat şi-l apucă de cămaşă.

— Spune-mi… bâigui bărbatul. Vulpiţa ta… a fost… a fost… bună?

— Dacă a fost bună? repetă Colin absolut indignat.

Făcu apoi o pauză elocventă. Pentru Dumnezeu, omule! N-o plătesc ca să fie bună.

Fu nevoie de câteva clipe ca afirmaţia lui să-şi facă loc printre aburii ginului care-i întunecau mintea.

Şi apoi omul dădu drumul gulerului cămăşii lui Colin, îşi trase o palmă peste coapsă şi izbucni într-un hohot de râs flegmatic. Respiraţia lui îl trimitea pe Colin cu gândul la mirosul vaporilor sulfuroşi ai iadului, aşa că se dădu înapoi. Dar nu se putu abţine să nu râdă şi el. Doamne, era minunat să poată râde pe seama unei inepţii.

Dintr-odată, omul se opri din râs.

— Ai dinţi foarte frumoşi, şefule! decretă el, viclean.

Gata cu glumele! Era timpul să plece.

— Ia-i pălăria, şuieră Madeleine Greenway.

Ea nu era deloc amuzată, judecând după îmbujorarea care îi acaparase obrajii.

— Poftim? De ce…? Oh! Doar nu-i putem lua pălăria aşa, pur şi simplu, protestă Colin, pe un ton indignat.

Cu toate acestea, înţelegea şi el cât de ridicolă suna afirmaţia lui.

— Crede-mă că ar prefera de o mie de ori să aibă gin decât pălăria aia. Îngenunche, ridică un penny la nivelul ochilor omului, îi văzu luminându-se şi apoi trase moneda înapoi. În schimbul pălăriei tale, zise ea, fermă.

— Ia-o, porumbiţa mea, răspunse omul, pe un ton blând şi curtenitor.

Madeleine lăsă moneda lângă genunchiul omului, îi smulse pălăria de pe cap şi i-o dădu lui Colin, care o apucă destul de prudent.

— O pălărie plină cu păduchi, zise el. E primul cadou pe care mi-l faci. O voi preţui de-a pururi.

— Pare destul de curată, zise ea încruntată, după care îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Pune-ţi-o odată pe cap!

Colin mirosi pălăria cu prudenţă. În mod surprinzător, nu puţea. Aşa că şi-o îndesă pe cap. Îi venea, dar era un pic cam largă, aşa că aproape îi acoperea şi ochii. Cu toate acestea, era perfect conştient de faptul că, în acel cartier

dărăpănat, cămaşa lui imaculată sărea în ochi ca steagul alb al unei fregate.

O urmă apoi până în capătul aleii, evitând abil o băltoacă mare, care avea un aspect destul de suspect. În acea parte a Londrei ar fi putut fi o băltoacă de orice… dar cu siguranţă de nimic bun.

Colin aruncă o privire spre noua lui parteneră ursuză. Şi-ar fi dorit să ştie mai multe lucruri despre ea. Dar, de vreme ce se mişca foarte repede, nu primea nimic mai mult decât frânturi de informaţii – şi chiar şi acestea obţinute cu greu, de pe urma unor ocheade aruncate strategic. Totuşi, în timp ce înainta grăbită, îi observă pantofii pe sub tivul rochiei. Purta cizme maro de piele, de calitate superioară, care se aflau într-o stare destul de bună – şi care mai erau şi după ultima modă. Iar rochia ei era confecţionată dintr-o muselină deschisă la culoare şi avea tot o croială foarte modernă. Ştia lucrurile astea pentru că avea şi el surori, la urma urmei… în plus, nu o dată, dusese modistelor comanda detaliată a uneia dintre amantele lui. Rochia pe care o purta era conservatoare, fără a fi prea simplă: avea două rânduri de volane la tiv, mâneci bufante şi un fel de şal elegant, pe care-l purta înfăşurat în jurul gâtului şi ascuns în decolteul dreptunghiular şi adânc al rochiei. Pe de altă parte, la cât de înflăcărată era femeia aceea, se îndoia că orice ţinută îmbrăcată de ea ar fi putut părea simplă. Arăta imaculată, dacă nu chiar ca scoasă din cutie. Şi apoi se uită mai bine la femeia care purta aceste haine. Madeleine Greenway avea o piele deschisă la culoare şi fină, care părea radioasă chiar şi în lumina aceea cenuşie. Iar în partea de jos a maxilarului ei putea distinge două cicatrici mici şi rotunde, aproape imperceptibile. Semne de la variolă. Şi avea o gură generoasă, de un roz pal.

Îi studie pe rând trăsăturile, una câte una, cu ocheade rapide, dar elocvente, şi îl încercă un sentiment de regret când înţelese că o astfel de frumuseţe neobişnuită – şi era, fără nicio îndoială, o frumuseţe – părea totuşi lipsită de farmec. Părea o creatură plămădită numai şi numai din

hotărâre şi resentimente.

Ajunseră apoi în capătul aleii şi se opriră amândoi brusc. Fără îndoială motivaţi de acelaşi gând: cu siguranţă soldaţii împânzeau deja Londra, ca nişte păduchi nedoriţi, căutându-l. Colin fusese şi el soldat. Aşa că înţelegea foarte bine că soldaţii aveau şi ei defectele lor, dar că majoritatea erau foarte perseverenţi – pentru că nu ştiau cum să fie altceva decât soldaţi – şi, pe mulţi dintre ei, asta îi făcea nemiloşi.

Fără îndoială, familia lui era interogată minuţios de autorităţi chiar în clipa aceea. Şi atunci se născu în mintea lui Colin o imagine a tatălui său, Jacob, jubilând de bucurie – probabil revenise la starea lui obişnuită de bonomie misterios de încrezătoare, pentru că dejucase încă o dată planurile sorţii. Aproape că zâmbi. Doar că imaginea aceea atrase după sine un sentiment puternic de nerăbdare şi de dor. Dor de familia lui, de Louisa şi de Pennyroyal Green. De toate lucrurile care îi fuseseră negate şi pe care crezuse că nu avea să le mai vadă niciodată. Şi în momentul acela simţi că nu ar fi putut îndura să mai trăiască chiar şi o singură clipă cu lumea considerându-l un criminal.

Şi i se tăie răsuflarea.

În clipa imediat următoare, inspiră adânc şi prelung, doar ca să-şi amintească sieşi că ceea ce respira era aer de libertate.

— Mai ai bani, domnişoară Greenway?

Nerăbdarea pe care o simţea dădu o notă tăioasă întrebării lui.

El, unul, nu mai avea niciun ban, desigur. Pentru că îl plătise pe călău să-i lege încheieturile lejer şi să-l tragă de picioare, odată atârnat în ştreang, ca să aibă parte de o moarte rapidă. Şi cu asta i se terminaseră resursele. Gândul acela îl făcu să se uite în jos la picioarele lui, simţind că-l ia ameţeala. Încă putea simţi cătuşe fantomatice îngreunându-i picioarele. Încă putea simţi cum îl rodeau cizmele în locul unde cercurile de fier îi sugrumaseră gleznele. Dar încă îşi mai putea simţi picioarele. Şi asta

însemna că era viu!

Nu conştientizase că se obişnuise atât de mult cu ideea de a muri, încât în clipa aceea avea nevoie să reînveţe cum să trăiască. Şi nu era deloc o senzaţie comodă. Semăna întrucâtva cu revenirea treptată a circulaţiei sangvine prin membrele care fuseseră private de sânge o perioadă lungă de timp.

Ridică privirea şi surprinse ochii întunecaţi ai lui Madeleine Greenway studiindu-l cu o expresie indescifrabilă.

— Ar fi trebuit să am mai mulţi bani, zise ea cu subînţeles, după care întoarse brusc capul înapoi spre stradă.

Colin se gândi atunci că îi plăcea vocea ei – rezonantă şi încrezătoare – chiar dacă resentimentele pe care le ascundea erau întru totul îndreptate spre el.

— Dar acum nu mai am suficient nici cât să luăm o birjă de închiriat care să ne ducă la Tiger's Nest, continuă ea. Şi nici nu te poţi plimba pe străzile Londrei arătând ca un… ca un…

Încheie propoziţia clătinând din cap cu fermitate, de parcă ar fi încercat să îndepărteze din minte un coşmar nedorit.

În mod ciudat, asta îl amuză, un pic pe Colin. Pentru că, în cazul de faţă, *el* era coşmarul în cauză. Arăta ca un domn blestemat din înalta societate. Şi tocmai asta era problema! Deşi era pentru prima dată în viaţa lui când lucrul acesta nu reprezenta un avantaj.

În timp ce Madeleine vorbea, o birjă trecu în viteză pe la capătul aleii. Intimitatea şi viteza ei veneau ca o batjocură la adresa lor, care stăteau blocaţi acolo, pe străduţa aceea cenuşie împuţită. O foaie de ziar mototolită pluti veselă pe caldarâm şi ateriză în băltoacă, graţioasă ca o lebădă.

Numele lui se vedea scris cu litere mari şi negre: COLIN EVERSEA. Chiar deasupra unei ilustraţii a spânzurătorii.

„Na, poftim!”, gândi Colin şi-şi smuci capul de la imaginea aceea. Din păcate însă, priveliştea din capătul aleii nu era cu nimic mai bună. Pentru că un soldat într-o tunică stacojie[5] apăru în mulţime, ca o picătură de sânge într-o mare cenuşie.

Şi, unde era un soldat, existau de obicei şi alţii.

Inima aproape că i se opri în piept descurajator, apoi îşi continuă bătăile într-un ritm mult mai alert.

— Haina dumitale, zise Madeleine Greenway, într-o şoaptă repezită.

Colin îi întinse pachetul cu haine fără să stea pe gânduri şi apoi o privi, pe jumătate uimit şi pe jumătate încântat, desfăcând-o cu mâini foarte abile şi trăgând… şi trăgând, şi trăgând de cusăturile rezistente… de vreme ce croitorii de la Weston erau foarte riguroşi… până când reuşi să desprindă un nasture de alamă.

După aceea îl strânse în pumn victorioasă şi zise:

— O să-l amanetăm.

Făcu apoi cale întoarsă, până la prietenul lor fără pălărie, care stătea în continuare sprijinit de zidul murdar.

— Ştiam io c-o să te întorci la mine, porumbiţa mea, zise prietenul lor, pe un ton exagerat de sentimental.

Madeleine se lăsă în genunchi lângă el şi-l întrebă în şoaptă:

— Ştii vreun amanet pe aici?

Dacă ar fi lansat întrebarea aceea în Pennyroyal Green, oricine ar fi îndrumat-o spre prăvălia lui Gerald Cutter. Era construită din pietre luate din ruine de castele şi din lemne adunate de pe mare, de la epavele unor fregate distruse în furtuni… Deformată precum fălcile lui Gerald Cutter… şi aproape deloc eficientă în a ţine oile înăuntru.

Dar omul acesta îi răspunse:

— Ah! Ar fi magazinul lui McBride. Omu’ o fo’…

---

5 Se face referire la vestoanele roşii purtate de soldaţii Armatei Britanice, între secolele al XVII-lea şi al XIX-lea. Din acest motiv, în limbaj popular, soldaţii mai erau porecliţi şi „tunicile roşii“ sau „tunicile stacojii“, (n.tr.)

Flutură un pic din mână prin faţa sa, de parcă ar fi curăţat un geam aburit ca să poată citi următorul cuvânt. O fo' poteraş, adăugă triumfător în cele din urmă şi o împroşcă cu salivă când pronunţă „ş"-ul. Şi acu' are o potică pe undeva.

Madeleine îşi şterse faţa destul de serioasă, fără a spune nimic. Părea să nu prea înţeleagă însemnătatea cuvântului „potică". Cât despre Colin, el nu era tocmai sigur ce ar fi putut fi un „poteraş".

— Adică o farmacie? traduse Colin, câştigând o privire surprinsă din partea domnişoarei Greenway. Dar, dacă era ceva pe lume ce ştia foarte bine, ăsta era jargonul consumatorilor de gin. Şi de whisky, şi de bere, şi de şampanie, şi tot aşa…

— Asta zisei şi io, dom'le.

— Unde-l putem găsi pe McBride?

— Mai ai un penny…? întrebă omul cu viclenie. Porumbiţa mea frumoasă… adăugă apoi, pe un ton de flirt.

— Din păcate, nu, spuse Madeleine, fără nicio urmă de regret real. Dar aş putea să-ţi mai aduc unul dacă ne spui unde-l găsim.

— E foarte trist să n-ai bani, nu-i aşa? afirmă omul pe un ton pătimaş şi plin de înţelegere. Păi, foarte bine atunci… McBride e pe strada următoare. Lângă fătuca aia cu… — mai flutură o dată din mână hotărât, de parcă ar fi încercat să captureze un fluture greu de prins – buchete, adăugă el, împroşcând încă odată cu salivă la rostirea literei „b".

Şi de data aceasta Madeleine Greenway fu cea care înţelese exact la ce se referea. Pentru că se ridică imediat, cu spatele drept ca vergeaua, şi-şi şterse ochii.

Se uită la Colin – bărbatul înalt, care purta o cămaşă imposibil de albă şi de curată şi o pălărie la mâna a doua, îndesată pe frunte.

— Va trebui să ne încercăm norocul atunci, zise ea, pe jumătate pentru sine şi pe jumătate pentru Colin.

Părea destul de mohorâtă.

*

Madeleine şi Colin se aventurară să iasă de pe alee şi se amestecară în mulţimea fremătătoare – dar şi murdară şi monocromă – din St. Giles. Evitară mai multe băltoace, aproape că fură doborâţi de un porc şi apoi de cei trei flăcăi care-l urmăreau, trecură de un grup de oameni care cântau despre Colin Eversea şi li se scutură praf în cap de către o femeie care bătea un covor la etajul superior al unei clădiri vechi, cu camere date spre închiriere. Dar măcar această ultimă parte rezolvă întrucâtva problema cămăşii jignitor de albe a lui Colin. El se scutură şi îndepărtă cea mai mare parte a prafului, în timp ce Madeleine agita pumnul furioasă în direcţia femeii – nu putea face nimic mai mult decât atât, pentru că orice altă reacţie ar fi atras după sine o atenţie nedorită.

— Scuze, fetiţo, strigă femeia de la etaj, fără nicio urmă reală de părere de rău.

— Ţine capul jos, îi aminti Madeleine lui Colin, pe un ton tăios, când i se păru că era pe punctul de a ridica privirea.

Era enervant de conştientă de înălţimea lui.

— Este jos, bombăni el. Pentru că acolo se află cele mai interesante grămezi de… lucruri.

Madeleine era atentă la faţadele clădirilor, care păreau la fel de înghesuite ca oamenii veniţi să caşte ochii la o spânzurătoare şi la fel de murdare şi de vitregite de vreme precum locuitorii mahalalei.

Fata cu un coş plin de buchete de violete înfăşurate în foi de ziar sărea în ochi aproape la fel de uşor precum soldaţii, cu tunicile lor stacojii. Privirea lor zbură imediat pe deasupra capului ei, la o pancartă care se legăna în lanţuri de metal. Pe ea era scris cu litere ornate „FARMACIE”.

Madeleine şi Colin se năpustiră în magazin, simţindu-se oarecum uşuraţi.

Înăuntru plutea un miros înţepător şi era aproape

complet întuneric, cu excepţia a doua lămpi rotunde care ardeau precum lunile lui Marte, în capetele opuse ale unei tejghele de lemn. Nu ofereau prea multă lumină, însă reuşeau să arunce nişte umbre sinistre – şi fără îndoială acela şi era scopul lor. Suspendate de tavan sau plutind în borcane etichetate, care căptuşeau în întregime pereţii magazinului, se aflau diverse plante – tulpini verzi cu frunze, trandafiri, muşeţel, lavandă, spânz şi alte erbacee pe care nu le-ar fi putut identifica nici într-o mie de ani. Toate legate cu bucăţele subţiri de aţă şi aflate în diverse stadii de conservare. Iar de pe rafturile superioare se uitau în jos la ei alte lucruri neidentificate. Ochi de triton? Dinţi de dragon?

Expuse pe rafturi sau agăţate de tavan erau, de asemenea, schelete şi cranii mici, aparţinând unor specii de animale, care-i păreau complet străine lui Madeleine. Orbitele oculare goale şi dinţii inofensivi i se păreau cumva mai degrabă tulburătoare decât sinistre.

Proprietarul magazinului stătea în spatele tejghelei, la distanţă egală între cele două lămpi. Tocmai îi înmâna o sticlă plină cu un conţinut negricios unui domn care îşi purta gulerul vestonului ridicat şi borul pălăriei lăsat pe frunte – ceea ce venea ca un semn clar că era la fel dornic precum Colin să fie văzut.

— O zi bună, zise morocănos omul, după care îi puse în palmă proprietarului mai multe monede.

Se întoarse apoi brusc şi aproape că-l lovi în gleznă pe Colin cu bastonul său. Colin se întoarse imediat cu faţa spre perete, ca să admire exponatele morbide.

Madeleine se încruntă puţin. Nu văzuse mai mult decât o pereche de ochi şi o parte dintr-un nas… şi totuşi, omul care pleca i se părea cumva familiar. De fapt… ei bine, aproape ar fi putut jura că era un M.P[6].

Se părea că McBride avea tot felul de clienţi interesanţi.

---

6 Prescurtare folosită pentru „membru al parlamentului“ (n.tr.)

Colin rămase ascultător cu spatele întors la proprietar şi cu pălăria trasă peste jumătate din faţă. Se deplasă apoi de-a lungul peretelui, ca să admire un alt schelet.

Madeleine observă imediat mersul lui precaut. Se gândi apoi tulburată că probabil era o reminiscenţă a faptului că purtase cătuşe în jurul gleznelor atâta amar de vreme. Se părea că încă mai avea nevoie de timp ca să se obişnuiască să meargă fără ele.

— Bună ziua, doamnă.

Vocea proprietarului era veselă şi avea un puternic accent scoţian, în timp ce omul în sine era foarte slab, purta ochelari şi era aproape chel, cu excepţia câtorva şuviţe lungi, cenuşii, care-i atârnau la baza urechilor.

— Bună ziua, domnule, răspunse Madeleine. Dumneata eşti cumva McBride?

— Da, în persoană. Te-a trimis cineva la mine, drăguţo?

Madeleine şovăi, puţin surprinsă de întrebarea lui.

— Într-un fel, zise ea, precaută.

— Păi, spune-mi atunci, cu ce vă pot ajuta pe dumneata şi pe… Aruncă o ocheadă discretă spre Colin, care se îndepărtase şi mai mult şi în clipa aceea şi se apleca să se uite la ceva ce arăta ca şi când ar fi fost cândva un şobolan… Pe domnul?

Dintr-un motiv sau altul, lui McBride nu i se părea deloc ciudat faptul că stătea de vorbă cu doamna, nu cu domnul.

— Aţi venit pentru… specialitatea mea? întrebă el iscoditor.

— Şi care ar fi specialitatea dumitale? întrebă Madeleine precaută.

Se întrebă apoi dacă acela era un cod folosit pentru identificarea clienţilor interesaţi de tranzacţii pe piaţa neagră. Ea, una, nu semăna deloc cu un hoţ obişnuit venit acolo să facă o tranzacţie cu bunuri furate. Şi probabil asta explica întrucâtva şi prudenţa omului.

McBride o studie cu atenţie câteva clipe. Madeleine

nu-i putea vedea clar ochii, din cauza celor două lămpi care se reflectau în lentilele ochelarilor lui. Probabil omul ajunse cumva la concluzia că întrebarea ei era semn de viclenie, pentru că îşi îndreptă imediat spatele şi începu o tiradă.

— Doamnă, recunosc umil că am un elixir care poate rezolva aproape orice problemă de… — coborî discret vocea, deşi, din câte îşi putea da seama Madeleine, nu mai era nimeni altcineva în magazin în afară de ea şi de Colin –, orice problemă masculină sau de natură intimă.

Colin Eversea încremeni imediat lângă scheletul care probabil fusese cândva un şobolan.

Poate că timpul era esenţial, însă aceasta era o tentaţie prea mare pentru a-i putea rezista.

— Problemele acestea la care faci referire dumneata ar putea fi şi… de natură… maritală? întrebă Madeleine într-o şoaptă discretă.

— Da, doamnă. Pot să spun cu mâna pe inimă că elixirele mele au ajutat multe căsnicii. Pot să produc unul pentru aproape orice… îşi drese glasul, apoi adăugă complice: Dificultate. După aceea flutură din mână arătând prin magazin, de parcă ingredientele pentru astfel de poţiuni magice se aflau expuse peste tot primprejur. Căută apoi în spatele său şi-i prezentă o sticlă cu dop, cu un aspect rafinat. Spre exemplu…

— Bine, dar dacă… Madeleine făcu o pauză cu subînţeles… ăăă… este… un pic pricăjită de la bun început?

Şi, în caz că era o descriere prea enigmatică pentru înţelegerea omului, depărtă degetul mare şi cel arătător, măsurând aproximativ zece centimetri.

Colin Eversea tuşi.

McBride rămase o clipă şocat de dimensiunea patetică indicată de degetele ei. După aceea coborî sticla prudent, îşi drese glasul şi îşi îndreptă spatele.

— Aşadar, spui că este o chestiune tare mică şi pricăjită? întrebă el, pe un ton destul de vesel. Făcea totul să sune ca o boală medicală.

După aceea bătu cu degetele în tejghea.

Colin Eversea îşi revenise între timp şi în clipa aceea deschidea şi închidea maxilarul osos şi alungit al unei creaturi neidentificate.

— O, da! Abia dacă o poţi vedea pe întuneric, aprobă ea pentru McBride. Scârţâitul craniului se opri brusc. Era mai mult decât evident pentru ea că voia ca el să audă ce spunea. Şi eu, fiind o femeie modestă, prefer să nu mă angajez în... relaţii... Coborî apoi privirea sfioasă, de parcă însăşi indecenţa cuvântului o secătuia de puteri... cu lumini aprinse peste tot prin cameră. Dar aparent suntem nevoiţi să alegem varianta asta, altfel... altfel nu ar exista niciun soi de relaţie.

McBride îşi frecă bărbia gânditor.

— Şi de cât timp sunteţi căsătoriţi, doamnă?

— Ei bine, mi se pare că de o eternitate...

— Îmi dau seama de asta, o alină el.

— Dar în realitate avem mai puţin de doi ani de căsnicie.

— Şi soţul dumitale... vrea să te mulţumească?

— Trăieşte ca să mă mulţumească!

Colin lăsă jos craniul cu atâta forţă, încât tot scheletul se bălăngăni şi trosni.

McBride scoase atunci o onomatopee, în parte de avertizare şi în parte de înţelegere. Mai mult decât evident adresată lui Colin.

După aceea îşi îndreptă atenţia spre femeia din faţa lui.

— Admirabil din partea lui! Absolut admirabil! Şi cu siguranţă o mare provocare pentru voi amândoi, adăugă McBride foarte serios. Dar eu trăiesc ca să-mi satisfac clienţii. Am preparat de curând o licoare nouă, care s-ar putea să vă ajute pe amândoi... E de origine turcească. Şi unul dintre clienţii mei... nu pot da nume, înţelegi dumneata, da îţi pot spune că-i cineva cu un statut foarte înalt... a folosit-o deja şi s-a întors să mai ia.

— Prea bine, domnule, dar, dacă nu vă supăraţi că întreb, cum anume... ajută? Se ocupă de mărime sau... zise

ea cu subînţeles şi se opri delicat, înainte de a termina propoziţia.

— Ajută cu ridicarea, doamnă. Aparent, McBride îşi investea toată energia în ridicarea în slăvi a produsului, pentru că uitase complet de discreţie. Cu ajutorul magiei ştiinţei, a lumii naturale şi a priceperii mele deosebite, va lucra cu echipamentul deja existent al domnului şi îi va oferi mai mult de… mânuit.

— Ar fi într-adevăr nevoie de un miracol, zise Madeleine gânditoare. Şi ne vom gândi foarte serios la acest elixir al dumitale. Dar el va continua să încerce cu ceea ce i-a fost dat de la natură. Pentru că e foarte mândru. Dar, vezi dumneata, eu am auzit despre dumneata şi am vrut să vin aici ca să vorbim direct… iar el a fost de acord să mă însoţească.

— După cum am spus deja… admirabil. Absolut admirabil, afirmă McBride, aprobând cavalerismul lui Colin.

— Mulţumesc mult pentru sfaturi, domnule. Şi, dacă tot sunt aici, aş vrea să mai vorbesc cu dumneata şi despre altceva, conchise Madeleine.

— Desigur. McBride se arăta prudent în a-şi manifesta optimismul. Prima ei problemă fusese aproape imposibil de biruit. Aşa că numai Dumnezeu putea şti în ce consta a doua.

Madeleine strecură grăbită nasturele de alamă pe tejghea.

McBride aplecă uşor capul ca să-l studieze, după care îi aruncă o privire tăioasă. Şi în clipa aceea chiar putea vedea o pereche de ochi albaştri lucind din spatele lentilelor ochelarilor.

— Aş dori şase şilingi pentru el, zise Madeleine, precaută din nou, în caz că fuseseră dezinformaţi de prietenul lor de pe alee.

— Unul, contracară McBride imediat.

„A, foarte bine”, se gândi Madeleine.

— Mă crezi proastă, domnule? zise ea cu răceală. Cinci şilingi.

— Cinci! McBride era complet revoltat. Dacă nu ai fi fost aşa chipeşă, doamnă, aş fi... aş fi... Se bâlbâia şi împroşca cu salivă. Îţi dau trei şilingi.

— Patru şi nimic mai puţin. Ştii şi dumneata foarte bine că e un nasture de alamă rar şi foarte scump.

Se uitară urât unul la altul pe deasupra tejghelei.

După aceea McBride oftă, băgă mâna în buzunarul jachetei sale şi scoase un săculeţ mic de catifea. Numără patru şilingi, pe care îi aşeză în palma întinsă a lui Madeleine.

— Minunat, doamnă! Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin, zise Madeleine. O să avem nevoie şi de o haină mare albastră sau neagră. Sau de o pelerină ori de o redingotă. Ai aşa ceva?

— Mă tem că n-aţi nimerit unde trebuie pentru asta. Io mă ocup doar de nasturi, ceasuri şi metale preţioase, doamnă. Ocazional şi de câte-o carte... iar cele pe care reuşesc să pun mâna le ţin pentru un prieten. Lucrurile mici, dar scumpe... astea sunt specialitatea mea. Doamna Bandycross de pe Lorrimer Lane vă poate vinde o cămaşă sau o batistă... dar o haină... Clătină din cap, descurajator. Habar n-am unde aţi putea găsi o haină altundeva decât pe Bond Street.

Izbucniră amândoi în râs din cauza absurdităţii afirmaţiei, de vreme ce Bond Street se afla la un univers distanţă de St. Giles.

— Mulţumesc, domnule. M-am gândit că n-ar avea ce să strice să întreb.

— A fost o plăcere. O adevărată plăcere, doamnă.

Urmară o plecăciune şi o reverenţă, după care cei doi se despărţiră, fiecare crezând că avusese cel mai mult de câştigat de pe urma tranzacţiei – iar asta era întotdeauna semnul unei negocieri satisfăcătoare.

Colin o urmă tăcut afară pe uşa magazinului şi înapoi în gălăgie şi în lumina soarelui.

Se amestecară din nou în mulţime şi niciunul dintre ei nu spuse nimic o vreme.

— Ei bine, mă plec umil în faţa dumitale, zise Colin în cele din urmă.

— Mă îndoiesc de asta, replică ea cu asprime.

El izbucni în râs, aşa că îi aruncă o privire tăioasă.

— Ei bine, asta a şi fost intenţia dumitale, nu-i aşa? Sau chiar crezi că egoul meu este atât de uriaş, domnişoară Greenway? Crezi că e imposibil să mă răneşti? Încă mai părea destul de amuzat.

— Încetează, zise Madeleine, printre dinţii-i aproape încleştaţi.

— Ce să încetez?

— Încetează să încerci să mă câştigi de partea dumitale, domnule Eversea. Este… de prisos.

— Pentru că te-am câştigat deja? sugeră el, plin de speranţă.

— Pentru că e imposibil.

— Dar am putea măcar să fim prieteni, n-ai zice? Dacă tot am convenit să ne ajutăm unul pe altul.

— Ce glumă bună! Eu nu vreau un prieten şi nici dumneata nu vrei, domnule Eversea. Vrei doar să-ţi demonstrezi dumitale ceva câştigându-mă de partea dumitale.

Observaţia ei fu urmată de o tăcere bruscă.

Şi apoi Colin Eversea afişă un zâmbet mic şi enigmatic şi ridică uşor capul, de parcă ar fi încercat să înghită afirmaţia ei usturătoare.

Şi apoi omul acela afurisit chiar începu să fluiere încet!

Dar nu reuşi să ţină mai mult de două note, că pe strada de vizavi de ei apăru o patrulă de soldaţi. Şi vederea lor îi făcu imediat să încetinească pasul.

Se aflau la mai puţin de douăzeci de metri distanţă – dar în mediul acela cenuşiu erau la fel de vizibili precum nişte cardinali. Ţineau strâns baionetele în mâini şi întorceau capetele dintr-o parte în alta. Ochii lor cercetau avid chipurile din mulţime şi se îndreptau spre ei implacabil, dar fără vreun scop evident.

Nu existau uşi sau alei pe care să poată intra ca să se ascundă. Şi orice mişcări bruşte i-ar fi făcut să sară în ochi. Madeleine îl atinse pe braţ pe Colin şi începetiniră amândoi pasul. Apoi îşi scoase pe furiş şalul din jurul gâtului, îşi trase decolteul corsajului periculos de jos, îşi trecu o mână prin păr cât să slăbească agrafele şi să-şi ciufulească coafura, după care şuieră:

— Ţine sticla asta de gin în mână şi poartă-te ca şi când ai fi doar puţin beat… nu mai mult, pentru numele lui Dumnezeu… şi sprijină-te de mine.

Termină apoi prin a-şi lipi pieptul de un Colin Eversea foarte surprins şi-şi alunecă braţul peste al lui. Întrezări pupilele lui întunecându-se într-o mare de verde-albăstrui când privirea lui uimită căzu pe decolteul ei. Adevărul era că avea într-adevăr un piept splendid.

Colin se adună destul de repede după ocheada aruncată spre sânii ei şi se supuse poruncii ei. Spatele i se relaxă, umerii i se cocoşară puţin şi mâna liberă i se bălăngăni pe lângă corp, strângând sticla de gin. Rămaseră să meargă la braţ în spatele a trei domni, angajaţi într-o conversaţie veselă – suficient de aproape cât să pară că făceau parte din grup. Sau poate că nu. Colin avea un mers tremurat, dar nu cedă în faţa tentaţiei de a juca prea mult beţia.

Totul mergea foarte bine. La drept vorbind, dacă tot trebuia să fie împovărată cu un criminal fugar, era cu atât mai bine ca respectivul criminal să fie unul inteligent.

— Apleacă uşor capul şi spune-mi ceva la ureche, îi porunci ea în şoaptă.

— Ce-ar trebui să-ţi spun? şuieră el, nesigur.

Madeleine râse atunci, de parcă tocmai i-ar fi spus ceva amuzant.

— Şi acum îţi spun eu ceva, adăugă ea, pe un ton conversaţional. Dar simţea inima cum îi bătea tare, aproape asurzind-o.

— Şi apoi mai spun eu ceva, ca răspuns, murmură el, prinzându-se de mersul jocului.

— Şi apoi eu zic altceva?

Transformase replica aceea într-o întrebare, pentru a imita ritmul unei conversaţii.

Şi astfel… mergând la braţ şi discutând nimicuri, se amestecară în mulţime, fără a avea o deghizare reală. Ochii ageri ai soldaţilor cu tunici stacojii abia dacă se întoarseră în direcţia lor când trecură pe lângă ei. Totuşi, Madeleine le simţi privirile pe trupul ei, ca şi când ar fi însemnat-o cu fierul încins pe pielea goală.

Trecură câteva minute lungi de tăcere, în care îşi continuară drumul. Fiecare îşi revenea în felul lui după pericolul din care scăpaseră ca prin urechile acului.

— E foarte ciudat să te ascunzi aşa la vedere, murmură Colin în cele din urmă.

Părea destul de uimit.

— Să nu mai zici niciodată astfel de lucruri cu voce tare. Şi nici măcar în şoaptă. Nici măcar aici în St. Giles. Se simţea neobişnuit de furioasă. Neobişnuit de exaltată şi, în mod ciudat, mai înspăimântată decât fusese vreodată în viaţa ei. Cu alte cuvinte, nu fi aşa un prost afurisit!

Brusc îi dădu drumul la braţ.

Madeleine fu cea care făcu apoi semn unei birje de închiriat care-şi croise încet şi greoi drumul în susul străzii, prin toată aglomeraţia. Birjele erau destul de rare în această parte a Londrei. Pentru că în St. Giles nu se găseau prea mulţi clienţi plătitori.

Vizitiul se uită spre ei şi fu pe punctul de a plesni iar din bici şi de a se îndepărta.

— Am bani, amice, protestă Madeleine, imitând cât putea de bine jargonul specific oamenilor din St. Giles.

— Arată-mi, îi ordonă autoritar vizitiul, după care întinse o mână înmănuşată şi ridică din sprâncenele-i cenuşii.

Aparent, era mult prea convingătoare în rolul unei femei uşuratice, ameţită de aburii alcoolului.

Dar îi arătă ce voia să vadă, aşezându-i un şiling în palmă. Vizitiul mârâi şi le făcu semn din bărbie să urce.

— La docurile East India, îi zise ea.

Omul eliberă un hohot de râs lipsit de umor, după care oftă, de parcă tocmai îi confirmase o bănuială.

După aceea Madeleine închise uşa birjei şi trase perdeaua peste fereastra micuţă, rămânând singuri în acel întuneric relativ. Apoi vehiculul se puse în mişcare.

Într-un fel era bucuroasă că părăseau St. Giles, dar tot nu se simţea complet în siguranţă în acel spaţiu închis. Madeleine eliberă un oftat prelung. Inima continua să-i bată tare în piept, dar făcu tot posibilul să-şi regleze respiraţia, în timp ce-şi ridică înapoi corsajul şi-şi înfăşură din nou şalul în jurul gâtului, acoperindu-şi pieptul. După aceea se lăsă pe spate în scaunul care încă duhnea a rom, a sudoare şi a tutun ieftin, ceea ce o făcu să se simtă ca şi când s-ar fi lăsat în braţele fostului pasager.

Roţile vehiculului se învârteau pe caldarâm, înaintând cu greu pe străzile înguste. Dar în curând avea să capete viteză.

Stătură aşa, în tăcere, destul de mult timp. Colin Eversea ţinea privirea aţintită în jos spre sticla de gin, pe care o învârtea în mână încet şi prudent, de parcă ar fi fost un artefact valoros.

— Ştiu că nu e o glumă, zise el încet.

Şi cam aici se încheie toată conversaţia lor cât timp dură călătoria spre Tiger’s Nest.

Capitolul 5

Toţi cei din familia Eversea tresăriră când auziră huruitul copitelor de cai, care se îndreptau în goană spre conacul din piaţă. Femeile închiseră ochii strâns. Mâinile se întinseră după alte mâini, pe care le apucară ferm, şi Marcus avu o clipă senzaţia că vedea noduri albe pe îmbrăcămintea neagră – dar în realitate ştia că erau doar mâini împreunate.

Şi apoi îşi dădu seama că graba de a da vestea morţii lui Colin ar fi fost cel puţin necuviincioasă. La urma urmei, mort însemna tot mort, aşa că de ce atâta grabă?

Şi se părea că tatăl său gândise acelaşi lucru. Se duse apoi la fereastră, urmat îndeaproape de Jacob, Chase şi Ian. Se uitară în jos în timp util pentru a-l vedea pe mesager aruncând hăţurile şi grăbindu-se în sus pe scările conacului.

Marcus putea vedea de la etaj zâmbetul strălucitor care i se lăţea pe jumătate din faţă.

Doamne, Dumnezeule! Cu siguranţă asta era ceva complet nepotrivit.

Menajera îl primi înăuntru, şi omul o luă la goană pe scări, înainte ca femeia să aibă timp să îi anunţe sosirea.

Îl auziră urlând ceva în timp ce se îndrepta spre salon şi apoi strigătele lui se materializară în cuvinte coerente când se năpusti pe uşă:

— A dispărut! A dispărut! Să fiu al naibii! Explozii! Şi-a dispărut de-a binelea!

De fapt, nu erau atât propoziţii coerente, cât silabe urlate, acompaniate de fluturat frenetic din braţe.

Jacob îl prinse de braţ şi-l strânse tare.

— Ia-o mai uşor. Pentru numele lui Dumnezeu, ce…?

Toată familia se adunase deja în jurul mesagerului, şi speranţa începuse să înflorească în sufletele lor. Toată lumea îşi ţinea răsuflarea, în expectativă.

— Treci odată la subiect! îl îndemnă Jacob, pe un ton care sugera o bucurie controlată, de parcă suspecta deja ce veşti avea să audă de la acel om.

— O, ar fi trebuit să vedeţi! exclamă omul în şoaptă. Dar expresia de pe chipul lui spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Colin era la spânzurătoare. Mulţimea aclama. Şi era legat… Dar văzu apoi feţele femeilor şi decise să renunţe la descrierea aceea. Şi apoi s-au pornit exploziile… în spatele spânzurătorii şi în mulţime… şi fum, şi haos, şi ţipete… şi apoi… Făcu o pauză scurtă, pentru un efect dramatic, după care continuă: Colin a dispărut!

Se instală o linişte mormântală.

Marcus observă fără voia lui că păsările acelea afurisite continuau să ciripească. De parcă ar fi bănuit tot timpul ce avea să se întâmple.

— Aşadar, nu a fost spânzurat? întrebă încet Jacob, în cele din urmă.

— N-a fost spânzurat. Şi nu e mort. Sau cel puţin n-a murit prin spânzurare. Nu l-a mai văzut nimeni, Jacob. A dispărut!

— Adu săruri de mirosit, îi şopti Marcus menajerei care-l urmase pe mesager în salon.

Femeia era la fel de palidă ca toţi ceilalţi şi respira la fel de greu. Dar cu siguranţă nu era pe cale să leşine – lucru care nu putea fi spus şi despre celelalte doamne din încăpere. Se uită spre Louisa şi văzu că era albă ca varul.

Însă nu şi mama lui. Ea trecuse deja prin prea multe astfel de poveşti chinuitoare cu Colin, la viaţa ei. Chipul mamei sale era vlăguit, iar ochii ei de un albastru-închis străluceau, în ciuda cearcănelor vineţii care se întindeau sub ei. Dar nu părea aproape deloc surprinsă.

Marcus se gândi atunci că Jacob avea să se ducă la ea. Dar tatăl şi mama lui păruseră neobişnuit de înstrăinaţi în dimineaţa aceea… de parcă fiecare ar fi trăit o suferinţă complet diferită şi numai de ei ştiută. De parcă nu ar fi avut încredere că celălalt ar fi înţeles prin ce treceau.

Aşadar, râurile nu-şi vor schimba cursul şi soarele nu va răsări din vest!

Familia Eversea ieşise încă o dată învingătoare.

— Unii oameni spun că diavolul însuşi l-a luat înapoi, clarifică mesagerul. Alţii, dimpotrivă, spun că este cu adevărat nevinovat şi îngerul Morţii s-a pogorât din ceruri ca să-l salveze. Armata fierbe. Dar autorităţile tind să creadă mai degrabă că familia Eversea a avut un amestec în evadarea lui decât că a fost o intervenţie divină. Mă gândesc că o să apară aici din clipă-n clipă, adăugă apoi, într-o notă mai pragmatică.

Sunetul copitelor de cai galopând în curte confirmă numaidecât ipoteza aceasta. Soldaţii descindeau asupra

familiei Eversea.

Jacob părea deja gânditor.

— Aşadar, Colin nu este mort. Asta ştii sigur.

— Cel puţin nu prin spânzurare, confirmă mesagerul.

Şi, chiar sub ochii tuturor, Jacob – care păruse vlăguit în ultimele săptămâni – îşi recăpătă strălucirea caracteristică şi grandoarea aproape supranaturală care îl făceau să radieze de încredere şi de poftă de viaţă. Colin era cel mai înalt dintre toţi copiii. Dar, cumva, nimeni nu părea vreodată mai înalt decât Jacob Eversea, pentru că simpla lui prezenţă domina încăperea.

Toţi băieţii – Ian, Chase şi Marcus – se holbau bănuitori la tatăl lor.

— Jur că nu am avut nimic de-a face cu asta, îi şopti Jacob lui Marcus. Crezi că nu ai fi ştiut dacă aş fi plănuit ceva?

*

Colin se întreba unde naiba aveau să înceapă să-l caute autorităţile. La vreme de pace, se întâmpla adesea ca soldaţii să nu aibă de lucru şi să se plictisească. Şi el avusese într-adevăr ascunzătorile lui… dar, pe de altă parte, nu era ca şi când ar fi fost o vrabie migratoare. Nu se întorcea iar şi iar în aceleaşi locuri. Îi plăcea să încerce lucruri noi. Ar fi fost nevoie ca Londra să fie împânzită de un batalion întreg care să-l caute, şi, la urma urmei, soldaţii mai aveau şi alte îndatoriri. Sau cel puţin se folosea de acest raţionament pentru a-şi linişti temerile.

Cu toate acestea, era destul de greu de crezut că ar fi pus vreodată piciorul în Tiger’s Nest, deşi el ştia că o făcuse. Zidul din faţă al hanului era aproape în totalitate făcut din sticlă, şi clienţii dinăuntru păreau nişte exponate menite să atragă privirile. Şi cu siguranţă ceea ce lipsea clientelei de la Tiger’s Nest în materie de dinţi sau membre era compensat din plin cu arme. Pistoale din toate epocile şi cuţite de toate lungimile şi grosimile, purtate de bărbaţii

înghesuiţi în tavernă, luceau năucitor şi păreau cu mult mai bine întreţinute decât posesorii lor. Cârlige se încovoiau la capete de braţe şi picioare de lemn zăceau lângă cele încălţate în cizme, pe sub mesele zgâriate şi însemnate de nenumărate lame de cuţit. Şi din loc în loc se întrezărea câte un ciot sau un cot, legat strâns în mâneca de la cămaşă, care gesticula în toate părţile într-o dezbatere aprigă. Oamenii de acolo erau piraţi ai străzilor şi ai mărilor.

Cu alte cuvinte, nu era mulţimea obişnuită care se aduna pe la teatre.

Colin se întrebă atunci dacă nu cumva avea să fie înjunghiat de cum punea piciorul înăuntru, pentru că îndrăznise să-şi arate faţa acolo. Cu toate acestea, era adevărat şi că oamenii care se adunau la Tiger’s Nest erau genul care admirau un om care ţinea la băutură – mai cu seamă unul care o cumpăra de bunăvoie şi apoi o împărţea. Şi chiar făcuse asta de mai multe ori.

— O să intrăm prin bucătărie, îi zise Madeleine cu răceală.

I se părea foarte interesant că ea cunoştea atât de bine locul acela. Pe de altă parte, era normal să fie familiarizată cu taverna, de vreme ce acolo îşi făcea veacul curtierul ei.

Colin rămase cu bărbia în piept, cu pălăria trasă peste faţă şi cu umerii cocârjaţi, în timp ce enervant de serioasa şi aroganta Madeleine Greenway pornea cu paşi mari pe alee spre intrarea de la bucătărie. Şi nici măcar nu se uită la el înainte de a se strecura înăuntru! Aşa că o urmă ascultător şi precaut.

O singură respiraţie adâncă oferea oricărui vizitator o istorie olfactivă a locului: fiecare ţigară sau pipă fumată vreodată, fiecare foc aprins vreodată pentru a-i încălzi pe clienţi, fiecare strop de alcool băut, fiecare picătură de sânge vărsată într-o încăierare şi fiecare dram de grăsime scursă de pe o bucată de carne pusă la frigare îşi lăsaseră mirosurile să bântuie acel loc.

Un coridor îngust dădea în bucătărie, unde un băieţel

murdar stătea aplecat apatic deasupra vetrei, frigând o pulpă înfiptă într-un băţ de lemn. Era dificil de spus de la ce animal provenea halca aceea de carne, dar strălucea de grăsime şi mirosea absolut fabulos. Băiatul îşi şterse cu mâna nasul care-i curgea, aruncă o privire spre sala principală de mese, ca să vadă dacă se uita cineva la el, şi apoi atinse aceleaşi degete de grăsimea tentantă de pe halca de carne.

— Tinere, zise Madeleine încet.

Băiatul aproape că sări în sus de spaimă şi de vinovăţie, după care se răsuci imediat, căutând persoana care-i vorbise.

— Io n-atingeam nimica! exclamă copilul, după care îşi retrase în grabă degetul şi apoi şi-l vârî în gură, instinctiv.

Ah, din păcate, copilul nu ştia să mintă. Avea să fie nevoit să mai lucreze la asta dacă voia să supravieţuiască acolo, la docuri. După estimările lui Colin, nu părea să aibă mai mult de şapte ani.

Madeleine strânse din dinţi.

— Bunule domn, ai putea să ne spui unde l-am putea găsi pe domnul Croker?

Şi ce ton al vocii surprinzător de blând folosise!

Colin se uită spre ea, aproape la fel de sedus de sunetul acela cum era în mod evident şi băiatul – judecând după expresia care apăruse pe chipul lui când o văzuse pe Madeleine. Se uita la ea cu ochii mari şi cu un fel de dor amestecat cu o studiere vicleană. Fără îndoială vocile blânde erau ceva destul de rar întâlnit în lumea lui. Dar era de la sine înţeles că micuţul poseda acel instinct englezesc înnăscut de a determina statutul lui Madeleine, înainte de orice altceva: în primul rând, pentru a stabili ce însemna asta pentru el şi, în al doilea rând, pentru a-şi da seama ce ar fi putut obţine de la ea.

Aparent, băiatul ajunse repede la o concluzie, pentru că se hotărî să-i zâmbească. Şi, Doamne, Dumnezeule, ce mai zâmbet angelic afişă! Era clar că era un cuceritor în

devenire.

— Îi căutaţi pe domnul sau pe doamna Croker, doamnă? întrebă el numaidecât.

— Pe stăpânul tău, tinere. Cheamă-l imediat pe domnul Croker, izbucni Colin tăios.

Şi fiecare cuvânt era o capodoperă de eleganţă rece.

Băiatul sări de pe scaun ca ars. Picioarele părură să i se împleticească în loc pentru o clipă, după care fugi glonţ spre sala de mese principală a tavernei.

„Ah! Iată încă o demonstraţie a efectului accentului aristocratic!” se gândi Madeleine şi se uită apoi chiorâş la Colin. Între sprâncenele ei apăruse o încruntare dezaprobatoare.

Colin îşi atinse ironic borul pălăriei uriaşe. Ştia mult prea bine ce ar fi făcut un băieţel să se sperie şi să fugă… în fond fusese şi el cândva un băieţel fermecător, care nu ştia să mintă. Şi în clipa de faţă nu-l interesa deloc să irosească timp preţios împrietenindu-se cu copilul.

Madeleine Greenway se întoarse de la el, întinse mâna şi răsuci absentă frigăruia, pentru ca flăcările să nu ardă prea tare carnea pe o singură parte. Exista ceva mult prea familiar în gestul ei, care-l tulbura neaşteptat de mult pe Colin. Pentru că, în ciuda misiunii lor încărcate de tensiune şi a felului în care ştia să mânuiască un pistol, fusese un gest foarte feminin şi, una peste alta, absolut obişnuit.

Colin se întrebă atunci dacă viaţa lui avea să mai intre vreodată pe un făgaş obişnuit.

Ridicară amândoi privirile când răsunară paşi grăbiţi şi un mers apăsat, acompaniaţi de o voce piţigăiată care spunea în şoaptă: „… individ mare şi furios…” Şi apoi apărură Croker şi băiatul, şi Colin făcu un pas în spate, ascunzându-se şi mai mult în umbrele adânci.

Croker, un individ masiv, chel ca o ciupercă şi cu o sprânceană stufoasă ce părea interminabilă, era vădit enervat şi obosit. Îşi ştergea mâinile mari pe un şorţ pătat. Dar apoi dădu cu ochii de Madeleine şi încremeni pe loc.

O succesiune de expresii se luptară o clipă pentru supremaţie pe chipul său: plăcere şi uşurare, şi groază, şi uimire, şi confuzie.

Apoi chipul i se relaxă în cele din urmă, şi o neutralitate plăcută puse stăpânire pe trăsăturile lui.

— Tuleo! îşi aminti să şuiere la băiat. Du-te ş-ajut-o pe doamna Croker să cureţe mesele.

Băiatul fugi imediat în direcţia sălii de mese. Croker îşi drese glasul.

— Ca să vezi! Doamnă Greenway… începu el linguşitor, dar se opri imediat. Tocmai ce-l zărise pe „individul mare şi furios”, ascuns în umbre.

Colin îşi ridică pălăria de pe faţă cu un singur deget şi afişă un zâmbet câştigător.

Croker rămase holbându-se la el, cu gura căscată. Literalmente.

Şi apoi, spre uimirea lui Colin, o bucurie luminoasă stranie îşi făcu loc pe chipul lui mare, care începuse dintr-odată să semene destul de mult cu un răsărit de lună.

Dar expresia aceea dispăru într-o clipită – sau mai degrabă fu înghiţită cu totul –, lăsând în locul ei una de groază pură.

Şi Croker se răsuci pe călcâie, gata s-o ia la fugă.

Colin smuci imediat unul dintre braţele-i convenabil de lungi, îl apucă de guler pe Croker şi îi imobiliză la spate un braţ mare şi gros. Era o manevră foarte utilă, după câte se dovedea. O învăţase de la Marcus, care o folosise cu el de nenumărate ori de-a lungul anilor. Într-o fracţiune de secundă, Madeleine scosese şi ea pistolul şi-n clipa aceea îl înghiontea în stomac pe Croker cu ţeava metalică şi rece.

— Unde putem vorbi o clipă în intimitate, domnule Croker? murmură politicos Colin la urechea bărbatului.

— În cămară, bălmăji Croker, pe un ton destul de resemnat. Îşi folosi apoi bărbia pentru a face semn spre o uşă făcută din stinghii groase de lemn, abia vizibilă în locul în care bucătăria lua forma unui L.

Îl zoriră pe Croker să înainteze pe lângă o masă lungă

de lemn şi două vetre mari. Trecură apoi pe lângă un bufet, pe care se aflau stive imense de farfurii, înghesuite lângă două grămezi de ceapă tăiată şi cartofi, deasupra cărora atârna un şir lung de oale şi tigăi, după care cotiră spre încăperea indicată şi intrară într-o cămăruţă îngustă şi întunecoasă care mirosea a pământ.

Închiseră tare uşa în urma lor, şi Colin se uită imediat în jur după ceva ca să poată bloca uşa. Înăuntru se aflau o masă mică şi un scaun, al cărui spătar îl folosi pentru a bloca uşa.

Nişte lăzi pline cu cartofi şi cu ceapă erau sursa mirosului pământos. Într-un capăt al încăperii erau stivuiţi mai mulţi saci plini cu ceva ce părea a fi făină şi sprijiniţi de ei se aflau alţii mai micuţi, în care fără îndoială se aflau boabe de cafea şi condimente. Colin se gândi amuzat că aceştia din urmă semănau cu nişte copilaşi sfioşi, care se ţineau de fustele mamelor în prima zi de şcoală.

Colin îi dădu apoi drumul domnului Croker, şi Madeleine făcu un pas în spate, dezlipind gura pistolului de pe burta lui mare. Croker se scutură zdravăn, ca şi când până atunci ar fi stat mototolit ca o foaie de hârtie, şi îşi îndoi de mai multe ori braţul în sus şi-n jos, de parcă ar fi verificat că încă era funcţional.

Apoi hangiul smuci capul de la Madeleine la Colin şi înapoi la Madeleine, încercând să-şi dea seama ce să spună mai întâi.

— Doamnă Greenway, începu el. Eşti… eşti… eşti vie!

Părea puţin încurcat.

— De ce te surprinde asta, domnule Croker?

Era rece, foarte serioasă şi autoritară.

Dar, aparent, Croker nu era încă pregătit să răspundă la întrebarea aceea, pentru că avea o alta, care părea să cântărească şi mai greu în mintea lui.

— Şi… mii de scuze că trebuie să întreb, domnule, dar… chiar eşti domnul Colin Eversea? Serios?

Colin îşi scoase de tot pălăria şi făcu o plecăciune elegantă. Fără a confirma nimic prin cuvinte.

Pentru o clipă, domnul Croker păru în imposibilitatea de a vorbi. Mâinile lui frământau şorţul. Îşi rodea buzele. Şi avea ochii cât cepele. Iar picioarele lui mari, încălţate în cizme murdare, se mişcau agitate pe pardoseală.

Iar când infamul domn Croker vorbi din nou în cele din urmă, o făcu pe un ton şoptit şi cu o atitudine demnă:

— Nici nu pot să încep să-ţi spui cât... Ei bine, e suficient să spun că sunt un mare admirator al dumitale, domnule, zise el, umil. Un mare admirator, domnule Eversea!

— Mulţumesc mult, domnule Croker, răspunse Colin pe un ton solemn.

Nu voia să înceapă o dezbatere despre neajunsurile morale ale admirării unui criminal condamnat, pentru că admiraţia aceea s-ar fi putut dovedi utilă.

— Domnule Croker, am dori nişte răspunsuri, te rog, zise apoi Madeleine.

Cuvintele ei sunau tăios. Era mai mult decât evident că nici ea nu avea dispoziţia necesară pentru admiraţie.

Hangiul îşi mută atunci atenţia spre ea şi cuvintele îi ieşiră pe gură ca nişte furnici la un picnic:

— Oh, doamnă Greenway, sunt foarte bucuros că eşti în viaţă. E de la sine înţeles că sunt un mare admirator şi al muncii dumitale...

Al muncii ei? Colin se întoarse şi o studie atent o clipă. Dar toată atenţia ei era concentrată asupra hangiului.

— Domnule Croker, interveni Madeleine, pe un ton aspru. Lăsând la o parte complimentele...

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, zise Croker, clătinând din cap cu veneraţie. Aparent, omul avea nevoie să scoată afară multă admiraţie până atunci reprimată. O, doamnă Greenway, d-apoi le-ai fi putut arăta câteva lucruri chiar şi lui Guy Fawkes[7] şi băieţilor lui! Să ştii că io am zis

7 Cunoscut şi ca Guido Fawkes (nume adoptat în timp ce lupta de partea spaniolilor în Ţările de Jos), era membru al unui grup de restauraţionişti catolici din Anglia care au plănuit Complotul prafului de puşcă din 1605. În cele din urmă a fost prins şi executat în 1606. (n.tr.)

mereu că eşti un geniu! Pe legea mea! Bombe lacrimogene? Pulbere neagră? Genial! Şi, din câte am înţeles, nici măcar n-a fost nimeni rănit... cu excepţia câtorva atacuri de apoplexie şi glezne luxate... Dar e încă prea devreme de spus. Pe legea mea că parcă ai fi un fel de Wellington cu gene lungi! Mi-s foarte mândru de mine că te-am recomandat pe dumneata pentru treaba asta. Şi iacătă! Îl am acuşi în faţa mea pe domnul Eversea, viu şi nevătămat. D-apoi nici măcar nu mi-am închipuit că dumnealui ar putea fi misiunea dumitale! Adică... mie, unu, mi s-o părut impresionant şi anu' trecut, când ai luat înapoi colierul ăla de la amanta lui Lord Garrett, sau când ai oprit banda Bridlaw de la a...

— Domnule Croker! interveni ea, cu asprime. Te rog... Poate că planul meu a fost genial, dar reuşita lui depindea de ducerea la bun sfârşit a fiecărei părţi. Şi, după cum ştii şi dumneata, un anume aspect n-a mers deloc conform planului. Unde sunt banii mei? Şi cine a tras în mine? Şi de ce m-ai trădat?

Croker oftă adânc şi lăsă capul în pământ. După care ridică din nou privirea.

— Ei bine, dup' cum ştii şi dumneata, eu am un preţ pentru aproape orice, începu el plin de remuşcări, de parcă detesta faptul că trebuia să-i aducă aminte ceva ce ştia deja.

— Desigur, domnule Croker, zise ea, dând dovadă de o răbdare infinită în acele circumstanţe.

— Şi de data asta preţul a venit sub forma unei ameninţări şi a douăzeci şi cinci de lire, doamnă Greenway. Douăzeci şi cinci de lire! Şi toţi banii erau ai mei şi numai ai mei dacă spuneam unde urma să fiţi dumneata şi Colin Eversea la ora douăsprezece... adică mai devreme decât ai vrut dumneata. Dar n-aş şti să spun cine-o venit după dumneata. Şi mi s-o spus foarte clar că nu voi mai vedea alţi bani, aşa că n-am nicio plată pentru dumneata. Şi, chiar dacă am anumite scrupule, că doar ştii şi dumneata, că suntem asociaţi în afaceri de atâta timp, ei bine, au fost

douăzeci şi cinci de lire, şi ar fi trebuit să fiu nebun ca să nu…

Madeleine Greenway ridică o mână – mai exact pe aceea în care nu avea pistolul – şi-i făcu semn nemernicului să se oprească din discursul lui exagerat de sincer.

— Înţeleg, domnule Croker. Pe cuvânt că înţeleg. Poate că aş fi făcut şi eu acelaşi lucru pentru douăzeci şi cinci de lire…

Colin întoarse uşor capul în direcţia ei. Oare chiar ar fi făcut-o?

— Cine a venit la dumneata cu instrucţiunile astea? ceru apoi să ştie. Un bărbat? O femeie? Cine?

Croker se opri din nou, nesigur.

— Vezi dumneata… umblă vorba că toată armata engleză îi pe urmele dumitale, domnule Eversea. Şi se zice şi că se va oferi o recompensă pentru prinderea dumitale… da nimeni nu a auzit nimic de nicio sumă. Şi, doamnă Greenway, ei bine, dac-aş fi în locul dumitale, io nu m-aş întoarce acasă la dumneata. Cel puţin nu dac-aş vrea să rămân în viaţă.

Şi după aceea închise gura ferm, încrucişă braţele la piept şi aşteptă.

Madeleine părea să ştie exact la ce se referea şi ce anume aştepta.

— N-am cu ce să te plătesc, domnule Croker.

Colin ştia că asta nu era complet adevărat. Îi mai rămăseseră cel puţin trei şilingi după ce plătiseră călătoria cu birja din banii luaţi pe nasturele de alamă.

Croker oftă. Aparent, în clipa aceea punea în balanţă riscurile de a divulga orice altă informaţie, imensa – dar imensa – lui admiraţie pentru doamna Greenway şi domnul Colin Eversea şi propriul său crez adânc înrădăcinat de a nu oferi nimic dacă nu avea ceva de câştigat.

Colin avu atunci un moment de inspiraţie.

— Dacă aş putea sugera ceva, domnule Crok…

Dar domnul Croker pocni imediat din degete, şi faţa i se lumină de entuziasm.

— Am o propunere! Da’ pentru asta trebe mai întâi să ies un pic de aici. Dacă mă lăsaţi să plec acu, vă jur c-o să mă-ntorc cu o soluţie care ne avantajează pe toţi trei.

Madeleine şi Colin se uitară unul la altul destul de sceptici şi nu ziseră nimic.

— Jur c-o să mă întorc, întări Croker, părând aproape jignit de neîncrederea lor. Aşa că îşi aşeză mâna în dreptul inimii şi adăugă: Şi n-am să spun nimănui de prezenţa voastră.

— Nici chiar pentru douăzeci şi cinci de lire? întrebă Madeleine reuşind să pară doar puţin meschină.

— Nici măcar. V-o jur!

— Pe ce, domnule Croker? Madeleine Greenway părea obosită. Pe ce o să juri?

— Pe capul dragii mele soţii.

Madeleine ridică din sprâncene, ironică.

— Pe însuşi pământul pe care-i ridicat Tiger’s Nest, rectifică el, cu disperare.

Tăcere. Madeleine rămase cu pistolul aţintit asupra lui Croker – care nu avea nici cea mai vagă idee că era, de fapt, o armă defectă. Colin stătea tăcut, cu braţele încrucişate la piept.

Croker se uită spre uşă neliniştit. De obicei, pe la ora aceea creştea numărul de clienţi însetaţi şi flămânzi, pregătiţi să spargă bani, să producă haos şi să facă tot felul de afaceri infame de la care detesta să lipsească. Probabil angajaţii săi începuseră deja să facă treabă de mântuială. Şi fără îndoială chiar în clipa aceea un anume băieţel îşi ştergea nasul cu mâna pentru a mia oară şi atingea carnea şi întorcea frigăruia.

Croker oftă din nou.

— Doamnă Greenway… începu el, pe un ton destul de rezonabil. Aş vrea să vă ajut. Şi am o soluţie care ne-ar avantaja pe toţi. Trebe doar să iau ceva şi să aduc înapoi aici. O să mă întorc. Ce aveţi de pierdut? Lumea o să înceapă să se întrebe unde am dispărut şi-o să vină să mă caute.

Cu asta chiar pusese punctul pe i.

— Du-te, zise Colin simplu.

Madeleine întoarse capul în direcţia lui, şi el simţi imediat fierbinţeala ochilor ei întunecaţi.

Croker se uită la Madeleine şi la pistol, apoi înapoi la Colin, cu o privire rugătoare. Era din ce în ce mai evident că balanţa loialităţii lui atârna tot mai mult în favoarea lui Colin.

— Du-te, repetă Colin, după care-i aruncă lui Madeleine o privire aspră şi sugestivă.

Madeleine coborî cu reticenţă mâna în care ţinea pistolul. Părea înconjurată de o veritabilă aură de nemulţumire.

Domnul Croker părăsi încăperea, prudent.

— Mă întorc, şopti el bucuros. Promit.

Şi după aceea uşa se închise. Madeleine se întoarse imediat spre Colin.

— Cum îndrăzneşti…

— Oferă-mi altă soluţie, zise el simplu.

— A fost soluţia corectă, mârâi ea. Dar nu-ţi vei mai asuma nicio hotărâre câtă vreme ai parte de servi…

Se întoarseră amândoi brusc când uşa se deschise scârţâind, şi hangiul se strecură înăuntru. Omul îşi folosi apoi fundul uriaş pentru a o închide la loc, pentru că în mâinile sale se afla o pagină de ziar, pe care o ţinea cu aceeaşi delicateţe cu care ar fi ţinut un copil. Sau o bombă. Judecând după aspect, era un ziar destul de scump – pentru că se vedeau nişte xilografii frumoase.

Aşeză ziarul pe masă şi-l netezi cu blândeţe. Apoi scoase din buzunarul şorţului o călimară de cerneală, o pană de scris destul de uzată şi un pumn mic de nisip, pe care-l trânti ultimul pe masă.

Colin se uită în jos la pagina de ziar.

Scria mare pe ea „COLIN EVERSEA”. Şi acolo era el… chipeş, încornorat şi purtând cizme Hobby. În ilustraţia aceea nu mânuia niciun cuţit. Ci ţinea braţul în jurul umerilor unei femei frumoase. „Şi voluptuoase”, observă în

sinea lui. Croker plătise bani buni pentru acea anume pagină de ziar.

În clipa aceea, Colin trăi un moment de victorie ironică. Şi Madeleine Greenway crezuse că avea să fie o povară! Iar asta – semnarea unei pagini de ziar – era exact ceea ce intenţionase să-i sugereze şi el lui Croker.

Totuşi, era cu mult mai bine că Croker se gândise singur la asta. Poate că nu era la fel de iscusit precum fratele său Marcus… dar Colin tot ştia şi el câteva lucruri despre afaceri.

Dură o clipă înainte ca hangiul să vorbească.

— Domnule Eversea… Domnule… Uitaţi la ce mă gândeam… Adică am ezitat chiar şi să vă cer asta. Dar… Dar dacă aţi fi atât de bun încât să semnaţi…

Se uită în sus la Colin cu ochii mari, rugători şi plini de speranţă.

Astfel de suvenire de la spânzurători puteau ajunge chiar la muzee sau în colecţii private. Bucăţi din spânzurători, măşti ale morţii, şuviţe de păr – toate erau artefacte foarte râvnite. Şi, într-o zi – poate chiar în curând –, domnul Croker avea să poată vinde artefactul acela pe piaţa neagră pentru o mică avere.

Şi avea să valoreze chiar mai mult de atât câtă vreme Colin Eversea rămânea dispărut.

Şi tocmai aceasta le asigura protecţia şi le garanta că domnul Croker nu avea să dezvăluie cuiva unde se aflau. Şi era cu atât mai bine că până în clipa aceea recompensa pentru capturarea lui nu era nimic mai mult decât un zvon.

— O să avem nevoie de pături, mâncare, apă, praf de puşcă şi gloanţe pentru un pistol de calibrul 50, zise Colin repede, enumerând pe degete cerinţele.

Croker clipi şi înclină uşor capul, cugetând asupra listei.

— S-a făcut.

Fusese de acord foarte repede.

— Un loc sigur în care să petrecem noaptea… continuă Colin, îndoind încă un deget.

Doar că această cerere fu întâmpinată cu ezitare şi tăcere.

— Bine, dar numai în noaptea asta, aprobă Croker ferm. Puteţi rămâne în cămara asta, cu făina şi cu ceapa. O să am eu grijă să nu intre nimeni aici. Dar să plecaţi înainte de răsărit.

— S-a făcut, aprobă Colin, după care continuă înşiruirea: Chibrituri, o cremene, o cutie în care să le punem, lumânări…

Şi deja nu mai avea degete pe care să numere.

— Şi alifie de sunătoare, interveni Madeleine, pe neaşteptate.

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea, miraţi şi nedumeriţi, de parcă tocmai întrerupsese un meci de tenis.

Croker se uită la Colin, căutând aprobare. Aparent, Colin era singurul care avea voie să emită directive în clipa aceea.

Şi, chiar dacă expresia de pe chipul ei era în continuare imperturbabilă, Colin îşi închipui că putea auzi mintea lui Madeleine Greenway sfârâind de nervi şi de frustrare.

Nu ştia nici el exact de ce, dar se pomenea că îi plăcea la nebunie să ceară tot soiul de lucruri obişnuite şi să le primească. Şi asta era ceva cât se putea de obişnuit… într-o oarecare măsură, desigur.

— Şi alifie de sunătoare, dacă ai, desigur, domnule Croker.

— S-a făcut, aprobă hangiul.

— Şi nu trebuie să afle nimeni că suntem aici, îl avertiză Colin.

— N-o să spun nimănui, domnule Eversea. Doar trebuie să-mi protejez investiţia, nu? zise el şi netezi drăgăstos pagina de ziar. Şi, oricum, n-are nimeni voie să intre în camera ast’ fără voia mea.

— Foarte bine atunci. Îţi voi semna bucuros ziarul mâine-dimineaţă, înainte să plecăm… şi cu nicio secundă mai devreme. Şi acum spune-ne, te rog, despre omul care

ţi-a dat cele douăzeci şi cinci de lire, pentru ca eu şi doamna Greenway să putem... petrece seara discutând despre asta.

Spusese această ultimă parte pe un ton destul de ironic.

— Servitor, zise scurt domnul Croker. Avea un... un soi de costum, vezi dumneata... o uniformă, zise Croker, după care făcu nişte mişcări batjocoritoare cu mâinile în dreptul corpului lui, prin care încerca să sugereze o ţinută împopoţonată. Şi-o perucă, adăugă scurt, ridicând palmele desfăcute de-o parte şi de alta a capului său chel.

„Un lacheu”, se gândi Colin. Oamenii tindeau să îi piardă din vedere pe servitori – chiar şi atunci când purtau uniforme strălucitoare – cam în acelaşi fel în care treceau cu vederea un copac cu un frunziş frumos. Într-un fel, pentru că erau consideraţi ca făcând parte „din decor”. Şi tocmai de aceea un servitor ar fi fost un mesager perfect în acele circumstanţe.

— Şi ce culori avea „costumul”?

— Păi, haina era albastră cu auriu pe părţi... Şi purta un fel de izmene, nu pantaloni obişnuiţi. Pantofi cu toc cu catarame, nu cizme... A! Şi haina albastră avea şi nişte împletituri aurii... da’ era tot aia pe care o purtat-o mereu.

După ultima propoziţie rostită, se lăsă o tăcere ca de mormânt.

— Poftim?... Ce-ai spus? ceru să ştie Madeleine, pe un ton tăios.

— Era acelaşi flăcău care a adus banii pentru dumneata şi cu alte ocazii, doamnă Greenway.

— Persoana care m-a plătit să-l eliberez pe Colin Eversea... e aceeaşi persoană care m-a vrut moartă?

— Aşa s-ar părea, confirmă Croker pragmatic, deşi nu aş putea băga mâna-n foc şi pentru partea cu „te vrea moartă”.

— Cineva a tras focuri de armă asupra mea, Croker!

Hangiul plescăi din limbă, după care zise:

— Atunci, nu po’ să zic decât că mi-s fericit că nu a

nimerit, continuă în aceeaşi manieră pragmatică. În lumea lui, se trăgeau mereu focuri de armă asupra oamenilor. Doar rezultatele variau. N-aş şti să zic cine o dat ordinu', dac' nu cumva o fo' chiar lacheul care o apăsat pe trăgaci. Dar po' să zic că am primit o sumă tare frumuşică azi. Douăzeci şi cinci de lire, repetă el, pe un ton oarecum defensiv. Vezi dumneata, am tras şi io propriile mele concluzii şi tocmai de-aia mă aşteptam la ce-i mai rău.

— Ia spune-mi… omul ăsta mai avea orice alte trăsături distinctive? întrebă Colin.

— Păi, era un servitor, domnule Eversea… nu aşa rafinat ca dumneata, afirmă Croker, încercând să se dea bine pe lângă el.

Madeleine Greenway pufni încet. Colin mai încercă o dată:

— Îţi aminteşti culoarea ochilor lui? Avea vreo cicatrice sau vreun semn pe faţă? Sau era neobişnuit de înalt? Sau lat în spate? Detalii de genul acesta mă interesează, domnule Croker.

— Avea una din bărbiile alea… Hangiul ridică atunci mâna şi-i strânse bărbia în două moviliţe mai mici, după care adăugă: Care seamănă cu un fund.

— O gropiţă în bărbie? O despicătură?

— Nu era atât despicată, cât îndoită, domnule Eversea. Şi ochi albaştri. Se potriveau tare frumos cu costumu' său.

Această ultimă observaţie fu urmată de o tăcere uimită.

Hangiul oftă atunci şi zise:

— Nevastă-mea îi de vină. Dacă o să-ţi iei vreo soţie vreodat', domnule Eversea… ascultă ce-ţi spun… o să vezi că o să începi să scoţi şi dumneata pe gură astfel de prostii. Asta se potriveşte cu aia, aia cu ailaltă şi tot aşa… Că doar aşa vorbesc femeile. Mă face să mă uit la lucruri şi să-mi dau cu părerea. Cre' că pân' la urmă tot o să reuşească să mă transforme într-o muieruşcă.

Asta părea foarte puţin probabil. Dar Colin nu zise

decât:

— Ochi albaştri şi o bărbie ca un fund. Mulţumesc, domnule Croker, ne-ai fost de un real ajutor. Îţi mai aminteşti cumva şi ceva legat de înălţimea lui? E cam aşa cât mine? Sau mai degrabă de înălţimea dumitale?

De obicei lacheii erau foarte înalţi – cel puţin în gospodăriile cele mai avute, unde stăpânii îşi permiteau să-i plătească pe cei mai înalţi şi musculoşi.

Iar dacă acest anume lacheu lucra pentru familia la care se gândea Colin, atunci mai mult ca sigur stăpânii săi îşi permiteau să aibă şi perechi identice de lachei înalţi.

— Mai apropiat de înălţimea dumitale, domnule Eversea, dar nu chiar la fel de înalt.

Colin mai avea o singură întrebare să-i adreseze hangiului. Dar era cea mai importantă dintre toate.

— Ai apucat să-i vezi bine ciorapii?

Şi de data aceasta fu rândul lui Madeleine să întoarcă încet capul în direcţia lui.

— Cred că albastru-deschis… sigur nu albi. Cam ca… cam ca laptele, da făr' de caimac. Şi, dacă ar fi să ghicesc, aş zice că erau de mătase, adăugă Croker ferm, din moment ce-şi dezvăluise deja capacitatea ruşinoasă de a observa hainele celorlalţi.

Şi cu asta, basta! Era într-adevăr un lacheu de la gospodăria contelui de Malmsey. Absolut fascinant, ţinând cont de trecutul pe care-l avea el cu contesa.

— Mulţumim, domnule Croker. Ne vedem în curând?

— În curând, domnule Eversea.

Omul vânjos şi chel ieşi apoi, şi uşa se închise din nou, zgomotos.

Capitolul 6

Pe spatele uşii erau cârlige menite pentru agăţarea oalelor, a şorţurilor sau a oricăror altor lucruri care ar fi

trebuit să stea agăţate. Colin găsi o mătură şi o strecură prin ele, blocând uşa eficient şi eliberând astfel de responsabilităţi scaunul, pe care-l aduse înapoi sub masă.

Pe Madeleine o neliniştea faptul că se afla într-o încăpere cu o singură ieşire, aşa că privirea ei ageră cercetă imediat camera şi găsi o fereastră, pe care o măsură din ochi. Se îndreptă apoi spre ea, ca să o testeze. Geamul se deschise uşor când îl împinse şi înăuntru se revărsă o rafală de aer urât mirositoare – ceea ce nu era de mirare având în vedere că se aflau lângă docuri. O închise la loc şi răsuflă uşurată. Era mai mult decât evident că la nevoie putea părăsi destul de iute încăperea pe acolo. Totuşi, nu era sigură că acelaşi lucru era valabil şi pentru Colin Eversea – dacă se ajungea la asta, desigur. Dar îşi aminti că ea avea un simţ al onoarei destul de flexibil.

Şi apoi îşi dădu seama că trecuseră ani buni de când nu mai intrase într-o încăpere fără a identifica dinainte toate intrările şi posibilele ieşiri. Se îndoia foarte mult că alte femei priveau astfel camerele. Şi-n tot acest timp era conştientă că privirea lui Colin Eversea era aţintită asupra ei. Expresia de pe chipul lui frumos nu-i trăda deloc gândurile – asta dacă nu cumva era vorba despre uimire. Refuza să se gândească la genul de femei cu care fără îndoială era el obişnuit – Louisa Porter cea fără de cusur, contesa şi minunatele femei de moravuri uşoare din lumea mondenă. Se îndoia că el cunoscuse vreodată o femeie aşa ca ea.

Ba, mai mult de atât, se îndoia că ar fi existat alte femei ca ea.

Colin se învârtea şi el prin încăpere. Se uită într-un sac plin cu ceapă, alese trei căpăţâni şi începu să jongleze cu ele. Talentele lui păreau să se înmulţească cu fiecare minut care trecea.

— Aşadar… doamnă Greenway. Cele trei cepe se învârteau prin aer iar şi iar, şi iar. Mi s-a părut că erai destul de în elementul dumitale în St. Giles. Amanetând lucruri şi tot aşa… Păreai destul de familiarizată cu mersul lumii

interlope. Şi cu jargonul locului, după cum s-a dovedit.

Madeleine se opri, evaluând tonul vocii sale: tăios, ironic, detaşat, amuzat. Voia să ajungă undeva cu toate acestea.

— Poate că sunt în elementul meu peste tot, domnule Eversea, zise ea, cu calm.

Cepele mai făcură câteva cercuri prin aer. Îi atrăgeau atenţia. Pe de altă parte, era şi dificil să nu se uite la ele.

— Şi pari… neobişnuit… de în largul dumitale aici, la docuri.

— Oh, pune odată blestemata de întrebare, domnule Eversea, zise ea tăios.

El scoase imediat un sunet dezaprobator faţă de limbajul ei, dar cepele rămaseră în mişcare.

— Foarte bine, atunci. În ce anume constă „munca” dumitale? Ce fel de infractoare eşti? Una foarte subtilă aş crede… de vreme ce ai nevoie de un curtier. Mda… crimele în taverne sigur nu sunt de calibrul dumitale, nu-i aşa?

Tonul vocii lui era destul de glumeţ, dar cuvintele radiau o tensiune ciudată. Madeleine îl studie o clipă cu prudenţă, amintindu-şi că nu-l cunoştea de fapt deloc. Nu putea face presupuneri despre starea lui de spirit şi nici nu-i putea anticipa acţiunile.

— La drept vorbind, eu nu sunt infractoare, zise ea liniar. Ci sunt… planificatoare. Şi mă ocup de… de chestiuni delicate, ca să spunem aşa… pentru cei care îşi permit să mă plătească.

— Înţeleg. Deci eşti mercenară.

Lui Madeleine nu-i plăcea deloc cuvântul acesta. Cu toate acestea, era pentru prima dată când conştientiza că descrierea i se cam potrivea.

— Dacă aşa vrei, zise ea cu răceală.

— Aş fi crezut că un mercenar ar trebui să ştie mai multe despre praful de puşcă.

Asta era o lovitură sub centură.

— Te asigur că ştiu foarte bine să mânuiesc un pistol. Cât despre praful de puşcă… ei bine, să zicem că a fost o…

întâmplare nefericită.

— Ai fi murit astăzi, cugetă el.

— Atunci slavă Cerului că te-am eliberat pe dumneata, ca să mă poţi salva de la moarte.

Colin mârâi – pe de altă parte, era posibil să fi fost un soi de hohot de râs înăbuşit.

Jonglatul i se părea din ce în ce mai enervant lui Madeleine, mai cu seamă că venea complet în contradicţie cu tensiunea ciudată care plutea în încăperea aceea mică şi înghesuită. Şi era tot mai tentată să-şi folosească pistolul pentru a trage într-una dintre cepele alea care se învârteau prin aer.

Dacă praful ei de puşcă nu ar fost prost…

Hotărî apoi că venise rândul ei să primească nişte răspunsuri.

— De ce ai întrebat despre ciorapi?

— Dimineaţă trebuie să facem o vizită în Grosvenor Square. Ştiu cui aparţin acei ciorapi. Sau, mai bine spus, al cui este lacheul acela. Al contelui de Malmsey. Implicarea contelui îţi spune ceva?

— Nu, răspunse ea scurt. Ştiu despre el şi despre contesă, dar cam atât. Însă fără îndoială înseamnă ceva pentru dumneata. Parcă am auzit ceva vorbindu-se despre o întâlnire clandestină în miez de noapte, acum câţiva ani?

Colin afişă un zâmbet enigmatic.

— Ah! Aşadar, eşti o simpatizantă a isprăvilor mele relatate în ziare, nu, doamnă Greenway?

Madeleine rămase tăcută, chiar dacă ar fi avut multe să-i spună ticălosului aceluia înfumurat. Aşa că se aşternu tăcerea o vreme… cu excepţia zgomotului cepelor care se loveau de palmele lui.

— Deci, oricine te-a vrut moartă pe dumneata, m-a vrut viu pe mine, cugetă el.

— Familia dumitale? sugeră ea.

Când auzi întrebarea aceea, Colin se opri brusc şi se întoarse spre ea, prinzând pe rând cepele în scobitura cotului său.

Şi apoi vocea lui elegantă lovi ca o viperă:

— Familia mea este capabilă de multe lucruri ieşite din comun, dar nici într-o mie de ani nu te-ar fi angajat să mă salvezi, pentru ca apoi să te ucidă cu sânge rece. De fapt, la drept vorbind, tatăl meu nu ar fi angajat niciodată o femeie.

Colin nu era mândru de tonul vocii sale, dar o făcuse intenţionat, încărcase acele cuvinte cu suficient dispreţ cât să se asigure că ochii lui Madeleine Greenway se întunecau de furie. „Foarte bine!” Era total neaşteptat şi complet absurd… dar, dintr-odată, se pomenea că-i făcea mare plăcere să înfurie la culme pe altcineva. Mai ales pe femeia aceea anormal de competentă şi aproape de nezdruncinat. Pentru că-şi dorea să-şi poată vărsa pe cineva propria furie şi frustrare. Se săturase până peste cap să se simtă întemniţat şi să se mute dintr-un spaţiu mic şi închis în altul.

Bănuia, de asemenea, că această femeie era foarte mândră. Şi tocmai acea mândrie era lucrul care avea să o facă să vorbească.

— Dacă vrei să ştii, domnule Eversea, a fost nevoie de foarte mult timp, multe pregătiri şi foarte multă iscusinţă pentru a te salva astăzi. Şi n-am lăsat nicio urmă care să conducă la mine.

Bănuielile lui fuseseră corecte.

— Aşadar, călăul care mi-a legat braţele… insistă el.

— A fost mituit. Printr-o serie de mulţi alţi oameni, dintre care niciunul nu conduce la mine. La Newgate toată lumea trăieşte din mite. A fost destul de uşor… Asta dacă ştii cum să faci, desigur.

Spusese toate astea cu lejeritate.

Colin încuviinţă din cap ironic.

— Desigur. Dacă ştii cum să faci. Călăul mi-a zis să mă prefac că mă împiedic şi să cad în genunchi în dreptul celui de-al cincilea soldat. Şi asta a fost tot ca să…

— Pentru ca fumul să te ţină ascuns de soldaţi şi de mulţime şi ca restul ajutoarelor mele… bărbaţii care te-au

luat pe sus...

— I-ai plătit şi pe ei, presupun?

— ... Desigur... Ca ei să te poată trage de pe eşafod la adăpostul fumului şi al haosului creat şi să te ducă la punctul de întâlnire stabilit de la Seven Dials. Ei se aflau în mulţime, chiar în primul rând. Şi, bineînţeles, ei şi chimistul care a conceput amestecul pentru fum au fost plătiţi cel mai bine şi nu li s-a spus niciodată cum va fi folosită munca lor.

Doamne, Dumnezeule! Dar chiar era Wellington cu gene lungi! Şi i se părea uluitor că totul mersese conform planului în ziua aceea. Femeia aceea firavă şi capricioasă cu părul negru era responsabilă pentru fiecare respiraţie a lui.

Ce fel de femeie era?

— Şi Croker a aranjat să faci toate astea? reuşi el să întrebe pe un ton calm, chiar dacă o senzaţie de irealitate i se răspândea prin minte ca un gaz ameţitor.

— E un lucru bine ştiut prin... ei bine, să spunem că prin anumite cercuri... că Croker îi cunoaşte pe toţi cei care ar face orice pentru bani. Aşa că, atunci când a primit o scrisoare de la o sursă anonimă în care i se vorbea despre o chestiune deosebit de delicată, care trebuia rezolvată discret, a aranjat o întrevedere privată între mine şi persoana în cauză, care apoi m-a rugat să te salvez pe tine. Toate detaliile operaţiunii de salvare au fost lăsate în seama mea. Am negociat un onorariu de două sute cincizeci de lire, dintre care o sută trebuia să-mi fie plătită pe loc. Şi aparent lacheul dumitale i-a adus aceşti bani lui Croker, care şi-a oprit procentul lui. Iar restul de bani i-am cheltuit pe celelalte aranjamente.

— Aşadar, l-ai văzut pe acest individ care te-a angajat?

— Oh, nu. Totul s-a întâmplat în taină. Doar am vorbit cu el, când stătea ascuns în umbre. Dar aşa se procedează în mod obişnuit când are loc o întâlnire directă.

— Aşa se procedează în mod obişnuit, repetă el liniar.

Când există o întâlnire directă…

Încerca să sublinieze cât mai bine cu putinţă că nu era nimic „obişnuit” în acţiunile ei.

— Şi, înainte să întrebi, avea vorbirea elevată a unui domn din înalta societate. Doar că şoptită. Şi nu, nu era nimic ieşit din comun la felul în care şoptea. N-am nici cea mai vagă idee cine era cu adevărat. Şi nu sunt sigură că i-aş recunoaşte vocea dacă aş auzi-o din nou.

Cine, cu excepţia familiei lui, şi-ar fi dorit cu atâta disperare să-l salveze?

— Putea să fie cineva rănit astăzi? întrebă el cu glas slab. Toate exploziile şi…

— Nu, răspunse ea cu răceală. Sau cel puţin nu de la explozii. S-a folosit o cantitate mică de explozibil, menită să producă doar mult zgomot şi fum. Zgomot şi fum bine plănuit şi detonat de nişte flăcăi amplasaţi strategic, plătiţi din buzunarul meu… dar tot pe filieră indirectă… şi totul numai pentru dumneata, domnule Eversea. Presupun că putem trece cu vederea o gleznă luxată sau o criză de apoplexie în mulţime, după cum a spus şi Croker, dar, în afară de asta…

— Sau că oamenii se pot călca în picioare în busculadă, adăugă Colin cu o ironie macabră. Nu puteam trece cu vederea când oamenii se calcă în picioare…

— Mi se pare înduioşătoare grija dumitale pentru miile de oameni care au venit să aclame în timp ce pe dumneata te aştepta o moarte îngrozitoare, domnule Eversea.

— Nu cred că au venit toţi ca să se bucure de eveniment.

— N-aş fi atât de sigură, spuse ea tăios.

Şi, dintr-un motiv pervers, asta îl făcu să zâmbească şi atenuă întrucâtva vârful ascuţit al furiei sale. Nici ei nu-i convenea deloc să se afle acolo cu el, la fel cum nici lui nu-i făcea plăcere să fie acolo cu ea – cu excepţia faptului că era fericit să fie în viaţă, desigur. În plus, era foarte, chiar foarte pregătită pentru o confruntare verbală. Dar şi al naibii de priceput la asta. Îşi dorise un conflict, şi ea i-l

oferise. Iar în clipa aceea se simţea ca şi când obosise într-o partidă bună de tenis.

— Nu te străduieşti deloc să fii fermecătoare, nu-i aşa, doamnă Greenway? cugetă el, uşor amuzat, după care se întoarse ca să arunce cele trei cepe înapoi în sacul lor.

— Farmecul, domnule Eversea, o va costa pe familia ta zece lire în plus, când şi dacă te voi duce înapoi teafăr şi nevătămat.

— Atunci, dacă nu te deranjează, aş dori să văd o listă completă a serviciilor disponibile.

Se întoarse spre ea în timp util pentru a-i vedea zâmbetul apărându-i pe faţă, la fel de rapid şi de strălucitor ca un fulger. Era sincer şi absolut orbitor. Şi avea o frumuseţe naturală. Dar dispăru într-o clipită şi îi tăie răsuflarea.

Câteva secunde mai târziu, constată că rămăsese uitându-se la ea cu gura căscată şi că ar fi fost o idee bună să respire din nou.

Tot ce mai rămăsese din zâmbetul ei fugar de mai devreme era o strălucire minunată, care-i acapara ochii şi pielea.

— Şi cât ceri pentru o anecdotă măcar puţin amuzantă? adăugă Colin în grabă, pentru că în momentul acela îşi dorea foarte mult să o vadă zâmbind din nou.

Şi, ca să încerce să o convingă, îi oferi şi el la schimb un zâmbet. Unul dintre zâmbetele acelea cochete care de obicei stârneau îmbujorări până şi-n obrajii celor mai blazate dintre femei. Se gândi apoi că probabil nu ar fi fost o idee rea să-i complimenteze ochii.

Madeleine Greenway înclină uşor capul, studiindu-l. De parcă ar fi avut nevoie să-şi traducă afirmaţia lui într-un limbaj cunoscut de ea.

— Oh! oftă scurt. Părea să fi ajuns la o concluzie dezamăgitoare. Eşti pe cale să-mi complimentezi ochii, nu-i aşa? Să spui că sunt luxurianţi precum catifeaua? Întunecaţi precum cerul nopţii? Adânci precum nişte oceane infinite?

Rosti batjocoritor acel ultimul cuvânt, folosind un accent aristocratic melodios.

Colin aproape că se trase în spate. Chiar era al naibii de pricepută.

Dar el era şi mai bun.

— Nu, zise el încet, dar ferm, ca şi când ar fi fost ceva de la sine înţeles. Ochii dumitale nu seamănă deloc cu cerul nopţii, doamnă Greenway. Şi nici nu amintesc câtuşi de puţin de oceane infinite. Te-ai perfecţionat în arta ascunderii emoţiilor… dar cred că acest demers a fost ajutat într-o oarecare măsură şi de fruntea aceea lată şi pală a dumitale… O, da, trebuie să mărturisesc că este într-adevăr remarcabilă. Cu toate acestea, am ajuns la concluzia că ţi se potriveşte. Şi ai nişte sprâncene austere, dar cu o formă frumoasă, şi o gură destul de moale şi de feminină… iar pielea dumitale reflectă lumina, cam la fel ca o perlă naturală… şi, dacă întrebi pe oricare dintre amantele cu care m-am întreţinut, îţi vor spune fără nici o îndoială că, dacă este un lucru la care mă pricep extrem de bine pe lumea asta, acela e să deosebesc perlele naturale de cele false. Chipul dumitale e construit din contradicţii, doamnă Greenway, şi tocmai acesta este motivul pentru care, pe de-a-ntregul, te-ajută să pari enigmatică. Dar vezi dumneata… dacă nu ai grijă, ochii aceia te vor trăda mereu, invariabil. Pentru că ochii dumitale sunt blajini precum miezul unei flori întunecate, şi în adâncimile lor apar foarte puţine steluţe atunci când zâmbeşti. În plus, ai gene destul de frumoase.

În realitate, genele ei semănau cu nişte evantaie în miniatură, confecţionate din blană de nurcă. Dar nu avea de gând să-i spună asta.

Şi cunoscu un sentiment absurd de plăcere atunci când Madeleine Greenway rămase mută de uimire.

Pe de altă parte, acelaşi lucru era valabil şi pentru el. O combinaţie periculoasă de oboseală, furie şi farmec făcuse ca acel discurs să i se reverse de pe buze, precum erupţia unui vulcan. Fusese calculat special pentru a face

orice femeie obişnuită să se topească de plăcere.

Dar numai Dumnezeu putea şti ce efect avea asupra minţii doamnei Greenway… pentru că ea era departe de a putea fi considerată o femeie obişnuită.

Trecură câteva clipe lungi, în care Colin îşi savură mica victorie şi pe timpul cărora buza de jos, moale şi cărnoasă, a domnişoarei Greenway tresări aproape imperceptibil.

Refuză însă să-şi mute privirea hipnotică de la ea.

— Dar ce surpriză, domnule Eversea! În cele din urmă, vocea ei răsună şoptită, dar fermă, şi în clipa aceea Colin fu cuprins deopotrivă de admiraţie nedorită şi de regret. Se vede că ai depus mult efort în construirea micului dumitale discurs. Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am servit ca sursă de inspiraţie. Altfel era posibil ca abilităţile dumitale de fermecător să se atrofieze din lipsă de exerciţiu.

— Ai interpretat toate astea ca fiind farmec? Hmm! Acesta-i un semn bun, atunci!

O altă licărire de amuzament uimit apăru în ochii ei întunecaţi minunaţi. Şi, odată cu ea, încă un zâmbet. Steluţele despre care vorbise în discursul lui nu fuseseră o invenţie. În adâncurile întunecate ale ochilor ei chiar apărea o luminiţă firavă atunci când zâmbea. Era un moment periculos şi trecător… şi existau toate şansele să fie de foarte scurtă durată, dar, în clipa aceea, Madeleine Greenway lăsase garda jos. Şi, din experienţa lui Colin Eversea, următorul pas după dezarmare era de obicei cucerirea. Era ceva ce ştia la fel de bine cum ştia să încarce o flintă, să blufeze la o partidă de cărţi sau să se eschiveze de creditorii săi. Dar pentru moment nu-şi dorea altceva decât să aibă cu ea acelaşi avantaj pe care îl avea cu orice altă femeie. Pentru asta ar fi ajutat la restabilirea unui soi de echilibru al lumii lui.

— Haide, spune-mi cine eşti cu adevărat, doamnă Greenway, strecură el, convingător, în pauza aceea fragilă.

Ea clipi uimită, după care îşi îndreptă spatele subtil şi

ferm, impunând o anumită distanţă între ei.

— Sunt oricine trebuie să fiu, domnule Eversea. Iar dumneata nu eşti primul bărbat care consideră asta ceva fascinant... la fel cum nu vei fi nici ultimul. Şi nici cel mai interesant, aş putea adăuga.

Era o provocare. Probabil menită ori să-l convingă să devină mai docil, ori să-l aţâţe să continue să fie interesant. Fiind optimist din fire, parie pe varianta a doua.

— Să se atrofieze, repetă el, după o clipă. Ce cuvânt interesant pentru un mercenar...

Madeleine se opri din vorbit şi-l studie o clipă cu interes.

— Da. Înseamnă să se diminueze.

O, ce să vezi?! Putea arcui şi câte o singură sprânceană pe rând.

Uşa se zgudui un pic apoi, şi asta-i trezi pe amândoi înapoi la realitate.

Recunoscătoare că avea o scuză să-şi mute privirea de la Colin Eversea şi implicit o ocazie să-şi limpezească mintea, după noile informaţii primite, Madeleine se îndreptă spre uşă cu paşi mari şi scoase mătura din cârlige. Uşa se întredeschise scârţâind, şi apăru înăuntru o mână mare şi păroasă, care flutura în toate părţile o cutie de tinichea. Madeleine apucă cutia, degetele făcură un semn aprobator, după care dispărură înapoi prin crăpătura pe care intraseră. După aceea închise uşa şi strecură mătura înapoi la locul ei între cârlige.

Pe cutia de tinichea era lipită o etichetă pe care scria de mână: „sunătoare”. Şi, după aspectul literelor, scrisul părea să aparţină unei persoane care nu-şi dăduse prea mult silinţa să-şi perfecţioneze arta caligrafiei... cuiva care avea arareori motiv să scrie. Probabil soţiei lui Croker. Cei doi erau o pereche infamă, şi se putea foarte bine să fie adevărat că serveau plăcinte făcute din carne de pisică – un zvon care nu avea să moară niciodată. Cu toate acestea, cutia aceea de unguent de sunătoare avea ceva liniştitor de familiar. Madeleine se gândi atunci că probabil exista una în

aproape fiecare clădire din Anglia – de la Whitehall, până la Newgate.

Se întoarse apoi spre Colin şi descoperi că o studia cu atenţie.

— Trebuie să-ţi îngrijim gleznele, domnule Eversea. Pentru că nu voi accepta ca mersul dumitale şchiopătat să ne încetinească.

Colin Eversea făcu ochii cât cepele şi aproape că încremeni în loc. Şi în primă fază ei chiar îi făcu plăcere să-l şocheze, să-l descumpănească, aşa cum făcuse el cu ea mai devreme. Pentru că aşa sublinia ceva: „Şi eu am un spirit de observaţie foarte bun, domnule Eversea”. Dar apoi zări o emoţie jucându-se scurt pe trăsăturile lui – Poate şoc? Sau ruşine? —, înainte de a dispărea la loc, lăsându-i chipul complet inexpresiv.

Rămase o clipă aşa, gânditor. Şi apoi se aşeză brusc pe scaun, fără să spună nimic, şi dădu să se descalţe de una din cizme.

Inutil, după cum se dovedi. Pentru că trecu aproape un minut întreg, iar omul şi cizma sa rămaseră inseparabili. La un moment dat.

Colin Eversea aruncă o privire enigmatică spre Madeleine şi apoi continuă să tragă de cizmă.

Iar, în clipa aceea, dintr-un instinct straniu născut dintr-un amestec de nerăbdare şi vechi amintiri, Madeleine se lăsă în genunchi, îşi aşeză mâinile de-o parte şi de alta a cizmei şi trase o dată scurt.

Şi atunci încremeniră amândoi pentru o fracţiune de secundă.

După aceea, Madeleine ridică privirea şi lăsă uşor capul pe spate. Şi întâlni doi ochi verzi strălucitori, sub două sprâncene ridicate provocator. Dar nu zise nimic.

Şi apoi Colin Eversea întinse încet piciorul pentru ea. Iar Madeleine aproape că zâmbi. Gestul lui îi amintea foarte mult de cineva care întindea mâna ca să-i fie adulmecată de un câine suspicios şi irascibil. Şi apoi trase o dată tare – cunoştea bine croiala cizmelor Hobby şi ştia cum să dea

una jos. Şi, după cum era de aşteptat, cizma alunecă în mâna ei, aproape fără niciun efort. O aşează deoparte, sigură pe sine. Colin întinse apoi şi celălalt picior lung, oferindu-i a doua cizmă. Aşa că repetară manevra în linişte. Madeleine trase cu deosebită pricepere, până când şi aceea cedă şi-i alunecă de pe picior.

Iar după ce-i scoase ambele cizme, le alinie una lângă alta şi îşi admiră misiunea îndeplinită cu succes: două cizme, înalte şi elegante, precum doi lachei.

Madeleine ridică apoi ochii şi se uită la Colin Eversea. Ţinea privirea aţintită spre un tuci mare şi negru, agăţat pe peretele de vizavi de el. Strângea din dinţi şi obrajii îi fuseseră acaparaţi de o îmbujorare uşoară. Nu credea că era efectul epuizării. Oare se simţea stânjenit că avusese nevoie de ajutor? Sau că ea îi văzuse şi îi înţelesese vulnerabilitatea? Nu exista nicio îndoială în mintea ei că era un om foarte mândru. Poate că încă se lupta cu amintirea faptului că purtase cătuşe.

Nonşalanţa de care dăduse dovadă Colin Eversea la închisoare fusese legendară – asta dacă ea dădea crezare ziarelor. Aruncase cu vorbe de duh, la fel de binevoitor ca un rege care arunca monede mulţimii. Iar englezilor le plăcea mereu un criminal charismatic.

Şi atunci Madeleine se întrebă, pentru prima dată de când îl cunoştea, cât îl costase charisma aceea.

„Ştiu că nu e de glumă”, îi zisese el, nu demult.

Aşa că aşteptă, nedorindu-şi să-l zorească. Colin inspiră scurt, după care oftă adânc şi-şi rulă pe rând pantalonii până la genunchi, cu mişcări aproape sfidătoare. Iar apoi se opri, cu mâinile sprijinite pe coapse, de parcă şi-ar fi adunat curajul.

Mai inspiră o dată adânc, apoi se aplecă şi-şi scoase ciorapii unul câte unul. Încet şi prudent.

Odată cu descoperirea gambelor sale, Madeleine simţi fiori ciudaţi pe şira spinării, care făcură firele de păr să i se ridice pe ceafă.

Şi înţelese mult prea târziu că, la urma urmei, Colin

Eversea chiar se afla în avantaj.

În timp ce-l privea, simţi o căldură ciudată revărsându-i-se prin braţe, gât şi obraji. Erau doar nişte picioare, pentru numele lui Dumnezeu! Toţi bărbaţii le aveau – dacă nu cumva pierduseră unul în război sau într-un accident de vânătoare. Şi acele anume picioare veneau cu glezne lungi, care se continuau cu gambe musculoase, pudrate cu păr de culoare alamei. Undeva mai sus pe tibie se vedea o cicatrice veche, care fără îndoială ascundea o poveste. Dar era de la sine înţeles că bărbaţii veneau de obicei la pachet cu cicatrice şi poveşti. Se încruntă subtil la gambele acelea musculoase şi frumoase, mustrându-şi propriile simţuri pentru că-i amintiseră că era, la urma urmei, o femeie. Fiindcă respiraţia aceea greoaie şi îmbujorarea din obraji nu apăruseră numai din cauza faptului că avea în faţa ei un bărbat parţial dezbrăcat. Ceva din intimitatea aceea stânjenitoare şi familiară… din faptul că ştia că avea o cicatrice sub genunchi… aducea după sine un freamăt dulce-amărui sub coastele ei.

Nu îndrăznea să se uite în sus la Colin Eversea, pentru că ştia foarte bine că tenul ei deschis la culoare i-ar fi trădat imediat confuzia. Era suficient de aproape ca să vadă o venă albăstruie micuţă încolăcindu-se prin pădurea de păr de pe piciorul lui, aşa că încercă să-şi concentreze toată atenţia asupra ei. Dar apoi Madeleine se pomeni imaginându-şi acea venă călătorind în sus pe gamba lui şi spre interiorul coapsei, care fără îndoială era musculoasă şi tare ca urmare a faptului că îşi petrecuse o jumătate din viaţă călărind… dar poate că era şi mătăsoasă şi avea părul tocit, tot de la călărie…

Smuci capul în jos spre gleznele lui.

Iar în secunda imediat următoare îşi simţi stomacul transformându-se într-un sloi de gheaţă.

Pentru că fiecare gleznă era împrejmuită de câte un inel roşiatic de grosimea cătuşelor, de carne vie şi fără păr. Dacă nu erau îngrijite, fără îndoială rănile aveau să se infecteze şi să supureze în câteva zile, îmbolnăvindu-l de-a

binelea. Desigur, Colin Eversea ar fi trebuit să fie omorât prin spânzurare cu mult înainte ca asta să se întâmple, aşa că nimeni nu ar fi avut de ce să se gândească de două ori la ce se întâmpla sub cătuşe. Dar, dacă reuşea să supravieţuiască misiunii la care se îmbarcaseră, probabil urma să poarte pentru totdeauna o amintire a zilelor petrecute în închisoare: două porţiuni de piele fără păr, de mărimea cătuşelor. Sau poate chiar cicatrice.

Madeleine desfăcu atunci cutia de unguent de sunătoare. Dar nu zise nimic. Abordă totul cu pragmatism, ca să-l scutească de şi mai multă jenă şi pentru a-şi ţine sub control propriile-i emoţii conflictuale. Însă tot îi tremura un pic mâna. Strânse apoi degetele în jurul capacului, ca să-şi oprească mâna din tremurat.

— Lavaliera dumitale… zise ea, liniar.

— Lavaliera… A! răspunse el, pe acelaşi ton.

Se întinse spre masă şi scoase din bagajul său pătratul alb şi şifonat de mătase. Îl desfăcu cu grijă şi-l rupse în trei fâşii, folosindu-şi dinţii şi degetele.

Madeleine îşi aminti atunci că îi spusese că fusese în război. Aşa că era normal să ştie câteva lucruri despre confecţionarea bandajelor.

Şi apoi îi dădu ei două dintre fâşiile de mătase, ca pe nişte steaguri albe de capitulare.

Madeleine văzu adâncituri în unguentul de sunătoare, unde se afundaseră şi alte degete. Aşa că luă o cantitate generoasă, inspiră adânc şi îşi aşeză cu blândeţe degetele pe una din gleznele lui rănite, masând uşor şi întinzând unguentul.

Colin Eversea rămase complet nemişcat. Dar muşchii lui încordaţi la maximum îi trădau tensiunea din corp. Madeleine îi putea auzi doar respiraţia, adâncă şi un pic tremurătoare. Îi simţea pielea fierbinte sub degetele ei. I se părea tulburător cât de… viu îl simţea. Şi ea aproape că uitase plăcerea atingerii unui bărbat: cât de mare putea să fie, cu muşchi bine conturaţi şi oase mari sub pielea netedă şi cu acel păr uşor ţepos. Bărbaţii ocupau mereu atât de

mult spaţiu! Mai ales acest bărbat anume.

Dar acolo unde întindea unguentul rece pe carnea rănită a lui Colin Eversea, acoperind rana ca un pictor o pânză albă, erau nişte porţiuni de piele lipsite de păr. Şi o uimea destul de mult tăcerea lui, ţinând cont de faptul că stătea îngenuncheată la picioarele lui, într-o poziţie sugestivă, care ar fi evocat cu totul alt gest de intimitate. Iar atunci înţelese că probabil era un soi de observare de la care îi era imposibil să se abţină.

Se uită în sus la el şi fu şi mai surprinsă să descopere că el ţinea ochii închişi. Şi că încă era îmbujorat. Şi ţinea degetele încleştate pe genunchi. Totuşi, dintr-un motiv sau altul, îi venea greu să creadă că era numai din cauza durerii.

Şi atunci se gândi că probabil trecuse destul de mult timp – sau cu siguranţă mai mult timp decât era el obişnuit – de când nu-l mai atinsese sau îngrijise o femeie. Se întrebă apoi dacă, la fel ca ea, şi el avea gânduri înflăcărate, stânjenitoare şi conflictuale. Sau poate că îşi închipuia că era atins de o cu totul altă femeie.

Sau poate că – la fel ca ea – se reobişnuia şi el cu senzaţia de a simţi pielea goală atingând pielea goală.

Madeleine coborî la loc privirea, rapid. Dumnezeu îi era martor că nu voia să înceapă să-şi pună întrebări despre Colin Eversea. Apucă apoi bandajul ca pe o ancoră de salvare, îl înfăşură uşor în jurul gleznei lui şi-l legă strâns la capete, de parcă ar fi încercat de fapt să încătuşeze făgaşul trădător al propriilor gânduri.

Mai luă apoi o cantitate generoasă de unguent, după care îşi mută atenţia spre cealaltă gleznă a lui.

— Ai mai făcut asta.

Părea abătut. Şi foarte puţin amuzat.

Madeleine ridică privirea şi descoperi că pe chipul lui se instalase o expresie sinceră şi oarecum jovială. Şi dispăruse complet îmbujorarea din urmă cu câteva clipe. Orice jenă sau furie care-l ţinuse atât de încordat mai devreme se făcuse nevăzută. Ori asta, ori reuşise cumva să

o îndepărteze.

— Am mai făcut ceva asemănător… o dată sau de două ori, recunoscu ea, cu destul de mare uşurinţă.

— Croker ţi s-a adresat cu apelativul de „doamna” Greenway.

— Da, aşa a făcut.

Lăsase ironia să i se infiltreze din nou în voce. Era un ton care îi transmitea foarte ferm: „Nu insista mai mult de atât”.

Spera din tot sufletul ei să n-o facă.

— Şi există şi un domn Greenway?

Dar se părea că sperase degeaba.

Îi răspunse cu tăcere. Şi ce interesant! Colin Eversea nu repetă întrebarea aceea.

— Nu am omorât pe nimeni, zise el dintr-odată. Extrem de încet – de parcă ar fi crezut că acesta era motivul pentru care refuza să vorbească cu el.

„Oh, nu din nou!” se gândi ea.

— Nu-mi pasă, domnule Eversea.

Termină apoi de aplicat unguentul, metodic, de parcă simpla întindere a balsamului ar fi făcut cumva rana aceea îngrozitoare să dispară ca prin farmec. Se gândi apoi că probabil rănile îl duruseră extrem de mult în timpul mersului. Cam la fel de mult ca o arsură proaspătă. Şi totuşi, el nici măcar nu tresărise. Şi, dacă nu i-ar fi observat ea mersul îngreunat, fără îndoială nu ar fi spus nimic despre răni, până când nu s-ar fi infectat, îmbolnăvindu-l.

Bărbaţii!

— Chiar nu îţi pasă deloc? Vocea lui căpătase un ton aspru şi întrebător, care lui Madeleine i se părea destul de amuzant. De parcă infracţiunea nu ar fi fost că el ucisese pe cineva… ci că nu-i păsa ei.

— Nu contează, răspunse ea şi simţi o tensiune stranie şi imposibil de definit acumulându-i-se în piept.

— Şi totuşi, îţi pasă, insistă el.

Madeleine se aşează pe călcâie şi ridică mâinile, ca să-l facă să se oprească din vorbit.

— Domnule Eversea…

Sigur că îi păsa. Doar că nu voia să se gândească la asta. Pentru că nu-şi dorea ca domnul Colin Eversea să înceapă să conteze pentru ea. Şi nu voia nici ca el să creadă că ar fi fost important pentru ea, pentru că ştia foarte bine că bărbaţii precum Colin Eversea tindeau să profite de lucrul acesta. Îşi dorea ca el să rămână în continuare doar o altă misiune. O misiune… care să se termine cât mai repede. Nu mai voia şi alte amintiri care să o lege de Anglia.

Dar în clipa aceea se afla în faţa ei un bărbat care-şi dorea cu disperare să fie auzit de cineva.

Şi apoi, fără voia ei, îi ieşiră pe gură cuvintele pe care avea să le blesteme mai târziu, pentru că îi trădaseră momentul de slăbiciune. Şi le simţi aproape ca pe o durere fizică. De parcă i-ar fi fost smulse de pe buze cu cleştele, precum nişte mărgele de pe un şirag.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

El aşteptă o clipă. Şi înţelegea foarte bine că era o pauză survenită dintr-un sentiment al onoarei. Îi oferea ocazia să-şi retragă întrebarea.

Madeleine legă şi ultimul bandaj, după care se aşeză din nou pe călcâie, închise cutia de unguent şi aşteptă.

— Bine, răspunse el încet. Hai să-ţi spun cum a început de fapt totul, doamnă Greenway. Cu Louisa. Louisa Porter… Louisa este femeia cu care intenţionam să mă căsătoresc, după cum îţi aminteşti probabil. E ceva ce am ştiut dintotdeauna. De fapt, am ştiut că eu şi Louisa suntem meniţi să fim împreună încă de când aveam nouă ani. Ei bine, acum câteva săptămâni, Louisa mi-a spus că este foarte puţin probabil ca tatăl ei să fie de acord cu căsătoria noastră, de vreme ce – după cum ai menţionat şi dumneata, doamnă Greenway – nu eu sunt fiul cu bani al familiei Eversea. Cu toate acestea, am un anumit dar pentru a-i cheltui.

— Asta am auzit şi eu, spuse Madeleine.

Colţurile gurii lui Colin Eversea zvâcniră un pic când

auzi afirmaţia aceea.

— Şi, ei bine… eu şi Louisa… ne-am certat. Destul de ciudat, de altfel, pentru că noi nu ne-am certat niciodată. Dar n-a fost altceva decât o prostie. Şi bănuiesc că a fost vina mea, de fapt. Pentru că eram furios. Pentru că era o lovitură în orgoliu. Vezi dumneata, eu nu am cerut-o niciodată oficial în căsătorie… dar presupun că nici nu m-am gândit vreodată că ar putea lua în consideraţie să se căsătorească cu alt bărbat în afară de mine. Dar devenise deja foarte important ca ea să se căsătorească, şi asta cât mai repede cu putinţă. Totuşi, la momentul respectiv mi s-a părut necesar să pun punctul pe i, zise el ironic. Aşa că am plecat imediat din Pennyroyal Green şi am călărit spre Londra, cu o viteză ameţitoare…

— Din câte am citit, asta pare să fie singura dumitale viteză.

— A! Aşadar, ai citit destul de multe despre mine, nu, doamnă Greenway?

— Încercam să mă amuz. Isprăvile dumitale sunt mult mai interesante decât nişte romane siropoase, îngrozitoare.

— Să te amuzi! Părea destul de mulţumit cu descrierea ei. Ah! Un cuvânt foarte bun pentru ce sunt eu. În orice caz, am băut… destul de mult, de altfel… Chiar aici la hanul acesta. Eu mai vin pe aici, vezi dumneata?! Şi băieţii consideră asta absolut amuzant. Horace Peele, de exemplu… zise scurt, după care se uită în jos la ea, aşteptând o confirmare.

— Horace Peele? Omul cu câinele cu trei picioare?

— Da! exclamă Colin, aproape jignitor de vesel. Dar era în fond o dovadă că toată lumea îl cunoştea pe Horace Peele. Era de faţă şi Horace. Tocmai îşi aprinsese pipa, dacă îmi aduc bine aminte. Îngrozitor lucru! Şi tutunul pe care-l folosea era absolut oribil! Dar i-am cumpărat un rând de băutură. Îmi place de Horace. Râde tot timpul. Te face să te simţi grozav. De spiritual. Şi i-a dat câinelui său… pe care-l cheamă Snap… o gură de bere, chiar din halbă… pentru că aşa beţi eram deja în clipa aia. Şi era prezent, desigur, şi

Roland Tarbell.

— Desigur, repetă Madeleine sec.

Roland Tarbell ar fi trebuit să fie prezent, altfel nu ar fi fost ucis.

— Roland Tarbell era înrudit cu familia Redmond din Pennyroyal Green, din partea mamei sale. Şi nu aş vrea să-i vorbesc de rău pe morţi, dar era un individ extrem de dezagreabil. Chiar şi pentru *acea* familie prestigioasă. Vezi dumneata, familia mea are un anumit… hai să-i spunem trecut… cu familia Redmond. Totul a început cu furtul unei vaci. Sau cel puţin aşa se spune…

— Eu auzisem că a fost un porc.

Afirmaţia aceea îi smulse lui Colin un hohot scurt de râs.

— Ei bine, fără îndoială a fost ceva care avea copite. Dar vrăjmăşia e veche… şi destul de adânc înrădăcinată. Şi Roland… a zis el ceva… ceva jignitor despre sora mea, Olivia…

Madeleine observă imediat că spusese asta cu detaşare. „Foarte interesant”, se gândi ea. Chiar dacă omul era mort, încă îl deranja insulta aceea adusă surorii sale.

— … Şi eu eram beat, recunoscu el sec. Şi pe legea mea că l-aş fi provocat la duel, chiar dacă părea o prostie. Dar el… Colin ridică uşor capul atunci, cu o privire distantă, şi îşi atinse absent maxilarul, după care continuă: Mi-a tras un pumn. Tonul vocii lui părea aproape întrebător. Şi încă destul de tare! Şi am ridicat imediat pumnul, ca să-i trag una înapoi… şi crede-mă când îţi spun că puteam să-l las lat dintr-o singură lovitură… Dar Dumnezeu fie binecuvântat că am văzut cuţitul la timp… a reflectat lumina focului din şemineu. Şi Roland era furios la culme. În clipa aceea, vocea lui căpătă un ton şoptit şi gânditor: Şi apoi m-a atacat… Roland Tarbell! Eu am făcut un pas în lateral, el a alunecat într-o baltă de bere… şi nu prea mai sunt multe de spus după aceea. După cum am zis, n-aş vrea să-i vorbesc de rău pe morţi, doamnă Greenway, dar prostul ăla afurisit a căzut în propriul cuţit în timp ce

încerca să mă omoare pe mine.

Se aşternu tăcerea. Se uită în jos la Madeleine, dar ea încerca să asimileze povestea. O vizualiza cu ochii minţii. Aşa că nu putea spune nimic.

— L-am întors pe spate, dar din păcate era deja mort. Şi în opinia mea a avut parte de-o moarte uşoară şi rapidă. Oricum, toată lumea ştie că nu trebuie să scoţi cuţitul dintr-o rană adâncă dacă vrei ca omul în cauză să mai aibă o şansă să supravieţuiască. Şi eu am fost suficient de lucid încât să nu-l scot. Dar în schimb am pus mâna pe el, şi exact asta au văzut fraţii Charlie, când au dat cu ochii de mine: mâna mea pe cuţitul înfipt în pieptul lui Roland Tarbell. Dar îţi jur pe Dumnezeu, doamnă Greenway… Făcu o pauză scurtă şi, când vorbi din nou, vocea lui era obosită şi sumbră, iar cuvintele-i, aproape banalizate de la cât le repetase, încărcate de vehemenţă: Nu eu i-am înfipt cuţitul în piept.

Madeleine asimila gravitatea acelor cuvinte. Îl cunoştea personal pe Colin Eversea de mai puţin de o zi. Îi auzise vocea şi râsul, văzuse tot felul de emoţii jucându-se pe chipul său, observase cum răspundea la circumstanţele în care se afla şi felul atent în care relaţiona cu oamenii… şi să o ajute Dumnezeu, dar putea simţi atât de viu povestea aceea, încât era ca şi când ar fi trăit-o pe propria-i piele. Putea simţi groaza şi irealitatea ei. Inspiră adânc, cutremurându-se.

Explicaţia lui era una simplă, dar în totalitate credibilă. Şi, exact aşa cum se temuse, să audă povestea aceea rostită din gura lui era cu mult mai tulburător şi complet diferit de a o citi în ziare sau în paginile de scandal.

Iar când văzu că rămăsese fără cuvinte, Colin Eversea continuă:

— Horace Peele şi câinele au văzut totul. Şi Horace a încercat să le spună fraţilor Charlie chiar din noaptea aceea că n-am avut nimic de-a face cu moartea lui Tarbell, că a fost un accident, că eu n-aş fi niciodată capabil de aşa ceva şi că Roland Tarbell a murit de propria-i mână. Horace a

văzut totul. Dar Horace a dispărut până a început procesul şi n-a mai fost văzut din noaptea aceea… cel puţin dacă nu-l pui la socoteală pe beţivul care susţine că a văzut cum Horace a fost răpit după crimă de o caleaşcă de foc înaripată. Dar sunt sigur că ai auzit deja despre asta. Şi tot ce-au putut spune ceilalţi martori a fost că m-au văzut aplecat deasupra cadavrului, cu mâna pe cuţit, şi că avusese loc o luptă. Şi bănuiesc că restul poveştii îl cunoşti şi dumneata.

În vocea lui revenise confuzia.

Tresăriră amândoi când uşa se clătină din nou.

Madeleine îşi dădu cu groază seama că stătuse în genunchi în faţa lui Colin Eversea câteva minute bune, aşa că sări ca arsă şi se ridică atât de repede, că aproape o luă ameţeala. Se grăbi spre uşă şi scoase mătura din cârlige. Uşa se deschise un pic, cu un scârţâit.

Răsună apoi o şoaptă şuierătoare:

— Nu uitaţi că vreau să plecaţi înainte de răsărit.

Această reamintire fu urmată de un pachet împins prin crăpătura uşii, care căzu la pământ cu un pocnet moale. Erau păturile. Urmară apoi alte câteva pacheţele mai mici.

— Dumnezeu să vă aibă-n pază! şopti Croker, mai vesel de data aceasta, după care uşa se închise la loc.

Şi cu asta, basta!

Madeleine strecură din nou mătura în cârlige ca să blocheze uşa, după care adună pachetele. Examină cu atenţie cornul de praf de puşcă, cornetul de hârtie în care erau înfăşurate gloanţele – corect ambalate, desigur, de vreme ce Croker avea şi el un pistol de buzunar asemănător –, chibriturile şi cremenea cerute, o plăcintă cu carne învelită în hârtie şi trei sferturi dintr-o roată de caşcaval. Adăugase şi un burduf cu apă. Şi toate acestea trădau o ospitalitate ieşită din comun din partea lui Croker.

Madeleine rupse în linişte plăcinta cu carne în două bucăţi cam de aceeaşi dimensiune, după care îi dădu lui Colin partea mai mare şi observă amuzată că nu protestă în

niciun fel. Şi apoi mâncară în tăcere. Părea să aibă mai puţină poftă de mâncare decât ar fi avut poate înainte să audă povestea lui.

Tocmai strângea firimiturile de pe masă în palmă, când Colin Eversea se ridică dintr-odată. Smuci privirea spre el în timp util să-l vadă aşezând pe jos nişte saci de făină şi aranjându-i pe podea, astfel încât să formeze un soi de saltea improvizată. Şi, poate pentru că era prea obosită ca să-şi ţină gândurile pe făgaşul lor obişnuit, se pomeni ademenită – ba chiar fascinată, dacă era sinceră cu sine până la capăt – de felul în care i se mişcau umerii sub cămaşă şi de cât de expresiv era spatele său lat, care se îngusta în jos spre talie, şi de cât de bine proporţionate i se păreau picioarele acelea lungi ale lui, în raport cu restul trupului său.

Şi apoi înţelese ce făcea. Confecţiona un pat.

Membrele lungi ale lui Colin Eversea aveau să atârne, desigur, pe la marginile sacilor de făină. Dar întregul ei corp avea să încapă fără probleme. Iar gândul acela răsuna precum cântecul unei sirene în trupul ei obosit.

Dar, chiar şi aşa, nu era pe cale să doarmă singură şi nepăzită în cameră cu un bărbat.

Ceea ce însemna că era pe deplin pregătită să nu închidă un ochi toată noaptea.

Colin se întoarse spre ea, mulţumit, şi zise:

— Iată că acum avem şi un pat. Poţi să te bucuri de el numai dumneata, şi eu o să stau de pază.

Încă una dintre afirmaţiile acelea arogante care o făceau să-i clocotească sângele în vene.

Şi apoi dădu să se întindă după pistolul ei. Relaxat!

Madeleine îl trase imediat în mijlocul mesei, unde nu putea ajunge la el, şi-l acoperi cu mâna.

— O să stau eu de pază, contracară ea.

Colin Eversea încremeni din nou. După aceea îşi îndreptă spatele şi o ţintui cu privirea lui aprigă şi strălucitoare.

Şi astfel ajunseră în încă un impas mult prea familiar.

Era mai mult decât evident că niciunul din ei nu avea încredere în celălalt, în ciuda confesiunilor şi a unguentului de sunătoare. Şi, în clipa imediat următoare, colţurile gurii lui Colin se ridicară uşor, recunoscând acest lucru. Dar ochii lui nu zâmbeau deloc.

Ba, de fapt, omul acela afurisit nici măcar nu clipi. Madeleine crezuse mereu că putea intimida pe oricine cu privirea. „Am trei fraţi mai mari”, îi spusese mai devreme. Şi devenea evident că avea şi el ceva experienţă cu astfel de lucruri.

Aşa că îl studie pe Colin Eversea, la fel cum ar fi studiat orice misiune – evaluator şi căutând detalii folositoare. Ţinuta lui era la fel de elegantă ca a oricărui soldat. Şi totuşi, i se păru că putea vedea – O, da, chiar vedea! — o mică legănare a trupului său. Sub ochii lui se întindeau semicercuri vineţii şi ridurile de expresie din jurul gurii sale erau foarte pronunţate, de la oboseală. Era palid şi tras la faţă. Iar contururile rozalii ale ochilor păreau să-i accentueze şi mai mult strălucirea hotărâtă din privire. Probabil nu mai dormise o noapte de la un capăt la altul de când fusese închis la Newgate, cu câteva săptămâni în urmă. Şi fără îndoială se lupta şi cu destul de multă durere.

Pe scurt, bărbatul acesta era extenuat, şi până în clipa aceea funcţionase cu un soi de putere auxiliară, izvorâtă din frică, furie sau nelinişte.

Şi Madeleine ştia exact cum să se folosească de asta.

— Întinde-te, zise ea, pe un ton răguşit, făcând sugestia aceea să pară ca o invitaţie de nerefuzat.

Colin făcu ochii mari, speculativ. Şi dintr-odată se născuse un soi de foc în privirea lui. Putea înţelege frânturile de scenarii care i se derulau prin minte după expresiile care îi jucau pe chip, aşa că îşi înfipse unghiile în palme, ca nu cumva să se îmbujoreze, încercând să-şi imagineze ce îşi închipuia el.

Din păcate însă, expresia facială care câştigă acea bătălie fu una de amuzament. Era mult prea inteligent şi nu voia să se lase cu una, cu două.

— De ce ai vrea să mă întind pe pat, doamnă Greenway?

Şi exact acesta era dezavantajul faptului de a fi împovărată cu un om inteligent, acuzat de crimă. Pentru o clipă, aproape că se simţi insultată. Nu existase nicio urmă de flirt în întrebarea lui. Ci doar o suspiciune făţişă.

— Aş vrea să ştiu dacă sacii aceia sunt suficient de comozi să se poată dormi pe ei o noapte întreagă.

Încercase să adauge o notă de inocenţă afirmaţiei. Dar asta nu era ceva ce-i venea natural.

Colin cugetă o clipă scurtă asupra afirmaţiei ei.

— Ciudat, dar nu m-aş fi gândit niciodată la dumneata ca fiind genul de prinţesă delicată…

— Mă răneşti, domnule Eversea, zise, după care-şi duse mâna în dreptul inimii într-un gest batjocoritor, pe care-l finaliză cu aşezarea palmei pe piept, chiar între sâni. Privirea lui îi urmă mâna şi, odată ajunsă acolo, ochii lui părură să întâmpine o mică dificultate în a se dezlipi de la pieptul ei. Ah! Asta era deja mult mai bine. Şi mult mai măgulitor. Mă întrebam doar dacă poate preferi să dormi în şezut pe scaun, pentru că sacii sunt infestaţi de paraziţi şi voiai să se urce pe mine în schimb. Mai cu seamă că dumneata chiar îmi pari genul de prinţişor delicat…

Asta nu era adevărat. Şi el miji ochii bănuitor – nu îl convinseseră cuvintele ei, şi nici nu-l putea învinui, de altfel. Dar apoi oftă din greu şi-i făcu pe plac, aşezându-se pe marginea patului confecţionat din saci de făină. Şi după aceea făcu un gest elegant din mână prin care parcă îi transmitea: „Vezi că e în regulă?”

Şi în momentul acela nu trebuia să mai facă altceva decât să aştepte.

Şi nu prea mult, după câte se dovedi. Pentru că ochii lui căpătară curând o expresie uşor surprinsă, abstractă şi… înceţoşată. Pentru că uşor, uşor, trupul lui începea să perceapă moliciunea sacilor.

Mai văzuse expresia aceea şi cu altă ocazie: în ochii unei pisici, când trecuse printr-o rază de soare. Şi vorbea

despre o capitulare neajutorată şi inevitabilă.

Şi apoi – ca şi când nişte braţe invizibile l-ar fi tras uşor în jos Colin Eversea se lăsă tot mai mult pe spate. Şi tot mai mult, şi tot mai mult. Până când în cele din urmă stătea complet întins şi aproape nemişcat. Sacii de făină se adânciseră sub greutatea lui, cuibărindu-i trupul lung.

— Bun, zise dintr-odată Madeleine, foarte vioaie, după care se aşeză pe scaun şi se aplecă spre el, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, până când ajunse aproape deasupra chipului său. Şi acum o să număr până la zece. Şi, dacă încă o să mai ai ochii deschişi când ajung la zece, atunci o să te las pe dumneata să stai de pază.

Interveni o pauză lungă. De parcă vocea lui trebuia să călătorească de undeva de foarte departe de pe tărâmul somnului, înainte de a-i ieşi pe gură.

— Oh! Dar eşti o… o adevărată… diavoliţă! murmură el, pe jumătate dispreţuitor şi pe jumătate plin de admiraţie.

Începea deja să se bâlbâie.

— Unu… începu ea, şi vocea sa semăna cu torsul unei pisici… Doi…

Unul din ochii lui zvâcnea, într-o încercare dârză de a rămâne deschis, în timp ce celălalt renunţase deja la luptă şi stătea închis şi învins.

— … Trei… patru…

Mâna lui tresări o singură dată, scurt, ca un peşte pe uscat, după care se linişti, alunecând spre somn. Şi apoi i se închise şi a doua pleoapă, aproape resemnată. Şi rămase închisă.

— Lua-te-ar… naiba…

Aceste cuvinte i se rostogoliră de pe buze, semănând mai degrabă cu un oftat mulţumit decât cu o înjurătură.

Iar după aceea chiar nu mai zise nimic. Şi, în ciuda propriei dorinţe, Colin Eversea adormi.

Madeleine zâmbi victorioasă. Diavoliţa avea să stea de veghe în noaptea aceea.

În mod surprinzător, să stea să păzească nişte saci de

cartofi şi ceapă şi un criminal fugar se dovedi o treabă destul de plictisitoare.

Lampa ardea mocnit, aruncând pe perete umbre mari şi lugubre ale obiectelor din cămară. Era un aer destul de închis în încăpere, dar care fără îndoială avea a se răcori odată cu apropierea zorilor, aşa că era bucuroasă că aveau pături.

Respiraţia lui Colin Eversea răsuna adânc şi ritmic. Şi era genul acela de sunet care ar fi putut s-o ademenească uşor să adoarmă dacă nu avea grijă. Şi, dacă ar fi închis şi ea ochii, atunci s-ar fi regăsit în sunetul unui cu totul alt loc şi moment temporal… şi în somnul liniştit al unui cu totul alt bărbat. Şi tocmai de aceea nu îndrăznea să-i închidă.

Cu toate acestea, îl privea – pentru că era de departe cel mai interesant lucru din încăperea aceea înghesuită. Şi, sub trupul solid şi puternic al bărbatului care era în prezent, aproape că putea distinge silueta şleampătă a băieţelului care fusese înainte ca umerii să i se lăţească şi oasele feţei să i se elibereze de sub rotunjimea tinereţii. Dar nu exista nicio îndoială în mintea ei că nici atunci Colin Eversea nu ar fi putut să fie un flăcăiandru stângaci. Nu cu un astfel de chip şi cu astfel de ochi superbi…

Palmele lui stăteau deschise, nevinovate şi inerte în liniştea somnului. Madeleine se întrebă atunci care dintre acelea două ar fi putut împlânta un cuţit criminal în pieptul lui Roland Tarbell. Dar mâinile lui lungi şi liniştite păreau incapabile de un asemenea gest.

Şi asta o făcu să-şi pună întrebări despre acea femeie numită Louisa Porter. Şi, dacă o iubea într-adevăr aşa cum spunea, atunci de ce ar fi atât de nesăbuit cu sentimentele sale?

Dar apoi îşi răspunse singură la întrebarea aceasta, cu un amuzament amar: pentru că o singură propoziţie simplă îl făcuse să se deschidă – „Spune-mi ce s-a întâmplat”. O simplă propoziţie rostită de ea, şi el îi mărturisise totul. Pentru că aşa se întâmpla întotdeauna. Precum culcuşul de sfoară al unei pisici, firul încrederii se derula şi se întărea cu

confesiuni, ţesând o legătură care unea pentru totdeauna doi oameni. Şi, din cauza acelei unice propoziţii, în clipa aceea o mie de alte întrebări despre el se considerau bine-venite în mintea ei.

Madeleine coborî uşor capul, sprijinindu-l în mâini. Era un lux pe care şi-l permitea foarte rar de obicei. Dar, dintr-odată, greutatea gândurilor ei părea mult prea mare ca să poată fi susţină de un simplu gât. Tânjea după o baie lungă şi după casa sa. După săpunul ei cu levănţică... şi după o oglindă.

Iar această ultimă parte o enerva la culme. Pentru că era perfect conştientă de faptul că poseda o frumuseţe unică şi neobişnuită. Şi asta nu era altceva decât una dintre numeroasele unelte pe care le folosea pentru a-şi atinge scopul – pentru că nu se mai dedase de mult propriei vanităţi. Dar Colin Eversea o văzuse într-o lumină complet diferită şi foarte specifică. Ba, de fapt, chiar văzuse dincolo de armura pe care o afişa şi până-n sufletul ei.

Şi înţelegerea aceasta o făcea să-şi dorească foarte mult să afle ce anume văzuse. Voia să ştie dacă evenimentele din ultimii patru ani îşi lăsaseră cumva amprentele pe chipul ei, şi ea nu putuse vedea asta.

Chiar dacă faptul că era femeie era cea mai mare putere a lui Madeleine – şi chiar asta o ţinuse în viaţă până în momentul de faţă era perfect conştientă că reprezenta şi cea mai mare slăbiciune a ei. Şi fusese deosebit de atentă să protejeze acea unică crăpătură din armura ei. Aşa că avea să-şi petreacă restul nopţii întărindu-şi armura şi sigilând la loc acea mică crăpătură cu gânduri despre viitor.

Imediat după ce se ocupa de altceva. Se ridică de la masă şi întinse grijulie o pătură peste Colin Eversea.

El nu se mişcă deloc şi nici nu reacţionă în vreun fel. Dar, pentru o fracţiune de secundă, i se păru că îl zăreşte zâmbind în somn.

Capitolul 7

Colin se trezi brusc, sări ca ars şi porni bătălia cu lucrul care-i acoperea trupul, de parcă ar fi fost un duşman de moarte. O molie uriaşă? Un liliac? Inima îi bătea tare în piept şi îşi simţea palmele transpirate şi apoi… apoi pielea lui recunoscu textura lânii şi rămase încremenit, holbându-se prosteşte. Şi complet ruşinat.

Era o pătură.

— Văd că te-ai trezit, răsună o voce feminină amuzată, de undeva din apropiere.

Puţin spus! Pentru că în clipa aceea nu exista om pe lume mai treaz decât el.

Lăsă deoparte pătura prudent. Luciditatea îi revenea în frânturi dezordonate şi zdrenţuite. Aşadar, nu se afla în închisoare. Era într-o…

— Trebuie să plecăm acum, adăugă vocea.

Era plăcută, dar insistentă.

…într-o cămară. Se afla într-o cămară. Dar cine vorbea…? Colin îşi trecu mâinile prin păr, agitat, şi clipi în direcţia vocii, încercând să îndepărteze de tot rămăşiţele somnului şi străduindu-se să conştientizeze ceea ce percepeau simţurile lui şi să dea nume lucrurilor pe care le vedea. A, da! Greenway. Madeleine Greenway. O femeie frumoasă şi ţâfnoasă, cu mâini moi, care îl păcălise să adoarmă pe sacii de făină din cămară. Părea foarte palidă. Stătea la o măsuţă, cu o lumânare aprinsă în faţă. Dar, chiar şi în lumina aceea slabă, tot putea observa cearcănele vineţii de sub ochii ei. A, da! „Are ochi frumoşi!” îşi aminti apoi. I se părea că pe buzele ei se juca un zâmbet slab. Pe de altă parte, era foarte posibil să fi fost numai în imaginaţia lui – pentru că i-ar fi plăcut să se trezească şi să vadă un chip zâmbitor.

Colin se dădu jos de pe patul format din saci de făină şi se ridică un pic prea repede. Simţi nenumărate ace, înţepându-l în tot corpul, aşa că se întinse ca să-şi îndrepte coloana şi membrele. După aceea se uită în jos şi văzu

conturul exact al corpului său pe sacii de făină. Şi asta dădu naştere unui gând ciudat: se făcuseră măşti ale morţii cu chipul lui Gerard Courvoisier, după ce fusese spânzurat pentru că îşi omorâse angajatorul aristocrat, aşa că poate că aveau să facă şi o reprezentare din pâine a lui Colin Eversea.

Contemplă imaginea aceea o clipă, pe jumătate sumbru şi pe jumătate amuzat, după care netezi forma lăsată în sacii de făină.

Şi în clipa aceea îi trecu prin minte un gând îngrozitor. Se uită în jos repede şi constată că… da, chiar dormise îmbrăcat – deşi, în mod normal, nu ar fi făcut asta când nu era la închisoare. După care oftă adânc.

— Cât e ora?

Avea vocea răguşită de somn. Dar lăsând la o parte asta, una peste alta se simţea neobişnuit de bine. Mult mai puternic decât se simţise de luni întregi.

— Cinci dimineaţa, îi răspunse ea. Şi vocea ei era un pic răguşită drept urmare a faptului că stătuse de pază toată noaptea. Peste vreo jumătate de oră, ar trebui să iasă gardienii la rondul de dimineaţă, aşa că ar fi mai bine să plecăm acum, zise şi îi întinse burduful. Apă, adăugă apoi scurt.

El luă burduful, dădu pe gât vreo jumătate din conţinut, se şterse la gură, îşi puse cizmele, după care se întinse după tot ce-i mai rămăsese pe lume: o bucată de lavalieră, un veston cu un nasture lipsă şi o vestă.

Madeleine Greenway se opri şi-şi încărcă repede pistolul. Turnă pe ţeavă praful pe puşcă, pe care-l tăbăci cu dibăcie, împinse apoi glonţul, trase piedica şi ascunse apoi arma în buzunarele fustei sale. Colin o privea în lumina difuză a camerei şi se gândea că totul ar fi putut să fie doar un vis: o femeie micuţă şi foarte feminină, încărcând eficient o armă de foc, cu aceeaşi agilitate cu care orice altă femeie şi-ar fi strâns părul în coc. Răsuci apoi mânerul uşii, şi-n clipa aceea Colin se gândi că majoritatea femeilor s-ar fi uitat la el pentru confirmare sau măcar i-ar fi aruncat

o privire fugară. Sau cel puţin s-ar fi bucurat de prezenţa lui.

Dar femeia aceea era atât de obişnuită să fie pe cont propriu, că nici măcar nu se mai gândise de două ori înainte de a acţiona.

Şi, înainte de a pleca, Colin semnă foaia de ziar cu o înfloriturăşi presără nisip peste ea. Era un om de cuvânt, iar pagina aceea era asigurarea lor că Croker avea să păstreze tăcerea.

Ieşiră prin bucătărie, unde era linişte deplină, cu excepţia trosniturilor şi şuieratului focului care ardea mocnit în vatră. O flăcăruie mică şi roşiatică ardea în mijlocul unor bucăţi de lemn, aproape carbonizate. Băiatul de la bucătărie dormea lângă vatră, tresărind din cauza unui vis, şi, când trecură pe lângă el, bombăni ceva în somn şi se întoarse pe o parte, cu faţa spre foc.

Colin privi apoi destul de uimit cum Madeleine strecură pe nesimţite o monedă în pantoful băiatului. Lui i se părea surprinzător chiar şi că băiatul *avea* pantofi. Iar când trecu pe lângă el, fără să se oprească, chiar îi putu întrezări un picior mic şi pricăjit prin gaura unuia. Cu toate acesta, băiatul nu se trezi.

Privirea lui Colin era aţintită spre spatele micuţ al lui Madeleine. Câteva şuviţe întunecate se eliberaseră din acele de păr care-i ţineau coafura strânsă şi alunecau în jurul gulerului rochiei ei. Se gândi atunci că treaba aceea ar fi înnebunit-o pe sora lui Genevieve.

Şi apoi, de parcă i-ar fi putut simţi ochii asupra ei, Madeleine Greenway ridică mâna şi-şi atinse părul. Colin aproape că zâmbi. Era o femeie, la urma urmei – chiar dacă nu semăna absolut deloc cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse el vreodată.

Şi apoi ieşiră în lumina sinistră a zorilor englezeşti, pentru a căuta o birjă. El şi noua lui parteneră – care nu-l omorâse în somn şi nici nu îl dăduse pe mâna autorităţilor. Şi care chiar încărcase un pistol la fel de eficient ca orice soldat.

În Pennyroyal Green se puteau folosi metafore de tipul „îmbujorări feciorelnice” şi „perle sidefate” pentru a descrie răsăritul zorilor. Dar nu şi în Londra. Acolo cerul cenuşiu doar se lumina treptat… şi uneori căpăta o nuanţă galbenă-verzuie de lămâie. Iar apoi se făcea din ce în ce mai cald – ceea ce era un semn clar că se făcea ziuă.

Dar în momentul acela era încă răcoare. Beţivii şi hoţii încă se perindau pe străzi sau se ridicau de pe unde leşinaseră cu o noapte înainte, precum nişte flori întunecate care se deschideau spre soarele învăluit în ceaţă. Apoi Colin şi Madeleine auziră zgomotul care semnala că o birjă se învârtea pe undeva prin apropiere.

Colin ridică o mână mare şi opri birja, foarte recunoscător pentru ceaţă, pentru întunericul relativ, dar şi pentru pălăria lui foarte mare.

— Grosvenor Square, îi porunci Madeleine vizitiului, care era doar puţin beat şi care avea nasul roşu, de la faptul că băuse poate un pic prea mult pe timpul nopţii prin prisma meseriei, pentru a nu îngheţa de frig.

Omul se uită doar la banii pe care i-i întinse. Nicidecum la individul înalt care se suia în trăsură şi închidea uşa în spatele lui.

*

Între timp, femeile Eversea – dintre care una avea să devină în curând o membră oficială a familiei – fuseseră urcate într-o trăsură şi se îndreptau înapoi spre Sussex, în timp ce bărbaţii familiei – cu excepţia lui Marcus – aleseseră să parcurgă drumul acela călare.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut face, doamna Eversea revizuia lista de invitaţi pentru nunta Louisei, în timp ce Olivia şi Genevieve dezbăteau vesele care ar trebui să fie meniul servit invitaţilor în ziua marelui eveniment.

„Cum reuşesc asta?” se întrebă Louisa Porter. Pe de altă parte, erau membre ale familiei Eversea şi-şi

reveniseră cu succes după veştile din urmă cu o zi.

— Trebuie să serveşti scrumbii, mamă, spunea Genevieve, cu pragmatism. Masa ceremonială o să aibă loc pe timp de zi, aşa că trebuie să le serveşti oamenilor ceva familiar.

Louisa abia dacă putea vorbi. La drept vorbind, nu era tocmai surprinsă de faptul că Colin Eversea dispăruse de la spânzurătoare în fum şi explozii – la fel cum nu fusese surprinsă nici în noaptea în care fusese arestat pentru crimă. Ea nu crezuse nici pentru o clipă că Colin ar fi ucis pe cineva cu un cuţit – nici măcar pe un Redmond –, nici măcar din cauza unei insulte aduse surorii sale, Olivia. Dar păruse o consecinţă inevitabilă a felului în care îşi trăise viaţa – mereu la extremă, între bucurie şi pericol, cu care cochetase dintotdeauna. Şi în clipa aceea se gândea că, deşi inima îi tremurase în piept când fusese înălţată spânzurătoarea la Old Bailey, parcă o mică parte din ea pur şi simplu nu crezuse cu adevărat că el avea să moară în ziua aceea.

La urma urmei, un simplu muritor nu putea lega un ştreang în jurul soarelui şi apoi să-l ucidă prin spânzurare.

Oare de câtă vreme îl iubea pe Colin Eversea? Bănuia că totul începuse în ziua picnicului de la Pennyroyal Green. Atunci când ea şi Colin aveau amândoi unsprezece ani. Fusese o zi călduroasă, şi panglicile bonetei sale se încinseseră de la soare, aşa că le dezlegase şi le lăsase să atârne. Apoi, câteva minute mai târziu, Colin îi smulsese boneta de pe cap şi fugise cu ea în sus pe dealul dinspre mare.

Louisa îşi amintea foarte clar cum se pomenise în mijlocul unei vâltori de senzaţii interioare şi exterioare. Vâjâitul brusc al vântului prin părul ei. Explozia şocantă şi delicioasă a soarelui direct pe chipul ei – în fond, mama ei o avertizase dintotdeauna în privinţa pistruilor. Furia pe care o simţise la adresa hoţului obraznic. Cum se simţise măgulită de furtul acela năzdrăvan – deoarece chipeşul Colin Eversea era cel care-i furase boneta! Şi apoi o

îngrijorare foarte, foarte profundă, de vreme ce fusese vorba despre cea mai bună bonetă a ei, pe care o privise dispărând peste vârful dealului, în mâna unui băieţel slăbănog şi afurisit.

Dar fusese vorba despre Colin, la urma urmei. Băiatul care excela la a o face să simtă o mie de lucruri în acelaşi timp. Toate extrem de interesante. Şi niciunul cât de puţin comod.

Apoi a doua zi îi adusese acasă un buchet de flori sălbatice. Nu avea să uite niciodată ochii lui din ziua aceea – năzdrăvani şi plini de adoraţie. Şi nici scuzele lui nesincere sau plecarea lui grăbită. Colin învăţase încă de timpuriu cum să-şi regizeze intrări şi ieşiri spectaculoase şi cum să facă gesturi impresionante.

Cum ar fi putut să nu-l iubească?

Nu că ar fi avut ce să facă în acest sens. Cu Colin se simţea precum un lac cristalin care reflecta înapoi toată strălucirea soarelui. Dar el era cel care strălucea. Ea doar licărea datorită razelor lui binevoitoare.

Iar în ziua aceea de demult, Marcus Eversea – fratele lui mai mare, dar la fel de chipeş – fusese cel care recuperase boneta nevătămată şi i-o înmânase apoi serios, cerându-şi sincer scuze pentru comportamentul frăţiorului său. Marcus fusese şi el dintotdeauna foarte chipeş. Şi mereu blând şi atent, şi niciodată impertinent – adică la fel ca ea, în multe privinţe. Iar singurul lui defect fusese că pur şi simplu nu era Colin.

Dar, cerând-o în căsătorie, Marcus Eversea îi înmânase încă o dată boneta – metaforic vorbind, desigur. Pentru că pur şi simplu Marcus era genul acesta de bărbat.

Da, era genul de om de la care nu te-ai fi putut aştepta la surprize. Sau cel puţin până în ziua în care o ceruse în căsătorie.

Şi asta îi rezolvase toate problemele Louisei. Fraţii ei puteau în sfârşit să înceteze să o mai trateze cu teamă afectuoasă – fiindcă, la urma urmei, surorile nemăritate şi fără zestre nu erau altceva decât nişte poveri, indiferent de

cât de agreabile sau de frumoase ar fi fost. Viaţa ei urma să devină frumoasă şi comodă şi avea să meargă ca unsă – cu alte cuvinte, exact ca trăsura în care călătorea în clipa aceea înapoi spre Pennyroyal Green. În plus, văzuse cum o privise Marcus în clipa în care o ceruse în căsătorie… şi înţelesese că avea să poată fi mereu sigură pe sentimentele lui, într-un fel în care nu ar fi putut fi niciodată sigură de afecţiunea lui Colin.

Dar, oh, Doamne! În clipa aceea… Ei bine, în clipa aceea, Colin era viu.

Şi, chiar în momentul acela, în timp ce femeile Eversea discutau despre nunta care era de aşteptat să aibă loc peste o săptămână… „Oh, iartă-mă, Marcus!” se gândi ea.

Louisa nu mai era deloc sigură că urma să aibă loc.

*

Colin îşi dădu seama că singurul lucru pe care îl aveau în comun contesa de Malmsey şi femeia care stătea vizavi de el în trăsură era că, într-o oarecare măsură, amândouă erau nişte enigme.

Madeleine Greenway privea pe fereastră la străzile londoneze care se derulau cu rapiditate. Nu mai spusese nimic de mult. Colin se întrebă atunci cum îşi petrecuse noaptea în cămara hanului Tiger’s Nest. Oare îl privise tresărind în somn? Cugetase asupra discursului nevinovăţiei lui? Încercase să ghicească numărul cartofilor care umpleau un sac? Trecuse în revistă povestea vieţii ei – oricare ar fi fost aceasta? Se uită în jos la mâinile pe care le ţinea împreunate lejer în poală. În clipa aceea purta mănuşi. Îşi amintea foarte viu senzaţia mâinilor ei pe pielea lui, de noaptea trecută. Le simţise extrem de blânde şi extrem de feminine – dar şi minunat de pricepute, de fapt. Îi tremuraseră un pic degetele atunci când îl atinsese… simţise asta şi, să-l ajute Dumnezeu, dar aproape că se întinsese şi el în jos, ca să o atingă, pentru că trupul lui

avea instincte proprii, care adesea învingeau orice judecată sănătoasă atunci când venea vorba despre femei.

Dar oare ce anume o emoţionase?

— Ai un plan?

Vocea lui Madeleine Greenway reuşea să sune destul de ironică, chiar dacă era încă răguşită din cauza lipsei de somn.

Şi în clipa aceea se pomeni dorindu-şi ca ea să facă ceva – orice – care să poată fi interpretat ca un flirt. Pentru că flirtul i se păruse mereu ceva liniştitor.

— De fapt, da. Cred că am putea să ne asumăm un risc calculat, zise el, ferm. Dacă o cunosc vreun pic pe Eleanor… contesa… Cu siguranţă va petrece o bună parte a zilei dormind, ca să scape de efectele nedorite ale faptului că s-a îmbătat de plictiseală cu o noapte înainte… Pentru că băutura e singura care o ajută să îndure seratele lunare extrem de anoste ale lui Lord Crump. Şi a fost una aseară, de vreme ce azi e duminică. Cred că ar trebui să mergem direct la contesă şi s-o întrebăm despre lacheu.

— Şi presupun că… o cunoşti… pe Eleanor.

O afirmaţie admirabil de seacă! Şi o pauză plasată foarte strategic!

— O, da, o cunosc pe Eleanor.

Colin se strădui să afişeze un zâmbet enigmatic, dar încercarea sa eşuă lamentabil când se gândi la contesă, lăsând astfel loc unui rânjet strâmb şi foarte real. Pentru că o plăcea cu adevărat pe contesa de Malmsey. Dar, în fond, era şi o femeie foarte frumoasă – ceea ce o ajută mult să se facă plăcută. Avea o piele translucidă şi nişte ochi albaştri, închişi la culoare, un nas mic şi cârn, o gură rozalie superbă şi un piept absolut splendid – pe care-l admirase de mai multe ori în timp ce dansase vals cu ea. În plus, umorul ei înţepător surprindea uneori, sugerând că ar fi putut ascunde o minte mult mai interesantă decât lăsau de înţeles ochii ei albaştri şi pieptu-i generos. Dar avea avantajul de a fi tânără, aşa că umorul ei era considerat mai degrabă fermecător decât periculos – precum ghearele

unui pisicuţe – şi era acceptat cu amuzament.

Dar poate cel mai interesant lucru la Eleanor era că reuşise să se mărite cu un conte, despre care se zvonea de mult că nu putea fi „prins” – de vreme ce mai fusese căsătorit o dată şi produsese o droaie de moştenitori, după care se instalase într-o văduvie comodă de vârstă mijlocie. Doar că apoi se căsătorise cu Eleanor.

Colin ştia foarte puţine lucruri despre sobrul conte de Malmsey în afară de faptul că era mereu agreabil când se întâlneau şi că se afla în posesia unei colecţii impresionante de muschete şi pistoale, pe care le adusese odată la Manton’s şi le folosise la un concurs de trageri, nimerind de fiecare dată fix în mijlocul ţintei, sub privirile admirative ale flăcăilor mai tineri, după care plecase acasă fără să spună niciun cuvânt.

Nimeni nu ştia sigur unde anume o întâlnise contele pe Eleanor, şi, în ochii societăţii, asta o transforma într-un soi de enigmă.

— Ba, şi mai important, ştii cum să intri în casa contesei fără să fii văzut? îl întrebă atunci Madeleine Greenway.

În mod ciudat, nu părea deloc jignită de perspectiva aceea. Iar asta îl făcu pe Colin să-şi aducă aminte că, fără îndoială, intrase în locuri mult mai îngrozitoare decât casa din Grosvenor Square.

— Da, bineînţeles că ştiu cum să intru. Şi ştiu exact şi unde să o găsesc pe contesă, de vreme ce m-a provocat o dată să mă strecor în dormitorul ei. Îşi mută apoi privirea spre ea, căutând o reacţie. Din păcate însă, nu părea deloc surprinsă, aşa că adăugă: Dar apoi afurisita de ea m-a dat afară imediat.

A! Iată o afirmaţie care produse o licărire în ochii ei întunecaţi!

— Îmi închipui că asta nu ţi se întâmplă prea des.

Colin încremeni. Oare doamna Greenway flirta cu el? Adevărul era că-i venea foarte dificil să-şi dea seama.

— Te rog… simte-te liberă să-ţi închipui absolut orice

despre mine, o îndemnă el, pentru orice eventualitate.

Dar această ultimă afirmaţie îi aduse un zâmbet dispreţuitor şi o clătinare uşoară a capului, pe care ea îl întoarse rapid înapoi spre fereastră.

Birja îi lăsă apoi la conacul contelui din Grosvenor Square, şi Madeleine îl plăti pe vizitiu din rezerva ei de bani, în continuă scădere. Şi, în timp ce ea era ocupată cu asta, Colin se strecură jos din trăsură, cu haina pusă şi cu pălăria pe cap, ca să se uite la casa în care fusese primit cu braţele deschise de nenumărate ori şi în care era pe cale să intre prin efracţie.

Prin grajduri, apoi pe poarta grădinii, pe uşa din spate de la bucătărie, în sus pe scara servitorilor, în jos pe coridorul principal, a patru uşă, *et voilà!* Camera argintie, care mirosea a trandafiri, în care locuia contesa!

Sau cel puţin aşa procedase atunci când ea îl provocase să pătrundă pe furiş în dormitorul ei.

— Urmează-mă, îi spuse apoi scurt lui Madeleine.

Grajdurile erau goale, dar, din moment ce era încă mult prea devreme pentru gospodăria din Grosvenor Square, păşiră în linişte, pentru ca paşii lor să nu răsune prin curte. Colin sări cu destul de mare uşurinţă peste poarta grădinii, evitând ţepuşele, dar toate săptămânile petrecute în închisoare îl cam sleiseră de puteri, aşa că deveni dintr-odată dureros de conştient de faptul că nu mai era la fel de agil ca pe vremuri. Dar îndepărtă în grabă acel gând, deoarece nu ar fi făcut altceva decât să-i stârnească resentimente, pentru care nu avea timp. După aceea trase zăvorul porţii şi o deschise pentru Madeleine, ca să nu fie şi ea nevoită să sară peste gard.

Grădina mică, dar bogată şi foarte parfumată, le deschidea drumul spre uşa din spate de la bucătărie, şi acela era următorul obstacol de care trebuiau să treacă. Colin întredeschise uşor uşa, Madeleine aruncă o privire înăuntru şi clătină din cap – ceea ce însemna că drumul era liber şi nu se vedea niciun servitor. Cel puţin pentru moment. Pentru că i se părea că putea auzi nişte voci

îndepărtate.

Se grăbiră prin bucătărie şi spre o altă uşă, care se deschidea spre scara îngustă a servitorilor. Aceasta conducea în sus spre un coridor de marmură.

Acolo se opriră o clipă, ca să se uite în stânga şi-n dreapta, după care intrară pe hol, păşind cât de in linişte le permitea podeaua de marmură. Colin număra uşile şi candelabrele. Se opri şi ascultă o clipă la a patra uşă... dar nu se auzea nimic dinăuntru.

Aşa că apăsă pe clanţă şi intră în camerele luxuriante şi parfumate ale contesei.

Colin se delectă o clipă cu imaginea aceea familiară: măsuţa de toaletă cu oglindă, confecţionată din lemn închis la culoare, cu încrustaţii aurii, fotoliile luxuriante, patul uriaş acoperit cu aşternuturi de mătase şi garderoba imensă, aşezată la loc de cinste. Nu se vedea nicio servitoare. Dar nici contesa nu părea să fie ascunsă sub pături, dormind ca să-şi revină după ce băuse prea multă şampanie.

Era destul de neobişnuit pentru Eleanor.

Pe Colin îl încercă imediat un sentiment de dezamăgire. Fusese foarte sigur că urma să o găsească acolo pe contesă. Încremeni o clipă, stânjenit, gândindu-se ce să-i zică lui Madeleine Greenway, care se uitase prin cameră fără să spună nimic, înainte de a-şi întoarce privirea spre el.

Ideea de a o căuta pe contesă prin toată casa era absolut descurajatoare.

Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, că aproape nici nu auzi ecoul unor pantofi cu toc pe coridorul de marmură.

Dar Madeleine era în alertă, ca întotdeauna. Îl atinse scurt pe braţ. Şi încremeniră amândoi.

Colin îşi simţea inima bubuindu-i în piept. Se uită frenetic prin cameră. Zări apoi garderoba şi luă o decizie: o înşfăcă de talie pe Madeleine cu un braţ şi o trase înăuntru, înainte ca ea să apuce să protesteze în vreun fel. Nu putea

risca să facă zgomot când închidea de tot uşa, aşa că o lăsă întredeschisă. Mai cu seamă că aveau nevoie de aer, să poată respira. Nu. Uşa trebuia să rămână deschisă câţiva centimetri îngrozitori şi incriminatori.

O strânse în braţe pe Madeleine, cu mâna cuibărită sub sânii ei, şi se cufundară amândoi în întuneric. Mătasea rece a rochiilor dinăuntru se atinse de ei şi foşni aproape imperceptibil, în timp ce contesa de Malmsey intră în dormitor, cântând. Avea vocea uşor discordantă şi puţin melancolică.

O, de-aţi crezut că nu veţi vedea...
Sfârşitul lui Colin Eversea...

Colin nu se putu abţine să nu rânjească. „A, deci îi e dor de mine”, se gândi el vesel.

Şi din acea garderobă întunecată, unde stătea cu braţul petrecut în jurul taliei subţiri a unei femei frumoase, înconjurat de materiale care foşneau senzual, Colin privea cum o altă femeie frumoasă se aşeza la măsuţa ei de toaletă, întorcea capul în stânga şi-n dreapta, îşi scotea o agrafă de păr, bosumfla buzele şi apoi o prindea la loc.

În ciuda absenţei unei cameriste, pe pat era pregătită o rochie de zi superbă, într-o nuanţă splendidă de albastru. Poate că era sugestia unei cameriste mai îndrăzneţe cu privire la ce ar fi trebuit să poarte contesa comparativ cu ceea ce purta în clipa aceea – adică o rochie albă, cu un decolteu foarte adânc şi cu dantelă fluturându-i din abundenţă pe la mâneci, decolteu şi tiv. Arăta ca un fluture mic, delicat şi provocator.

Creştetul capului lui Madeleine încăpea destul de bine sub bărbia lui Colin şi era perfect conştient de faptul că ea – la fel ca el – o putea vedea pe contesă prin crăpătura uşii garderobei, stând la măsuţa ei de toaletă. Era extrem de tentat să-şi odihnească bărbia pe creştetul capului ei. În parte de amuzament şi în parte pentru că în clipa aceea era foarte curios – sau mai bine zis murea de curiozitate – să

simtă textura părului ei.

Cu toate acestea, se îndoia că i-ar fi făcut plăcere să-i fie folosit capul pe post de suport pentru bărbie.

Se plictisi repede să o privească pe contesă aranjându-se şi atunci deveni conştient de alte senzaţii. Pistolul încărcat al lui Madeleine era lipit de coapsa lui. Şi îi putea simţi sub braţ ridicările şi coborârile cutiei toracice. Mâna lui Colin se strânse aproape imperceptibil în jurul taliei ei, şi pentru o clipă se pomeni neobişnuit de captivat de respiraţia ei. Şi, la scurt timp după aceea, începu să respire şi el în acelaşi ritm cu ea. În cele din urmă, cedă în faţa unui impuls mult prea puternic şi închise ochii… promiţându-şi sieşi să nu-i ţină astfel mai mult de o clipă. Şi atunci îi apăru din nou: levănţică. Aşa o cunoscuse prima dată pe Madeleine Greenway: pe întuneric, când simţise un parfum subtil de levănţică. Şi în clipa aceea întunericul şi aroma de levănţică se întrepătrundeau cu corpul ei cald şi cu un alt parfum slab de mosc… luxuriant şi absolut, dar absolut feminin… şi complet al ei.

Şi apoi prin venele sale se revărsă o fierbinţeală, a cărei intensitate aproape că-l făcu să leşine.

Doamne, Dumnezeule! rămase cu ochii închişi, străduindu-se din răsputeri să-şi recapete echilibrul interior. Era uimit şi aproape stânjenit de dorinţa pură care îi tachina fiecare nerv şi fiecare muşchi din corp. Pur şi simplu să ţină în braţe o femeie era ceva ce luase de bun dintotdeauna… o senzaţie pe care nu credea că avea să o mai cunoască vreodată. Şi, în clipa aceea, în spaţiul acela mic şi întunecat, era pe cale să-l omoare. Talia ei îngustă sub mâna lui era ademenitoare ca un cântec de sirenă pentru degetele lui. Şi îşi închipui cum şi-ar lăsa palmele să lunece în jos pe curbele şoldurilor ei, cum şi-ar desface degetele, în timp ce călătoreau pe fesele ei, apoi între coapsele ei, căutând şi găsind toate dealurile şi văile trupului ei… atingând, mângâind, savurând şi seducând cu pricepere, aşa cum făcuse de atât de multe ori cu atâtea femei diferite. Din punctul lui de vedere, acela era lucrul cel

mai ascuns şi cel mai voluptuos dintre toate curbele femeieşti – cel care convingea mâna unui bărbat să rătăcească. Care îl ghida prin întuneric, asigurând fără niciun echivoc perpetuarea speciei.

Şi apoi se auzi un ciocănit la uşa dormitorului contesei. Colin deschise ochii imediat.

— Da, Harry, zise ea rece. Intră, te rog!

Uşa se deschise apoi şi intră un lacheu, ceea ce-l smulse violent pe Colin din fantezia îmbătătoare şi divină reprezentată de o femeie.

Omul făcu o plecăciune adâncă în faţa contesei. Împletitura pantalonului care cobora de-a lungul coapsei sale strălucea ca aurul în lumina difuză a lămpii. Păreau nişte pantaloni foarte eleganţi. Doamne, Dumnezeule!

Şi sigur că purta şi ciorapi de culoare albastru-deschis.

Şi apoi lacheul Harry întinse mâna în spatele lui şi închise uşa. Uşor, sigur şi aproape nevăzut. Apoi trase zăvorul şi cu cealaltă mână îşi smulse peruca din cap. De sub ea se revărsă o cascadă de păr castaniu, ciufulit.

După aceea se deplasă spre măsuţa de toaletă a contesei şi aşează peruca acolo, cu un gest flamboaiant.

— Oh, Harry, uită-te la tine! Vino aici!

Vocea contesei se transformase într-o şoaptă amuzată, şi femeia îi făcea semn cu mâna să se aplece mai mult.

El se supuse, desigur, şi ea îi netezi şi-i aranjă părul, aducându-l la o formă oarecum ordonată.

Şi apoi Harry o prinse de mână pe Eleanor şi-i sărută palma prelung şi cu ardoare. Contesa îşi odihni o clipă mâna liberă pe obrazul lacheului, după care o lăsă să-i cadă în poală.

Şi Colin rămase cu gura căscată de uimire.

— Am primit o scrisoare de la maică-mea, Nor, îi mărturisi Harry, după ce termină de sărutat palma. Lizbeth urmează să se mărite.

„Nor? Aşa i-a spus?” cugetă Colin sceptic. Lacheul o

folosea pe contesă pe post de confidenta lui? Totuşi, sărutul de mai devreme sugera ceva cu mult mai mult.

Colin îşi dădea seama că femeia pe care o ţinea în braţe era încordată şi în alertă. Respiraţia ei – pe care în ultimele câteva minute ajunsese să o cunoască la fel de bine ca pe a lui – era dintr-odată rapidă şi sacadată. Aşa că îşi mută foarte, foarte, foarte puţin mâna de pe talia ei, până când aproape se atinse uşor de umflăturile sânilor lui Madeleine.

Şi putu simţi cum i se taie respiraţia. Iar asta veni ca un ecou al întretăierii propriei lui răsuflări.

— Ca să vezi! Contesa părea absolut încântată. Lizbeth se va căsători cu tânărul Wills? Şi-a făcut în sfârşit curaj să o ceară în căsătorie? Credeam că n-o să se întâmple niciodată.

— După trei halbe date pe gât la tavernă, mă implora pentru mâna lui Lizzie. Doar că io a trebuit să plătesc băutura.

Contesa şi lacheul râseră împreună.

— Oh, Harry, ce veste minunată! Şi ia spune-mi, ce mai face Jenny?

— O, d-apoi s-a făcut cât casa! Şi-i la fel de ursuză ca o ursoaică. Lu' Tom mai că i-e frică de ea.

— Şi probabil e şi îngrijorat, dacă-l cunosc pe Tom. Copilul ar trebui să se nască luna asta, nu?

Aşadar, Eleanor – contesa de Malmsey – îl cunoştea pe Tom… oricine ar fi fost Tom? Colin făcu ochii cât cepele de uimire.

— Da, da! Peste o săptămână, aprobă Harry.

Se instală o clipă de tăcere, după care frumoasă, sofisticata şi miniona contesă de Malmsey zise melancolică:

— Îmi plac aşa mult copiii!

Colin îşi schimbă poziţia puţin şi-şi mută piciorul într-o parte, astfel încât pistolul lui Madeleine Greenway să nu-l mai înghiontească în şold. Ceea ce, desigur, îi mută fundul rotund şi ferm exact pe vintrea lui. Era un gest intenţionat şi complet nebunesc, dar care cumva părea complet logic

acolo… în lumea întunecată şi ca de vis a garderobei, de unde priveau împreună un tablou compus dintr-o contesă şi un lacheu care stăteau la palavre ca şi când ar fi fost cunoştinţe vechi.

Aparent, lacheul Harry nu avea nimic de spus despre copii. În schimb, Colin îl privi făcând ceea ce făceau probabil toţi bărbaţii din lume atunci când se aflau lângă măsuţa de toaletă a unei femei: ridică o sticluţă mică, o răsuci în mână, vădit nedumerit, o adulmecă, strâmbă din nas şi apoi o puse înapoi la locul ei.

— Lizzie şi Wills o să fie foarte fericiţi împreună! continuă contesa.

— D-apoi sunt deja fericiţi, zise lacheul, pragmatic. Doar că acuşa, după nuntă, o să fie fericiţi sub acelaşi acoperiş.

Eleanor pufni amuzată când auzi afirmaţia aceea.

— Nu mai lua totul aşa ad litteram, Harry.

— Habar n-am ce vrei să zici cu asta, Nor, răspunse lacheul vesel. Da, oricum ar fi, sunt sigur că ai dreptate.

Eleanor se ridică chicotind şi se învârti prin cameră. După care se auziră un poc, un scârţâit şi un oftat. Se aruncase pe spate în pat.

O clipă mai târziu, se mai auzi un scârţâit – dar unul mai puţin impulsiv. Colin se uită peste creştetul întunecat al lui Madeleine. Putea vedea tălpile pantofilor lui Harry şi ciorapii aceia de culoare albastru-deschis întinşi lângă gleznele subţiri, pantofii şi tivul dantelat al rochiei lui Eleanor. Apoi Harry oftă şi el adânc.

Respiraţia lui Madeleine Greenway accelerase considerabil sub mâna lui Colin. Cu toate acestea, nu făcu nicio încercare să se dezlipească de trupul lui, şi asta îl făcu să înghită în sec.

Se făcu linişte o vreme.

— O să le trimit un cadou! anunţă Eleanor visătoare, în cele din urmă. Lui Wills şi lui Lizzie!

— Ei, haide, Nor, ştii că tre’ să ai grijă, o avertiză Harry. Nu poţi să te apuci să trimiţi cadouri scumpe.

Contesa rămase tăcută o clipă.

— La ce-s bune toate lucrurile astea… zise ea apoi, vădit bosumflată, dac’ nu le po’ împărţi?

„Ca să vezi!”, se gândi Colin. „Dac” şi „po”, ei? Aparent, fusese doar o chestiune de timp înainte ca accentul londonez cultivat cu grijă al contesei să revină la o cadenţă rustică. Începea să se contureze o poveste! Ciudat cum mintea lui putea fi atât de alertă şi de concentrată asupra tabloului din faţa lui, când trupul său părea să aibă cu totul alte intenţii.

— La ce bun? repetă Harry, uşor amuzat şi pragmatic. Da e destul de frumos să ai bani, nu, Nor? Aş zice că-i mai bine decât să n-ai!

Interveni o altă pauză scurtă, urmată de pufnetul aprobator al contesei. Părea destul de obişnuită ca Harry să strice tot amuzamentul melodramei ei… şi totuşi, nu părea să o deranjeze.

— Ai făcut ce trebuia să faci, şi cu asta, basta, adăugă Harry, pe un ton blând. Şi mi-ai găsit şi mie o slujbă aici, şi mi-s bine plătit. Şi trimit banii acas’. O să cumpăr io cadourile, Nor. Ştii bin’ că nu poţi risca.

Contesa oftă din nou şi zise:

— Uneori chiar mi-e dor de toată lumea, Harry. De toată lumea din Marble Mile.

— Au trecut mulţi ani, Nor. Toţi ţin la tine, da nu mai prea vorbesc despre tine. Te-ai dus la Londra şi nu te-oi mai întors… Şi la toţi le place să creadă că ai ajuns importantă. Nu le mai pasă de perioada pe care-i petrecut-o la Sweet Apple Theater. Şi ni’ n-o să le mai pese vreodat’, dacă am io un cuvânt de zis în treaba ast’.

— Ştiu, aprobă ea încet. Am o viaţă frumoasă aici. Sunt într-adevăr foarte norocoasă, şi Malmsey e bun cu mine. Îmi pare rău! N-ar trebui să mă plâng, Harry. Ia zi-mi mai bine… cum se poartă menajera cu tine?

Şi astfel începu o conversaţie aparent interminabilă, presărată cu hohote de râs. Harry îi mărturisi că menajera era o tirană – ţipase la o slujnică şi o făcuse să plângă – şi

că era posibil ca majordomul – la care el ţinea destul de mult – să mai tragă la măsea din coniac, pentru că îl deranja guta. Cât despre Eleanor, ea se întreba cum putea face să obţină o trăsură nouă, poate echipată cu o dormeză mică şi interesantă – dar Harry, fiind lacheu, îşi exprima opinia vehementă: „Nu”. În afară de asta, era îngrijorată că soţul ei mânca prea multe mâncăruri grase şi-şi făcea griji pentru sănătatea lui. Conversaţia lor părea foarte familiară şi fragmentată. Dar şi chinuitor de plictisitoare şi extrem de intimă. Şi decurgea în ritmul specific oricărei conversaţii dintre o soţie şi un soţ care erau căsătoriţi de mai mult timp decât îşi puteau aminti.

Doar că ei doi nu erau soţ şi soţie, desigur. Ci o contesă şi un lacheu.

Colin asculta discuţia lor, cu braţul strâns în jurul trupului unei femei frumoase, şi habar nu avea cum să definească ceea ce simţea. Amuzament? Mândrie rănită? La urma urmei, contesa prefera un lacheu în defavoarea lui. Compătimire? Poate. De la începuturile timpului, oamenii nu fuseseră niciodată liberi să iubească pe cine voiau, iar oamenii care se iubeau erau adesea destinaţi să trăiască vieţi separate, din cauza banilor sau a statutului social.

Sau a închisorii Newgate, de exemplu.

Dar cine putea şti? Poate contele de Malmsey alesese să se căsătorească cu o femeie care-l făcea să râdă. O femeie care era ca o gură de aer proaspăt în anii bătrâneţii lui. O femeie care-i ridica statutul în societate şi care-i putea face şi bărbăţia să se trezească în pat. Care îi era cu adevărat recunoscătoare şi care ţinea sincer la el. Şi probabil din toate aceste motive era dispus să închidă ochii în privinţa unui simplu lacheu.

Colin se gândi apoi la comportamentul lui Malmsey de la Manton’s. Şi, dintr-un motiv sau altul, chiar nu credea că lucrurile stăteau aşa.

Dar măcar conversaţia dintre contesă şi lacheu părea să se apropie de final. Colin întinse gâtul şi se uită prin crăpătura uşii garderobei. Harry se ridicase într-un cot şi îşi

aşezase o mână mare şi tuciurie peste un sân învelit în muselină.

Apoi începu leneş să facă cerculeţe cu degetul în jurul sfârcului contesei. Iar şi iar, şi iar.

Niciunul din ei nu mai respira în spatele uşii garderobei.

Atingerea sfârcului era de-a dreptul hipnotizantă.

— Oh, ştii că-mi place foarte mult când faci asta, Harry.

Vocea lui Eleanor căpătase răguşeala detaşată a unei femei care era foarte dispusă să se lase sedusă.

— A trecut ceva timp, Nor, zise Harry încet.

Ar fi putut vorbi în numele tuturor celor prezenţi în cameră.

În clipa aceea, respiraţia lui Madeleine era categoric inegală. Colin simţea sub mâna lui inspiraţiile şi expiraţiile ei tremurătoare. Şi îl cam luase un pic ameţeala. Îşi urmă instinctul suspicios şi îndrăzni să plece un pic capul şi să-şi lipească uşor bărbia de tâmpla lui Madeleine. Şi îi putea simţi într-adevăr pulsul rapid.

Şi, dacă o cunoştea cât de puţin pe femeia aceea, nu era ceva izvorât din teamă. Era excitată – aşa cum ar fi fost orice om căruia îi curgea sânge cald prin vene.

Şi ştiind că era suficient de nebun încât s-o facă, şi un diavol gata s-o facă, şi un *bărbat* capabil s-o facă, Colin o trase pe Madeleine şi mai aproape de trupul lui, ca să se asigure că fiecare respiraţie caldă şi tăcută a lui îi mângâia uşor urechea iar şi iar, şi iar. Aproape că înnebuni imaginându-şi ce fel de senzaţii îi producea asta… cum i se înfiora ceafa, cum i se înfierbânta pielea, cum plăcerea i se revărsa prin tot corpul… cum se clădeau fierbinţeala şi umezeala între coapsele ei.

Aşa că se ghidă încă o dată după instinct. Îşi mişcă braţul un pic mai sus pe talia ei, suficient ca degetul lui mare să se atingă accidental şi extrem de uşor de unul dintre sânii ei.

Şi acolo găsi un sfârc întărit, acoperit de muselină

moale.

Lui Madeleine i se tăie răsuflarea.

Colin se muşcă de interiorul buzei ca să înăbuşe un geamăt.

Se prefăcu apoi a-şi muta mâna înapoi mai jos unde fusese şi îşi atinse din nou degetul mare de sânul ei.

Şi atunci, Madeleine înclină uşor capul – aproape imperceptibil – sprijinindu-l pe umărul lui. Spatele i se arcui subtil şi fesele i se lipiră de vintrea lui.

„Doamne, Dumnezeule!”

Iar în clipa aceea i se părea absolut logic să-şi strecoare mâna în corsajul ei. Deja îşi putea închipui cum mâna lui ar aluneca pe pielea ei caldă şi pală şi cum s-ar simţi sfârcul ei tare pe carnea lui… şi, să-l ajute Dumnezeu, dar începea să se excite! Şi într-o clipită Madeleine avea să simtă asta şi atunci acel joc al amăgirii – acel joc compus din accidente, care nu erau de fapt accidente – avea să ia sfârşit şi să intre pe un cu totul alt făgaş. Era o nebunie. Trebuia să înceteze!

Cu toate acestea, să se oprească la timp nu fusese niciodată una dintre puterile lui Colin Eversea.

Şi, în tot acel timp, privirea lui rămânea aţintită spre tabloul care se derula pe pat şi spre cifra opt, pe care o desenau degetele lacheului pe pieptul contesei, care se transforma într-o mângâiere tot mai hotărâtă şi mai pasională. Apoi degetele lui dispărură în corsajul ei.

„Ticălos norocos”, se gândi el.

— Oh, Harry! Trebuie să avem grijă!

Dar cuvintele contesei erau leneşe şi, chiar în timp ce le rostea, mâna lui Eleanor aluneca mai sus, încolăcindu-se pe ceafa lacheului, trăgându-l cu faţa în jos spre ea. Apoi mâinile lui Harry coborâră să apuce şi să ridice rochia ei voluminoasă de muselină.

Restul veni de la sine cu o rapiditate aproape impersonală – care lăsa clar să se înţeleagă că se mai întâmplase şi cu alte ocazii. Contesa se foi ca să-i ofere lui Harry acces la tot ce ascundea sub rochia ei, după care

apăru în raza vizuală o gambă suplă, înveşmântată în ciorap de mătase, şi i se îndoi genunchiul – şi ce mai jartieră frumoasă avea sus pe coapsă! Apoi Harry aplecă uşor capul ca să ofere atenţia cuvenită şi decolteului ei…

Şi în clipa aceea Madeleine se împinse din braţele lui Colin şi ieşi din garderobă.

Capitolul 8

Rămas fără sprijinul oferit de Madeleine, Colin aproape că se împletici afară din garderobă în spatele ei.

Din fericire, covorul gros de pe podea le atenuă aterizarea. În spatele lor, rochiile de mătase din garderobă foşniră ca o şoaptă, aşezându-se înapoi la locurile lor.

Timp de o clipă ridicolă, Colin şi Madeleine rămaseră încremeniţi. Nici nu îndrăzneau să se privească. Ci se uitau cu respiraţiile întretăiate dincolo de lacul bej-rozaliu pufos reprezentat de covor şi spre patul ce se ridica precum o insulă, pe care se zbenguiau contesa şi lacheul.

Slavă cerului, Lady Malmsey tocmai îşi schimba poziţia pe pat, ca să-l poată cuprinde mai bine pe Harry între coapsele ei. Totuşi, ceva îi atrase probabil atenţia… poate chiar strălucirea pistolului lui Madeleine, care reflecta lumina lămpii? Pentru că rămase nemişcată.

Şi apoi ridică extrem de uşor capul.

Şi încremeni, cu ochii-i albaştri mari cât cepele.

Colin îşi atinse politicos borul pălăriei.

— Nor? răsună o întrebare înăbuşită dintre sânii contesei.

Cum Lady Malmsey nu răspunse, Harry îşi ridică uşor faţa, de la pieptul la chipul ei. Şi apoi răsuci capul, urmând privirea ei îngrozită.

Şi apoi contesa şi lacheul săriră ca arşi unul de lângă altul şi fix în direcţii opuse. Lady Malmsey se prăvăli pe podea pe partea stângă a patului, iar lacheul se răsuci spre

dreapta, aterizând în genunchi. Aproape că se târî de-a buşilea până la măsuţa de toaletă, de unde apucă peruca şi o folosi ca să-şi ascundă vintrea dezgolită. După aceea se ridică, uitându-se urât la Madeleine şi la Colin, în timp ce cealaltă mână-i bâjbâia pe masa din spatele său, în căutarea unei arme. Dar nu găsi nimic altceva decât o sticluţă de parfum.

Înjură dezgustat, aruncă la podea obiectul acela frumuşel, dar complet inutil, care căzu zgomotos, şi se mulţumi să se uite urât la cei doi.

Colin rămase acolo, simţindu-se zăpăcit. Ştia foarte bine că, dacă ar mai fi rămas chiar şi o singură secundă în plus în garderobă, i-ar fi trebuit şi lui o perucă cu care să-şi acopere vintrea. Apoi aruncă o ocheadă spre Madeleine Greenway, ca să se asigure că nu fusese indus în eroare de propria-i imaginaţie. Şi, într-adevăr, sfârcurile ei erau încă tari şi vizibile pe sub muselina corsajului şi avea faţa roşie ca racul. Îşi făcea de lucru trăgând piedica pistolului şi luând ţinta în colimator, cu o încruntare pe chip. Şi categoric nu se uita la el.

Colin îşi smuci privirea de la ea, pe jumătate plin de remuşcări şi pe jumătate stânjenit, de parcă tocmai se trezise la realitate dintr-un vis erotic. Şi Slavă Domnului că *ea* avusese prezenţa de spirit să o facă.

Inspiră adânc, încercând să îndepărteze complet orice reminiscenţe ale visului. Avea nevoie să poată gândi limpede.

Mâna micuţă a contesei apăru atunci pe cuvertură, urmată de căpşorul ei blond, şi se ajută de pat ca să se ridice. Semăna cu un norişor alb şi dezordonat. Şi se uita la Colin şi la Madeleine cu o privire înspăimântată întipărită pe chip.

Şi apoi îl recunoscu, şi ochii începură să-i strălucească.

— Colin Eversea!

Părea aproape indignată. De parcă i-ar fi vărsat vin roşu pe rochie, la un bal.

Fără îndoială, avea să înceapă să ţipe când şocul se mistuia şi lăsa loc raţiunii. Nu era deloc proastă, chiar dacă tocmai avusese un lacheu în patul ei.

Aşa că, într-o clipită, Colin se afla în spatele ei, cu un braţ înfăşurat în jurul taliei sale şi cu palma lipită peste gura ei – având grijă să se ferească de dinţii ei mici şi albi. Era atât de fragilă, încât era ca şi când ar fi ţinut captivă o ciocârlie. Şi asta îl făcea să se simtă ca un ticălos.

Observă apoi că Madeleine făcea deja ceea ce ştia cel mai bine: ţinea pistolul îndreptat spre lacheu, a cărui faţă aproape se albise la fel de mult ca peruca. Şi-n clipa aceea Colin se gândi amuzat că probabil nu mai avea nevoie de o acoperitoare pentru vintre.

— Lady Malmsey, zise Colin, foarte încet şi rezonabil. O să-ţi dau drumul dacă îmi promiţi că n-o să ţipi. Şi te rog coboară vocea dacă ai de gând să-mi mai rosteşti numele… în fond, suntem prieteni vechi, nu-i aşa? Am nevoie de ajutorul dumitale… dar mai întâi de toate am nevoie să faci linişte.

— Couin? Esi chiar u? se auzi înăbuşit de sub palma lui. Eşti în viasă?

Peruca alunecă atunci din mâinile lacheului şi se prăbuşi la podea ca o blană inertă şi fără viaţă.

— Chiar eşti… chiar eşti cu adevărat Colin Eversea? întrebă Harry uluit, studiindu-l atent pe Colin. Ba, de fapt, de-a dreptul holbându-se, de parcă ar fi încercat să-l suprapună pe omul în carne şi oase din faţa lui peste ilustraţiile vii pe care le văzuse în ziare.

Colin îl studia şi el pe om, la rândul său. Harry avea ochii albaştri şi o gropiţă în bărbie.

Apoi îşi dădu jos pălăria, amabil şi conciliant.

— Chiar eşti Colin Eversea! exclamă uimit Harry şi rămase holbându-se la el un moment îndelungat. După aceea coborî privirea în pământ şi îşi mişcă sfios degetele de la picioare. Şi apoi ridică din nou ochii. E vorba că aţi mai fost în casă şi cu altă ocazie, domnule, şi v-aş recunoaşte oriunde şi… ei bine, domnule… ei bine, sunt…

ce aş putea să spui, domnule?! Se îndoi apoi într-o plecăciune elegantă şi respectuoasă, cam la fel precum cea pe care ar fi făcut-o în faţa stăpânului său conte. D-apoi e o onoare, domnule Eversea, adăugă el, după ce se ridică. Vocea lui deborda de admiraţie făţişă.

Madeleine scoase un sunet înăbuşit de neîncredere.

— Dar… de ce sunteţi aici? continuă Harry. Doar nu vreţi să… Fruntea i se încreţi, într-o expresie de nedumerire. Să ne jefuiţi?

Se uită apoi pe furiş în spatele lui Colin, căutând saci plini de sfeşnice de argint. Conform ziarelor, Colin Eversea fusese acuzat de crimă, nu de furt, aşa că ceea ce se întâmpla în clipa aceea era absolut uluitor.

— Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul vostru, Harry. Şi, Eleanor, îţi dau drumul chiar acum dacă promiţi să nu ţipi. Promiţi? La urma urmei, suntem prieteni şi aş zise că toţi patru suntem într-o destul de mare încurcătură în clipa de faţă, nu crezi?

După o clipă scurtă de gândire, contesa încuviinţă cu ardoare din capul ei auriu.

Colin îşi retrase prudent mâna de pe gura ei.

În secunda imediat următoare, de pe buzele ei se rostogoli un minimonolog isteric:

— Ce, Doamne, iartă-mă, căutai în garderoba mea, din dormitorul meu, Colin Eversea? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ai nevoie de o baie! Şi mă bucur că eşti în viaţă! Dar l-ai înjunghiat sau nu pe omul acela?

— Eu o să pun întrebările deocamdată, Lady Malmsey, şi vreau nişte răspunsuri de la Harry. De ce te-ai dus la Tiger’s Nest, Harry?

Şi ce să vezi? În mod evident, întrebarea aceea era un şoc mai mare decât un criminal fugar dând năvală afară din garderobă. Lacheul se albi la faţă, căpătând o nuanţă verzuie, bolnăvicioasă, şi mâna lui se întinse imediat în spate şi apucă marginea mesei, pentru echilibru.

Colin ştia foarte bine că măsuţele de toaletă ale doamnelor erau foarte rezistente. În fond, fusese în

nenumărate budoare femeieşti – de la cele mai cuviincioase, până la cele mai indecente. Şi măsuţele de toaletă pline ochi cu obiecte nefolositoare erau o constantă în toate. Domnişoarele strângeau sârguincioase o groază de rujuri şi farduri de obraz, în timp ce doamnele mai în vârstă adunau tot felul de sticluţe de cristal, pline cu esenţe de levănţică, cuişoare, trandafiri sau chiar parfumuri franţuzeşti scumpe. Şi, în cazul surorii sale Genevieve, se mai regăseau acolo şi sticluţe de „lichid ondulator” – un elixir care promitea să-i facă părul să stea ondulat.

Din păcate însă, nu funcţiona. Iar sora lui plânsese dezamăgită după ce-l încercase prima dată.

Harry flutură din mână, încercând să minimalizeze importanţa acelei afirmaţii.

— E doar că… ei bine, ea nu ştie nimic despre asta. Eleanor nu ştie nimic, zise el încet. Vedeţi dumneavoastră… am vrut s-o protejez.

Lady Malmsey se întoarse spre el brusc.

— Harry… Ce anume nu ştiu?

— Ce-ar fi să luaţi loc amândoi? zise Madeleine şi reuşi să o facă să sune ca o invitaţie, în ciuda faptului că gesticula cu ţeava pistolului – lucru care lăsa cu totul altceva de înţeles.

Contesa şi Harry se reuniră pe pat, unul lângă altul. Privirile lor erau aţintite spre ţeava pistolului lui Madeleine. Mâna mare şi tuciurie a lui Harry se furişă pe cuvertură pentru a o găsi pe cea firavă şi albă a lui Lady Malmsey. Apoi degetele ei se încolăciră în ale lui. Şi-n clipa aceea el aduse mâinile lor împreunate în poala sa, ca un semn de solidaritate, alinare şi proprietate. Colin suspecta că fusese un gest aproape inconştient.

Şi apoi zări o umbră stranie apărând pe chipul lui Madeleine. Oare era doar un joc de lumină? Sau poate o durea mâna de la pistol?… Totuşi, braţul ei nici măcar nu tresări.

— Unde e Malmsey? E în Londra?

— Malmsey e la Dover. Are afaceri acolo, şi a zis că nu

mă ia cu el, pentru că m-aş plictisi. E foarte grijuliu cu mine în privinţa asta. Mai toate locurile sunt plictisitoare comparativ cu Londra.

Plictisitoare. Colin îşi dădu dintr-odată seama că tânjea din tot sufletul său după ceva… „plictisitor”.

— Chiar trebuie să ţină pistolul acela îndreptat spre noi? adăugă Lady Malmsey, nemulţumită. Era mai mult decât evident că îşi recăpăta siguranţa de sine, după şocul iniţial.

Colin îi aruncă imediat o privire mustrătoare.

— Harry, ai vrea, te rog, să-mi răspunzi la întrebare? Vezi tu, ne cam grăbim un pic, şi-n plus e foarte important. A! Dar am fost un nepoliticos. Daţi-mi voie să v-o prezint pe… Se gândi o clipă dacă să aleagă un cuvânt răutăcios, dar apoi hotărî că aveau nevoie să câştige respectul celor doi… Asociata mea, doamna Green.

Colin îl studie atunci mai atent pe Harry. Lacheul era cu siguranţă înalt şi arăta de parcă abia fusese adus de la o fermă, judecând după tenul lui tuciuriu, care contrasta cu uniforma imaculată pe care o purta. Părea un om care nu era înzestrat cu prea multă imaginaţie, dar care avea din plin caracter. Colin văzuse de multe ori aceeaşi expresie întipărită pe chipurile oamenilor din tavernă sau pe ale celor care mergeau regulat la slujbe la biserica din Pennyroyal Green – era expresia caracteristică oamenilor care erau prea ocupaţi să se îngrijească de terenurile şi de animalele lor ca să-şi complice existenţa cu intrigi inutile. Şi treaba asta îi convenea de minune lui Colin. Pentru că, deşi se bucura uneori de compania persoanelor cu multă imaginaţie, nu avusese niciodată încredere în ele.

În primul rând, pentru că şi el era genul acesta de om, desigur.

— A venit la mine, când aveam o zi liberă, începu Harry, şovăielnic. Lustruisem argintăria în dimineaţa aia şi, dac’ tot terminasem mai devreme şi aveam o juma’ de zi liberă, m-am gândit să mă duc în oraş, ca să-i trimit o scrisoare maică-mii. Aşa că m-am dus pe jos… Vedeţi

dumneavoastră, e mult de mers, da' io mi-s obişnuit să merg mult, de acas' din Marble Mile, şi în ultima vreme n-am prea mai avut cum să mă plimb cât aş vrea. Şi, dintr-odat', a apărut un om lângă min'. Mie mi-a zis pe nume, da' el nu s-a prezentat. A zis doar... doar... Harry se opri o clipă şi înghiţi apăsat. A zis că ştie de mine şi de Nor.

Contesa scoase un sunet gâtuit şi chinuit şi, pentru prima dată, smuci capul de la pistolul care rămăsese îndreptat spre ei.

— Oh, Harry! Ar fi trebuit să-mi spui! Dacă contele... dacă omul acela era cumva un spion trimis de Malmsey? Mă rog... sincer, nu cred că Monty ar face aşa ceva... Dar dacă...?!

— Nu mi s-a părut c-ar fi spion, Nor, zise Harry cu blândeţe. D-apoi dac' era spion crezi că mi-ar mai fi zis mie că ştie despre noi? S-ar fi dus direct la conte, nu? Că doar el are banii. Sau, dacă ar fi vrut, cre' că ar fi venit mai degrabă la tine, Nor, decât la mine. Da' vezi tu care-i treaba... n-a vrut bani, ci „un mesager", dup' cum s-a exprimat. Şi vezi tu, io am vrut să te protejez. Ai deja destule secrete de ascuns. Şi n-am vrut să te mai împovărez cu înc' unu'.

Colin aruncă o ocheadă spre Madeleine şi zări din nou umbra de mai devreme. Ţinea gura destul de încordată şi buzele strânse, de parcă ar fi încercat să reprime o emoţie nedorită. Şi totuşi, ochii ei întunecaţi erau curios de blânzi.

Lady Malmsey îşi mută privirea de la Harry şi o studie o clipă pe Madeleine. Îi observă îmbrăcămintea, pistolul şi chipul interesant şi frumos.

— Ea e iubiţica ta, Colin?

La naiba cu femeile şi curiozitatea lor afurisită, şi cu schimbările bruşte de subiect!

— Ei bine, eşti, doamnă?

Apăruse o strălucire tăioasă în ochii albaştri ai contesei. Una care aducea destul de mult a răutate şi a ciudă. Era o femeie care se obişnuise să deţină controlul, iar în clipa aceea se pomenea că nu avea nici cea mai mică

putere.

— Nu sunt iubiţica nimănui, Lady Malmsey, zise ea răbdătoare. Dar mulţumesc de întrebare.

— Să ştii că ţi se poate spune mult mai rău de atât, scumpo, contracara imediat contesa, cu un pragmatism dur.

Harry o strânse imediat de mână, în semn de mustrare, după care-i aruncă lui Colin o privire plină de regret. Şi Colin înţelese imediat mesajul clar pe care i-l transmitea: „Ştii şi tu cum sunt femeile”.

— Hai să revenim la Harry, interveni Colin, de teamă ca nu cumva Madeleine să cedeze tentaţiei de a o părui pe contesă.

Totuşi, Madeleine părea surprinzător de calmă.

— Ei bine, io n-am recunoscut nimic, continuă Harry. I-am zis că habar n-am despre ce vorbeşte şi că mi-aş dori să nu mai zică astfel de lucruri neplăcute despre contesă. Da’ i-am zis că aş fi bucuros să fac pe mesagerul, ca un gest de prietenie pentru un domn, dac’ tot îl cunoşteam pe domnul Croker de la Tiger’s Nest şi oricum aveam de gând să merg acolo dup’ ce expediam scrisoarea.

Lui Colin chiar începea să-i placă de om – chiar dacă îi punea coarne unui conte. Pe de altă parte, tindea să îndrăgească mereu oamenii care nu erau complet proşti.

— Nu po’ să-mi dau seama cum ar putea să ştie cineva despre mine şi Nor, zise el sincer.

Şi, din păcate, în clipa aceea, părerea bună a lui Colin despre el se diminuă într-o oarecare măsură. În fond, era tras zăvorul de la uşa dormitorului contesei – şi orice majordom cu un pic de minte s-ar fi întrebat unde dispăruse unul dintre lacheii lui. În plus, mai era şi problema patului care scârţâia.

Colin se gândi apoi sumbru că, pe de altă parte, iubirea cam purta ochelari de cal şi dopuri în urechi – lucru care putea lăsa pe oricine vulnerabil în faţa dezastrului. Şi, în cazul lui, totul începuse în tavernă şi se terminase la spânzurătoare… aşa că poate nu era tocmai în măsură să

judece.

— Şi ce fel de om era? Un gentleman? Un borfaş? Un servitor? insistă Madeleine.

Tonul poruncitor al vocii ei îl făcu pe Harry să se uite prima dată serios mai sus de ţeava pistolului, la ea. Pe chipul lui se jucară scurt mai multe expresii contradictorii: una de poftă, una de apreciere şi una ce aducea a spaimă. Şi toate dispărură în mai puţin de-o clipită.

Colin se gândi imediat că probabil fusese un gest reflex: genul de reacţie pe care o avea orice bărbat viguros atunci când era pus faţă în faţă cu o femeie pe care înţelegea instinctiv că nu o putea avea sau domina. Şi i se părea foarte interesant să o vadă întipărită pe chipul unui alt bărbat. Oare Madeleine Greenway stârnise dintotdeauna reacţia aceea la bărbaţi? Sau poate era ceva ce dobândise de-a lungul anilor?

După aceea, Harry înghiţi în sec, apăsat, expiră prelung şi înclină uşor capul, gânditor.

— Vorbea ca un domn. Foarte politicos. Dar nu crez că era un gentleman. Arăta ca un… ca un avocat.

— Cum aşa?

— Îmi amintea de domnul Paton, administratoru' contelui. Dup cum era… îmbrăcat. Dup cum vorbea. Şi… vedeţi dumneavoastră, oamenii cu bani au un fel anume de-a merge, parcă ştiu că-s mai bu… Dar Harry ridică privirea tăios, se uită o clipă la oamenii în compania cărora se afla, după care găsi de cuviinţă să se exprime altfel: Omu' ăsta era diferit, conchise el simplu.

— Poţi să-l descrii? întrebă Colin. Cum arăta?

— Bine hrănit, zise Harry, după care făcu semn cu mâna, indicând un burtoi mare. Şi de vârstă mijlocie, aş zise. Purta ochelari, ca să nu-i pot vedea ochii prea bine, şi nu s-a uitat ni' măcar o dat direct la mine. Şi avea haine simple, închise la culoare… De-aia mi s-au şi părut nelalocu' lor nasturii ăia excentrici de-i avea la vestă.

— Nasturi excentrici? repetă Colin tăios.

— Da. Nici de alamă, nici de argint, dup' cum am mai

văzut la alţi domni care-or venit pe aici la serate şi evenimente. Erau albi… şi foarte lucioşi… ca nişte luni mici. De mărimea… Harry făcu un cerculeţ, folosindu-şi degetul mare şi cel arătător, după care continuă: De mărimea unui şiling. Avea haina închisă până sus şi lavalieră la gât, da' mi-au atras atenţia când au strălucit în lumină.

„Ca nişte luni mici".

Colin simţi suspiciunea crescând în adâncul lui. Era o senzaţie rece şi dezagreabilă.

— Doamnă Green… zise el prudent. Arată-i, te rog, lui Harry patul pistolului dumitale.

Madeleine îi aruncă o ocheadă încruntată şi enigmatică, după care trase piedica pistolului şi-l întoarse, ca să-i arate lacheului o siluetă feminină încrustată în sidef.

Harry se aplecă să se uite mai îndeaproape.

— Aşa era, da, zise el, cu sufletul la gură. Frumos, nu-i aşa? E ca o lună, dar cu curcubeie-n interior.

Îşi mută apoi privirea spre contesă. Probabil se gândea că putea să obţină de la ea o uniformă mai frumoasă, cu nasturi din sidef.

— E sidef, Harry, zise Eleanor. Ca sideful din bibliotecă, şi de la scaunele din salonul lui Monty. Scaunele alea lăcuite cu negru.

— Sidef, repetă Harry. Păi, atunci asta era. Nasturii erau confecţionaţi din sidef.

Harry şi contesa făcură schimb de priviri amuzate, aproape la fel curioşi ca nişte copii, cărora nu le venea să creadă că discutau despre lucruri precum ornamente şi decoraţiuni. Dar, la drept vorbind, amândoi se aflau tare departe de Marble Mile.

— Şi omul acesta nu ţi-a spus niciodată cum îl cheamă? întrebă Colin. L-ai văzut coborând sau urcând în vreo trăsură, sau avea un cal, sau a plecat în vreo direcţie anume pe stradă?

— Mă găsea mereu pe stradă, domnule Eversea. Şi a adus cu el banii pe care trebuia să i-i dau lu' domnu' Croker.

— Douăzeci şi cinci de lire?

— Nu m-am uitat niciodat', domnule Eversea, zise Harry, aproape indignat. Vedeţi dumneavoastră, erau puşi într-un săculeţ mic.

— Şi a purtat de fiecare dată vesta asta, Harry?

— De două ori, din câte am observat io.

— Şi de câte ori te-ai dus în total la Tiger's Nest ca mesager?

— Ei bine, de trei ori, domnule Eversea. De două ori ca să mă întâlnesc cu domnul Croker. De două ori i-am dus bani. Şi a treia oară mi s-a cerut să-i duc banii lui Horace.

Şi, în clipa aceea, timpul aproape că încremeni în loc. Colin avu nevoie de o secundă să se adune înainte să poată rosti cu voce tare următoarea întrebare.

— Cui?

— Lui Horace Peele, domnule Eversea. S-ar putea să-l ştiţi. Bea peste tot. E omu' cu…

— Cu câinele cu trei picioare, completă Colin.

Trăi atunci o sentiment scurt, dar plăcut de victorie.

Urmat de o senzaţie zguduitoare şi înnebunitoare că se surpa pământul de sub el.

Nimic nu avea sens. La prima vedere, părea că persoana care plătise să se asigure că avea să fie condamnat pentru crimă – făcându-l pe Horace Peele să dispară – fusese aceeaşi persoană care plătise pentru a-i salva viaţa… şi apoi pentru a o ucide pe femeia angajată să îl salveze de la spânzurătoare.

Cu toate acestea, nu părea să fi fost mâna familiei Redmond… pentru că toată treaba asta nu trăda aceeaşi fineţe detaşată cu care rezolvau ei mereu lucrurile. Şi niciun membru al familiei Eversea nu ar fi făcut niciodată ceva atât de grosolan sau atât de lipsit de eleganţă… în plus, nici nu-şi putea închipui că cineva din familia lui ar fi încercat să omoare o femeie. Iar Marcus…

Sau poate că Marcus chiar fusese cel care-l plătise pe Horace Peele şi apoi fusese cuprins de remuşcări?

Colin simţi brobonele reci de sudoare formându-i-se

pe ceafă. Inspiră adânc şi expiră, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Avea timp mai târziu să cugete şi să elucideze faptele. În clipa aceea, avea nevoie doar să adune informaţii. Şi cât mai repede cu putinţă.

— Aşadar, i-ai dat bani lui Horace Peele… Şi când s-a întâmplat asta?

— Eraţi deja la închisoare atunci, domnule Eversea. A fost… acum două săptămâni. Miercurea… că atunci am juma' de zi liberă. Şi ciudat e… că atunci a fost mult mai sigur pe sine. Când l-am văzut prima oară. În următoarele două dăţi… era mai năzuros, cumva.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă.

Încremeniră cu toţii.

— Garderobă! şuieră contesa, frenetic.

Madeleine, Colin şi Harry se împleticiră în garderobă şi se străduiră să închidă uşa, dar abia încăpeau toţi trei. Colin chiar se văzu nevoit să-şi înfăşoare ambele braţe în jurul lui Madeleine. Şi acesta era, într-adevăr, un mare sacrificiu! Un pic din silueta lacheului se mai vedea însă prin crăpătura uşii.

Contesa trase uşor zăvorul uşii dormitorului şi o întredeschise puţin.

Vocea dulce şi piţigăiată a unei tinere cameriste răsună imediat în încăpere.

— Lady Malmsey? Să vă îmbrac pentru prânzul lui Lady Coversham? V-am pregătit rochia albastră.

În clipa aceea, rochia menţionată zăcea pe podea, într-o grămadă mototolită.

— Oh, Katie, mă tem că am o durere de cap înfiorătoare. Ştii şi tu cât de plictisitoare pot fi evenimentele organizate de Lady Crump. Nu servesc niciodată suficientă mâncare, şi mă tem că am băut prea multă şampanie, încercând să îndur plictiseala, iar acum plătesc pentru asta.

Katie chicoti un pic. Colin se gândi atunci că probabil era foarte distractiv pentru o tânără menajeră să aibă o stăpână tânără şi plină de viaţă, care avea un suflet bun.

— Sunteţi într-adevăr cam palidă, Lady Malmsey.

— Oh, mă simt palidă. Am nevoie să mă odihnesc un pic, şi va trebui să-i transmit lui Lady Coversham scuzele mele că nu pot participa. E mare păcat… dar astăzi nu mă voi putea bucura de serviciile bucătăresei ei talentate.

Deja se vorbise un pic de prea multe ori despre mâncare, şi stomacul lui Colin alese chiar acel moment pentru a se revolta şi a chiorăi. Şi semăna mai degrabă cu un plânset zgomotos… cu genul acela de sunet pe care l-ar fi scos un câine flămând care se uita la stăpânul său în vreme ce acesta mânca.

Tăcerea care se instală o clipă între contesă şi servitoare trăda faptul că ajunseseră într-un impas.

— Dumnezeule, zise criptic Lady Malmsey, în cele din urmă, fără să-şi asume de fapt acel chiorăit.

— Să… să pun să vi se trimită prânzul, doamna mea?

Vocea fetei părea destul de nedumerită.

— Da, te rog, Katie, Aş vrea… un pui întreg, o porţie mare de şuncă, brânză şi pâine, te rog. A, şi prăjituri.

„Şi vin”, îşi dori Colin să poată şopti.

Interveni încă o clipă de tăcere. Nedumerirea servitoarei faţă de apetitul uriaş al contesei era aproape palpabilă.

— Îmi închipui că o să-mi fie destul de foame după ce mă odihnesc, explică apoi contesa.

A fi contesă era un lucru absolut glorios! Nici măcar nu avea nevoie să sune logic sau să inventeze scuze. Asta, desigur, dacă nu trebuia să se justifice în faţa soţului său, pentru că fusese descoperită cu picioarele în aer şi cu un lacheu între coapse.

— Da, Lady Malmsey. Desigur, Lady Malmsey.

— De fapt, nu, roagă să-mi fie adusă mâncarea imediat, zise Eleanor vioaie.

— Desigur.

Uşa se închise, zăvorul fu tras, contesa oftă adânc şi cei trei care se ascundeau se împleticiră afară din garderobă, găsind-o pe contesă îmbujorată şi cu sufletul la gură.

— Imaginaţi-vă ce surprinsă o să fie Katie când o să vadă că a dispărut fiecare firimitură de mâncare, zise ea şi izbucni într-un hohot de râs. Şi acum, o să înceapă să împrăştie zvonuri despre apetitul meu uriaş.

— Mulţumesc, Lady Malmsey, zise Colin, umil.

Pe contesă părea să o amuze foarte mult situaţia dificilă în care se regăseau! Şi acesta era un lucru absolut minunat!

— Cu plăcere, Colin. Deşi nu o să ştiu niciodată de ce ar trebui să vă hrănesc pe dumneata şi pe asociata dumitale, de vreme ce mi-aţi invadat dormitorul.

— Pentru că este Colin Eversea, Nor, îi reproşă lacheul. Iar dumneaei este…

Îşi aruncă apoi privirea agitată spre Madeleine.

— Doamna cu pistolul încărcat, adăugă Madeleine, pe un ton binevoitor.

Harry îi aruncă atunci un zâmbet nesigur şi tremurător, după care ochii lui zăboviră o clipă asupra chipului ei. Iar apoi se întoarse din nou spre Eleanor, oarecum uşurat. Contesa era superbă şi, din fericire, ea nu reprezenta nicio enigmă pentru el.

Şi, dintr-odată, Colin se simţi obligat să spună:

— Să ştii că nu e deloc un lucru minunat să fii condamnat pentru crimă, Harry.

— Dar n-aţi făcut-o, nu-i aşa, domnule Eversea? Şi mai este şi felul în care v-aţi dus la spânzurătoare… Curajos şi cu fruntea sus! Aţi fost un domn până la capăt! Spiritual, inteligent şi curajos. A fost de-a dreptul impresionant.

Curajos? Constata că fusese complet amorţit în dimineaţa spânzurării, până când fusese trezit la realitate violent de câteva cuvinte pe care i le şoptise la ureche călăul. Şi apoi fusese salvat. Cu toate acestea, era minunat să audă pe cineva – chiar şi un lacheu – spunând cu convingere: „Dar n-aţi făcut-o”.

— Mulţumesc, Harry, zise el serios.

Colin ştia că nu gândise totul în profunzime, dar acela nu era momentul să analizeze neajunsurile problemei etice

de a admira un criminal condamnat. În plus, admiraţia era singurul lucru folositor pe care-l adusese în investigaţia lor. Asta şi faptul că ştiuse că lacheii contesei de Malmsey purtau ciorapi de un albastru-deschis.

Dar cine altcineva ar fi putut să mai ştie despre contesă şi despre lacheu şi să folosească informaţia aceea pentru şantaj?

— Şi-a mai găsit calea spre Londra şi altcineva din satul vostru, Lady Malmsey? Cineva care să ştie despre dumneata şi Harry? Sau despre originile dumitale?

Eleanor făcu schimb de priviri cu Harry.

— Păi, din câte ştim noi, doar Willie August. Dar el niciodată nu ar… Adică nu pot să cred că ar face aşa ceva.

— Cine este Willie August?

— Willie este doctorul meu. I-am menţionat ceva despre el soţului meu… i-am zis că am auzit despre un doctor foarte priceput… şi aşa Willie a devenit doctorul familiei noastre. Şi acum printre pacienţii săi se numără şi însuşi regele… datorită talentului său şi unei recomandări din partea lui Malmsey, desigur. Nu, Willie este prietenul nostru şi-mi datorează totul… aşa că nu, n-ar spune niciodată nimănui că sunt de loc din Marble Mile.

Madeleine scoase un sunet gâtuit – ceea ce era foarte necaracteristic ei.

— Te referi cumva la doctorul William August, Lady Malmsey?

— Omul care i-a extirpat tumoarea de pe creier contelui de Lydon? Deşi nu-l cunoscuse niciodată, Colin auzise foarte multe despre doctorul August. Unii oameni spuneau că lumea ar fi fost un loc mai bun dacă doctorului August i-ar fi alunecat un pic cuţitul, în timp ce se juca cu bisturiul prin creierul contelui de Lydon, dar operaţia fusese un succes fulminant, iar contele continuase să năpăstuiască lumea cu temperamentul său odios, şi astfel se consolidase şi reputaţia doctorului August.

— Willie, da, confirmă Harry.

— Acel doctor August care este considerat un soi de

geniu al medicinei? Este de loc din Marble Mile, la fel ca voi doi?

Cei doi amanţi încuviinţară din cap la unison.

— Se pare că Marble Mile este un orăşel destul de ambiţios, adăugă atunci Colin.

Contesa zâmbi imediat, iar zâmbetul acela trăda o pură satisfacţie năzdrăvană.

Se auzi un ciocănit la uşă. Madeleine, Harry şi Colin se înghesuiră ascultători înapoi în garderobă.

Zăvorul de la uşa dormitorului contesei se deschise încă o dată, şi Colin o auzi pe contesă zicând:

— Mulţumesc, Katie.

Auzi apoi clinchetul argintăriei pe o tavă de metal, şi în clipa imediat următoare mirosurile luxuriante ale mâncării calde se strecurară dincolo de uşa garderobei.

— Cu plă…

Dar uşa se închise în nasul slujnicei, şi zăvorul se trase la loc, înainte ca fata să apuce să termine propoziţia.

Contesa veni apoi la garderobă.

— E în regulă. Puteţi ieşi acum. Dar nu mai puteţi zăbovi prea mult. Puteţi să împachetaţi mâncarea şi să o luaţi cu voi.

Colin ştia foarte bine că avea dreptate. Dar, înainte de toate, mai avea o rugăminte.

— Ai cumva o bonetă pe care să o poată împrumuta asociata mea? Una simplă?

Contesa cotrobăi prin lucrurile ei şi scoase o bonetă lunguiaţă de paie, pe care i-o oferi lui Colin, în loc să i-o dea direct lui Madeleine. Aşa că i-o înmână el, şi Madeleine se uită în sus la el, mirată. „O femeie chiar are nevoie de o bonetă pe căldură”, decise el. La urma urmei, avea şi el surori.

Colin împachetă mâncarea în şervetele albe de pe tavă şi apoi constată că se simţea un pic sentimental, fiindcă venise timpul să-şi ia bun-rămas. Pentru că putea foarte bine să fie ultima dată când o vedea pe contesă. Iar ea era însăşi întruchiparea vechii lui vieţi.

Iar când trecu pe lângă măsuţa de toaletă, luă pe furiş şi sticluţa cu apă de levănţică şi o strecură în buzunarul vestonului său, fără să observe nimeni.

Contesa îşi trecu apoi braţul printr-al lui şi îl conduse pe coridor spre scara servitorilor – care din fericire pentru toată lumea era pustie. După aceea îl trase intenţionat deoparte de Harry şi Madeleine, care îi urmau tăcuţi.

— Colin, îl cunosc de-o viaţă întreagă pe Harry… începu ea, în şoaptă. Este…

— Nu-mi trebuie să-mi explici nimic, Lady Malmsey.

— Dar… între mine şi Harry… ei bine, aş vrea să ştii că între noi nu e doar…

Lăsă propoziţia în aer şi o îmbujorare fermecătoare îi acapară obrajii.

— O partidă de amor fabuloasă? completă Colin, după care-i zâmbi.

— Ai fost mereu o bestie, Colin Eversea, zise ea afectuoasă.

— Mă simt flatat. Sincer. Ai fost să asişti la spânzurarea mea?

— Da, şi voi participa din nou dacă o să te mai prindă vreodată.

— Sunt profund onorat, Lady Malmsey.

Contesa se îmbujoră din nou, după care îi întinse mâna să i-o sărute. Colin făcu întocmai, chiar sub privirile celor doi. În lacheul ei se dădea o luptă între admiraţie şi gelozie, în timp ce Madeleine îi observa cu o expresie enigmatică întipărită pe chip.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, le spuse apoi Harry lui Colin şi lui Madeleine făcând o plecăciune elegantă.

— Mulţumesc, Harry, zise Madeleine şi-i zâmbi strălucitor, făcându-l pe bietul om să se holbeze la ea cu ochii cât cepele.

Colin se încruntă. Îi venea greu să creadă că oferea atât de uşor zâmbete atât de strălucitoare şi de fermecătoare. Şi pe cel din acel moment tocmai unui lacheu, dintre toţi oamenii. Dar apoi ea se răsuci diplomată

şi o incluse şi pe Lady Malmsey în salutul acela.

Iar contesa – o altă femeie foarte frumoasă – doar ridică din sprâncenele-i aurii. Ea nu se lăsa la fel de uşor impresionată precum iubitul ei. Era mai mult decât evident că ironia era singura ei apărare în faţa mult mai maturei şi infinit mai misterioasei doamne Green.

— Aveţi grijă, îi spuse cu blândeţe Madeleine contesei, în loc de rămas-bun.

Contesa păru descumpănită o clipă, dar apoi se întâmplă cel mai improbabil lucru din lume: o tresărire mică de afecţiune se ivi pe trăsăturile ei. Asta îi aminti lui Colin despre băieţandrul de la Tiger's Nest, şi se gândi imediat că probabil era o mare uşurare pentru contesă să poată împărtăşi o mică parte din secretul ei cu o altă femeie, care-i putea transmite prin două cuvinte simple că înţelegea foarte bine ce era în inima ei.

Capitolul 9

— Ştii că n-o să aibă, nu? zise Colin, imediat ce păşiră pe pământul din grădină.

După aceea deschise poarta grădinii şi ajunseră din nou în grajduri.

— N-o să aibă…?!

— Grijă. Sau, mai bine zis, au deja impresia că *sunt* atenţi.

— Ştiu.

Gândurile lui Madeleine erau un caleidoscop de imagini şi emoţii. Şi, din cauza oboselii, îi era imposibil să le transforme în ceva coerent. Îndreptase pistolul spre o contesă şi un lacheu, pe care nu se putea convinge să-i condamne pentru infidelitatea pe care o comiteau. Îşi lipise trupul de corpul lung şi ferm al lui Colin Eversea într-o garderobă întunecoasă. Şi, în doar câteva clipe, se pomenise excitată până la limita suportabilităţii. Primise cu

braţele deschise atingerea lui exploratoare, pricepută şi subtilă. Ba aproape că o ceruse…

Şi, aparent, toată… frenezia aceasta… pornise din cauza simplei lui apropieri.

Pentru o clipă, singurul sunet care se auzea era cel produs de cizmele lor călcând pe pământul tare. Ştia foarte bine că tot ce se întâmplase îl tulburase şi pe el. Îi simţise respiraţia surescitată pe gât şi braţul strângându-se în jurul trupului ei. Înţelesese tensiunea care se revărsase prin trupul lui. Dar nici nu-l putea condamna pentru asta. Nu-şi făcea iluzii despre cum ar fi trebuit să se comporte domnii atunci când se aflau într-un spaţiu întunecat, închis şi aveau braţele încolăcite chiar sub sânii – fără îndoială foarte apetisanţi – ai unei femei frumoase.

Dar, odată ce ieşise din nou la lumina zilei, acel întreg interludiu i se părea ceva copilăresc şi puţin stânjenitor. Şi poate că avea să dispară de la sine dacă se prefăceau amândoi că nu se întâmplase nimic neobişnuit.

— Şi ai crezut că n-aş fi de niciun folos, cugetă Colin Eversea, ironic.

Madeleine fu speriată şi şocată, până când înţelese la ce se referea de fapt.

— Bine, reuşi să spună cu destul de mare uşurinţă. Nu pot să nu recunosc că, până în clipa aceasta, ţi-a servit destul de bine să fii un cuceritor fără ruşine şi cel mai mare crai din Londra. Cel puţin în materie de adunat informaţii.

— Dacă tot îmi treci în revistă calităţile, nu uita şi de „criminal condamnat”, adăugă el spiritual. Se pare că sunt…

Făcu o pauză atât de lungă, încât părea că uitase ce voia să spună, aşa că Madeleine se uită spre el, curioasă. Dar Colin se recompuse repede şi afişă un zâmbet surprinzător de plin de amărăciune.

— … Un adevărat erou.

Madeleine nu-i putea ghici dispoziţia sufletească, aşa că îi răspunse cu tăcere.

— Aşadar, Harry i-a dat bani lui Horace Peele la

Tiger’s Nest, şi apoi Horace a dispărut, continuă el, pragmatic. Mă bucură să aud că a primit bani.

— Pentru că înseamnă că s-ar putea să fie încă în viaţă, aprobă Madeleine încet.

— Întocmai, zise Colin. Dar şi pentru că asta îmi dovedeşte nevinovăţia.

Madeleine se gândi că „dovedeşte” era un cuvânt cam prea emfatic, aşa că zise doar:

— Aparent, eu am fost singura luată în vizor pentru crimă… Pentru dumneata s-au făcut alte planuri.

Colin se uită spre ea şi scoase un sunet indescifrabil. Îşi continuară drumul pe cărămizile curate ale grajdului, unde se vedea o trăsură proaspăt spălată. Felinarele ei erau aproape orbitor de strălucitoare în lumina soarelui.

— Viaţa asta pe care o duci, doamnă Greenway… începu el. Era încă o propoziţie pe care părea incapabil să o ducă la bun sfârşit. Dar apoi doar clătină din cap şi continuă, schimbând ideea: Dar n-are nicio logică. Dacă nu cumva banii folosiţi pentru plătirea dumitale şi a lui Horace au venit din surse diferite, şi acest domn cu nasturi extravaganţi doar a fost folosit pe post de mesager de altcineva, exact la fel cum s-a întâmplat în cazul lui Harry… Dar de ce să plăteşti un bărbat ca să dispară… şi să ucizi o femeie?

Madeleine consideră că tăcerea ei era un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Pentru că nici ea nu ştia de ce.

— Nasturii aceia înseamnă ceva pentru dumneata, zise ea, după o clipă de gândire.

Colin Eversea şovăi. Şi apoi eliberă un hohot de râs scurt, ironic şi lipsit de orice haz.

— Da. Mă tem că da.

— Şi aveai de gând să-mi spui şi mie ce anume? Pentru că s-ar putea să conteze şi pentru existenţa mea.

Afirmaţia aceea îi câştigă din partea lui o privire piezişă şi o ridicare din sprâncene. Iar Madeleine înţelegea foarte bine ce însemna asta: „Nu te străduieşti deloc să fii fermecătoare”.

— Foarte bine, draga mea doamnă Greenway. Fratele meu Marcus...

— Cel care se va căsători cu Louisa?

— Da, într-adevăr, n-am auzit, asta de suficient de multe ori... Dar, da. Fratele meu Marcus, care este logodit cu Louisa. Da, acel Marcus. Nu se va mai căsători cu ea dacă vom descoperi adevărul despre... Dar în fine... Marcus este genul de om introvertit şi foarte, foarte pragmatic... pentru un membru al familiei Eversea, mă refer. Şi poate că dumitale asta nu îţi spune prea multe, dar îi place să administreze o moşie, şi o face al naibii de bine. Vezi dumneata, Marcus este un om foarte serios de fel... ceea ce înseamnă că e şi deosebit de amuzant să faci haz pe seama lui. Dar de regulă suportă destul de bine. Vocea lui Colin se îndulci într-o oarecare măsură pe parcursul povestirii. De fapt... singurul răsfăţ pe care şi-l permite sunt caii scumpi şi rapizi. E membru al unui club pentru domni numit Mercury Club... un grup de investitori, care, să zicem aşa, au avut foarte mare succes cu alegerile pe care le-au făcut. Investesc în piaţa de condimente, canale, trabucuri... şi ţin întâlniri lunare, în cadrul cărora decid unde să investească şi raportează cum le merg afacerile. Şi Isaiah Redmond este şi el un membru al acestui grup de investitori.

— Şi ce legătură au nasturii cu toate acestea?

— Răbdare, porumbiţa mea. Spun o poveste.

Madeleine îşi înăbuşi un zâmbet.

Colin se opri brusc şi se aşeză pe pământ, cu spatele sprijinit de un zid. Era puţin probabil să fie deranjaţi de cineva acolo şi, în plus, îi proteja de strălucirea orbitoare a trăsurii. Bătu uşor pământul de lângă el şi zise:

— Hai să mâncăm ceva!

Madeleine se uită urât la pământ. Colin observă imediat reacţia ei şi scoase din buzunar o batistă – dintre toate lucrurile –, pe care o întinse apoi grijuliu. Dar şi un pic ostentativ.

— Cred că asta e cam de mărimea fundului dumitale, estimă el.

Of, Doamne! Nu avea niciun chef să fie amuzată. Şi totuşi, era. Aşa că se aşeză pe batistă, îşi trase rochia cu modestie, pentru a-şi acoperi genunchii, şi îl aşteptă apoi pe Colin să despacheteze mâncarea.

El aşeză o felie de şuncă peste o felie de pâine şi i-o oferi, după care prepară un sandviş asemănător şi pentru sine.

— Investitorilor le place la nebunie să facă curse cu diverse vehicule elegante. Clubul are chiar propria trăsură, şi toţi membrii pot beneficia de ea. E destul de frumoasă de fapt... dar şi bate un pic la ochi... Ba chiar şi-au pictat şi emblema pe ea! E un fel de blazon, compus din două glezne înaripate. Toţi se mândresc cu faptul că sunt vizitii deosebit de pricepuţi, şi trebuie să recunosc că sunt într-adevăr destul de buni... Inclusiv Marcus. Şi mai au şi nişte cai absolut minunaţi. Ba chiar perechi de cai de forţă egală. Am pariat şi eu pe ei de mai multe ori. Şi am şi câştigat de vreo două, trei ori. Dar în majoritatea cazurilor am pierdut. În mare parte e o modalitate inofensivă de a-ţi petrece timpul liber. Sau, cel puţin, n-a fost niciodată nimeni rănit.

— Nasturii, îi aminti atunci Madeleine.

— Şi una dintre cele mai mari mândrii ale lor, dacă vrei să-i spunem aşa, continuă el, ca şi când ea n-ar fi zis nimic, este un fel de uniformă. Şi aceasta include o vestă cu nasturi extravaganţi, confecţionaţi din sidef. Repet, destul de ostentativ pentru oamenii aceştia, care sunt cu toţii foarte conservatori de fel... Dar şi distinctiv. Sau poate chiar inconfundabil, de ce nu?

Madeleine asimila informaţia aceea şocantă.

— Aşadar, crezi că Marcus ar fi putut...

— Nu, nu cred nimic. Din păcate însă, tonul său tăios îl cam transforma într-un mincinos. Ştiu doar că este foarte probabil ca acest bărbat, cu vesta sa cu nasturi extravaganţi, să facă parte din acest anume grup de investitori.

Madeleine nu îl credea.

Probabil o mică bănuială în acest sens înflorise în

sufletul său de când intrase la închisoare, Horace Peele dispăruse şi aflase că Louisa şi Marcus aveau să se căsătorească. Madeleine se îndoia că avusese multe de făcut la închisoare, în afară de a cugeta iar şi iar asupra motivelor pentru care ajunsese la Newgate – oricât de neplăcut ar fi fost. La urma urmei, era un bărbat inteligent. Aşa că era imposibil de crezut că omisese posibilitatea ca fratele său să fi vrut să-l dea la o parte definitiv. Iar ea avea foarte mare încredere în Newgate că putea înfrânge cu uşurinţă chiar şi cele mai trainice loialităţi familiale.

— Cum e fratele dumitale? întrebă ea.

Colin şovăi o clipă.

— E un om bun, zise el cu încăpăţânare, dar Madeleine tot putu simţi încordarea din vocea sa. Probabil sunt eu mai apropiat de Ian, dar… Marcus… Marcus m-a învăţat să mă lupt, zise el, şi pe buzele lui apăru umbra unui zâmbet. Ţinem foarte mult unul la celălalt. Şi am presupus mereu că m-ar apăra cu preţul vieţii sale. De fapt, chiar m-a salvat o dată dintr-un râu, când am fost la un pas să mă înec. Dar asta e altă poveste. Totuşi, n-am cunoscut niciodată pe cineva mai…

Se opri o clipă, căutând cuvântul cel mai potrivit… Mai hotărât decât Marcus.

Foarte interesant cuvânt!

— Aşadar, l-ai considera nemilos?

— Nu, răspunse el, cât se putea de ferm. Hotărât. În sensul că… ei bine, Marcus şi-a dorit foarte puţine lucruri de la viaţă. Dar, atunci când îşi doreşte ceva, stabileşte metodic paşii pentru a obţine lucrul acela. Şi îl obţine de fiecare dată. Indiferent dacă e vorba despre un anume cal de la Tattersall, despre o bucăţică de pământ adiacentă moşiei Eversea sau despre îndemânare în folosirea unui pistol. El a trebuit să exerseze mult mai mult decât mine. Nu are uşurinţa lui Ian de a face lucrurile sau… mă rog, orice oi avea eu.

— Eleganţă, îi oferi ea, diplomată.

— Asta este? se miră el. Părea vag amuzat. În fine…

ideea e că în cele din urmă ajunge la fel de bun ca oricare dintre noi. Nu l-am considerat niciodată pe Marcus ca fiind nemilos. Dar pe de altă parte... când vine vorba despre iubire... când oamenii se îndrăgostesc...

Era o altă propoziţie pe care Colin Eversea părea înclinat să o lase neterminată. În mod indirect, şi el ajunsese la Newgate tot pentru că fusese îndrăgostit. Da, într-adevăr! Dragostea era un lucru foarte periculos!

— Şi este îndrăgostit de Louisa?

— Toată lumea e îndrăgostită de Louisa, doamnă Greenway.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!” se gândi ea şi se strădui să nu-şi dea ochii peste cap.

— Voiam să spun...

— O, bine, bine. Da, am înţeles la ce te referi. Da, este. Şi cred că... Colin se opri o clipă din vorbit, îşi frecă fruntea şi oftă. După aceea lăsă uşor capul pe spate, sprijinindu-l de perete, închise ochii o clipă şi eliberă încă un hohot de râs din acela scurt şi lipsit de umor. Da. Cântărise mult cuvântul acela. Chiar cred că o iubeşte cu adevărat. De fapt, sunt sigur de asta.

— Şi Marcus ştia despre legătura dumitale cu Louisa, de dinainte să fii arestat?

— Ei bine, aş spune că toată lumea din Pennyroyal Green ştia despre relaţia noastră. Louisa n-a avut niciodată parte de un sezon londonez... pentru că familia ei pur şi simplu n-a dispus de banii necesari. Dar ar fi putut să aleagă pe oricine poftea dintre toţi bărbaţii Eversea şi Redmond şi toţi ceilalţi domni din înalta societate. Şi, ei bine... Restul poveştii îl ştii şi dumneata...

Se opri atunci din vorbit şi îşi strânse pumnul, pe care-l atinse de bărbie de câteva ori, gânditor. După aceea încetă şi rămase tăcut o vreme.

— Dumneata eşti căsătorită, doamnă Greenway?

Întrebarea aceea o surprinse atât de mult, încât răspunse din instinct:

— Nu.

— Dar ai fost căsătorită?

— Da.

Colin afişă un zâmbet pieziş ca reacţie la răspunsurile ei monosilabice, după care îi întinse burduful cu apă, fără să se uite la ea.

— Şi ce s-a ales de soţul dumitale?

Madeleine luă o gură de apă, după care zise scurt:

— A murit.

Colin îşi îndepărtă o firimitură de pe obraz cu mâna. După aceea se întoarse spre ea şi o privi atent. Şi tulburător. De parcă ar fi studiat o breşă în linia inamică.

— Şi ţi-a părut rău?

Madeleine resimţi întrebarea aceea ca pe o lovitură sub coaste.

Rămase mută de uimire. Pentru o clipă, nu mai putu nici să respire, nici să gândească limpede. Ci pur şi simplu rămase încremenită, holbându-se la el. Dar poate şi pentru că era singura întrebare care ar fi putut-o surprinde într-atât încât să o facă să ofere un răspuns complet sincer.

„Oh, da!” Colin Eversea era într-adevăr un om foarte periculos!

— Da, domnule Eversea, zise ea, liniar. Mi-a părut rău.

Colin îşi întoarse atunci privirea de la ea. Şi Madeleine îi dădu înapoi burduful cu apă.

— Şi cum a murit? întrebă el. S-a prăpădit în război?

— O, nu. A supravieţuit războiului, afirmă ea, ironică. A murit de boală.

— Eşti sigură că nu l-ai împuşcat din greşeală cu pistolul dumitale?

Fusese o întrebare înţepătoare, dar Madeleine tot putea simţi că se ascundea ceva mai mult în spatele ei. Avea un motiv pentru care o întrebase asta. Colin Eversea tot nu avea încredere în ea. La fel cum nici ea nu avea încredere în el. Madeleine ştia destul de multe despre el, în timp ce Colin nu ştia aproape nimic despre ea – şi exact aşa prefera să rămână lucrurile.

— Eu nu împuşc niciodată pe nimeni şi nimic *din*

greşeală.

Îi plăcuse replica aceea, pentru că îl văzu zâmbind. O băltoacă de pe jos reflecta o bucăţică de cer, o parte din trăsura strălucitoare şi o frântură din chipul lui Colin. Era o zi călduroasă şi aerul era impregnat cu toate mirosurile specifice Londrei. Mirosea a bălegar, a huilă şi a mai multe tipuri de sol. Iar, din spatele lor, grădina mică şi elegantă a conacului contelui emana un miros dulce, dar subtil de verdeaţă şi flori.

— Ai copii, doamnă Greenway?

Madeleine îşi schimbă poziţia, agitată.

— Ce ţi-am spus despre prietenie şi despre a încerca să mă câştigi de partea dumitale, domnule Eversea?

— Făceam doar conversaţie pe timpul mesei, zise el nevinovat, luând o muşcătură din sandvişul cu şuncă, fără să se uite la ea.

Aşa că, în schimb, se pomeni ea studiindu-l pe el. Părul lui era castaniu-închis cu şuviţe arămii şi i se ondula uşor în jurul tâmplelor şi al urechilor. Şi strălucea în lumina soarelui. Genele lui aveau aceeaşi culoare şi păreau aproape metalice de la soare. Maxilarul său era deja umbrit de o urmă de barbă, dar cearcănele vineţii de sub ochi îi dispăruseră aproape complet – o noapte bună de somn pe nişte saci plini cu făină reuşise asta.

— Este destul de cald astăzi, nu? răspunse ea tăios, în cele din urmă. Cred că n-o să plouă deloc în următoarea perioadă. Ar fi bine-venită totuşi o adiere de vânt, altfel serile o să fie insuportabile. Mă întreb dacă anul acesta o să fie unul secetos?!

Colin se întoarse şi se uită orbeşte la ea o clipă îndelungată. Şi apoi faţa i se lumină de înţelegere şi izbucni în râs.

— Ah! Foarte bine. Ai perfectă dreptate, doamnă Greenway. Vremea chiar *este* un subiect bun de conversaţie.

Ochii lui străluceau minunat şi se încreţeau pe la colţuri atunci când râdea. Şi conştientizarea aceea o izbi pe

Madeleine cu intensitatea unui cuţit înfipt în stomac. Îşi mută privirea încet, pentru că dintr-odată îi venea foarte greu să-i întâlnească ochii, după ce remarcase cât de frumoşi erau cu adevărat.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ce era în neregulă cu ea? Inspiră şi expiră adânc, ca şi când informaţia aceea i-ar fi provocat o suferinţă fizică reală. Şi, în loc să-i răspundă – pentru că i se tăiase răsuflarea momentan şi nici nu mai putea gândi coerent –, întinse mâna şi desenă cu degetul în praf un contur, care se dovedi a fi o floare. Şi nu se grăbi deloc.

Colin studie forma aceea cu ochi critic.

— Eu aş fi desenat sâni.

Şi atunci Madeleine izbucni în râs. Pentru că pur şi simplu nu se putu abţine. Avea un adevărat talent să dea tot felul de replici neaşteptate. Dar şi să deschidă o nouă crăpătură în armura ei, tocmai atunci când ea reuşea să astupe una.

Iar când îi întâlni din nou privirea – de data aceea cu mai mult curaj zâmbetul lui dispăru, lăsându-i doar colţurile gurii arcuite în sus. Ochii i se întunecaseră şi se uita fix la ea. Şi în clipa aceea înţelese imediat că îşi aminteau amândoi momentele pe care le petrecuseră închişi în garderobă. Şi, pentru o clipă, retrăi toate acele senzaţii delicioase. Respiraţia lui gâdilându-i urechea. Degetul lui mare atingându-se de sânii ei. Trupul lui tare lipit de spatele ei. Fiori de plăcere revărsându-i-se pe ceafă şi pe braţe.

Totuşi, nu-i permise să citească nimic în ochii ei. Ci doar îşi mută privirea, cu răceală.

Sau cel puţin spera că o făcuse cu răceală.

„Nu sunt o fetiţă neexperimentată”, îşi aminti atunci. Şi nu era nici făcută din gheaţă. Era o femeie în carne în oase. Iar el, un bărbat extrem de atrăgător. Ba, de fapt, chiar îşi făcuse un soi de carieră din a fi un bărbat atrăgător. Dar asta era tot ce era. Faptul că nu avea încă încredere în bărbatul acesta nu-l împiedica să stârnească

tot felul de reacţii în corpul ei, şi nu trebuia să îi mai dea niciodată ocazia să facă asta.

Aproape că îi veni să râdă de ea însăşi când înţelese că îi era mult mai uşor să-şi învingă şi să-şi supună simţurile atunci când nu se uita la el. Şi îi veni cu atât mai uşor şi să spună, pe neaşteptate:

— Crezi că vei continua să fii de folos? Crezi că îl vom putea găsi pe mesagerul acesta cu nasturii extravaganţi?

Colin îşi terminase sandvişul între timp, iar în clipa aceea tocmai dădea să se şteargă pe mâini de pantaloni. Dar păru apoi să se răzgândească, pentru că se întinse după batistă – numai că îşi aminti că Madeleine stătea pe ea. Aşa că, în schimb, se mulţumi să-şi cureţe fiecare deget lung, în parte, folosind o bucată mică şi pătrăţoasă de muselină. I-o dădu apoi lui Madeleine, şi ea repetă gestul lui.

— Nu ştiu de unde să începem căutările. Presupunând că Harry şi Eleanor au fost mai atenţi decât le-am oferit noi credit la început, poate că bunul doctor chiar este singura persoană care ştie despre relaţia lor intimă. Dar ce motiv ar avea el să se folosească de această informaţie? Nu am auzit niciodată că ar face şi el parte din grupul de investitori. Aş crede că Marcus ar fi menţionat un nou membru atât de ilustru.

— Şi prin „să se folosească de această informaţie” vrei să spui de ce ar face uz de treaba asta ca să te condamne şi să te salveze pe dumneata şi să mă ucidă pe mine?

— Încercam să fiu precaut, aprobă el ironic, dar, da, exact la asta mă refeream. Deci ai auzit şi dumneata de doctor?

— Da.

— Şi îl cunoşti personal pe doctorul August?

— Da.

Colin se uită încruntat la ea, dar era mai degrabă genul acela de încruntare amuzată.

— Sunt un mare admirator al vocabularului dumitale

vast, doamnă Greenway.

— Ar trebui să mergem pe Biddlegate Street, zise ea scurt. Acolo locuieşte.

Dintr-odată, Madeleine se simţea foarte obosită. Dar nu era deloc genul acela de oboseală care ar fi survenit de pe urma faptului că nu dormise aproape deloc o noapte întreagă. Crezuse că o masă zdravănă avea să o ajute să se întremeze, dar, din cine ştie ce motiv, o făcea să se simtă mai degrabă raţională – ceea ce nu era neapărat un lucru benefic pentru această anume misiune. Pentru că totul părea oarecum de domeniul fantasticului.

Dar oare chiar avea de ales? Ce se întâmpla cu Colin Eversea dacă nu reuşeau să-i dovedească nevinovăţia?

Şi ce se alegea de ea dacă nu mai câştiga niciun ban?

Fără să-şi dea seama, ridică mâna şi atinse peretele din spatele ei, doar pentru a simţi siguranţa oferită de un obiect solid. Aproape că putea simţi abisul viitorului ei, care ameninţa să o înghită cu totul.

— De ce ai nevoie de bani, doamnă Greenway?

Vocea lui căpătase din nou o tonalitate întrebătoare şi politicoasă. Madeleine smuci capul spre el, speriată.

— Poftim?

— Mi-ai spus că ai nevoie urgentă de bani. De ce? Datorii? Şantaj? Unde te-ai fi dus dacă nu ai fi venit cu mine?

Cu alte cuvinte, o întreba de ce ar fi trebuit să continue să aibă încredere în ea. La urma urmei, umblau zvonuri că se pusese o recompensă pe capul lui.

Madeleine nu se putu abţine să nu se întrebe dacă zvonurile erau adevărate şi cât ar fi valorat recompensa aceea. Şi dacă ar fi fost o sumă suficientă pentru ca ea să poată ajunge în America.

— Îmi făcusem planuri să plec din ţară. Şi îmi trebuiau banii aceştia ca să-mi pot duce planurile la bun sfârşit, zise ea cu răceală. Am mare nevoie de bani, domnule Eversea. Ba, de fapt, am nevoie de o sumă foarte mare. Pentru că mi-am cheltuit ultimii bani salvându-te pe dumneata.

— Am auzit că Botany Bay este minunat în această perioadă a anului.

— O, da, foarte inteligent! Dar eu mă gândeam la cu totul şi cu totul altă ţară. La America.

— De ce anume fugi, doamnă Greenway?

— O întrebare destul de ciudată din partea unui bărbat pe care l-am salvat de la spânzurătoare.

Colin zâmbi când auzi afirmaţia ei, după care se sprijini de perete şi ridică din nou privirea spre cer.

Aşadar, stabiliseră foarte clar că nu aveau deloc încredere unul în celălalt. Totuşi, zâmbetul lui Colin persistă o vreme, de parcă ar fi ştiut că era doar o chestiune de timp până când avea să afle tot ce voia să ştie despre Madeleine Greenway.

Iar siguranţa aceea a lui era înnebunitoare şi absolut captivantă.

Pe de altă parte, putea înţelege de ce să o sâcâie cu tot felul de întrebări putea fi o minunată distragere a atenţiei de la faptul că aproape fusese spânzurat pentru o crimă pe care era posibil să n-o fi comis şi de la posibilitatea ca un frate pe care-l iubise toată viaţa să fie în spatele întregii intrigi şi pe cale să se căsătorească cu o femeie pe care el o iubise de când se ştia.

I se strânse stomacul când se gândi la asta. Putuse auzi în vocea lui aceeaşi oboseală pe care o resimţea şi ea. Şi se întrebă atunci dacă avea ceva de-a face şi cu posibila zădărnicie a dovedirii nevinovăţiei lui – asta dacă era într-adevăr nevinovat, desigur. Şi poate chiar cu imposibilitatea de a mai avea vreodată încredere în cineva sau de a se mai încrede careva în el.

Ah! Totul ar fi fost cu mult mai simplu dacă el nu ar fi continuat să devină o persoană reală şi importantă pentru ea. Madeleine simţi atunci un impuls puternic de a-şi freca faţa cu mâinile din cauza frustrării. Dar i se împotrivi cu stoicism. Suspecta că părea destul de speriată şi o enerva la culme lucrul acesta, de vreme ce nu-şi mai făcuse griji în privinţa asta de ani întregi.

Colin îi făcu apoi semn spre mâncare şi ridică din sprâncene întrebător. Dar ea clătină din cap repede. Nu mai voia să mănânce. Aşa că el înnodă la loc şervetul şi se ridică repede, strângându-şi propriul pachet şi apoi întinzându-i mâna.

Madeleine rămase o clipă holbându-se la mâna lui. Şi cel mai mult o neliniştea faptul că înţelegea foarte bine de ce făcuse acel gest. Din politeţe şi din educaţie. Dintr-o provocare, izvorâtă din dorinţa de a o atinge din nou, pentru că ştia că o putea tulbura. Dintr-o năzuinţă de a restabili un soi de echilibru în lumea lui – pentru că, în lumea din care venea el, era ceva firesc ca un bărbat să întindă mâna unei femei, ca s-o ajute să se ridice.

Nu era ca şi când nu se mai ridicase de una singură de o mie de ori în ultimii câţiva ani. Sau ca şi când ar fi avut nevoie cu adevărat ca el s-o ajute. Şi totuşi, îl luă de mână. Permise degetelor lui să se strângă în jurul alor ei. Şi îi permise lui să o ajute să se ridice.

Iar, după ce se ridică, el rămase ţinând-o de mână cu o clipă mai mult decât era necesar. Şi îi permise şi asta. Doar ca să-i demonstreze că nu o putea tulbura atât de uşor şi că nici nu o speria.

Cu toate acestea, în ziua aceea, Colin Eversea îi dovedise că le putea face pe amândouă.

Expresia de pe chipul lui era serioasă, dar una din sprâncenele lui se arcui uşor, de parcă ar fi îndemnat-o să aibă încredere în el: „Poftim! N-a fost aşa greu, nu-i aşa, doamnă Greenway?”

Şi apoi îi dădu drumul la mână.

Madeleine îşi puse mănuşile din mers, în timp ce ieşeau din grajduri în căutarea unei birje de închiriat. De data aceea ea avea să fie cea care oprea trăsura, de vreme ce era mai sigur aşa decât să-l etaleze pe Colin Eversea prin toată piaţa St. James Square.

Capitolul 10

Din păcate, forţele de poliţie engleze erau fragmentate şi stabilite într-o regiune, dar complet inexistente în alta – lucru care era extrem de convenabil pentru hoţi, care nu trebuiau să facă altceva decât să fure dintr-un loc şi să fugă pe o alee – şi *voilà!* Scăpau basma curată. Spânzurătoarea, schelele ridicate şi transportul nu-i descurajaseră aproape deloc pe infractorii londonezi întreprinzători. Totul în Londra putea fi furat şi revândut.

Şi toate astea funcţionau de minune în favoarea lor – cel puţin pentru moment. Deşi Colin era conştient că era ţinta unei vânători de oameni şi că cel mai probabil se pusese o recompensă considerabilă pe capul lui – chiar dacă încă nu reuşiseră să confirme suma. Aşa că cea mai bună protecţie a lui rămânea să stea departe de ascunzişurile lui obişnuite şi să nu-i privească în ochi pe soldaţi.

Madeleine opri o birjă în Grosvenor Square. Colin, cu haina sa şifonată, cu gulerul ridicat şi cu eşarfa legată într-o manieră care spera să poată fi considerată neglijentă şi la modă – deoarece acesta era un stil foarte popular printre tinerii societăţii –, se sui în trăsură, în timp ce Madeleine discuta cu vizitiul despre destinaţia lor.

Colin cunoştea strada pe care stătea doctorul. Acolo locuiau numai bancheri şi comercianţi, doctori şi avocaţi. Dar în acelaşi timp se afla la numai câteva minute de mers cu trăsura de Rotten Row. Iar o vreme ca aceea – când cerul era senin şi fără nori, ca o pictură albastră, iar căldura era o constantă suportabilă – îndemna oamenii să iasă la plimbare cu trăsurile lor deschise. Şi Colin îi cunoştea pe toţi. Ba, mai mult de atât, erau oameni cu care jucase jocuri de noroc, cu care se luptase sau cu care flirtase – sau chiar mai mult de atât, în unele cazuri.

Şi, în ciuda condamnării lui recente, se îndoia că oamenii aceştia ar fi ratat ocazia de-a se face remarcaţi şi de-a discuta despre el.

Îşi dorea cu disperare un schimb de haine curate şi o femeie cochetă cu care să flirteze. Dar cel mai mult şi mai

mult îşi dorea să stea vizavi de Louisa Porter. Să-i privească ochii albaştri minunaţi, să îi ţină ghergheful şi să o asculte vorbind despre cum găinile nu produceau atâtea ouă pe cât ar fi trebuit. Voia să vorbească la nesfârşit – pentru că asta făcea când se afla în compania Louisei –, în timp ce ea îl asculta şi râdea. Îi era dor de aerul de dimineaţă curat şi umed din Pennyroyal Green şi să iasă cu ea la plimbare.

Şi mai voia şi un pistol. Ba chiar aproape că râvnea de-a dreptul la exemplarul frumuşel al doamnei Greenway.

Dar nu-i folosise la nimic să cugete şi să viseze cu ochii deschişi, pentru că în clipa aceea toate informaţiile pe care le aflase – dar şi pe care nu le aflase, ca, de exemplu, detalii despre doamna Greenway – începuseră să-l roadă, aşa că era în toane proaste.

— Dumneata va trebui să vezi dacă e acasă bunul doctor, doamnă Greenway. Nu e ca şi când *eu* m-aş putea duce pur şi simplu să bat la uşa principală.

Tovarăşa lui de călătorie tresări atunci, aşa că o studie cu interes. A! Aşadar, doamna Greenway nu era tocmai din piatră. Suspecta că moţăise cu ochii deschişi. Pielea fragilă de sub ochii ei căpătase o nuanţă violet. Şi i se dezmembra şi coafura: o şuviţă rebelă se juca pe maxilarul său pal şi ascuţit, în timp ce o alta plutea în apropierea buzelor ei pline – poate ca rezultat al momentelor petrecute în garderobă. Arăta ca o femeie care tocmai fusese sedusă. Dar se îndoia profund că ar fi primit bine observaţia aceea.

— Arăţi ca o femeie care tocmai a fost sedusă, zise el, de vreme ce era prost dispus şi implicit predispus la comentarii răutăcioase.

Şi primi imediat satisfacţia pe care o căuta. Madeleine făcu ochii cât cepele – ceea ce era o imagine destul de frumoasă, de altfel şi o îmbujorare delicată îi acapară obrajii.

Dar apoi îl ignoră cu desăvârşire şi întoarse capul spre fereastră, privind străzile londoneze care se derulau în linişte.

— Cred că va trebui să mai amanetăm un nasture în curând, insistă el iritat, deloc descurajat de tăcerea ei.

După calculele lui, în clipa aceea le mai rămăsese un şiling. Doar un singur şiling.

— Poate că ar fi trebuit să-i ceri nişte bani contesei.

— Oh, ea n-are niciodată bani. Ba chiar are datorii care te-ar face să plângi. Îi cam plac jocurile de noroc! Din fericire, se ocupă soţul ei de toate. Contele este putred de bogat, şi pe ea o face fericită să joace… aşa că toată lumea iese mulţumită în cele din urmă.

— Cu siguranţă ştii foarte multe lucruri despre ea.

— Aşa e, aprobă el şi zâmbi.

Interveni apoi o pauză scurtă, după care Madeleine îşi drese glasul şi întrebă:

— Chiar arăt de parcă…?

— De parcă tocmai ai fost sedusă? Mă tem că da. Şi ţi s-a lăsat un pic părul.

Ea se încruntă puţin, după care ridică mâna la tâmplă, parcă într-o încercare de a-şi repara coafura.

— Nu pot să mă duc să bat pur şi simplu la uşa doctorului şi să-l…

Colin se întinse atunci şi-i dădu după ureche o şuviţă rebelă.

Un gest impulsiv şi ştrengăresc. Dar, după cum se dovedi în clipa imediat următoare, şi foarte… greşit. Pentru că, în secunda în care degetele lui îi atinseră părul, timpul păru să încetinească. Mâna lui zăbovi acolo ca şi când ar fi fost prinsă într-o plasă invizibilă… sedusă şi chiar şocată de textura lui catifelată şi de marginea rece şi mătăsoasă a urechii ei.

Şi ştia că nu ar fi trebuit s-o facă. Dar, în momentul acela, nu raţiunea îi ghida instinctele, ci simţurile curioase şi însetate de descoperire. Aşa că, în timp ce îi ascunse şuviţa aceea rebelă, îi trasă voit şi uşor conturul urechii.

Buricele degetelor sale zăboviră un moment în apropierea lobului urechii ei.

Şi apoi mâna îi căzu inertă înapoi în poală. Cam la fel

ca Icar, care se prăvălea din ceruri.

Rămaseră uitându-se unul la altul, parcă legaţi de o vrajă ridicolă.

Colin n-ar fi putut spune de cât timp dura tăcerea aceea. Îmbujorarea ei căpătase o nuanţă mai intensă şi îi acaparase şi gâtul. Şi asta îl făcea să-şi dorească cu disperare să afle dacă pusese stăpânire şi pe zona delicată a decolteului său şi dacă i se întăriseră din nou sfârcurile sub materialul corsajului. Pentru că nu putea vedea în întunericul trăsurii.

— E mai bine aşa?

Vocea ei era răguşită şi senzuală.

— Nu, răspunse el, sec.

Madeleine afişă un zâmbet firav când auzi asta, după care-şi întoarse din nou privirea spre fereastră. Şi, câteva secunde mai târziu, el o văzu înghiţind apăsat.

Şi apoi conştientiză, din senin, că, de vreme ce o atinsese o dată – şi îi plăcuse –, probabil avea să caute scuze şi motive ca să o atingă din nou. Dar asta era o nebunie şi o prostie! Şi îl uimea şi-l neliniştea în acelaşi timp. Iar lucrul acesta nu făcea altceva decât să-i accentueze şi mai mult proasta dispoziţie.

Birja se opri apoi în faţa conacului grandios, dar liniştitor de comun al doctorului August. Cinci trepte urcau spre uşa principală masivă şi respectabilă, în spatele căreia sperau din tot sufletul să-l găsească pe doctor. Şi răspunsuri.

Vehiculul scârţâi şi se clătină când vizitiul se dădu jos de pe capră şi-n secunda imediat următoare veni la uşă, o deschise tare şi-i întinse mâna lui Madeleine, care o acceptă imediat şi coborî în grabă.

Vizitiul se uită curios la Colin, care-şi trăsese pălăria şi mai mult peste faţă şi în clipa aceea stătea tolănit pe banchetă, cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele întinse.

— E bolnav, îi explică Madeleine în şoaptă. Am venit să-l vadă doctorul.

— Aha, zise omul, părând destul de îngrijorat. Şi este ceva contagios, doamnă?

— Nu. E mai degrabă… Coborî vocea şi mai mult, deşi nu era nimeni în jur care să-i asculte şi nici nu se auzea vreun alt sunet în afara copitelor de cai şi a huruitului roţilor altor trăsuri care se întorceau din Hyde Park. O problemă masculină.

Colin oftă când auzi asta. Pe de altă parte, probabil acela era singurul răspuns care garantat nu ar fi stârnit alte întrebări curioase din partea vizitiului.

Amuzament, da, poate. Dar întrebări? Nu. În niciun caz.

Dar, când omul răspunse afirmaţiei lui Madeleine cu o tăcere uluită – şi poate puţin îngrozită –, ea continuă:

— Ai vrea să fii atât de amabil încât să aştepţi aici, cât mă duc să verific dacă e acasă doctorul?

— O… d… da, desigur, doamnă.

Bietul om se bâlbâia deja.

Uşa birjei se închise apoi şi perdeaua ferestrei se trase la loc.

Colin sări imediat în poziţie de drepţi şi trase uşor draperia, ca să o privească pe Madeleine urcând scările, sprintenă. Şi zâmbi un pic, întrebându-se dacă Madeleine Greenway era vreodată tulburată de ceva.

— Ah! mârâi Colin şi se dădu înapoi când chipul vizitiului apăru la fereastră.

Şi după aceea trase la loc perdeaua.

Omul bătu la uşă.

Colin îşi trase pălăria peste faţă, încrucişă braţele la piept şi-l ignoră cu desăvârşire.

— Pssstttt! şuieră vizitiul, apropiind buzele de geam. Domnule…

Colin se prefăcu a nu-l auzi, chiar dacă era ceva ce venea împotriva tuturor învăţăturilor sale. Poate că membrii familiei Eversea erau nişte ticăloşi, dar politeţea era la fel de adânc înrădăcinată în sângele lor precum predispoziţia altor oameni la răcelile sezoniere.

— Domnule, zise vizitiul un pic mai tare.

Colin ştia că nu avea de ales. Trebuia să se ocupe de asta. Aşa că se ridică uşor şi prudent, încercând să facă să pară că acea simplă mişcare îi provoca o durere profundă – deşi numai Dumnezeu putea şti ce concluzie trăsese vizitiul despre boala lui. Inima deja-i bubuia asurzitor.

— Da? zise el cu glas răguşit, într-o încercare de a-şi deghiza vocea.

Cu toate acestea, nu deschise uşa.

Se gândi apoi că, dacă omul încerca să plece cu el încă în trăsură sau să-l tragă afară cu forţa, nu va avea de ales decât să-l lovească în genunchi. Era un truc bun! Încă unul pe care îl învăţase de la Marcus.

Vizitiul stătea cu faţa lipită de fereastră, şi respiraţia lui aburi geamul când zise:

— Mergeţi la domnu' McBride în Seven Dials. E-ntr-o zonă mai rău famată, da credeţi-mă când vă spui: are ceva pentru orice problemă masculină. Doctoru' ăsta… zise vizitiul, făcând semn spre conacul din spatele său, şi Colin îşi dori cu disperare să se fi putut uita pe după el, ca să vadă dacă Madeleine dispăruse în casă, nu poa' să facă mai multe ca McBride, vă zic io.

După ce-i spuse ce avea de spus, vizitiul încuviinţă din cap scurt, încurajator şi în acelaşi timp mulţumit de sine, după care se sui la loc pe capră. Colin simţi vehiculul clătinându-se sub greutatea lui.

Şi se făcu din nou linişte.

Colin închise ochii, expiră prelung şi se gândi la schimbul de replici de mai devreme. Şi Doamne, Dumnezeule! Cu siguranţă ultimele câteva săptămâni se jucaseră al naibii de mult cu orgoliul său. Trăia într-o lume stranie, plină de suferinţe, nedreptăţi şi violenţă! Dar şi de bunătate neaşteptată, căldură şi sfaturi.

Plus atracţii delicioase şi periculoase.

Se întrebă apoi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ridicat capul şi l-ar fi lăsat pe vizitiu să-i vadă chipul. Dacă omul nu l-ar fi recunoscut imediat, fără îndoială ar fi fost extrem de

amuzant să-şi aşeze două degete deasupra capului, mimând coarnele diavoleşti. Oare omul ar fi fost exaltat să-l vadă şi şi-ar fi exprimat şi el admiraţia considerabilă faţă de domnul Colin Eversea? Şi oare s-ar fi oferit să-i plimbe gratis cu birja sa prin toată Londra? Sau poate ar fi scos numaidecât pistolul şi l-ar fi târât în faţa autorităţilor, ca să-şi primească recompensa?

I-ar fi plăcut să-l poată întreba pe birjar dacă ştia cât era recompensa oferită pentru capturarea lui Colin Eversea.

O, da! Într-adevăr trăia într-o lume stranie şi foarte amuzantă!

Colin trase din nou deoparte draperia de la fereastră şi o văzu pe Madeleine coborând scările. Îşi aşeza o şuviţă de păr după ureche. Şi, dintr-un motiv sau altul, gestul acela simplu comunică inexplicabil cu vintrea lui, iar el se pomeni pe neaşteptate că răsufla greu.

După ce coborî şi ultima treaptă, Madeleine se uită spre fereastra trăsurii şi clătină din cap scurt. Colin tresări, îşi desfăcu traista improvizată cu haine şi se chinui din răsputeri să desprindă un nasture de la vestă. Îl încercă un sentiment ciudat de regret când se rupse aţa.

În fond, era o vestă foarte frumoasă. Şi scumpă! Nu că o plătise încă, de vreme ce o luase pe credit… dar chiar şi aşa.

Se auzi un scârţâit, şi trăsura se legănă, iar Colin înţelese imediat că vizitiul se dăduse iar jos de pe capră, dornic să o ajute pe frumoasa doamnă să urce înapoi în vehicul. Dar deschise uşa înainte ca omul să poată ajunge la ea. Şi, înainte ca Madeleine să aibă timp să reacţioneze în vreun fel, o apucă de mână, îi aşeză în palmă nasturele de alamă şi se trânti înapoi pe banchetă.

Ea se uită o clipă înmărmurită la nasturele din palma sa şi apoi înţelese semnificaţia gestului lui Colin. Aşa că se întoarse spre vizitiu şi îi zise pe un ton mieros:

— Mă tem că, din păcate, nu mai avem bani. Dar ai vrea să fii atât de amabil şi să accepţi ăsta? E din argint, adăugă apoi, arătându-i nasturele.

— Pentru ăsta v-aş duce şi până-n Surrey, zise vizitiul cu ardoare.

— Serios? întrebă ea părând cu adevărat interesată.

— Nu. Da-i un nasture frumos. Un' să vă duc?

— La Edderly Hospital. O să-l aşteptăm acolo pe doctor.

Soarele se pregătea deja să apună, iar siluetele clădirilor păreau să se piardă pe cerul întunecos. Vizitiul aprinse felinarul trăsurii înainte de a porni, ştiind că se va fi întunecat de-a binelea până când ajungeau la destinaţie.

În trecut, lăsarea întunericului i-ar fi semnalat lui Colin că era timpul să iasă la joacă – o joacă foarte specială, care nu s-ar fi încheiat mai devreme de răsăritul soarelui. Dar în clipa aceea prefera şi detesta întunericul în aceeaşi măsură – pentru că era în siguranţă la adăpostul lui. Cândva, lumea întreagă îi aparţinuse – cu tot ce ţinea de ea. De la răsărit până la miezul nopţii.

Se uită spre Madeleine Greenway. Capul i se balansa, precum un fir de trandafir care trebuia tăiat pentru că tulpina nu mai putea susţine greutatea florii. Se deplasau pe întuneric, pe străzi şi alei înguste, aglomerate de oamenii care ieşeau în oraş să se distreze şi de muncitorii care se întorceau acasă de la slujbe. Iar asta îl făcu să se gândească că probabil avea să dureze o oră întreagă – sau poate chiar mai mult – până să ajungă la spitalul din Southwark. Mai cu seamă că trebuiau să mai traverseze şi râul pe Westminster Bridge – iar podul acela era întotdeauna un drum greoi şi lent.

— Dormi, îi porunci atunci lui Madeleine. Şi, o clipă mai târziu, adăugă, ca un fel de test: Şi dă-mi mie să ţin pistolul.

Dar ea se zbârli la el, chiar şi-n ciuda oboselii evidente.

— O să dorm când…

— Când? Unde? Pe străzi? Cine ştie când vom mai găsi un adăpost în care să dormim? Dormi acum. N-o să fii de niciun folos nici unuia din noi dacă nu dormi.

Aici nu îl putea contrazice. Ceea ce spunea era cât se putea de logic. Deja se simţea şi ea frântă de oboseală.

— Închide ochii, doamnă Greenway. Şi ce ar putea fi aşa rău dacă aş ţine eu pistolul? Oricum, sunt mai degrabă genul care preferă cuţitele, dacă te încrezi în ce spun ziarele, care au fost până acum singura dumitale sursă de informaţii în ceea ce mă priveşte.

Madeleine îl ţintui cu privirea. Ochii îi străluceau în semiîntunericul trăsurii, la fel că ai unei creaturi sălbatice care stătea la pândă. Dar el îi întâlni ochii fără să ezite.

Şi apoi ea băgă mâna în buzunar şi-i întinse pistolul.

— A fost al soţului meu, zise ea.

Şi, după acea mică mărturisire uimitoare, se lăsă pe spate pe canapea şi-şi sprijini capul de fereastră. Şi se pare că adormi imediat, judecând după cum îi flutura şuviţa rebelă de lângă buze, cu fiecare respiraţie egală.

Iar el ţinea în mână pistolul care îi aparţinuse soţului ei.

Colin îşi trecu uşor degetul peste ornamentul de sidef. Era lucrat frumuşel, chiar dacă nu era tocmai un model pretenţios. În clipa aceea îl putea studia mai îndeaproape, aşa că observă că era silueta unei sirene, goală de la brâu în sus şi cu un păr lung, care i se revărsa spre talie precum algele pe fundul mării.

Madeleine Greenway se căsătorise cu un bărbat care avea sirene încrustate pe pistol. Se gândi că poate era un semn că răposatul ei soţ avusese simţul umorului. Şi, pentru o clipă derutantă, avu senzaţia că îşi putea da seama ce fel de om fusese. Genul cu care s-ar fi distrat copios la un pahar sau cu care ar fi putut juca jocul acela ciudat numai crichet. Madeleine avea vorbirea elevată a unei doamne din înalta societate, aşa că era posibil să fi fost fiica unui comerciant bogat sau a unui fermier înstărit – era o femeie cu o educaţie aleasă, care se căsătorise cu un bărbat considerat probabil o partidă destul de bună.

Dar de ce ar fi păstrat atât de multe secrete în clipa aceea?

Se pomeni atunci dorindu-şi să-i poată citi gândurile, pentru a-i descoperi cele mai întunecate secrete. Oare era o hoaţă profesionistă? Sau o asasină? Sau pur şi simplu o „planificatoare”, după cum spusese? Cu siguranţă orchestrarea salvării lui fusese ceva uluitor şi demn de admirat – dar şi o infracţiune pasibilă de spânzurătoare, dacă ar fi fost vreodată prinsă. La urma urmei, nu era ca şi când autorităţile dăduseră dovadă de compasiune cu Guy Fawkes, când îl prinseseră umblând cu explozibil.

Cu toate acestea, nu fusese un act de trădare – chiar dacă „munca” ei zădărnicise sentinţa dreaptă la care-l condamnaseră tribunalele. Printr-o ingeniozitate şi o îndrăzneală ieşite din comun, femeia aceea reuşise să îndrepte o mare nedreptate. Ba, de fapt, fusese angajată să o facă.

Dar, pe de altă parte, nici nu-i păsase prea mult de nevinovăţia lui. Ci numai şi numai de onorariul ei.

În clipa aceea, tocmai treceau – sau mai bine spus traversau cu viteza melcului – podul Westminster. Cu numai doi ani în urmă, se instalaseră felinare pe toată lungimea lui, care să lumineze drumul călătorilor pe timp de noapte. Trase draperia câţiva centimetri şi se uită afară. Fiecare lampadar înalt părea să-şi fi câştigat deja propria aureolă, compusă din praf şi fum – rămăşiţe ale zilelor toride de vară – şi îşi proiecta cu mândrie razele de lumină difuză peste călătorii fără îndoială urât mirositori.

O ploaie bună ar fi fost absolut bine-venită. Păcat că doamna Greenway nu era trează ca să discute despre vreme.

Trăsura cu care călătoreau duhnea îngrozitor, desigur – ca mai toate birjele de închiriat, de altfel. Colin se gândi atunci posomorât că probabil acelaşi lucru era valabil şi pentru el. Fără îndoială, peste încă o zi, barba îi va fi crescut suficient de mult şi va fi fost suficient de murdar încât să nu-l mai recunoască nici propria sa familie. Şi atunci s-ar fi putut aşeza liniştit lângă prietenul său cerşetor din St. Giles şi să-şi trăiască restul zilelor într-un

anonimat binecuvântat.

Nu-i plăcea deloc făgaşul spre care se îndreptau gândurile sale, aşa că se hotărî că era mai bine să se ridice la nivelul reputaţiei sale de „drăcuşor” şi să testeze o ipoteză. Se aplecă în faţă extrem, extrem de uşor, întinse mâna şi o atinse pe genunchi pe doamna Greenway.

Mâna ei se smuci şi-l apucă de încheietură, înainte să aibă timp să deschidă bine ochii.

Iar când reuşi să deschidă de tot pleoapele, părea aproape surprinsă de faptul că ţinea strâns în mâna ei o încheietură.

Colin zâmbi.

— Frumos truc.

— Ce voiai să faci, domnule Eversea?

Răguşeala vocii ei îi dădea de înţeles că nu era complet trează încă. Cu toate acestea, se îndoia că dormise prea profund. Mai cu seamă că se simţea deja o notă destul de tăioasă în vorba sa.

— Voiam să te ţin de mână pe întuneric, doamnă Greenway. M-am gândit că s-ar putea să fie romantic.

Madeleine îi dădu atunci drumul la mână, ca şi când ar fi fost un şobolan mort. Şi el izbucni în râs.

— Ce făceai? ceru ea să ştie din nou.

— Nu credeam că dormi şi am vrut să-mi testez ipoteza.

— Ba chiar dormeam, zise ea cu asprime.

După aceea îşi drese glasul şi îşi roti un pic capul ca să-şi dezmorţească gâtul. Avea chipul îmbujorat.

Şi, dintr-odată, Colin se pomeni extrem şi neaşteptat de furios.

— Nu sunt un criminal năbădăios, doamnă Greenway. După toate indiciile, trebuie să fiu beat mort de la prea multă bere, furios şi faţă-n faţă cu un Redmond ca să pot să ucid. Aşa că eşti destul de în siguranţă cu mine. Culcă-te la loc!

Dar ea clătină din cap şi scoase un sunet exasperat.

— Te rog nu glumi cu… asta.

Şi mai exact cu ce anume nu avea voie să glumească?

— Nu l-am omorât pe Roland Tarbell, îi şopti atunci, cu încăpăţânare.

Ea îi studie chipul o clipă.

— Te-am lăsat să-mi ţii pistolul.

Tonul ei era uşor ironic, dar, una peste alta, împăciuitor.

Ce putea să mai spună? Expiră prelung. Afirmaţia aceea nu fusese tocmai o declaraţie de încredere. Dar tot era ceva.

— Şi eu am dormit în faţa dumitale, contracară el.

— Ca un copac tăiat, aprobă ea, cu oarecare mulţumire. Chiar te simţi jignit, domnule Eversea, că nu am dormit mai profund?

— Nu, minţi el.

Ei bine, la drept vorbind, se simţea mai degrabă iritat decât jignit.

Se instala tăcerea din nou, şi Colin se strădui din răsputeri să nu cedeze în faţa gândurilor sale sumbre şi a proastei dispoziţii. Îşi dorea din tot sufletul să fie cineva – oricine – care să aibă încredere în el din nou. Cineva în afară de lacheul Harry.

Şi apoi, într-un sfârşit, lăsară în urmă luminile podului.

— Foarte rar dorm profund, şopti ea, atât de încet, că putea la fel de bine să fi vorbit pentru sine.

Colin încremeni, surprins.

— Aha.

Ar fi preferat de o mie de ori să audă o declaraţie pătimaşă cum că era convinsă de nevinovăţia lui. Dar, cu acea propoziţie simplă, doamna Greenway îi oferise o viziune fugară asupra nopţilor ei. Şi asupra personalităţii ei, de altfel. Aşa că uşa spre sufletul ei tocmai se mai deschisese un pic pentru el. La drept vorbind, nu era nici el complet sigur că îşi dorea uşa aceea deschisă de tot – pentru că numai Dumnezeu putea şti ce-ar fi descoperit în spatele ei, pe lângă motivul insomniilor ei.

Dar cel puţin în clipa aceea ştia că avea conştiinţă.

Şi atunci înţelese că nu avea să-i poată câştiga niciodată complet încrederea până când nu avea să o câştige şi ea pe a lui.

— Poftim pistolul, zise el, dându-i înapoi arma.

Ea şovăi o clipă. Apoi zâmbetul ei apăru scurt şi strălucitor, ca un fulger în întuneric. Şi luă pistolul înapoi.

— Mulţumesc că ai avut grijă de el.

Colin îşi atinse borul pălăriei, oarecum nedumerit.

Câteva clipe mai târziu, intrară pe St. Thomas Street, şi porţile masive de fier care împrejmuiau curtea spitalului apărură în faţa lor.

Colin nu fusese niciodată acolo, dar auzise despre oameni care se internaseră de nevoie şi se externaseră mai mult sau mai puţin vindecaţi. Dar şi despre alţii care intraseră şi nu mai ieşiseră niciodată. Dar, la urma urmelor, misterioase şi neştiute erau căile ştiinţei medicale.

Rămase în continuare îmbrăcat cu vestonul, de vreme ce era întuneric şi era de dorit să se armonizeze oarecum cu peisajul înconjurător sumbru. Totuşi, îşi lăsă gulerul ridicat şi îşi trase pălăria pe frunte, înainte de a coborî din trăsură, după Madeleine.

Vizitiul o ajutase deja să coboare.

Apoi omul le oferi câţiva şilingi – la schimb cumva pentru nasturele de argint – şi un rămas-bun amabil, dar şi destul de sumbru:

— Vă urez noroc cu… cu tot, domnule.

Pe Colin îl nedumeri puţin felul grijuliu în care rostise acel „cu tot”, dar apoi îşi aminti că se presupunea că avea o problemă masculină. Probabil bietul vizitiu credea că exagera un pic întreaga chestiune, de vreme ce în clipa aceea chiar se aflau în faţa unui spital.

Pe de altă parte, din moment ce se afla în compania unei femei precum Madeleine Greenway, fără îndoială părea extrem de urgent să-şi rezolve orice probleme masculine.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Colin la fel de

sumbru, fără să-l privească în ochi.

Şi apoi vizitiul luă un alt pasager care nu se uită deloc nici la Madeleine, nici la Colin, aşa că se pregătiră amândoi sufleteşte să-l aştepte pe doctor.

— O să-l recunoşti şi pe întuneric dacă îl vezi, da? Pe doctorul August, mă refer, îi şopti Colin.

— Înalt, chipeş, bine îmbrăcat… purtând un baston cu cap aurit, dacă-l cunosc vreun pic… un aer îngâmfat şi o barbă mică şi neelegantă, zise ea în şoaptă.

— Cât de chipeş? ceru el să ştie. Chipeş ca lacheul Harry? Sau chipeş precum Colin Eversea?

— Nimeni nu e la fel de chipeş precum Colin Eversea, răspunse ea absentă. Nici măcar Colin Eversea.

El reprimă cu greu un rânjet mulţumit.

— Şi barba lui scurtă şi neelegantă? Seamănă cu a mea? insistă el, atingându-şi bărbia.

— Barba dumitale nu-i tocmai o barbă încă, nu-i aşa?

— Ah! Aşadar, ai monitorizat progresul bărbii mele?

— Oh, da, n-am ochi pentru altceva decât pentru dumneata, domnule Eversea.

Cuvintele ei fuseseră şoptite şi la fel de seci precum un vin bun. Şi totuşi, semănaseră periculos de mult cu un flirt. Fu nevoit să se oprească o clipă să-şi tragă răsuflarea după acel şoc. Mda, chiar vorbea ca o femeie care s-ar fi căsătorit cu un bărbat care avea un pistol cu sirene!

Şi apoi o luă de braţ intenţionat. Atât ca să o enerveze, cât şi ca să se poată ascunde sub imaginea unui cuplu căsătorit – lucru care i-ar fi făcut să nu mai bată la ochi la fel de mult. O simţi încordându-se imediat, aşa că înclină uşor capul pentru ca lumea să nu-i observe zâmbetul… sau să-i vadă restul feţei, de altfel.

Din fericire, curtea spitalului era un loc foarte aglomerat, cu oameni şi cu trăsuri care veneau şi plecau sau care stăteau parcate, aşteptându-şi clienţii. Aşa că ei doi ar fi putut fi oricare cuplu căsătorit, în aşteptarea unei persoane dragi.

Sau, mai exact, atât timp cât nu lâncezeau prea mult

pe acolo.

— Şi dacă nu iese deloc? Dacă a plecat deja? murmură Colin.

— E încă prea devreme pentru cină. Majordomul mi-a zis că ţine o prelegere şi că apoi se duce la clubul său, aşa că se va întoarce acasă foarte târziu. Bărbaţii sunt nişte creaturi cu obiceiuri adânc înrădăcinate. Îi aruncă o ocheadă rapidă. Sau cel puţin majoritatea bărbaţilor.

Şi, dacă în clipa aceea nu ar fi stat amândoi cu privirile aţintite asupra porţilor spitalului, ar fi fost foarte posibil să nu-l fi văzut. Dar descrierea i se potrivea perfect: înalt, chipeş, îngâmfat şi cu barbă scurtă. Doctorul August ieşi cu paşi mari, şi părea destul de distrat, în timp ce muta dintr-o mână în alta un baston cu cap aurit, ca să-şi pună mănuşile. Ignoră cu desăvârşire toate trăsurile, se uită în stânga şi-n dreapta, apoi porni spre sud pe St. Thomas Street. Avea un mers atât de agil şi de rapid, că probabil l-ar fi pierdut în întuneric dacă nu i-ar fi strălucit fugar bastonul aurit.

— Nu există niciun club de domni în direcţia aia. Şi crede-mă că ştiu ce spun, murmură Colin.

Nu aveau de ales decât să-l urmărească.

Capitolul 11

Doctorul August mergea ca un om care trebuia să ajungă repede la o destinaţie foarte specifică. Şi era singur noaptea pe străzile Londrei – ceea ce nu era deloc un lucru înţelept.

Colin s-ar fi aşteptat să se îndrepte mai degrabă spre London Bridge, de vreme ce acela era drumul care ducea în oraş. În schimb, el continuă în jos pe St. Thomas Street, trecu pe lângă mai multe magazine vechi, care-şi terminaseră programul pe ziua aceea, apoi de nişte hanuri şi taverne, care abia deschideau pentru seară, şi în cele din

urmă îşi croi drum printre două conace vechi, care cândva fuseseră grandioase, dar care în clipa aceea erau abandonate treptat de proprietarii lor pentru nişte adrese mai elegante de la oraş.

Doctorul se uită peste umărul său de mai multe ori – doar întoarceri subtile ale capului după care coti brusc pe o străduţă ce părea împânzită de baruri.

Colin rămase la braţ cu Madeleine, şi încercară amândoi să păstreze o distanţă discretă faţă de doctor, ferindu-se pe cât posibil de cercurile de lumină aruncate de felinarele stradale. În Southwark încă nu apăruseră lampadarele cu gaze. Colin putea simţi o căldură ciudată în gleznele sale, chiar sub bandajele improvizate din bucăţi de lavalieră, şi constată că oboseala unei zile de mişcare continuă şi agitaţie cam începea să-şi spună cuvântul. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să încetinească pasul. Mai ales când mergea alături de doamna Madeleine Greenway.

Cotiră pe o străduţă în timp util pentru a-l vedea pe doctorul August dispărând pe scara unui bar numit Lion’s Mark. Numele localului era scris cu litere roşii decolorate şi iluminat de un felinar care stătea agăţat chiar pe cârligul de fier. Cu toate acestea, lumina lui abia dacă atenua întunericul înconjurător.

— Şi aici încep *eu* să devin folositoare, şopti Madeleine. Cunosc hanul acesta.

— Adică eşti cunoscută înăuntru? Să îndrăznim să intrăm?

Ea ezită o clipă.

— Cred că ar fi mai bine să aşteptăm aici.

Aşa că zăboviră amândoi acolo… feriţi de lumina felinarelor stradale şi ascunşi în umbrele adânci ale spaţiului dintre bar şi casa învecinată – pentru că nu era tocmai o alee propriu-zisă.

Şi rămaseră aşa, în tăcere, câteva minute. Mai erau şi alţi oameni care se plimbau pe străzi – dintre care majoritatea intrau în taverne sau în hanuri. Iar pe lângă ei

se rostogoleau birje de închiriat şi trăsuri destul de modeste – sau cel puţin aşa păreau, de vreme ce pe niciuna dintre ele nu era încrustat vreun blazon.

Colin băgă mâna în buzunar absent şi scoase cele câteva monede pe care le primise în schimbul nasturelui său. Le frecă în pumn, savurând clinchetul pe care îl scotea metalul frecându-se de metal.

— Îţi cumpăr o halbă de bere, porumbiţa mea? murmură el.

În momentul acela, o halbă de bere era un lux inimaginabil, şi amândoi ştiau asta foarte bine.

Ea eliberă un hohot de râs scurt, şi foarte feminin. Ah! Râsul acela era ca o muzică pentru urechile lui.

— O, da, mi-ar plăcea foarte mult o halbă de bere.

— Aşadar, eşti genul care să bea bere la halbă?

Adevărul era că îi cam plăcea ideea de a o vedea dând pe gât o halbă de bere. Era – dar în acelaşi timp nu era – ceva care intra în contradicţie cu graţia ei neobişnuită.

— Eee… aşa, din când în când. Încă se mai simţea amuzamentul în vocea ei. Dar soţului meu îi plăcea. Mergeam o dată sau de două ori pe săptămână la Black Cat. Era un loc tare drăguţ şi intim. Şi am venit o dată sau de două ori şi aici, la Lion’s Mark. Şi o dată, când am…

Oh, la naiba cu tot! Chiar începuse să poarte o conversaţie. Ba simţise şi o notă de vinovăţie în vocea ei. Şi apoi se oprise brusc.

Ei bine, nu avea de gând să insiste, aşa că zise în şoaptă:

— E un bar în Pennyroyal Green… Se numeşte Pig & Thistle. Îşi fac propria lor bere, şi e cea mai bună pe care ai gustat-o vreodată. Şi au chiar două sortimente… o bere brună şi una blondă. Iar aia brună… oh, doamnă Greenway, crede-mă pe cuvânt când îţi spun că ar trebui să o guşti. E tare şi dulce, şi amăruie şi ar face până şi un mort să se ridice din mormânt şi să cânte. Ai putea s-o bei şi cu lingura, în loc de cină. Berea o face pe Louisa să strănute.

Madeleine izbucni din nou în râs, dar înăbuşi sunetul în ultima clipă, folosindu-şi pumnul.

— În schimb, îi place foarte mult punciul. Ba, de fapt, chiar aşa am convins-o să mă sărute pentru prima oară. Era Crăciunul. Şi ea băuse prea mult. Trebuie să recunosc că am cam insistat să-i tot umplu paharul cu punci… dar nu e ca şi când am obligat-o. Mai degrabă, ea m-a zorit s-o fac. Şi apoi a…

Şi în clipa aceea el se opri din vorbit.

I se părea că toate lucrurile acestea se întâmplaseră într-o altă viaţă. Dar brusc îşi amintea fiecare detaliu. Louisa se îmbujorase minunat şi avusese buzele moi şi ispititoare. Cu toate acestea, fusese un sărut cast.

Colin băgă brusc şilingii înapoi în buzunar, de parcă monedele acelea fără viaţă ar fi fost cumva vinovate pentru evocarea amintirii. De parcă însăşi strălucirea acelei aduceri-aminte le-ar fi trădat ascunzătoarea.

Şi apoi îl văzură pe doctorul August ieşind atât de repede, că sigur nu ar fi avut timp să termine o halbă de bere. Colin o trase imediat pe Madeleine în braţele lui, aproape strivindu-i faţa de vestonul lui, ca să nu poată protesta în vreun fel, după care o lipi de perete, ca să nu fie observaţi. Şi oricum, chiar şi dacă i-ar fi văzut cineva în momentul acela, probabil ar fi presupus că erau un cuplu surprins în vâltoarea pasiunii sau poate în mijlocul vreunui soi de întâlnire amoroasă clandestină. În orice caz, orice domn şi-ar fi mutat privirea, şi-n plus era absolut minunat să aibă o scuză să îşi înfăşoare din nou braţele în jurul siluetei mlădioase a lui Madeleine Greenway, care era încordată până-n măduva oaselor.

Aşteptară ca sunetul paşilor doctorului August să se îndepărteze un pic.

Colin îi dădu drumul – sau cel puţin se depărtă de ea la o lungime de-un braţ –, iar Madeleine îi aruncă o privire furioasă şi absolut ucigătoare. Se gândi atunci că, pe întunericul acela, semăna cu o bufniţă ciufulită care se uita urât. Şi pur şi simplu nu se putu abţine. Aşa că zâmbi. Şi,

chiar în clipa în care se pregăteau să pornească din nou în urmărirea doctorului, auziră alţi paşi, grăbindu-se după el.

Aşa că o trase pe Madeleine înapoi în braţele sale.

Dar nu înainte de a arunca o ocheadă spre al doilea bărbat. Era de-un soi complet diferit faţă de doctor. Un om cu o siluetă dreptunghiulară îndesată, cu capul de mărimea unui bolovan. Şi mai purta şi haine destul de murdare!

— Doctore August!

Avea un accent distinctiv, specific zonei docurilor.

Doctorul se opri. Şi apoi îi auziră paşii făcând cale întoarsă spre Lion’s Mark.

— E un preţ bun pentru patru mari şi două mici, zise omul, încet şi precaut. Iar afirmaţia lui suna în egală măsură ca o văicăreală şi ca o încercare de convingere. Poate-ai vrea să te mai gândeşti…

— Din păcate, nu e criză de mici în Londra, Hull, zise doctorul, la fel de încet, dar tăios. Am mai discutat despre asta. Nu vreau mici. Preţul pentru care ne-am înţeles era pentru şase mari. Poţi să iei ce ţi-am oferit pentru cele mari sau du-te şi cântă la altă masă. Nu e loc de negociere.

Tăcere.

Madeleine încremenise în braţele lui Colin. Aproape că nici n-o mai simţea respirând. Fie era înspăimântată de moarte, fie oripilată de ceea ce auzea.

— Păi, şi ce să fac io cu alea mici?

Omul aproape că se smiorcăia.

— Asta nu-i treaba mea.

Cuvintele lui erau impersonale şi tonul vocii sale trăda iritare. Şi apoi doctorul August porni din nou spre spital. Paşii lui care se îndepărtau răsunau tare pe strada goală.

— Şefu’! strigă după el celălalt bărbat.

Doctorul August se opri şi se întoarse cu faţa spre omul îndesat. Ştia asta pentru că puteau auzi sunetul tălpilor cizmelor sale frecându-se de caldarâm. Dar după aceea nu se mai mişcă deloc.

— Doctore… se corectă Hull în grabă, pe un ton mult mai respectuos.

Colin se gândi că poate ceva din expresia de pe chipul bunului doctor inspirase schimbarea aceea de atitudine.

— Foarte bine, continuă în şoaptă. Facem târgu'.

Colin ridică uşor privirea şi se uită pe sub borul pălăriei şi pe lângă capul lui Madeleine. Doctorul venea în faţă şi-i întindea mâna omului îndesat. Dar înţelese repede că nu era un gest care să semnaleze un acord încheiat între domni – pentru că bărbatul îndesat luă un ghemotoc de bancnote rulate din palma lui.

— Adu-le diseară, la fel ca de obicei, zise morocănos doctorul. O să te aştept.

Şi apoi cei doi se despărţiră. Doctorul se întoarse şi porni din nou în direcţia spitalului, în timp ce omul îndesat o luă în susul străzii. Acesta din urmă fu aproape imediat înghiţit de umbre, în vreme ce silueta doctorului August se făcea din ce în ce mai mică. Intra şi ieşea din lumină, la distanţe egale, pe măsură ce-şi croia drum înapoi spre spital, ghidat de şirul de lampadare.

— Ce s-a întâmplat? şopti imediat la urechea lui Madeleine.

Voia să ştie de ce stătea aşa nefiresc de nemişcată.

— Mari… mici… Domnule Eversea, cred că… înghiţi apăsat, încercând să-şi dreagă vocea. Cred că vorbeşte despre cadavre.

Colin se încruntă. Şi apoi înţelese la ce se referea.

— Doctorul vorbea cu un… cu un profanator de morminte?

— Mari şi mici, repetă ea cu voce tremurândă. Înseamnă adulţi şi copii. Cadavre de adulţi şi de copii.

În Londra totul era de vânzare. Nimic nu mai era în siguranţă. Nici măcar cadavrele. Profanatorii de morminte – sau hoţii de cadavre, cum li se mai spunea în limbaj popular – dezgropau corpurile celor proaspăt decedaţi şi le vindeau doctorilor pentru disecţii. Era o treabă ilegală, desigur. Dar şi foarte bănoasă.

Şi se pare că acel bun doctor le cumpăra.

La naiba! Iată un secret care era cel puţin de calibrul

unei aventuri cu un lacheu.

Îl lăsară pe doctorul August să le-o ia înainte cu doisprezece paşi şi două felinare – după numărătoarea lui Colin. Şi, câteva clipe mai târziu, bunul doctor avea pe urmele sale umbre de forma unei frumoase mercenare şi a unui criminal condamnat evadat de la spânzurătoare.

Îl urmară până la intrarea din spate a spitalului, care era împrejmuită de o altă curte mare – care era la rândul ei împrejmuită de un blestemat de gard de fier, decorat cu nişte ţepuşe extrem de frumoase… şi de ascuţite!

Se aflau cam la cincisprezece paşi distanţă în spatele doctorului August. Se ascundeau prin umbre şi încercau să evite luminile slabe ale felinarelor, când auziră sunetul inconfundabil al piedicii unui pistol ridicându-se.

— Bine! Doctorului August îi tremura un pic vocea. Dar de furie, nu de frică. Gata! Până aici! Am făcut destule. Nu mai primeşti nimic altceva de la mine. Şi, dacă nu dispari până când ajung la trei, o să te împuşc fără mustrări de conştiinţă. Unu…

— Doctore August, zise Madeleine încet.

Şi asta opri imediat numărătoarea ameninţătoare a doctorului. Iar după o tăcere uimită – care lăsa de înţeles că doctorul asimilase vocea blândă a unei femei…

— Arată-te, ceru doctorul.

— Doctore August, sunt doamna Greenway. Doamna Madeleine Greenway. Ne cunoaştem. Îţi aminteşti… Spitalul de Variolă? Acum cinci ani?

Doctorul nu lăsă jos pistolul. Dar, aproximativ zece secunde mai târziu, când vorbi din nou, vocea lui era mult mai calmă – ba chiar aproape amabilă.

— Îmi amintesc, doamnă Greenway. Deja era complet calm. Ce treabă ai cu mine? De ce m-ai urmărit?

Madeleine şovăi o clipă.

— Nu sunt singură.

— Sunt conştient de asta, zise el brusc. Ce anume vreţi de la mine dumneata şi tovarăşul dumitale? Am treabă la spital în seara asta.

— Noi am dori câteva minute din timpul dumitale… să-ţi punem câteva întrebări. Nu vrem să-ţi facem niciun rău.

Vocea ei era calmă şi liniară.

— Ce înseamnă „noi”?

Din câte se părea, doctorul August nu era deloc un om răbdător. Colin inspiră adânc, îşi ridică lent pălăria de pe faţă şi făcu un pas în lumină, uşor, gândindu-se că poate o mişcare prea bruscă în lumină l-ar fi putut face pe doctor să tresară şi să apese pe trăgaci.

Doctorul se uită în sus la chipul său, după care se încruntă cumplit – aparent, asimilând pe cât posibil şocul vederii lui.

Pentru că apoi apăru zâmbetul curios cu care Colin începuse deja să se obişnuiască. Cu toate acestea, zâmbetul doctorului nu era chiar la fel de linguşitor ca zâmbetul lui Croker sau al lacheului Harry şi ascundea în el o notă de ironie.

— Pe toţi sfinţii! Domnul Colin Eversea. Toată Londra este pe urmele dumitale.

Colin făcu o plecăciune – s-o ia naiba de treabă, dar venea tot din puterea obişnuinţei. Însă nu-şi luă nicio clipă ochii de la doctor.

Doctorul nu îi răspunse prin acelaşi gest. Pistolul rămase îndreptat spre ei amândoi. Şi, din câte îşi putea da seama Colin, Madeleine încă avea arma ei ascunsă în buzunar.

— Ne-am cunoscut, doctore August? întrebă Colin.

— Oficial, nu, domnule Eversea. Dar am plătit pentru un loc în sala de judecată ca să pot participa la procesul dumitale. Şi te-am văzut şi la spânzurătoare… doar că din preajma unei case de mai sus de Old Bailey. Foarte scurt, desigur, de vreme ce apoi s-a dezlănţuit iadul. Şi, desigur, au mai fost şi numeroase ilustraţii în ziare.

Aparent, doctorul era un partizan al umorului negru.

— Desigur, zise Colin sec.

— Trebuie să recunosc că evadarea dumitale a fost

absolut fantastică, cugetă doctorul.

— Sunt total de acord, doctore August.

— Şi nici nu pot să-mi imaginez ce anume... Dar se opri din vorbit şi se întoarse spre Madeleine. Hmm! Ai o companie cu totul diferită faţă de atunci când ne-am întâlnit prima dată, doamnă Greenway.

— Da, răspunse ea scurt.

Dar concentrase o mie de înţelesuri diferite în *acel* cuvânt simplu.

— Şi ce mai faci? o întrebă apoi doctorul. Vocea i se mai îmbunase un pic, dar nu suficient pentru a elimina cu totul ameninţarea.

— Sunt bine, mulţumesc, doctore.

Nu era un răspuns tocmai corect. Ba Colin aproape că izbucni în râs.

— Mă bucur să aud, zise doctorul posac. Dar...

— Mii de scuze pentru întrerupere, doctore August, dar am putea vorbi cu dumneata undeva, în intimitate? interveni Colin. E important.

Doctorul şovăi o clipă.

— După cum am spus, am treburi urgente de rezolvat la spital. Ce vrei de la mine? Eşti rănit, domnule Eversea? Pentru că nu-mi pot imagina ce alt motiv mi-ai putea oferi ca să mă convingi să stau de vorbă cu dumneata. Iar dacă te gândeşti cumva să încerci să mă obligi, mă gândesc că aş fi considerat un erou dacă ţi-aş striga numele în gura mare şi i-aş atrage atenţia unui soldat.

Strada aceea nu era foarte circulată. Dar, dacă doctorul ar fi dat curs ameninţării sale, Madeleine şi Colin ar fi dat, într-adevăr, de mare necaz.

— Patru mari şi două mici, doctore August? întrebă retoric Madeleine, cu răceală şi fără nicio ezitare.

Şi cuvintele ei avură un efect imediat asupra doctorului. Omul smuci capul pe spate, de parcă tocmai primise o palmă peste faţă.

— Ce... ce vrei să spui? întrebă el, cu glas răguşit. După care se replie şi adăugă: Dumneata nu înţelegi. Nu *ai*

cum să înţelegi.

Colin se hotărî atunci să aplice balsamul metaforic al manierelor alese şi al accentului aristocratic. Aşa că zise pe un ton şoptit, blând şi foarte rezonabil:

— Avem nevoie de ajutorul dumitale, doctore August. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Nu suntem aici pentru a te şantaja sau pentru a stoarce bani de la dumneata. Şi nici pentru a te răni, completă după o clipă de gândire. Ieri cineva a încercat să o omoare pe doamna Greenway, şi cred că a încercat cineva să se asigure că eu voi fi spânzurat pentru o crimă pe care nu am comis-o… şi credem că dumneata ne poţi ajuta să aflăm adevărul. Şi n-o să spun mai mult de atât până când nu vei fi de acord să discutăm în privat.

Doctorul se uită atunci peste umăr şi chiar printre gratiile gardului frumuşel şi plin de ţepuşe. Curtea uriaşă a spitalului era pustie.

— Şi dacă refuz?

Madeleine ridică atunci piedica propriului ei pistol, în loc de răspuns.

Era un sunet inconfundabil. Scârţâitul metalic şi zgomotul scurt al mecanismului care transforma o armă dintr-un obiect neputincios într-unul mortal. Şi era ceva ce schimba instantaneu perspectiva oricărui om asupra situaţiei şi, de fapt, chiar asupra vieţii.

Doctorul era vădit tulburat. Rămase ferm pe poziţii, cu pistolul în continuare îndreptat spre ei, dar înghiţi apăsat şi zgomotos. Se uită în jos la pistolul lui Madeleine, apoi din nou la chipul ei, abia luminat de felinarele stradale. Şi nu văzu acolo altceva decât siguranţă rece. Aşa că oftă şi zise:

— Să vorbim în cabinetul meu.

Trecură de porţile de fier şi de curte şi se îndreptară spre intrarea din spate a spitalului. Şi apoi doctorul August îi conduse pe un coridor îngust. Acolo descuie uşa unui cabinet medical micuţ şi îi pofti înăuntru, după care o închise la loc şi o încuie în spatele lor.

Cu toate acestea, nici el, nici Madeleine nu lăsară

deoparte pistoalele.

Colin o privi încă o dată pe Madeleine Greenway studiind cu mare atenţie încăperea aceea mică şi întunecoasă, găsind posibile ieşiri şi memorând detalii. În centrul camerei se afla o masă mică, pe pereţi erau rafturi pline de borcane cu lucruri neidentificate, iar în partea opusă era o fereastră acoperită cu jaluzele, care se întindea pe toată lungimea peretelui. Se duse glonţ într-acolo şi testă fereastra – se deschidea spre exterior şi dădea într-o străduţă lăturalnică. În cameră se revărsă imediat o rafală de aer care mirosea a râu. Madeleine o închise la loc şi deschise foarte puţin draperiile, lăsând să intre lumina destul de slabă a felinarelor stradale.

Colin rămase de o parte a mesei, cel mai aproape de uşă. Doctorul stătea aşezat pe locul de vizavi de el, cu pistolul îndreptat spre punctul din corpul său în care o împuşcătură l-ar fi ucis imediat. Iar Madeleine îl avea în vizor pe August.

— O să presupun că dumneata, doctore August, ca toată lumea din Londra, de altfel, ştii deja toate detaliile poveştii mele. Aşa că o să fiu scurt. Cred că l-a plătit cineva pe Horace Peele să dispară în noaptea în care am fost arestat, asigurându-se astfel că voi fi condamnat. Şi credem că persoana care l-a plătit pe Horace este aceeaşi persoană care *a plătit-o* pe doamna Greenway să orchestreze salvarea mea şi care mai apoi a încercat să o ucidă. Şi, la suprafaţă, toată treaba aceasta pare să fi fost finanţată prin şantaj.

Cuvântul „şantaj” avu un efect neaşteptat asupra doctorului, aproape paralizându-l. Părea incapabil să mai spună ceva.

— Şi un prieten comun mi-a lăsat de înţeles că e posibil să te şantajeze cineva şi pe dumneata, doctore August.

Dar omul tot nu răspunse nimic o vreme. Şi apoi se întoarse uşor spre Madeleine, care stătea sprijinită aproape nonşalant de zidul cel mai îndepărtat, cu pistolul îndreptat

spre el.

— Sunt nedumerit, doamnă Greenway. Soţul dumitale… dumneata erai proprietara unui magazin. Provii dintr-o familie respectabilă. Când ţi-ai pierdut soţul şi copilul…

Madeleine Greenway îşi pierduse soţul şi un copil? Timp de o clipă înfricoşătoare, Colin rămase perplex, uitându-se la ea şi întrebându-se ce simţea în legătură cu faptul că unul dintre secretele ei tocmai fusese dat în vileag.

Dar Madeleine îl întrerupse tăios:

— Am pierdut magazinul, doctore August, de vreme ce am fost prea bolnavă ca să mă mai pot ocupa de el. Dar asta e irelevant acum. Am vrea să ştim dacă există într-adevăr cineva care te şantajează, din orice motiv. Şi nu mai e nevoie să-ţi spun că e absolut necesar să aflăm imediat răspunsul.

Colin rămăsese cu privirea aţintită asupra ei. Cum naiba se putea schimba atât de mult cineva încât să se transforme aproape peste noapte dintr-o văduvă respectabilă în mercenar?

— De ce eu? întrebă doctorul, extrem de încet. Ai menţionat un prieten comun…

Colin îşi smulse cu destul de mare dificultate privirea de la Madeleine, care nu-şi mutase nicio clipă ochii de la doctor.

— Marble Mile? îi sugeră el prudent doctorului. Harry?

Doctorul rămase tăcut, în timp ce asimila informaţia aceea şi decodifica mesajul subtil.

— Oh, Doamne! Dintr-odată vocea doctorului tremura de neliniște. Deci chiar s-a întâmplat. Şi ei au fost şantajaţi? Harry şi Eleanor? Mă temeam că s-ar putea să se întâmple, dar… e adevărat?

— Harry a fost convins prin şantaj să acţioneze ca un soi de mesager, da.

Doctorul scoase atunci un sunet de dezgust, după care clătină din cap vizibil agitat. Apoi afişă un zâmbet slab,

plin de amărăciune şi de teamă.

— N-am vrut niciodată să se întâmple asta. N-am vrut să spun nimănui. Pe de altă parte, şantajul devine eficient tocmai atunci când sunt foarte multe în joc… şi când şantajistul înţelege cât de mare e miza pentru cel şantajat. Şi aşa m-am pomenit într-o situaţie în care nu aveam de ales… sau cel puţin aşa am crezut la momentul respectiv. Şi, de vreme ce ştiţi deja că am un secret destul de grav, domnule Eversea… doamnă Greenway… o să vă spun adevărul: da, cineva m-a şantajat. Şi este numai şi numai vina mea, şi totul a început pentru că l-am vrut cu disperare pe domnul Pallatine.

Şi spuse asta cu atâta înflăcărare, încât Colin şi Madeleine simţiră că era necesar să evite să-şi întâlnească privirile. Totuşi, Colin înţelegea că în clipa aceea se întrebau amândoi dacă aveau de-a face cu un triunghi amoros mai neobişnuit.

Dar doctorul nu zise nimic, chiar dacă observase – sau nu – că cei doi evitau să se privească.

În schimb, ţinând încă ferm pistolul în mână şi destul de atent şi la Madeleine şi la Colin, doctorul scoase o bucată de cremene şi-o folosi pentru a aprinde o lumânare. O acoperi apoi cu un glob de sticlă, şi în cameră se revărsă imediat o lumină difuză, suficient de puternică pentru a ilumina o parte din cabinet, dar prea slabă ca să fi alertat vreun trecător că doctorul se afla în cabinetul său. Madeleine se duse imediat şi închise jaluzelele, ca să fie sigură că nu atrăgeau atenţie nedorită.

Colin se uită prin cameră. Diverse sticle de dimensiuni egale întunecate, borcane transparente, borcane cu prafuri, stive de vată, umbre cu aspect înspăimântător, instrumente şi…

IISUSE HRISTOASE! Era o fantomă în colţ!

O entitate sinistră şi fără formă, care plutea în perimetrul luminii oferite de lampă!

Colin simţi fiori de gheaţă pe şira spinării.

Doctorul August se deplasă acolo sigur pe sine şi

începu să tragă de fantomă.

Ah! Nu era o fantomă. Ci un cearşaf. Şi era agăţat peste ceva care se înălţa mult deasupra doctorului – şi deasupra lui Colin. Ba aproape că ajungea până la tavan!

După ce mai trase de câteva ori de el, cearşaful căzu pe podea. Dar ceea ce se afla dedesubt, ei bine, nu era cu mult mai bine decât o fantomă.

Era un schelet uman întreg. Şi uriaş!

— Domnul Pallatine, zise doctorul August resemnat.

Capitolul 12

Domnul Pallatine avea o culoare ca de chihlimbar, era lucios şi… suspendat pe un stativ. Degetele de la picioare îi atârnau aproape până la podea şi avea capul înclinat astfel încât bărbia aproape i se atingea de cutia toracică. Cu alte cuvinte, era un schelet uman obişnuit, doar că mult, mult mai înalt.

— El a fost misiunea mea, zise doctorul, studiindu-l cam la fel cum s-ar fi uitat un om normal la *Mona Lisa.*

După aceea ridică privirea şi se uită la ei. Părea destul de amuzat.

— Voi doi credeţi că sunt un monstru… un hoţ de cadavre.

Colin nu zise nimic, de vreme ce afirmaţia aceea i se părea limpede ca lumina zilei – cel puţin până când primea şi alte informaţii edificatorii.

Doctorul oftă din greu.

— Daţi-mi voie să vă explic. Ca profesor doctor, treaba mea este să aduc constant progrese medicinei, şi, ca să pot face asta… ei bine, noi, doctorii, avem nevoie de cadavre pe care să le disecăm. Cu precădere cadavre ale oamenilor care au murit de boli interesante.

„Doctorii”, se gândi atunci Colin, destul de sceptic. Numai doctorii puteau considera bolile „interesante”.

— Spre exemplu, mă îndoiesc că ar fi ceva prea interesant la cadavrul dumitale, domnule Eversea. Nu neg că eşti un bărbat atrăgător, dar la prima vedere pari destul de obişnuit şi de sănătos. Poate că mi-ai fi fost de folos la modul general, dar, per ansamblu, mă îndoiesc sincer că ai fi adus ceva nou la capitolul cunoştinţe ştiinţifice. Fără supărare, desigur.

— Nu mă supăr, doctore August.

Colin era surprins că vocea lui suna destul de sigură.

— Dar, chiar şi aşa, tot aş fi fost fericit să îl am, zise omul, şi un zâmbet fugar îi înflori pe buze.

„Umor negru de spânzurătoare”, îşi zise atunci Colin, de vreme ce singurele cadavre pe care doctorii aveau voie legal să le disece erau cele ale prizonierilor condamnaţi, care nu erau revendicate de familiile lor.

Şi în Londra existau cu mult, mult mai mulţi studenţi la medicină decât infractori executaţi.

— Sunt onorat, zise Colin, răspunzându-i cu acelaşi zâmbet. Îmi închipui că al meu cadavru ar fi putut pica pe mâini mult mai rele.

„Şi încă e posibil să se mai întâmple”, se gândi el, dar nu mai adăugă asta.

— Dar Jonas Pallatine… ei bine, pe el l-am vrut cu toţii, zise doctorul, pe un ton melancolic. De fapt, cred că n-a existat doctor în ţară care să nu-l vrea.

— Jonas Pallatine? Numele acela i se părea ciudat de familiar. Şi apoi, Colin îşi dădu seama de unde. Nu cumva e Jonas Uriaşul? Călătorea cu circul, nu-i aşa?

— Oh, da, răspunse doctorul. Domnul Pallatine avea cu mult peste doi metri, după cum puteţi vedea şi voi. A murit anul trecut. A fost un ciudat minunat şi un om foarte agreabil… cu toate astea, şi destul de reticent să-şi aducă contribuţia pentru ştiinţă.

Colin presupuse imediat că acea „contribuţie pentru ştiinţă” se referea la a-şi dona rămăşiţele după moarte, pentru ca doctorii să poată cotrobăi prin măruntaiele sale şi posteritatea să se poată holba în continuare la el ca la un

schelet minunat.

— L-ai văzut vreodată când era în viaţă?

Doctorul August părea sincer curios.

— De fapt, chiar l-am văzut, da. A venit cu circul în Pennyroyal Green, când eram copil. M-a salutat destul de vesel şi după aceea am visat săptămâni întregi că fraţii mei erau nişte uriaşi, care voiau să mă mănânce. Destul de amuzant, din moment ce eu am crescut şi am ajuns să fiu cel mai înalt dintre ei.

Simţi satisfacţie preţ de o clipă când Madeleine Greenway întoarse capul spre el neîncrezătoare. Colin nu era sigur de ce o făcuse – de ce făcuse gluma aceea în mijlocul unei situaţii incredibil de lugubre. Dar, aparent, îi scăpase porumbelul, pur şi simplu.

Cu toate acestea, era destul de evident că doctorul August era un om care prefera faptele concrete în defavoarea remarcilor spirituale. Adică genul de persoană cu care lui Colin îi plăcea să se joace de obicei. Semăna un pic cu Marcus. Dar era foarte clar că doctorul nu tolera deloc glumiţele în momentul de faţă. Pentru că îi aruncă o privire destul de încurcată, după care continuă:

— Ei bine, eu sunt chirurg, după cum ştiţi, şi predau şi aici, la spital. Am muncit din greu pentru a-mi consolida reputaţia asta excelentă pe care o am… Doctorul reuşea cumva să facă asta să sune mai degrabă evident decât îngâmfat… Dar o reputaţie excelentă necesită îngrijire şi creştere. Poate că aţi auzit cum i-am extirpat tumoarea de pe creier contelui de Lydon?

Colin şi Madeleine încuviinţară din cap, din moment ce părea lucrul potrivit de făcut.

— Tatăl meu a fost doctor în Marble Mile, şi eu am fost trimis să studiez la Edinburgh. Iar o parte din datoria mea ca doctor este să aduc contribuţii medicinei, să progresez cât pot de mult şi să le împărtăşesc şi altora cunoştinţele mele. Şi pe domnul Pallatine l-am cunoscut tot într-una dintre călătoriile sale – şi chiar cunoşti cei mai interesanţi oameni la circ! —, şi tot aşa am aflat şi despre

problemele lui cardiace. Vezi dumneata, din păcate, n-a avut niciodată o inimă prea puternică. Şi cred că problemele astea au fost strâns legate de înălţimea lui neobişnuită... pentru că s-au mai vehiculat astfel de teorii. Aşa că am vrut să mă uit mai bine la inima lui, înţelegi dumneata?! Ba, de fapt, am devenit de-a dreptul obsedat de lucrul acesta. Inima începuse să-i cedeze de mult, şi, atunci când a devenit evident că nu mai avea mult de trăit... ci doar câteva săptămâni... Am început să-l urmăresc îndeaproape. Orice s-ar fi întâmplat, voiam să fiu primul care să-i revendice cadavrul în numele ştiinţei. Cât despre domnul Pallatine... ei bine... să spunem că nu i-a convenit deloc acest lucru.

Colin îşi închipui atunci cum se simţise probabil acel om – care toată viaţa îşi câştigase traiul cinstit de pe urma faptului că era mai înalt decât toţi cei din jurul său – când se pomenise dintr-odată înconjurat de vulturi ai ştiinţei care nu voiau altceva decât să îi ciopârţească rămăşiţele.

Şi adevărul era că nici lui nu i-ar fi plăcut deloc.

— Domnul Pallatine punea cam mare preţ pe cadavrul său, când, de fapt, ce nevoie mai avem de trupurile astea odată ce murim şi părăsim această carcasă de carne? Oare chiar nu s-a gândit nicio clipă că darul cadavrului său chiar ar putea îmbunătăţi considerabil viaţa urmaşilor să-i?

— Cred că nu toată lumea e capabilă să fie la fel de pragmatică precum doctorii când vine vorba despre astfel de lucruri, zise Madeleine.

Nu era tocmai o mustrare propriu-zisă, dar Colin o cunoştea de suficient timp – de o zi şi jumătate – încât să recunoască ironia subtilă din vocea ei şi să înţeleagă întocmai la ce se referea.

Îşi mută privirea de la doctorul – indiscutabil fascinant – şi de la pistolul său. În mod straniu, chipul lui Madeleine părea să plutească prin întuneric, neataşat de trup. Era palidă şi trasă la faţă. Şi, deşi putea părea ciudat, Colin ar fi crezut că era nevoie de mult mai mult decât de un schelet de doi metri ca să o tulbure pe Madeleine Greenway. Aşa că

începu să se gândească ce fel de amintiri şi-ar fi putut lăsa urme atât de adânci pe chipul ei.

— Îmi imaginez că producătorii de sicrie ar protesta în cele din urmă dacă toţi oamenii şi-ar dona cadavrele cu astfel de abandon generos, zise Colin. Cred că le-ar cam strica afacerile.

Doctorul August răspunse ridicând dintr-o sprânceană la adresa afirmaţiei sale spirituale.

— Ei bine, cred că e posibil să fi manifestat un pic de exces de zel… Ba, de fapt, domnul Pallatine chiar a făcut să-mi fie foarte greu să mă apropii de el, cugetă doctorul August, destul de iritat. M-a izgonit din casa lui. Şi în cele din urmă a trebuit să mituiesc o servitoare ca să-mi ofere informaţii despre starea lui de sănătate. Iar când a murit… această servitoare m-a alertat imediat. Şi aşa am putut să-i revendic cadavrul. Şi cum, fără îndoială, după aceea a simţit lipsa venitului suplimentar câştigat de pe urma afacerii noastre, mi-a spus apoi despre… profanatorii de morminte. Se pare că soţul ei este unul dintre ei. Şi câştigă destul de bine vânzând cadavre.

— Servitorii! Trebuie să ai mereu grijă să nu te încrezi prea mult în servitori, conchise Colin.

Dar adevărul era că nu era încă sigur că doctorul nu era complet – dar complet – nebun.

— Nu uitaţi că ajunsesem să fiu obsedat, le aminti apoi doctorul cu blândeţe. Îi detest din principiu pe profanatorii de morminte. Pentru că sunt cea mai joasă speţă a societăţii în care trăim… după cum, fără îndoială, ai descoperit şi dumneata în ultimele săptămâni, domnule Eversea… chiar dacă există multe pături demne de dispreţ. Şi chiar înţeleg groaza pe care o simt oamenii la gândul că e posibil ca pacea eternă a celor pe care-i iubesc să fie întreruptă atât de uşor într-o noapte de un profanator cu o lopată. Dar cum… înflăcărarea îl făcuse dintr-odată să vorbească tare şi apăsat, aşa că se opri o clipă, oftă şi-şi frecă faţa cu mâna. Cum, Doamne, iartă-mă, ar trebui să ne îmbunătăţim abilităţile de chirurgi sau cunoştinţele despre

corpul uman şi să salvăm mai multe vieţi dacă spitalele noastre, în care se poate învăţa, nu au cadavre pe care să exersăm? Gândiţi-vă la toată durerea care ar putea fi prevenită sau remediată, astfel…

Şi atunci se uită la Madeleine. Pe chipul lui nu se citea nici regret, nici empatie nepotrivită. Ci mai degrabă o expresie de recunoaştere a ceea ce se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Şi o implorare tăcută la înţelegere.

Ea rămase încremenită. Nici nu încuviinţă din cap, nici nu ridică dintr-o sprânceană şi nici nu oftă. Ci doar aşteptă.

— Şi dacă cel drag are nevoie de operaţie, nu aţi prefera ca doctorul vostru să îi mai avut măcar o dată înainte experienţa de a explora sau de a opera pe un corp uman adevărat decât pe o reprezentare de carton? Pentru că, de obicei, asta sunt obligaţi să facă studenţii noştri. Dar nu avem suficiente cadavre pentru practică şi legile ne împiedică să obţinem mai multe. Şi să mă ajute Dumnezeu dacă ajung să răspândesc şi mai multă moarte doar pentru că nu sunt suficient de competent ca să… Dar se opri din tirada lui înflăcărată şi conchise simplu: Gândiţi-vă la asta înainte de a mă judeca pentru cumpărarea de cadavre. Majoritatea sunt cerşetori, pe care oricum nu vine să-i revendice nimeni. Şi adevărul este că… hoţii de cadavre există pentru că este nevoie de ei.

— Nu suntem în măsură să judecăm, doctore, zise Madeleine, încet. Căutăm doar răspunsuri.

— Mai ştia cineva asta despre dumneata, în afară de servitoare? întrebă Colin.

— Doar servitoarea, Mary Poe şi domnul… zise el pe un ton ironic, cu care discut când cumpăr cadavrele. Critchley îl cheamă.

— Şi cum a început totul, doctore August? Când a început şantajul?

— Eram aici în cabinetul meu într-o noapte târziu, şi pur şi simplu… a apărut în pragul uşii. Nu era înalt, ci scund şi îndesat, şi avea părul rar şi purta ochelari. Ba, de fapt, era un om şocant de… obişnuit, aşa că nu mi-a venit să-mi

cred urechilor când a spus… când a spus cuvintele alea. Şi chiar am izbucnit în râs. De uimire, cred. Şi l-am rugat să repete. Şi apoi, dintr-odată, nu mai era deloc amuzant. Mi-a spus într-o manieră foarte rezonabilă că ştia despre afacerile mele cu hoţii de cadavre. Şi a zis că crede că, dacă s-ar face publice afacerile mele cu hoţii de cadavre, reputaţia, familia, viaţa mea… toate ar fi ruinate!

— Şi tocmai asta face ca şantajul să fie foarte, foarte eficient, cugetă Colin ironic.

— Exact, domnule Eversea, recunoscu doctorul, şi-i zvâcniră buzele. Şi, în schimbul păstrării tăcerii, omul mi-a sugerat foarte politicos să-i dau o sumă de bani… şi apoi o spus o sumă exorbitantă. Iar când i-am zis că nu am aceşti bani, a făcut ceva foarte interesant… mi-a oferit o alternativă: să îi spun un secret! Fiind doctorul conţilor şi al regilor, probabil şi-a închipuit că ştiu vreunul care să valoreze o avere. Aşa că am evitat prudent să-i spun secretele regilor şi pe ale conţilor, pe care vă asigur că le ştiu. Şi, după cum se făcea, chiar ştiam un secret, care părea destul de inofensiv. Dar dacă aţi vorbit cu Eleanor… cu contesa, atunci înseamnă că ştiţi deja secretul pe care i l-am spus. Vrei un trabuc, domnule Eversea?

Colin nici măcar nu clipi la auzul schimbării bruşte a subiectului, chiar dacă simţi cum i se strânge stomacul de uimire.

— Da, mulţumesc. Mi-ar plăcea un trabuc.

— Eşti amabilă, doamnă Greenway? Sunt în cutia din spatele dumitale. Ţi-aş oferi un coniac, dar mă tem că trebuie să reumplu carafa. E goală.

— Sunt bine şi fără trabuc şi coniac, doctore August.

Se duse la cutie, de unde scoase două trabucuri. Şi chiar le şi tăie vârfurile pentru ei. Doctorul ridică apoi globul lămpii, şi cei doi îşi aprinseră trabucurile de la flacăra lumânării şi pufăiră din ele până când se aprinseră.

Interveni apoi o pauză scurtă, în timpul căreia savurară împreună fumul delicios.

— Doctore August, ai observat cumva din întâmplare

nasturii vestei acestui domn? întrebă Colin.

Doctorul încremeni atunci.

— Ce-ai spus, domnule Eversea?

Colin se gândi imediat că era destul de amuzant că, dintre toate subiectele neobişnuite discutate în ultimele câteva minute, tocmai acesta fu cel care îl uimi pe doctor.

— Purta o vestă cu nasturi de sidef, domnule Eversea, zise doctorul August, după care îşi mută privirea spre domnul Pallatine, care avea şi el o strălucire aparte, ce aducea întrucâtva cu sideful. Chiar m-am mirat că un bărbat care-şi poate permite o vestă atât de scumpă ar recurge la şantaj. Şi i-am observat tocmai pentru că restul hainelor lui erau simple şi sobre. Dar nasturii aceia străluceau în lumină.

— Ai observat şi orice alte trăsături distinctive?

— Pe lângă cele pe care ţi le-am menţionat deja? Nu, domnule Eversea. Doar că nu părea tocmai… mulţumit… de ceea ce făcea. Era aproape reticent. Mi-a lăsat senzaţia că era ceva ce nu-i dădea deloc pace.

Se instală tăcerea după acea ultimă propoziţie – pentru că era ceva ce îi descria pe ei toţi.

Colin trăgea în piept fumul trabucului de parcă ar fi fost oxigen salvator. Avea gustul vechii sale vieţi: al felului în care se târa acasă de la cluburi, al nopţilor petrecute la bordeluri, al serilor liniştite din Pennyroyal Green, când stătea în birou împreună cu fraţii săi, în timp ce doamnele discutau despre el în salon.

— Excelent trabuc, zise el, cu jumătate de gură.

Doctorul încuviinţă din cap în semn de mulţumire.

— Sunt un răsfăţ.

Continuară să fumeze în linişte câteva clipe. Cu vârfurile trabucurilor îndreptate spre tavan şi cu ţevile pistoalelor îndreptate spre Colin şi doctorul August.

— Ştii că se zvoneşte că s-a pus o recompensă de o sută de lire pe capul dumitale, domnule Eversea? Dar încă nu am văzut să se fi scris asta în niciun ziar. Sunt doar zvonuri pe care le-am auzit de la angajaţii spitalului, care

le-au auzit la rândul lor de la alţi oameni pe stradă şi tot aşa. O… sută… de… lire, repetă doctorul, după care clătină din cap cu respect sumbru.

— O sută de lire? Ca să vezi! Chiar eram curios să aflu cât valorez. Sunt sigur că creditorilor mei o să li se pară amuzant.

Doctorul afişă un zâmbet firav.

— O sută de lire ar putea cumpăra multe cadavre.

Colin – care de obicei avea o replică pentru orice – habar nu avea cum să răspundă acelei afirmaţii.

— Nu cred că l-ai omorât pe Roland Tarbell, domnule Eversea, zise doctorul pe neaşteptate, făcând să sune ca şi când punea un diagnostic.

— Nu? întrebă Colin.

Inima îi bubuia în piept din nou. Dar rostise acel cuvânt cu cea mai mare nonşalanţă imaginabilă.

— Nu-mi pari genul de om nebun, şi crede-mă când îţi spun că am studiat la viaţa mea mulţi oameni complet ţicniţi. Pista lăsată în urmă de şantaj este foarte interesantă… ba, de fapt, diabolic de inteligentă. Iar procesul dumitale a fost o fanfaronadă de rapiditate şi simplitate. Şi de ce, Doamne, iartă-mă, ar mai rămâne în Londra orice om vinovat?

— Pentru că drumurile care duc în afara oraşului sunt pline de patrule de soldaţi?

Colin se gândi atunci că tindea să devină mereu superficial şi glumeţ când exista un pistol îndreptat spre el.

— O sută de lire.

Doctorul August zâmbi în jurul trabucului, după care trase din el până când se aprinse tare, parcă de indignare. De parcă fumul îl ajuta să ia o decizie.

Colin făcu la fel cu al lui. Cu toate acestea, bătăile inimii i se accelerară şi deveni brusc profund conştient de orice mişcare, cât de mică. Văzu degetul lui Madeleine tresărind pe trăgaci, aproape imperceptibil. Şi apoi începu să se gândească la modalităţi de a-l deposeda pe doctor de pistolul său. Poate un şut în vintre şi apoi o apucare a

încheieturii?

Colin suflă fumul trabucului, care păru să ia forma unui spectru deasupra capului său în lumina difuză a lămpii, după care se mistui. Aroma aceea era absolut divină. Iar faptul că se putea foarte bine să fie ultimul trabuc pe care-l mai fuma vreodată îi adăuga o oarecare picanterie.

— Ai de gând să spui autorităţilor că m-ai văzut, doctore August? întrebă apoi sec. Pentru că nu-ţi vom permite să ne ţii aici prizonieri, să ştii.

Lăsă ameninţarea să planeze un timp deasupra capetelor lor, precum fumul.

Şi mai stătură acolo câteva clipe într-o tăcere care poate ar fi fost considerată plăcută... dacă nu ar fi existat cele două pistoale armate îndreptate spre două treimi dintre oamenii din încăpere.

Doctorul stătu mult pe gânduri, înainte de a răspunde. Se uită la domnul Pallatine, de parcă ar fi căutat un sfat din partea lui. Şi apoi râse scurt.

Era un sunet care îl neliniştea pe Colin.

— Omul acesta mi-a forţat mâna ca să-mi trădez prietenii, domnule Eversea. Şi, aparent, informaţiile pe care i le-am oferit au fost folosite pentru a-ţi salva pielea. Dar eu am făcut-o ca să mă salvez pe mine. Şi poate încă alte sute sau chiar mii de persoane... pentru că aceasta este misiunea mea ca doctor. Şi ne putem contrazice cât vrei despre a cui existenţă e mai valoroasă pentru umanitate – a dumitale sau a mea –, dar în clipa aceasta a dumitale este singura care are o valoare stabilită, domnule Eversea.

Doctorul se lăsă pe spate în scaun. Pistolul lui era unul simplu: confecţionat din alamă şi lemn de nuc. Nu avea încrustate siluete de sirene.

— Şi dacă vei fi prins în această misiune de a-ţi demonstra nevinovăţia şi îmi vei trăda secretele, cu siguranţă o să-mi pară rău că nu te-am împuşcat chiar aici şi acum, cu niciun alt martor prezent în afară de doamna Greenway. Totuşi, fiind un om al raţiunii, îmi e greu să nu privesc situaţia asta ca pe o soluţie foarte atractivă. Şi aş

putea să o fac, pentru că, vezi dumneata, în ciuda faptului că doamna Greenway pare neobişnuit de în largul ei cu pistolul în mână, ştiu că nu îl va folosi pentru a mă ucide.

Rosti acea ultimă propoziţie cu blândeţe şi aproape scuzându-se. De parcă dezvăluia încă un secret – de data asta aparţinându-i ei. Doctorul se uită spre Madeleine. Dar ea nu schiţă nicio expresie, ci doar ridică uşor bărbia – poate în semn de sfidare.

— Şi, dacă aş dori, am şi posibilitatea de a-ţi face cadavrul să dispară, domnule Eversea, continuă doctorul, gesticulând spre domnul Pallatine. Şi ar fi cuvântul doamnei Greenway împotriva cuvântului meu legat de ceea ce s-a întâmplat cu dumneata.

— Ţinând cont de tot ce am discutat în seara asta, doctore, trebuie să-ţi mărturisesc că mi-a trecut deja prin minte posibilitatea aceasta.

Apăruseră din nou: superficialitatea şi atitudinea glumeaţă.

Aşa că rotiţele din mintea lui Colin se învârteau frenetic: era într-adevăr rapid, dar oare ar fi putut să se ferească de un glonţ tras de la o distanţă atât de mică?

Şi apoi doctorul August se aplecă în faţă, şi ţeava pistolului veni mai aproape de el. Inima îi bătea tare în piept, aproape asurzindu-l. Şi atunci înţelese că probabil doctorul cunoştea toate răspunsurile fiziologice la stimulul frică şi că mai mult ca sigur înţelegea exact ce se întâmpla în sufletul lui, chiar dacă la suprafaţă nu afişa altceva decât nepăsare.

— Şi poate n-o să-ţi vină să crezi, domnule Eversea, continuă doctorul, dar acest mic discurs nu este menit să te sperie. Ci să te facă să pricepi că eu chiar înţeleg ce este în joc. Înţeleg foarte bine toate opţiunile pe care le am *şi* care sunt consecinţele lor.

— Te asigur că şi noi la fel, doctore August.

Omul încuviinţă din cap scurt.

— Dar iată care-i treaba, domnule Eversea: mie nu-mi pasă deloc de ce ne face cineva asta şi nu cred că l-ai

omorât pe Roland Tarbell şi nici nu am nevoie de mai mulţi bani decât am deja. Dar ţin foarte mult la munca, la casa şi la familia mea. Şi cred că în clipa de faţă dumneata eşti cu mult mai motivat decât mine să afli cine sunt vinovaţii. Trase apoi piedica pistolului şi i-l înmână lui Colin. O să ai nevoie de ăsta.

În clipa aceea, Colin fu foarte recunoscător fumului de trabuc, care îi ţâşni dintre buze odată cu un oftat uşurat.

Poate că nu murise spânzurat cu o zi înainte, dar cu siguranţă îmbătrânise cu mulţi ani numai în ultimele câteva minute.

Luă cu nonşalanţă pistolul de la doctorul August. Şi, în ciuda bătăilor frenetice ale inimii sale, o parte mică şi exaltată din el sărea în sus de bucurie, strigând: „În sfârşit! Un pistol!”

Şi, odată ce puse mâna pe pistol, Madeleine trase şi ea piedica propriei arme şi o ascunse înapoi în buzunarul rochiei. Şi apoi Colin o văzu închizând ochii de uşurare.

Iar atunci nu putu să nu se întrebe: oare Madeleine avea vreun motiv să simtă vreun soi de loialitate faţă de bunul doctor? Oare crezuse cu adevărat că avea să-l împuşte? Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi simţit vreun pic de loialitate faţă de el? Mai ales de vreme ce se zvonea că valora o sută de lire sterline.

— Nu ţin praf de puşcă sau gloanţe aici în birou, domnule Eversea, aşa că ai o singură împuşcătură. Sper totuşi că nu vei avea nevoie s-o foloseşti. Dar, te rog, găseşte-i pe vinovaţi! Şi fă-i să se oprească!

— Mulţumesc, doctore August. Cu voia lui Dumnezeu, am să-ţi înapoiez pistolul curând. Şi îţi voi păstra secretele… în măsura în care pot fi păstrate, desigur.

Doctorul zâmbi cu tristeţe când auzi asta.

— Voi face şi eu acelaşi lucru, domnule Eversea. Şi încă ceva: poate că până astăzi te-ai putut mişca cât de cât neobservat prin Londra cu gulerul ridicat şi cu pălăria ascunzându-ţi chipul, dar nu m-aş baza pe lucrul acesta şi-n zilele care urmează. Cu siguranţă se vor răspândi repede

zvonurile despre recompensă şi, după cum bine ştii, există ochi lacomi peste tot. Puteţi rămâne aici în cabinet în noaptea aceasta dacă nu aveţi unde altundeva să vă duceţi. Ştiu cum să vă scot de aici dimineaţă şi cum să vă duc nevăzuţi până la următoarea destinaţie. Îţi dau cuvântul meu că sunteţi în siguranţă în noaptea aceasta. Iar… restul… depinde numai şi numai de voi.

Colin inspiră adânc şi se întoarse spre Madeleine.

— Să rămânem aici? se gândi să o includă şi pe ea în luarea deciziei. Şi spera că presupunea bine că încă erau „o echipă”.

Ea încuviinţă din cap, după o clipă de gândire. De parcă încă nu-şi putea folosi pe deplin vocea.

Colin se întoarse apoi şi-l strânse tare de mână pe doctor pentru o clipă. Iar omul făcu o plecăciune foarte elegantă în faţa lui Madeleine. După care dădu să plece.

— Doctore August… Vocea lui Madeleine suna puţin răguşită, aşa că îşi drese glasul.

Doctorul se opri şi se întoarse spre ea, în expectativă.

— Ai vrea să te uiţi la gleznele domnului Eversea mai întâi?

Colin se răsuci uşor spre Madeleine şi clătină din cap aproape imperceptibil. Doamne! Se săturase până peste cap să i se tot amintească de Newgate şi de slăbiciune. Era bine.

— Cătuşe? întrebă doctorul August pe acelaşi ton banal, pe care oricine altcineva l-ar fi folosit pentru a zice „masă” sau „cal”, şi chipul aproape că i se lumină un pic. Pentru că acela era domeniul în care se simţea cel mai în largul său şi în care chiar ar fi putut fi de folos. Şi, în clipa aceea, Colin Eversea devenise cu adevărat interesant pentru el.

— Dă-ţi jos cizmele alea, Eversea. Şi suie-te pe masă!

Doctorul mută lampa ca să aibă lumină mai bună, îl ajută pe Colin să se descalţe de cizme şi desfăcu bandajele improvizate, sub privirea lui Madeleine – care nu se clintise de la locul ei de lângă perete. Îi examină o clipă rănile şi

apoi scoase un sunet de aprobare.

— Se vindecă, dar o să ai nevoie de nişte bandaje mai zdravene, care să împiedice frecarea, altfel nu se vor vindeca niciodată de tot.

Luă nişte vată şi o sticlă cu un lichid negricios, care avea un miros înţepător, şi îi curăţă cu grijă rănile lui Colin – dar cu o meticulozitate plină de pricepere, care îi amintea de Madeleine. Îl ustura un pic, dar lucrurile care ajutau vindecarea de obicei usturau. Şi Colin îl urmări cu atenţie, curios să vadă cum îşi practica omul acesta meseria.

Doctorul continuă prin a-i aplica un strat generos de unguent de sunătoare şi termină prin a-i aplica bandaje normale şi curate – câte unul pe fiecare gleznă. După aceea Colin se încălţă la loc cu ciorapii şi constată că era într-adevăr mult mai bine.

— Mulţumesc, domnule.

— Mai ai vreo rană sau lovitură care necesită îngrijire? întrebă doctorul.

— Încă nu, răspunse Colin, afişând un zâmbet strâmb.

Doctorul August zâmbi cu subînţeles când auzi asta. Colin se gândi atunci că, ţinând cont de misiunea care-l aştepta, probabil mesajul care se ascundea spatele zâmbetului era: „Mai ai timp”.

— Mult noroc, domnule Eversea. Tind să suspectez că ai nouă vieţi, asemenea unei pisici. Şi, după calculele mele, ţi-au mai rămas vreo şapte. O seară bună, doamnă Greenway. Îmi închipui că voi doi veţi vrea să-i faceţi o vizită servitoarei doamnei Pallatine mâine-dimineaţă. O să mă întorc în zori ca să vă scot de aici. Ar fi de mare ajutor dacă aţi fi deja treji şi pregătiţi de plecare.

— Este vreun zăvor pe exteriorul acestei uşi, doctore August?

— Da, dar n-am să-l încui. Angajaţii de noapte se aşteaptă să vadă zăvorul deschis. Cu toate astea, va trebui să fiţi cu ochii în patru.

De parcă mai era nevoie să li se amintească asta.

Capitolul 13

Şi apoi doctorul plecă şi rămaseră singuri. Era extraordinar de linişte. Colin fixă spătarul unui scaun sub clanţa uşii. Se gândi că blocarea uşii încăperii în care se aflau deja devenise un obicei.

Se întoarse apoi şi o văzu pe Madeleine Greenway alunecând uşor în jos pe peretele lângă care stătuse, până când ajunse ghemuită pe podea şi lipită de zid… De parcă tensiunea fusese singurul lucru care o ţinuse în poziţie verticală.

Colin o privea nedumerit. În clipa aceea, aşa – stând chircită lângă perete în semiîntuneric şi ţinând în poală pistolul frumos al răposatului ei soţ –, Madeleine nu mai arăta deloc ca femeia care păcălise, mituise şi fusese mai deşteaptă decât soldaţii britanici, o adunătură de mii de oameni şi autorităţile englezeşti, ca să-i salveze fundul jalnic – dar şi extrem de atractiv – de la spânzurătoare. Părea micuţă, fragilă şi palidă. Şi nici nu ar fi putut bănui ce se întâmpla în mintea şi-n sufletul ei în momentul de faţă. Cu toate acestea, îi amintea de cineva care aştepta cu stoicism să treacă efectele unei lovituri neaşteptate sau ale unei răni vechi: respira adânc pentru a răzbi prin durere, ştiind că era doar o chestiune de timp până avea să-i treacă. Şi avea încredere că după aceea îşi va fi recăpătat puterile.

„Prea multe mici”, îi spusese doctorul hoţului de cadavre. Colin ştia foarte bine că acela era crudul adevăr. Copiii mureau alarmant de des din cauza a tot felul de boli misterioase, şi familiile îşi îmbrăcau suferinţa în mantia unui pragmatism religios: „Facă-se voia Domnului”. Aproape fiecare familie numeroasă şi de fapt aproape fiecare familie pe care o cunoştea Colin – inclusiv a lui – avea un mormânt mic în cimitirul familial. Şi acelaşi lucru era valabil şi pentru văduve. Pentru că pur şi simplu acelea

erau vremurile în care trăiau.

Dar, cu cinci ani în urmă, pământul se năruise sub picioarele lui Madeleine Greenway. Pierduse tot ceea ce iubise şi tot ce avusese vreodată… în acelaşi timp.

Pe Colin îl tulbura această nouă informaţie aflată. Şi aproape că îi venea să se ducă la ea şi să-i dezmierde părul, într-o încercare de a-i alina pe amândoi – mai cu seamă că acum ştia cât de moale era podoaba ei capilară. Se gândi să-şi facă de lucru cu obiectele din cameră, ca o tentativă de a-şi înăbuşi acel impuls fugar – poate să deschidă toate borcanele şi să se uite înăuntru, poate să-i strângă mâna domnului Pallatine sau poate chiar să încerce să i se prezinte oficial doamnei Greenway. Dar nu era sigur dacă ea ar fi apreciat asta. Ian ar fi râs. Olivia era posibil să fi râs. Louisa l-ar fi mustrat.

Poate dacă doar încerca să vorbească cu ea. Despre orice.

— Crezi că doctorul August e nebun? o întrebă atunci Colin.

Madeleine ridică privirea.

— Poate puţin. Aşa cum toate geniile sunt nebune…

— Aşadar, crezi că e un geniu? Dintr-odată, Colin se simţea incredibil de gelos. I-ar fi plăcut şi lui să fie un geniu în orice. Ai observat că a zis că mi-au mai rămas şapte vieţi? Chiar crezi că a fost pe punctul de a mă omorî în seara asta?

Ea înclină uşor capul, gânditoare.

— Cred că e greu de spus ce ar face oricine, domnule Eversea, zise apoi încet. Să nu uităm că trebuie să-şi protejeze familia. Şi cariera. Dar sunt sigură că acum consideră că a procedat corect cu dumneata. Şi suspectez că doctorul are nişte concepţii foarte ferme despre ce înseamnă bine şi rău. Poate că pur şi simplu ai avut norocul să te afli în categoria „corectă”.

Colin cugetă câteva clipe asupra afirmaţiei ei.

— Şi crezi că a procedat corect urmărindu-l pe domnul Pallatine? Sau cumpărând cadavre?

— N-aş putea spune. Dar ştiu sigur că e un doctor genial şi suspectez că oamenii care sunt cei mai buni la ceea ce fac tind să devină pasionaţi şi obsesivi… uneori chiar riscând să piardă din vedere imaginea de ansamblu şi să devină jignitori. Tot ceea ce face face în slujba profesiei sale. Nu cred că este un om rău. Pe de altă parte, nici nu cunosc vreun om care să nu aibă secrete sau al cărui suflet să fie complet pur.

Nici el nu cunoştea, că tot venise vorba. Dacă nu cumva aceea era Louisa Porter. Colin se întrebă apoi ce altceva se mai ascundea în trecutul lui Madeleine Greenway.

— S-a purtat… prietenos cu dumneata? întrebă el, ştiind că era foarte posibil ca asta să conducă tot la răspunsuri monosilabice, încercă, dar nu reuşi să-şi ascundă blândeţea din voce. Ştia cumva că ea nu ar fi acceptat sub nicio formă mila. Doar că pur şi simplu nu-şi putea imagina ce i-ar fi putut spune doctorul August unei tinere femei bolnave, a cărei familie murea de variolă, în vreme ce ea supravieţuise pierderii a tot ce avea mai scump pe lume. În fond, lui nu i se părea deloc că doctorul August ar fi fost un om blând.

Madeleine şovăi atât de mult, încât crezu că îi ignora întrebarea sau că nu o înţelesese. Dar aparent doar îşi lua un răgaz pentru a formula un răspuns potrivit… pentru că, atunci când vorbi, vocea ei era meditativă:

— Nu avea de ce să fie prietenos, domnule Eversea. Trebuia să fie bun. Bun în profesia sa, mai exact. Oricum nu a fost nici… neprietenos. Dar ştiu sigur că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru noi. A făcut-o în interesul medicinei şi cumva poate şi pentru propriul său orgoliu. Şi cred că, în felul său neobişnuit, îi pasă cu adevărat de oameni. Dar nu este un membru al clerului. Încearcă să ne vindece trupurile, nu sufletele. Iar atunci când eu am supravieţuit, dar soţul şi copilul meu au murit… Făcu o scurtă pauză, poate pentru a-şi aduna puterile pentru a verbaliza răspunsul, după care continuă: Chiar cred că doctorul

August a suferit şi el în felul lui. Nu este un om de piatră. E doar mai greu de înţeles. Şi, în plus, s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, zise ea scurt. Cu cinci ani în urmă.

Asta era mai mult decât tot ce îi spusese doamna Greenway de când se cunoscuseră.

Colin se pomeni atunci stând foarte încordat, de parcă tocmai îi pusese în mâini un obiect foarte fragil. Nu era sigur că voia să afle toată povestea ei – pentru că asta l-ar fi atras şi mai mult în mrejele vieţii misterioasei doamne Greenway. Şi, deşi era sigur că şi-ar fi dorit să se încurce în braţele ei sau în părul ei lung şi negru – cel puţin pentru o jumătate de oră din viaţa lui –, asta presupunea o încurcare de un cu totul alt soi.

În cele din urmă însă, nu se putu abţine:

— Acum cinci ani nu înseamnă cu aşa mult timp în urmă, zise el încet. Bătălia de la Waterloo a avut loc acum cinci ani. Uneori, am impresia că parcă a fost ieri.

Îi văzu apoi degetele de la o mână strângându-i-se într-un pumn în dreptul coapsei. Şi se întrebă dacă şi-ar fi dorit să se ghemuiască cu totul şi să fie singură pentru câteva minute. Iar el nu făcea altceva decât să vorbească şi să-i retrezească toate acele amintiri dureroase.

— S-a întâmplat de mult, repetă ea liniar.

De parcă spunând asta ar fi pus o distanţă şi mai mare între prezent şi momentul acelei suferinţe.

— Mai ai alte rude?

— Ei bine, mai am câţiva veri împrăştiaţi prin ţară. Dar pe nimeni de care să fiu apropiată. Soţul şi fiul meu au fost familia mea.

Aşadar, era singură. Colin simţi acel cuvânt – singură – ca pe un ghem rece şi dureros în măruntaie. Ca şi când ar fi fost înjunghiat în stomac cu o bucată ascuţită de marmură. Îşi mută agitat greutatea de pe un picior pe altul, încercând să susţină povara care simţea că-i atârna pe umeri. Relaţiile de familie puteau fi extrem de încâlcite şi complexe. Asta îl făcu să se gândească la fratele său, Marcus, care-i salvase viaţa cândva şi care în momentul

acela era posibil să fi încercat să i-o curme pentru iubirea unei femei. Dar îndepărtă în grabă acel gând. Indiferent de cum ar fi stat lucrurile, familia sa era singurul lucru care-l lega de lumea aceasta. Şi nu ar fi putut suporta să trăiască fără niciunul dintre ei.

— Cum ai devenit mercenară, doamnă Greenway?

Ea chiar izbucni în râs când auzi asta.

— Te gândeşti *vreodată* înainte de a vorbi, domnule Eversea?

— Eu doar…

— Făceai conversaţie. Desigur.

Cu toate acestea, pe buzele ei se ivi un zâmbet mic, şi asta îl făcu şi pe el să zâmbească. Zâmbetele erau un lucru bun şi frumos… mai ales al ei.

— Bine, o să-ţi spun dacă asta pune capăt interogatoriului. Adevărul e că am ajuns să fac asta complet din întâmplare. Eram bună la asta, domnule Eversea. Nu mi-a mai rămas niciun ban după moartea soţului meu… vezi dumneata, e foarte scump să fii bolnav… şi, de vreme ce am fost şi eu bolnavă mult timp, am pierdut magazinul – vindeam brânză –, pentru că nu m-am putut ocupa de el şi s-au adunat datorii. Dar ştiam cu ce se ocupă Croker, pentru că venea la magazinul nostru şi cumpăra brânză pentru Tiger’s Nest. Într-o discuţie, mi-a spus despre un domn care nu putea recupera un colier care îi aparţinea soţiei sale şi pe care i-l dăduse din greşeală amantei lui. Şi i-am spus exact cum aş face eu ca să-l recuperez. Vezi dumneata, eu am fost mereu foarte bună la a face planuri… Aşa a prosperat şi magazinul nostru, de altfel. Şi, ei bine, am fost angajată să recuperez colierul. Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar există şi oameni cărora nu le pasă cine anume le rezolvă problema – dacă este bărbat sau femeie – câtă vreme o rezolvă. Dar de obicei aceştia sunt oameni ajunşi în culmea disperării. Şi eu am reuşit. Am recuperat colierul. Şi a fost… absolut exaltant. Iar astfel s-a dus vorba despre… talentele mele. Aşa că am primit şi alte oferte. Mi-am plătit toate datoriile. Şi am continuat să lucrez. Pentru

că era interesant. Şi profitabil.

— Şi periculos, zise el, dar îşi dădu repede seama că fusese un cuvânt complet nepotrivit.

Madeleine ridică ochii spre el.

— Da, aprobă ea încet, aproape amuzată.

Şi în clipa aceea conştientiză ceva tulburător: nu-i păsase. Primise pericolul cu braţele deschise. Era o „muncă" perfidă şi obositoare. Dar, în lumina a tot ce se întâmplase, reprezenta în acelaşi timp şi un venit sigur, şi un balsam pentru suflet.

Colin se gândi atunci la el însuşi. Cândva, stătuse agăţat de o creangă ruptă, bălmăjind rugăciuni şi dând din picioare în aer. Dar, în timp ce, în cazul lui, apăruse un grădinar care-l ajutase să se dea jos din copac, înainte de a cădea şi a muri – sau înainte de a fi împuşcat de Lord Malmsey –, atunci când fusese în cădere liberă, după ruperea ramurii ei figurative, Madeleine Greenway se prinsese de pumnul cărnos al lui Croker.

Nimeni nu ştia mai bine decât el cu ce viteză ameţitoare se putea spulbera o viaţă aparent perfectă.

„Am fost bună la asta". Dar îşi aminti apoi cum Madeleine Greenway strecurase un penny în pantoful unui băieţel sărman. Cum mâinile ei moi îngrijiseră cu blândeţe rănile de la cătuşe ale unui bărbat pe care nu-l cunoştea suficient de bine pentru a putea avea încredere în el. Şi cum riscase cu acel praf de puşcă prost. Ştia că femeia din ea era cu mult mai puternică decât mercenara. Şi că în cele din urmă chiar asta avea să-i aducă moartea.

Şi tocmai de aceea avea nevoie să lase totul în urmă, cât mai repede cu putinţă.

Dar tot el şi era motivul pentru care nu se putea rupe încă de viaţa aceea. Pentru că îşi cheltuise toţi banii de avans salvându-l pe el. Şi nu ar fi putut-o învinui dacă tot ce vedea atunci când se uita la el era acea recompensă pusă pe capul său, despre care se zvonea că valora o sută de lire.

Se instală o tăcere, în decursul căreia ceara topită de

la lumânare se scurse şi se împrăştie din cauza unui curent răzleţ care sufla prin cabinet – poate că fereastra trebuia închisă mai bine iar domnul Pallatine strălucea într-o minunată nuanţă de chihlimbar şi chiar începuse să pară mai prietenos întrucâtva.

Colin se întrebă atunci dacă asta dovedea că un om se putea obişnui cu orice la urma urmei.

— Uite, doamnă Greenway! Să ne comparăm armele? A mea e mai mare, zise el afişând pistolul.

Şi atunci ea ridică dintr-una dintre sprâncenele-i negre.

— Dar a mea e mai frumoasă.

Şi apoi afişă un zâmbet firav, recunoscând aluzia aceea fină.

Şi exact acela fusese scopul său.

Dar apoi se făcu din nou linişte. Şi încercă din răsputeri să nu se holbeze la ea. Dar era destul de dificil, din moment ce chipul ei fascinant era cel mai interesant lucru din încăpere. „Şi tocmai asta e!” gândi el. Iubirea, suferinţa şi greutăţile prin care trecuse erau lucrurile care ofereau rezonanţă frumuseţii ei. Şi astfel, caracterul ei complex devenise mai… pământean de-a lungul anilor. Era adevărat că avea în ea ceva distant şi rece, dar avea în acelaşi timp şi ceva delicat, precum colinele din Sussex Downs. Şi tocmai din acest motiv exploratorul din el se simţea iremediabil atras de ea.

Şi în clipa aceea se pomeni dorindu-şi să aibă ceva folositor de spus. Dacă Madeleine Greenway ar fi fost una din surorile sale, Genevieve sau Olivia, care, atunci când o nelinişştea ceva, era predispusă la a plânge şi, respectiv, la a avea explozii temperamentale, atunci ar fi luat-o în braţe. Dacă ar fi fost Louisa, atunci i-ar fi oferit o batistă, un umăr pe care să plângă, o plimbare liniştitoare pe dealuri sau o glumă – pentru că acestea erau lucrurile care o alinau de obicei pe Louisa.

Dar Madeleine Greenway îşi câştigase puterea sa. Şi chiar se întrebă atunci dacă mai ştia cum să fie o persoană

slabă. Deoarece cu siguranţă trecuse foarte mult timp de când nu-şi mai putuse permite asta.

„O să fiu puternic pentru tine”.

Îl tulbură destul de mult acel gând. Nu era sigur că i se mai ceruse vreodată în viaţa lui să aibă acel gen de putere. Toate femeile din viaţa lui – inclusiv Louisa Porter, în ciuda sărăciei lucii în care trăise – luaseră mereu de bună o anumită siguranţă. Pentru că era încorporată în acel anume loc pe care-l ocupau în societate.

Şi în clipa aceea şi-ar fi dorit să se strecoare jos, lângă Madeleine, şi să o tragă în braţele lui. Pentru că era sigur că ceea ce ar fi început ca o alinare sufletească s-ar fi transformat într-o partidă toridă de amor. Doamna Greenway avea o stăpânire de sine incredibilă, dar era şi ceva educat... în timp ce senzualitatea îi era înnăscută. Iar dacă el era într-adevăr un geniu în ceva... atunci era un geniu în a înţelege momentul exact când o femeie era pe punctul de a capitula şi când a o ademeni să-i cedeze. Mai era, desigur, şi problema acelei recompense puse pe capul lui, despre care se zvonea că era de o sută de lire – care fără îndoială era ca un cântec de sirenă pentru Madeleine Greenway. Dar şi în privinţa aceasta suspecta că putea câştiga loialitatea ei nemuritoare făcând dragoste cu ea.

Aşa că se lăsă pradă tentaţiei de a-şi imagina asta... i-ar fi cuprins părul acela mătăsos, i-ar fi lăsat uşor capul pe spate şi i-ar fi cucerit buzele cu ale lui, gustându-i pentru prima dată gura aceea dulce şi întunecată, şi limba. Alunecându-şi uşor, uşor degetele pe pielea mătăsoasă a gâtului ei şi strecurându-le în josul corsajului. Trăgând în jos materialul ca să-i elibereze sânul pentru degetele sale. Pentru palma şi pentru limba sa. Lăsând-o uşor în jos pe pătura întinsă, ridicându-i rochia până la şolduri. Uitându-se adânc în ochii ei negri, în timp ce-şi poziţiona propriul său trup tare şi flămând între coapsele sale. Braţele ei încolăcindu-se în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape...

O fierbinţeală teribilă i se revărsă prin vene şi aproape că închise ochii. „Doamne, Dumnezeule!”

Trecuse prea mult timp! Mult prea mult timp!

Inspiră adânc. Şi apoi luă decizia.

Colin strecură mâna în buzunarul vestonului, se sprijini de perete şi se lăsă în jos, ca să se aşeze lângă ea – cam la o jumătate de metru distanţă –, după care îşi odihni pumnii strânşi pe genunchi.

Ea îşi întoarse ochii aceia întunecaţi spre el şi îi aruncă o privire nedumerită. Şi un zâmbet slab şi trist.

— Întinde mâna, doamnă Greenway, îi porunci el blând.

Ea se uită la el întrebătoare.

— De ce?

— Oh… doar fă-o! Vreau să-ţi citesc în palmă.

Ea pufni încet, neîncrezătoare. Dar apoi întinse mâna, cu palma ridicată în sus.

Iar el îi aşeză în mână sticluţa de cristal cu apă de levănţică.

Madeleine încremeni atunci. Rămase o clipă holbându-se la ea. Părea aproape speriată. Şi apoi…

— Oh! exclamă ea. Era pe jumătate icnet şi pe jumătate râset. Dar îi trăda încântarea. Una peste alta, era un sunet firav, dar glorios.

Iar când îl auzi, Colin înţelese că gestul lui o luase complet prin surprindere şi că lăsase garda jos pentru prima dată de când o cunoştea. Şi acela era cel mai frumos cadou pe care-l primise vreodată în viaţa lui.

— Am furat-o de la contesă.

Madeleine rămase mută de uimire. Flacăra lumânării dansa pe faţetele sticluţei, luminând-o pe rând pe fiecare-n parte, iar ea privea totul hipnotizată.

Totuşi, îşi reveni repede.

— Ai furat. Admirabil din partea dumitale.

— Măcar atât puteam să fac. În fond, şi dumneata mi-ai făcut cadou o pălărie minunată.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme, admirând felul în care strălucea sticluţa de cristal.

Şi apoi întoarse uşor capul spre el, şi zâmbetul acela

firav dispăru complet. Li se întâlniră privirile, şi Colin simţi din nou o explozie fierbinte răspândindu-i-se pe şira spinării. Apăruse din nou! O dorinţă arzătoare şi uimitor de convingătoare. Acum. Trebuia să acţioneze chiar acum! Poate să-i cuprindă maxilarul în palmă, să se aplece uşor şi să…

Inspiră şi expiră adânc de câteva ori, luptându-se cu fiecare instinct care urla în măruntaiele sale. Şi apoi întoarse uşor capul de la ea.

Mai rămaseră în tăcere câteva clipe.

Apoi Colin îşi împreună mâinile şi le întinse, flexându-şi degetele.

— O facem pe rând, afirmă el arogant.

Ea smuci imediat capul spre el, încruntându-se – după cum era de aşteptat – la adresa tonului poruncitor al vocii lui.

— Ce o să facem pe r…?

— Să dormim.

Interveni o pauză scurtă.

— Atunci dumneata o să dormi primul, insistă ea.

Şi asta era de aşteptat.

Colin se prefăcu a cugeta puţin asupra acestui fapt.

— Bine, aprobă el, prefăcându-se nemulţumit. Să nu-mi atingi arma în timp ce dorm.

— Nici n-aş visa să fac aşa ceva, domnule Eversea.

Amândurora le făceau plăcere acele insinuări fine, chiar dacă niciunul din ei n-ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani. Colin zâmbea când întinse pătura, iar pe buzele ei apăruse un mic surâs.

Colin se simţea peste măsură de mulţumit că reuşise să-i dea înapoi lui Madeleine un pic din puterea ei.

Se înfăşură în pătură, după care se întinse acolo, pe podeaua cabinetului. Era încălţat doar în şosete şi spera că picioarele sale miroseau un pic mai bine în clipa aceea, după ce doctorul i le spălase şi bandajase – mai cu seamă că Madeleine Greenway trebuia să împartă din nou cu el o cameră destul de mică şi nu era unul dintre fraţii săi.

— Ai face bine să mă trezeşti când îmi vine rândul să stau de pază, o avertiză el.

— Te trezesc, promise ea.

În momentul acela chiar părea puţin amuzată.

El studie profilul lui Madeleine Greenway printre pleoapele-i întredeschise. Stătea tăcută şi liniştită. Nasul ei drept şi buza de jos cărnoasă şi moale erau o privelişte minunată în semiîntunericul care îi înconjura. Aşa că se prefăcu că adormise, ca să o poată studia pe îndelete. Era încă un şiretlic pe care-l învăţase de la nebunaticii de fraţi ai săi mai mari… să îşi regleze respiraţia la un ritm constant şi adânc şi să continue să privească printre pleoapele întredeschise.

Iar ea rămase destul de nemişcată o vreme – cu excepţia faptului că întorcea sticluţa pe toate părţile, ca să o admire în lumina lumânării. Faţetele de cristal sclipeau precum oglinzile folosite de contrabandişti ca să semnalizeze corăbiile. Şi se mai mişcă doar de câteva ori după aceea. O dată pentru a deschide sticluţa şi a o ridica la nas. Atinse gura sticluţei cu degetele, după care se atinse pe gât şi o închise cu grijă.

Şi încă o dată mai târziu – cât încă o privea – îşi frecă uşor mâna de colţurile ochilor. Iar lumina lumânării îi dezvălui că încheieturile degetelor ei coborâră la loc la fel de umede şi de strălucitoare precum sticla de cristal pe care o ţinea în mână.

Şi să dea naiba dacă mai putu închide un ochi mult timp după aceea.

Capitolul 14

— Sicriul dumitale e gata, domnule Eversea.

Colin se gândi că, dacă scăpa vreodată cu bine din chinul acela, cu siguranţă avea să ajungă să simtă destul de multă apreciere şi recunoştinţă faţă de doctorul August.

Cu toate acestea, era perfect conştient de faptul că nu avea să-l invite la petreceri sau serate. Pentru că suspecta că ideea lui despre umor ar fi dus la apariţia a nenumărate momente de tăcere stânjenitoare.

Era un sicriu simplu, confecţionat din lemn de pin, abia asamblat, care încă asuda răşină – genul în care ar fi fost aşezate cadavrele majorităţii criminalilor spânzuraţi la Old Bailey, dacă nu veneau familiile să le revendice trupurile. Genul în care erau închişi mii de oameni în fiecare an, înainte de a fi îngropaţi în cimitirele săracilor. Genul de sicriu pe care spitalul îl fabrica în serii de câteva sute.

Nimeni nu şi-ar fi ridicat semne de întrebare în legătură cu transportul unui sicriu de la spital. Doctorul chiar era foarte inteligent.

Doctorul August ceruse să fie livrat în zori, şi iată-l acolo în clipa aceea, chiar la uşa cabinetului. Madeleine urma să joace rolul rudei venite să ridice cadavrul şi acesta era un alt lucru care nu avea să trezească suspiciuni. În general, autorităţile orăşeneşti erau uşurate când venea un membru al familiei să revendice un cadavru, întrucât înmormântarea cerşetorilor reprezenta o cheltuială împovărătoare pentru Londra.

— Am reuşit să-i fac găuri pe partea stângă cu şurubelniţa, ca să poţi respira, domnule Eversea. Aşa că nu te vei sufoca dacă ţii capul întors spre stânga. Şi încearcă să nu strănuţi, dacă nu cumva vrei ca asistenţii care poartă sicriul să-l scape de spaimă şi implicit să-ţi rupă toate membrele. De aici o să pleci spre cimitirul săracilor. Şi oamenii vor ajunge din clipă în clipă.

Colin şi Madeleine se uitară chiorâş la interiorul sicriului. Fusese căptuşit atent cu paie, care să-i asigure un oarecare confort. De parcă ar fi fost o găină care se pregătea să ouă.

Lui Madeleine nu-i făcea prea mare plăcere să-l vadă pe Colin urcându-se în sicriu. Pe de altă parte, era recunoscătoare că urma să aibă câteva minute doar pentru ea, să se gândească.

Îl trezise pe Colin când venise rândul său să stea de pază – întocmai după cum îi promisese. El zâmbise somnoros şi îi mulţumise fără cuvinte, după care se ridicase în poziţie de drepţi lângă perete, în timp ce ea se aşezase pe pătură. Şi chiar dormise câteva ore. Fusese un somn superficial, încărcat de vise active, vii şi aproape febrile, şi îşi amintea foarte clar că văzuse în ele şi chipul lui Colin Eversea. Nu se simţea deloc odihnită.

Totuşi, mirosea a parfum de levănţică.

Madeleine ridică mâna sub pretextul de a-şi aşeza după ureche o şuviţă rebelă şi-şi frecă pe furiş încheietura de nări, pentru că, de fiecare dată când făcea asta, în pieptul ei apărea o explozie de plăcere. Aproape că nu-i venea să creadă că Eversea Colin furase parfum de levănţică de la contesă!

Observase mirosul ei subtil de levănţică. Dar, de fapt, de ce se mai mira? În fond, Colin Eversea era incredibil de bun la a observa lucruri.

Nu era deloc aşa cum se aşteptase ea. Ba nu, asta nu era tocmai adevărat. Era întru totul aşa cum şi-l închipuise după tot ce citise despre el în ziare – enervant, frivol, arogant şi ameţitor de şarmant. Doar că nu ar fi suspectat niciodată că ascundea o inteligenţă sclipitoare, că îşi folosea umorul ca pe o armură protectoare sau că farmecul său venea în parte şi din faptul că poseda o percepţie uimitoare şi chiar… graţie.

Cu cinci ani în urmă, Madeleine îşi pierduse familia în mod dureros. Şi jalea aceea aproape că îi secătuise sufletul. Dar adevărul era că, în afară de scurte momente de slăbiciune în care se lăsa pradă nostalgiei şi regretului, în momentul acela fiinţa ei nu mai era guvernată de suferinţă. Mai rămăseseră, desigur, umbre adânci care îi întunecau existenţa, oferindu-i profunzime şi înţelepciune. Dar asta o îmblânzise şi o întărise în aceeaşi măsură.

Şi-n clipa aceea ştia şi el asta. Colin Eversea fusese martor la slăbiciunea ei, o evitase cu delicateţe, o făcuse să râdă şi apoi îi oferise sticluţa cu parfum de levănţică. Ştia

foarte bine că, dacă ar fi atins-o cât de puţin noaptea trecută, s-ar fi lăsat în braţele lui – i s-ar fi dăruit acelui bărbat care era expert în seducţie şi despre care mulţi ar fi spus că-şi făcuse o carieră din asta. Şi nu se îndoise deloc că-şi dorise extrem de mult să o atingă. În fond, nu era o copiliţă naivă.

Şi totuşi, nu o făcuse.

În dimineaţa aceea, luaseră un mic dejun rapid din mâncarea pe care o mai aveau de la contesă, se spălaseră puţin – sau mai degrabă îşi şterseseră feţele, folosind apa din lavoarul doctorului şi câteva ghemotoace de vată – şi Madeleine îşi pieptănase cât de bine putuse cu degetele părul lung şi negru, după care îl prinsese la loc, cu ajutorul unei oglinzi pe care o găsise în cabinetul doctorului.

Iar Colin Eversea o privise tot timpul într-o tăcere deplină şi arzătoare.

Ea se prefăcuse a-l ignora o vreme. Iar când efectiv nu mai putuse, îi aruncase o privire încruntată.

— Aş plăti ca să te văd făcând asta.

Rostise liniar afirmaţia aceea. Dar cuvintele conţinuseră o fervoare care o lovise chiar la baza coloanei vertebrale, revărsându-se prin fiinţa ei şi făcând-o să se cutremure. Şi i se tăiase răsuflarea pentru o clipă dulce, dar şocantă şi complet neaşteptată.

Fuseseră nişte cuvinte foarte simple. Ba chiar absolut obişnuite. Dar simţise dorinţa care se ascundea sub ele. La fel de puternică şi de clară ca şi când ar fi fost prima dată în viaţa ei când era cuprinsă de o astfel de senzaţie.

Şi tocmai acelea erau pericolele farmecului lui Colin Eversea. Care pe ea o înspăimântau dincolo de orice raţiune.

Îl mai privi o dată scurt, înainte de a închide capacul sicriului, şi-l văzu zâmbind şi ridicând din sprâncene. Nu era un moment bun, dar în multe feluri reprezenta o uşurare. Pentru că îşi dorea foarte mult să fie singură cu gândurile ei o vreme.

Se presupunea că era ruda suferindă împovărată de

conducerea mortului spre cimitirul săracilor. Aşa că stătea aplecată deasupra sicriului şi încerca să pară îndurerată şi deloc înspăimântată. Sau poate faptul că era „palidă” era de ajutor. Pentru că, la cât de îngheţate îşi simţea mâinile în mănuşi, era o presupunere bună că în clipa aceea era albă ca varul.

Dar, după cum se dovedi, cei doi bărbaţi chemaţi de bătăile clopotelor să care sicriul şi să-l urce-n căruţă erau complet dezinteresaţi de ea şi de „mortul” de dinăuntru. Pentru că erau preocupaţi să discute despre altceva.

— O sută de lire pent’ Colin Eversea! îi zise unul dintre ei celuilalt. Auzi şi tu!

O sută de lire pe capul lui Colin Eversea. Acesta era celălalt lucru care apăruse neobosit prin visele ei. O sută de lire, şi ar fi putut fi liberă din nou.

Madeleine abia dacă aruncă un ochi spre cei doi oameni care îndeplineau sarcina sumbră şi practică de a pune sicriul în spatele unei căruţe. Dar, din fericire, cei doi nici nu observară găurile de pe partea laterală a sicriului, ascunse de paie.

Şi apoi se depărtară cu cizmele lor grele ca să-şi îndeplinească probabil o altă datorie sinistră.

Omul despre care se zvonea că valora o sută de lire zăcea nemişcat în sicriul de lemn.

Doctorul August fu distant şi politicos pe toată perioada plecării lui Colin Eversea. O ajută pe Madeleine să urce în căruţă şi-i strecură în palmă câteva lire, fără să-şi schimbe nici măcar o clipă expresia facială. Ea numără cinci bancnote de hârtie şi le puse prudentă în mâneca rochiei.

Lovi din bici caii pe care cineva îi găsise pentru a transporta sicriul la cimitir – sau poate că aparţineau chiar spitalului? — după care întoarse uşor capul spre doctorul August şi citi pe buzele lui: „Dumnezeu să vă aibă în pază”.

*

Marcus Eversea se trezi devreme în ziua aceea, din cauza liniştii ciudate şi din puterea obişnuinţei. Era singur în conacul de la Londra, pentru că familia sa, care probabil avea să rămână marcată pentru totdeauna de evenimentele recente – familia Eversea făcuse multe lucruri nonconformiste de-a lungul anilor, dar era pentru prima dată când unul dintre ei dispărea fără urmă de la spânzurătoare, într-un nor de fum –, se întorsese la Pennyroyal Green, cu tot cu Louisa, ca să se ocupe de ultimele pregătiri pentru nuntă.

Marcus rămăsese la Londra cu mare regret, pentru că nu se putuse împotrivi firii sale şi chemării sângelui.

Era un om meticulos din fire. Un om al comerţului şi un iubitor al banilor. Iar săptămâna aceea avea loc o întâlnire importantă la Mercury Club, care prevedea primirea oficială a unui nou membru. Aşa că refuzase să lipsească.

Era un Eversea, în definitiv. Ceea ce însemna că era suspicios la orice lucru care mirosea a mâna unui Redmond.

Şi întâmplarea făcea că noul membru de la Mercury Club era tocmai omul care se ocupa de afacerile lui Isaiah Redmond.

Era destul de neobişnuit ca un om cu statutul domnului Baxter să fie promovat pentru a deveni membru cu drepturi depline în Mercury Club. Dar poate că se întâmpla tocmai pentru că însuşi Isaiah Redmond îl propusese pe Baxter şi că acesta din urmă activase ca secretar neoficial al clubului încă de la înfiinţarea lui şi demonstrase calităţi deosebite în administrarea afacerilor sale. Aşa că niciun membru nu obiectase – sau cel puţin nu cu voce tare. De fapt, Baxter fusese acceptat neoficial şi acţiona deja de câteva luni bune în calitate de membru, bucurându-se de avantajele considerabile ale statutului de membru: se folosea de salonul de mese elegant, de birourile de la sediul Mercury Club şi de trăsura frumoasă şi modernă, avea intrare în cercurile sociale cele mai înalte – care altfel i-ar fi fost inaccesibile unui simplu om de afaceri

–, dar şi ocazia de a-şi combina banii cu averile altor oameni de succes, sporindu-şi astfel destul de mult propriile venituri.

Totuşi, Marcus începuse să se întrebe dacă nu cumva el obiecta. Avea o viziune la fel de egalitară ca oricine altcineva atunci când venea vorba despre a face afaceri cu oameni cu un rang mai mic decât al lui.

Dar chiar şi aşa…

Simţea că trebuia să arunce o privire peste registrele clubului. În general, cifrele vehiculate acolo îl ademeneau pe Marcus şi credea că, dacă se uita peste ele suficient, avea să-şi mai distragă întrucâtva atenţia de la faptul că fratele său mai mic încăpăţânat era încă în viaţă şi probabil chiar în clipa aceea îşi croia drum hotărât şi pe furiş înapoi spre Pennyroyal Green şi înapoi la o femeie cu ochii albaştri şi păr de aur, care, într-un fel sau altul, tot urma a se căsători cu un Eversea.

Ţinând cont de faptul că fratele său nu era tocmai mort, Marcus ştia că trebuia să-i acorde Louisei şansa de a face alegerea. Dar acea simplă idee reprezenta o durere fizică aproape palpabilă, care-l ţinu timp de o clipă ţintuit în foaier, privind în gol.

Marcus se îndrăgostise iremediabil de Louisa Porter la un picnic, pe vremea când avea doar treisprezece ani. Colin îi furase boneta, şi el i-o recuperase. Iar atunci când i-o dăduse înapoi, ceva ce nu reuşise încă să definească nici el – poate recunoştinţa ei timidă sau amuzamentul liniştit din ochii aceia albaştri superbi – îl făcuse să îi ofere cumva şi inima lui, împreună cu acea bucăţică de cârpă. Bănuia că ea era singura persoană de pe lume care înţelegea cât de puternice erau sentimentele lui, de vreme ce nu exista bărbat în Sussex care să nu fi fost îndrăgostit de Louisa, măcar pentru o scurtă perioadă, şi toţi oamenii din Pennyroyal Green se bucuraseră să-l vadă pe Colin îndrăgostit de Louisa Porter – mai cu seamă că fratele său mai mic arătase asta, dând dovadă de multă imaginaţie şi de foarte puţină stăpânire de sine… Adică aşa cum făcea

aproape totul, de altfel.

Dar Marcus era foarte hotărât să o facă cel mai bine.

Şi pentru totdeauna.

Tot ce îşi dorise vreodată să obţină sau să devină reuşise prin pură concentrare şi hotărâre. Marcus ştia că era chipeş. Ştia că, după toate estimările, era o partidă excelentă. Dar Marcus înţelegea foarte bine şi că nu era Colin şi, implicit, hotărârea lui nu era de ajuns pentru a o face pe Louisa Porter să îl iubească.

Şi, în ciuda faptului că nu îşi permisese niciodată nici măcar un singur gând melodramatic în întreaga sa viaţă, ştia că nu ar fi putut îndura să mai trăiască dacă Louisa s-ar fi răzgândit în legătură cu căsătoria.

Un galop de o jumătate de oră pe străzile, din fericire, încă destul de pustii ale Londrei îl ajută să-şi cureţe mintea de gândurile acelea necaracteristic de melodramatice. Fu primit pe uşa frumoasă şi elegantă de la Mercury Club de un majordom pe jumătate adormit, dar foarte eficient, i se aduseră registrele clubului şi apoi se instală pe unul dintre fotoliile întunecate de pluş din salonul de zi, pentru a-şi începe studiul.

Iar după vreo câteva pagini chiar se mai bine dispuse puţin – pentru că el iubea nişte şiruri bune de cifre la fel de mult cum iubea Colin poezia. Iar registrele erau impresionant de meticuloase. Sub ochii săi se întindeau coloane întregi de date, cumpărături, cheltuieli şi nume de negustori şi angajaţi, scrise de mână frumos şi îngrijit şi ordonate meticulos.

Şi apoi un presentiment îl făcu pe Marcus să se ducă la pagina unde erau notate toate întâmplările din ziua în care viaţa lui luase o întorsătură dramatică.

La data în care fusese ucis Roland Tarbell, şi Colin fusese trimis la închisoare.

Conform registrelor, în ziua aceea bucătăriile de la Mercury Club primiseră o livrare de cărbune, ouă şi lapte. Şi un administrator local plătise pentru tot – acelaşi care, cu un an în urmă, autorizase pentru club cumpărarea unei

trăsuri splendide. Asta îl făcu să se gândească că, deşi fusese o zi catastrofală pentru familia Eversea, cumva, lumea îşi continua mersul firesc.

Câtă îndrăzneală avea viaţa!

Marcus dădu pagina şi observă că, a doua zi după crimă, angajaţii clubului îşi colectaseră salariile: domnul Baxter, un anume domn Lund, un anume Robert Bell, o Martha Cuthbert, o Daisy Poe şi mai mulţi bărbaţi, pe care îi recunoştea după nume ca fiind lacheii obişnuiţi. Răsfoi curios paginile din urmă. Ştia deja că plăţile salariale se făceau de obicei în aceeaşi zi a săptămânii, dar apoi constată că salariul domnului Baxter crescuse de curând cu câteva sute de lire. Mai exact, din ziua de după crimă.

Marcus cugetă asupra acestui fapt, bătând cu degetul mare în foaie. Doar pentru că el îşi vedea viaţa împărţită în două perioade mari şi late – „înainte de crimă" şi „după crimă" – nu însemna că lucrul acesta avea vreo semnificaţie deosebită şi pentru ceilalţi oameni.

Dar, în mod curios, Robert Bell era şi numele vizitiului doamnei Redmond. Marcus îl cunoştea bine pe om. Comunitatea vizitiilor de elită din Londra era una strânsă şi egalitară, din moment ce era considerat la modă ca tinerii să-şi conducă singuri şaretele şi cu toţii trebuiau să înveţe să facă asta de la nişte oameni care îşi câştigau traiul. De fapt, Marcus luase şi el câteva lecţii de la Robert Bell la The Row, dobândind astfel o pricepere deosebită în mânuirea biciului.

Dar, una peste alta, Robert Bell era un nume destul de comun. Fără îndoială era doar un alt lacheu sau îngrijitor de la grajduri. Pentru că un club care cerea ca membrii săi să aibă competenţe deosebite în conducerea unui vehicul nu ar fi avut de ce să angajeze un vizitiu.

Dar chiar şi aşa…

Marcus răsfoi şi mai în spate prin registru, ca să vadă când anume începuse să apară numele lui Robert Bell. Descoperi că prima referinţă a numelui său data cu trei luni în urmă. Dar de fiecare dată fusese plătit la o altă dată şi

nu mereu în aceleaşi zile în care-şi primeau salariul şi restul angajaţilor.

Marcus închise apoi registrele. Era mulţumit şi impresionat de meticulozitatea informaţiilor, dar altfel destul de neliniştit. Rămase acolo câteva clipe, cugetând asupra senzaţiei, încercând să o definească şi comparând-o cu ceea ce simţea faţă de Louisa şi cu nesiguranţa care apăruse în viaţa lui odată cu dispariţia lui Colin de la spânzurătoare, într-un nor negru de fum.

Dar înţelese repede că ceea ce simţea în clipa aceea nu avea nicio legătură cu Louisa. Era o senzaţie care semăna mai degrabă cu… cu un impuls. O urgenţă instinctivă pe care nu ştia spre ce anume să o direcţioneze. Dar despre care ştia că îi amintea de ziua în care ceva îl făcuse să o ia la goană pe moşia Eversea spre valea pe unde se învolbura un braţ al râului Ouse… chiar la timp pentru a-l scoate la mal pe Colin, înainte de a se îneca.

*

Trecuseră ceva ani buni de când Madeleine nu mai ţinuse în mâinile sale frâiele unui vehicul, dar descoperi că îşi amintea repede cum se proceda, şi calul părea să ştie destul de bine ce avea de făcut – doar mai întorcea din când în când urechile ca să asculte instrucţiunile oferite de ea sau ca răspuns la felul în care mânuia ea hăţurile. Viteza ameţitoare cu care îi bătea inima se mai domoli întrucâtva până când ajunseră la London Bridge – ajutată de recăpătarea încrederii în abilităţile ei de a conduce o căruţă şi de căldura emanată de soare, care avea o oarecare putere liniştitoare. Totuşi, era bucuroasă că avea boneta aceea împrumutată – încă un lucru de care se ocupase Colin Eversea –, pentru că îi ascundea faţa atât de razele soarelui, cât şi de eventualele priviri curioase.

Dar, în zgomotul perpetuu al Londrei care abia se trezea din somn şi al roţilor căruţei care înaintau pe caldarâm, nu l-ar fi putut auzi niciodată pe Colin zgâriind

cutia de lemn, în cazul în care nu putea să respire aşa cum trebuia.

Iar acel simplu gând o făcu să i se taie răsuflarea.

Şi, odată cu teama aceea, o cuprinse o avalanşă trădătoare de furie şi nerăbdare.

O sută de lire sterline. Era la limită – dar suficient – pentru a-i asigura transportul în America şi pentru a plăti ultima tranşă de bani pentru ferma pe care o cumpărase. Putea încheia totul chiar în clipa aceea – toată nesiguranţa şi teama: nu ar fi trebuit decât să conducă acea căruţă direct la birourile ministrului de interne şi să îl prezinte pe Colin Eversea într-o cutie de lemn, ca pe un cadou sumbru. Colin Eversea s-ar fi putut ridica din sicriu, să o arate cu degetul şi să spună: „Ea a fost! Ea v-a umilit pe toţi şi m-a răpit de la spânzurătoare, de faţă cu mii de oameni!”

Dar probabil niciunul dintre bărbaţii aceia nu ar fi îndurat să creadă aşa ceva – că *o* femeie reuşise asta! Şi mai mult ca sigur toată lumea ar fi crezut că aiura. Ar fi putut să izbucnească în plâns, să-şi frământe mâinile şi să mintă de îngheţau apele şi să plece cu o sută de lire mai bogată, după care o săptămână mai târziu să simtă briza mării jucându-se prin părul ei şi să fie înconjurată de albastru înspumat cât vedea cu ochii, fără să-şi mai facă griji de soldaţi în tunici stacojii sau de pistoale îndreptate spre ea. Ar fi putut să-şi clădească amintiri noi şi să le lase pe cele vechi să se stingă precum nişte vise… Inclusiv pe Colin Eversea.

Ah! Dar, din păcate, asta nu mai era posibil. Şi tocmai asta o înfuria la culme. Pentru că se simţea extrem de expusă călătorind în căruţa aceea. Şi ştia şi de ce. În timp ce în ultimii ani îşi găsise siguranţa în a fi singură, în clipa aceea se simţea mai degrabă… însingurată, cu toată vulnerabilitatea inerentă sentimentului de „singurătate”. Şi era numai şi numai vina lui Colin Eversea. Îşi găsise o alinare în anonimatul umbrelor… în abajurul vindecător şi straniu pe care i-l oferea faptul că nu-şi făcea griji pentru nimeni altcineva, ba chiar că nu-i păsa de nimeni altcineva,

ci voia doar să câştige banii necesari pentru a-şi clădi noua viaţă.

Dar în clipa de faţă Madeleine simţea o presiune nedefinită în pieptul ei… aproape ca o chemare. Ceva ce nu avea atât de mult legătură cu nerăbdarea de a pleca, ci cu… ei bine, se întreba dacă seminţele plantate dispreţuiau vreodată soarele, ştiind că va străluci cu toată puterea şi nu le va oferi nicio altă şansă decât să scoată capul la suprafaţă, să fie împinse afară din siguranţa fermă şi protectoare a solului şi să înflorească.

Şi apoi probabil să fie călcate în picioare, desigur.

Urechile calului zvâcniră. Probabil simţise tensiunea ei prin intermediul hăţurilor. Aşa că îşi ceru scuze în şoaptă.

Podul London Bridge se traversa destul de greoi. Râul Tamisa alerga împuţit şi strălucitor de-o parte şi de alta a drumului, iar mirosul său copleşitor era deopotrivă minunat şi îngrozitor. Era încă devreme, dar traficul se aglomera, iar căruţa ei se rostogolea pe pod în rând cu alte căruţe, care aduceau mărfuri în Londra – lemne şi căpăţâni de varză şi cutii pline de găini zgomotoase –, dar şi cu birje şi trăsuri care aduceau oameni de afaceri şi negustori din Southwark. Vedea cum oamenii întorceau capetele în direcţia ei, ca să se uite la încărcătura pe care o transporta şi cum după aceea îşi fereau repede privirile, superstiţioşi.

Dar, din fericire, nu vedea niciun soldat – nici călare, nici pedestraş. Foarte frumos din partea armatei engleze să-şi îmbrace oamenii în tunici stacojii – pentru că asta îi făcea mult mai uşor de observat. Şi apoi trecu în viteză pe lângă ea un landou absolut strălucitor. Observă roţile lustruite, panglicile de bonete care fluturau sub bărbiile a doua domnişoare frumoase şi capetele sclipitoare de bastoane în mâinile domnilor eleganţi care stăteau pe locurile de vizavi de ele. Şi se gândi că era un pic cam devreme pentru ca astfel de oameni să fie treji şi deja pe drum. Sau poate că abia se întorceau acasă după o seară de distracţie – deşi părea destul de ciudat să facă asta într-o trăsură deschisă. Cu toate acestea, ar fi pariat bani buni

că domnul Colin Eversea îi cunoştea pe toţi. Iar asta o făcu să-şi amintească de lejeritatea cu care îi vorbise contesei şi de afecţiunea sinceră pe care păruseră să o aibă unul pentru celălalt.

Madeleine nu trăise niciodată genul acela de viaţă strălucitoare şi nici nu crezuse că ar ajunge vreodată să tânjească să o experimenteze. De fapt, în condiţii normale, probabil că nici măcar nu l-ar fi cunoscut pe Colin Eversea. Viaţa ei fusese ocupată de muncă – de o muncă anevoioasă – şi de satisfacţii şi distracţii modeste. Îşi îndeplinise toate nevoile şi fusese fericită. Până când pierduse totul, desigur.

Şi apoi devenise foarte, foarte ocupată.

„O sută de lire sterline”.

Avea să fie încă o zi foarte călduroasă. Simţea razele soarelui ca pe o povară pe ceafă – întrucât boneta nu-i oferea suficientă protecţie – şi începuse deja să transpire la subsuoară. Nici cerul prăfuit şi nici aerul greoi nu ofereau vreun indiciu cum că avea să plouă prea curând – şi ar fi trebuit deja să aibă parte măcar de o ploaie zdravănă pe anul acela. Se gândi la rochiile din garderoba sa… cu siguranţă erau mult mai curate, mai uşoare şi mai frumoase decât cea pe care o purta în clipa de faţă. Nu avea prea multe lucruri acasă, unde locuia, dar tot îi era dor de ele. Amintirile vechii ei vieţi fuseseră împachetate cu grijă şi băgate într-un cufăr în pregătirile pentru călătoria pe mare, şi le voia înapoi. Însă nu exista nicio îndoială în mintea ei că Croker avusese dreptate: era încă prea periculos să se întoarcă acolo.

Madeleine continuă în direcţia indicată de doctorul August şi zori caii să înainteze pe Gracechurch Street. Aruncă o privire în spate. Sicriul se deplasase un pic din cauza curbelor, şi inima începu din nou să-i bată tare. Oare îl smucea pe Colin?

De pe Gracechurch Street trecu pe lângă o piaţă construită din lemn, care semăna cu o reprezentare în miniatură a Holland Park, după care coti pe Lichen Lane. Struni caii când ajunse la numărul doisprezece şi aproape

că sări jos din căruţă, se grăbi în spate şi strecură un deget explorator printr-una dintre găurile de pe partea laterală a sicriului. Se simţea destul de ridicolă, dar în acelaşi timp şi înnebunită de îngrijorare – chiar dacă nu trecuseră nici treizeci de minute de când capacul sicriului fusese închis deasupra lui Colin Eversea.

El îi prinse degetul din interior şi o strânse uşor, liniştitor. Probabil era extraordinar de obosită. Pentru că simţea că i se pusese un nod în gât. Dar era imposibil să aibă lacrimi în ochi.

Poate că nimeni nu va fi considerat ciudat faptul că vorbea cu un sicriu. Sau cel puţin aşa spera.

— Mă grăbesc cât pot, şopti ea.

Porni în sus pe scările casei de la numărul doisprezece şi îşi dori în sinea ei să fi ştiut cum arăta din cap până-n picioare – nu doar de la gât în sus. Probabil avea rochia foarte şifonată, ţinând cont de faptul că o purta de când fusese aruncată la podea în subsol, când se trăseseră focuri de armă asupra ei, şi apoi mai şi dormise îmbrăcată cu ea două nopţi la rând. Pe strada aceea se aflau numai case confortabile şi respectabile, umbrite de arbori bătrâni, şi şi-ar fi dorit din tot sufletul să arate de parcă locul ei ar fi fost acolo – sau undeva foarte asemănător.

Se uită peste umăr. Era încă devreme, şi, în razele răsăritului de soare, casele păreau plămădite din chihlimbar şi umbre. Personalul domestic tocmai sosea ca să-şi înceapă ziua de lucru. Servitori care nu locuiau în casele stăpânilor lor mergeau grăbiţi în josul şi-n susul străzii, urcând apoi scările conacelor somnoroase.

Madeleine bătu tare de două ori, după care aşteptă cu sufletul la gură şi cu urechea lipită de uşă. Făcu un pas în spate când auzi mersul vioi şi zgomotos al unei femei pe podeaua de marmură.

Uşa se deschise apoi şi Madeleine se pomeni faţă în faţă cu o femeie – nu cu o servitoare, ci cu o doamnă, care nu putea fi nimeni alta decât însăşi stăpâna casei. Avea un chip îngust, dar frumos, ochi cenuşii şi un păr blond şi

foarte des, pieptănat pe spate şi prins într-un coc uriaş la ceafă. Rochia ei era de un verde crud şi avea un corsaj elaborat.

Se uită la Madeleine o clipă îndelungată, cu o expresie mirată întipărită pe chip. După aceea probabil trase vreo concluzie, pentru că pe faţa ei se instală o expresie care semăna întrucâtva cu disperarea.

— Nu încă una, se tângui ea.

Madeleine clipi uimită.

— Pardon, doamnă?

Femeia îşi îndreptă atunci spatele, inspiră adânc şi vorbi din nou, cu voce tremurândă, dar plină de demnitate:

— Doamnă, ştiu că Jonas al meu a fost un bărbat pasional. Munca sa l-a îndepărtat destul de des de casa lui, şi ştiu că bărbaţii au anumite nevoi. Asta a fost crucea pe care am purtat-o mult timp. Dar spune-mi ceva: dumneata cum te-ai simţi dacă ai şti că peste câţiva ani ar răsări peste tot prin Anglia o groază de tineri de doi metri înălţime? Îţi poţi închipui cât de umilită voi fi? Toată lumea va şti atunci. Şi ştii cum e să te întrebi dacă nu cumva fiecare copil deosebit de înalt pe care îl vezi este un produs al infidelităţii soţului tău? Dar femeile l-au iubit. Foarte multe femei, după cum am descoperit mai târziu, după ce au venit toate în vizită aici. Şi dumneata pari exact genul acela de femeie, adăugă în cele din urmă cu amărăciune.

— Eu…

— Fiica noastră are puţin peste un metru optzeci înălţime. Şi s-ar putea să existe posibilitatea să o căsătoresc cu un bărbat pe care să-l poată privi în ochi şi pe care să nu-l care la subsuoară, zise doamna Pallatine ironică.

Madeleine rămase fără cuvinte preţ de câteva clipe. Dar în cele din urmă nu putu spune altceva decât:

— Un metru optzeci este o înălţime minunată. Îşi reveni repede şi continuă apoi: Dar, doamnă Pallatine, mă tem că a avut loc o confu…

— Dar Jonas a lăsat suficienţi bani doar pentru zestrea

fiicei sale şi ca eu să pot să trăiesc. Nu vei găsi nicio avere aici. Au mai încercat deja şi alte femei şi le-am izgonit pe toate. Mult noroc dumitale şi copilului dumitale foarte înalt, doamnă! Viaţa la circ poate fi foarte generoasă… după cum poţi observa după casa noastră frumoasă, dar călătoriile sunt obositoare şi te asigur că îi poate ispiti chiar şi pe cei mai fideli soţi să calce strâmb. Îţi urez o zi bună.

Madeleine fu obligată să prindă mânerul uşii care aproape că i se închise în nas.

— Iartă-mă, te rog, doamnă Pallatine, dar nu de asta am venit. Nu am niciun… copil foarte înalt.

Doamna Pallatine se uită în stradă peste umărul lui Madeleine.

Şi apoi văzu sicriul de lemn de pin din căruţă şi o altă expresie îşi făcu loc pe chipul ei. Una de cinism.

— Ah! Înţeleg acum! Te rog să ştii că nu mi-am făcut un obicei din a mă căsători cu bărbaţi foarte înalţi. Sau foarte scunzi… Sau cu bărbaţi care sunt mai aparte, în orice fel. Intenţionez să mă căsătoresc cu domnul Bell, un avocat cu o constituţie fizică absolut obişnuită. Aşa că nu mai e nevoie să staţi ca vulturii pe lângă casa mea ca să colectaţi cadavre. Îţi urez o zi bu…

— Doamnă Pallatine, nu am venit aici nici pentru un cadavru. Am venit… cu un cadavru.

Doamna Pallatine încremeni de uimire când auzi asta. Se albi la faţă din cauza şocului şi nu mai zise nimic. Aparent, epuizase orice posibilă explicaţie pentru prezenţa lui Madeleine la uşa ei.

Şi, în cele din urmă, păru aproape uşurată, ceea ce funcţiona de minune în favoarea lui Madeleine.

— Şi motivul pentru care am venit să te vizitez azi, doamnă Pallatine, zise ea încet, este că mă întrebam dacă ai angajată vreo fată pe nume Mary. Am nevoie să discut cu ea, în legătură cu acest cadavru.

— De fapt, am chiar două fete pe nume Mary, dar amândouă sunt la fel de uşuratice cum e ziua de lungă, aşa că alege pe oricare. Ar trebui să fie deja la treburile lor, dar

fără îndoială una din ele doarme, iar cealaltă se fâţâie pe lângă orice om cu pantaloni... şi, de vreme ce azi e luni, acesta ar trebui să fie omul care ne aduce cărbuni. Ce treabă ai cu Mary?

— Credem că mortul din sicriu face parte din familia sa şi speram să i-l predăm ei. Altfel o să-l ducem direct la cimitirul săracilor. Vin de la Edderly Hospital.

— Serios?

Doamna Pallatine o studie cu mare atenţie şi se încruntă un pic.

— Da, vin din partea doctorului... Dar Madeleine realiză în timp util că era posibil ca femeia să aibă încă resentimente faţă de doctorul August, aşa că adăugă calmă: Smythe.

— Şi de obicei veniţi cu cadavrele la uşile oamenilor, doamnă? Doamna Pallatine nu părea suspicioasă. Ci mai degrabă fascinată. Şi era de înţeles, de vreme ce nu mai auzise niciodată de aşa ceva.

— În cazul acesta am primit de veste în ultima clipă... chiar când ne pregăteam să plecăm la cimitir cu cadavrul, şi, de vreme ce casa dumitale este în drumul nostru, am primit instrucţiuni să întreb aici, în caz că se pot face alte aranjamente pentru înmormântare. La Edderly Hospital facem toate eforturile pentru a localiza rudele pacienţilor care au murit singuri. Iar guvernul este mereu recunoscător atunci când o rudă îşi asumă responsabilitatea pentru un mort. Şi spune-mi dumneata, nu e trist să te duci singur la groapă?

Întreaga poveste i se părea complet absurdă chiar şi lui Madeleine, dar să părea că ori discursul ei sincer, ori faptul că menţionase guvernul fusese de ajutor. Altfel de ce o femeie complet – şi aproape perfect – respectabilă s-ar plimba prin Londra cu o căruţă în care se afla un sicriu?

Doamna Pallatine oftă.

— Le trimit jos pe cele două fete. Poate poţi rezolva problema asta cu ele. Ai vrea să intri, doamnă...

— Cred că ar fi mai bine să rămân cu sicriul, zise

Madeleine discretă.

— Da, cred că e cel mai înţelept lucru, ţinând cont de problemele cu hoţii de cadavre.

Şi ce-ar fi putut răspunde Madeleine la asta?

— Exact, aprobă ea, serioasă.

Jos în stradă, Colin cugeta asupra faptului că îşi petrecuse ultimele săptămâni din viaţa sa în locuri tot mai mici şi mai întunecate. În clipa aceea nu se simţea exagerat de inconfortabil. Dar, pe de altă parte, nici nu putea spune cu toată sinceritatea că stătea comod. Nu se putea mişca mai mult de câţiva centimetri în stânga şi-n dreapta şi, de fiecare dată când îşi întindea braţele, capacul sicriului se ridica un pic. În plus, îl mânca pielea de la paie şi i se adunau picături de sudoare între omoplaţi. Şi îi mai ţiuia în urechi şi un zumzet de teamă, pentru că ştia că era posibil să trebuiască să sară în picioare şi să fie complet alert în doar o fracţiune de secundă.

Dar aceea era o senzaţie pe care o simţise atât de des în ultima vreme, că aproape că se obişnuise cu ea.

Aşa că începu să planifice ce avea să facă dacă se deschidea capacul sicriului şi chipul pe care-l vedea nu era al lui Madeleine, ci al unei cu totul alte persoane. Mintea îi zbură apoi timp de câteva clipe şi îşi imagină ochii albaştri ai Louisei uitându-se în jos la el. Dar, oricât ar fi încercat, expresia de spaimă de pe chipul ei nu dispărea deloc, aşa că se opri din astfel de reverii. Ţinea mâinile încrucişate la piept, peste pistolul pe care i-l dăduse doctorul August, aşa că îi putea trage piedica destul de rapid. Se gândi apoi că poziţia în care stătea îi oferea posibilitatea de a întinde repede o mână şi a-i băga două degete în ochi unui intrus nedorit sau…

În clipa imediat următoare, un deget înmănuşat îl împungea din nou în ureche. Îşi putea îndoi braţul doar suficient cât să întindă mâna şi să-l strângă uşor.

Apoi Madeleine riscă şi dădu la o parte capacul sicriului aproximativ trei centimetri. Colin văzu doi ochi negri, încadraţi de gene luxuriante.

— Bună ziua, zise ea în şoaptă.

— Ziua bună şi dumitale, răspunse el politicos şi tot în şoaptă.

— Doamna Pallatine are două fete pe nume Mary care lucrează pentru ea. Le trimite jos chiar acum. Poţi să respiri acolo?

— Destul de bine, da.

— Păi, ce poţi să ceri mai mult de la viaţă? şopti ea.

Colin îi zâmbi atunci şi-i văzu ochii ridându-se pe la colţuri, semn că zâmbea şi ea. Putu observa destul de clar steluţele strălucitoare din adâncimile întunecate ale ochilor ei, după care capacul se trase la loc.

Dintr-odată, o voce feminină stridentă penetră zidurile de lemn ale micii sale închisori.

— E de-al meu, Mary, îţi zic io. Pleacă de aici, mârâi o voce feminină aspră.

— De un ştii tu că-i de-al tău, Mary? se tângui o a doua voce feminină.

„Două Mary?” cugetă Colin, puţin încurcat.

Şi apoi tăcere.

— Pur şi simplu ştiu. Vocea acestei Mary era un mârâit gutural şi sinistru.

„Destul de convingător…”, recunoscu Colin în gând.

Se instală din nou liniştea. Şi apoi femeia care probabil era cealaltă Mary eliberă un ţipăt ascuţit, şi-i auzi paşii grăbindu-se înapoi în sus pe scări.

Colin era vag amuzat de toată situaţia aceea, dar şi de faptul că Mary care rămăsese părea atât de dornică să-l revendice. Dar se gândi apoi că ştia foarte bine de ce. Probabil femeia se uitase la sicriu şi văzuse numai un teanc de bancnote.

O găsiseră pe fata pe care o căutau.

Inima începu să-i bată tare în piept – lucru cu care se cam obişnuise deja –, aşa că înclină uşor capul, ca să-şi apropie urechea de găurile pentru aer.

— Eşti absolut, dar absolut sigură, Mary? Madeleine părea prudentă şi chibzuită. Mi s-a spus că pot aduce un

cadavru la tine şi vei şti… ce să faci cu el.

— Oh, da. Deja trecuse la conversaţii de afaceri, iar vocea ei devenise o şoaptă încărcată de pragmatism. Vrei să vorbeşti cu omu' meu, Critchley. Povestea ta-i una bună, cucoană, da-i de-a dreptul nebunesc să aduci aşa un cadavru aici, la lumina zilei. Da' pent' două lire îţi zic io un' să-l găseşti pe bărbată-miu. O să iei patru lire pent' ăsta dacă-i unu' mare, şi Critchley o să-l vândă chirurgilor şi o să-şi oprească doar un procent din sumă dac' ai făcut tu toată munca. Da'… o să arunc şi io o privire-năuntru înainte, da? zise ea pe neaşteptate, pe un ton jignitor de insinuant. Că io nu mi-s proastă să cumpăr un sicriu plin de bolovani…

Capacul sicriului se trase imediat şi apăru o faţă tuciurie. Şi aparent Colin închise ochii un pic prea târziu, pentru că văzu o gură căscată într-un mare o şi apoi auzi prima notă a unui ţipăt strident, care promitea să fie atât de ascuţită, încât Colin aproape icni şi el de groază.

Mâna lui Madeleine apăru însă imediat, se lipi peste gura deschisă a femeii şi îi trase capul într-o parte. Capacul sicriului căzu la locul său.

Colin se gândi atunci că, la cum o cunoştea pe Madeleine, probabil reuşise deja şi să o înghiontească în coaste cu ţeava pistolului. Dar tot avea nevoie de ajutor. Pentru că faţa pe care o văzuse nu aparţinea vreunei fetiţe micuţe.

Colin ridică prudent capacul sicriului, suficient cât să poată vedea afară.

— Io-i vreau numa' p-ăia morţi, zicea femeia supărată.

Da, Mary aceea era cu adevărat „fermecătoare". „Dar se zvoneşte că viu valorez o sută de lire", se simţi tentat să adauge.

Apoi răsună vocea lui Madeleine, şoptită şi convingătoare:

— Mary, vino cu noi un pic, şi-ţi promit că o să merite din plin. Dar, dacă ţipi, ţine minte că ştim cu toţii despre hoţii de cadavre, şi s-ar putea ca tu şi Critchley să vă

pomeniţi îngropaţi până la gât în necazuri foarte, foarte grave.

— Doamna Pallatine o să mă dea afară, ştiu io, zise Mary, plină de resentimente.

— Ei bine, Mary, zise Madeleine pe un ton rezonabil, noi avem şi pistoale, şi bancnote... şi le vom folosi pe amândouă pentru a obţine ce avem nevoie de la tine.

Colin se ridică un pic, deschizând şi mai mult capacul sicriului – dar nu suficient cât să scoată capul peste marginea căruţei. Îşi dădu părul la o parte şi miji ochii în soare, după care trase piedica pistolului, din instinct.

Sunetul îi atrase atenţia lui Mary, care răsuci imediat capul şi se uită în jos la el.

— Cine dracului... mai eşti... şi... Dar rămase din nou cu gura căscată. O, sfântă Măicuţă a lui Dumnezeu! Colin Eversea!

Vocea i se piţigăie atât de mult, încât, până când ajunse să-i rostească numele, nu se mai înţelegea altceva decât un chiţăit foarte strident.

Colin afişă atunci zâmbetul său câştigător, care făcea orice femeie să se topească.

Şi apoi toată iritarea ei dispăru chiar sub ochii lui, lăsând loc unui zâmbet mic, timid şi aproape feciorelnic. Femeia avea chipul grăsuţ şi alb ca varul, iar părul slinos pe jumătate ascuns sub o bonetă de serviciu şi pe jumătate căzut în jurul umerilor. Ochii ei erau albaştri precum lazuritul[8], dar foarte mici şi tulburător de apropiaţi. Îi aminteau un pic lui Colin de stafidele înfipte la suprafaţa budincii de Crăciun.

Dar, de fapt, în clipa aceea femeia se holba la el, ca şi când el ar fi fost budinca de Crăciun.

— Colin Eversea, zise ea cu sufletul la gură şi pe un ton de veneraţie. Io mi-am cumpărat un bilet la procesul dumitale! Mi-am economisit salariu. Te-am văzut acolo-ntr-

8 Denumit şi lapislázuli, minereu rar, de culoare albastră, folosit la confecţionarea obiectelor de artă (n.tr.)

o zi. Critchley n-a fo’ prea bucuros.

— Avem câteva întrebări pentru tine, Mary, zise el încet. Te vom plăti… aruncă o privire spre Madeleine, care se afla chiar în spatele lui Mary şi-n clipa aceea ridica o bancnotă de o liră. O liră pentru răspunsuri.

— O, bine atunci. Întrebaţi-mă orice, zise ea, dintr-odată foarte dispusă să colaboreze cu el. Şi-aşa doamna Pallatine plăteşte al naibii de prost!

Capitolul 15

Madeleine o convinse pe Mary să se urce în căruţă, Colin închise la loc capacul sicriului, după care Madeleine pocni din bici şi vehiculul o luă din loc. Conduseră până după colţ, unde se afla un părculeţ împădurit.

Singura persoană pe care o puteau vedea acolo era o doică bătrână, care se lupta cu un băieţel care încă purta scutece. Femeia se ţinea strâns de mâna copilului, în timp ce micuţul ţopăia şi dansa ca un zmeu prins într-o rafală puternică de vânt. Şi plângea de mama focului. Foarte bine! Femeia nu era atentă la ce se întâmpla în jurul ei.

Nu păreau să mai fie alţi oameni în jur, dar tot trebuiau să rezolve problema cu Mary înainte ca dimineaţa să înceapă cu adevărat pentru cartierul acela – iar asta însemna destul de repede.

Colin se ridică din sicriu, se rostogoli prudent într-o parte a căruţei şi inspiră adânc de câteva ori, de parcă şi-ar fi putut înmagazina aer în plămâni pentru mai târziu.

Se gândi că era un părculeţ destul de mic şi de drăguţ. Aleea aceea îngustă era împrejmuită de stejari şi de fagi bătrâni, de grămăjoare de flori viu colorate şi de câteva bănci. Observă toate astea dintr-o singură ocheadă rapidă, după care se întoarse şi aproape că încremeni când dădu cu ochii de expresia luminoasă şi admirativă de pe chipul lui Mary.

Se uită spre Madeleine şi se simţi ciudat de

recunoscător că o putea vedea pe de-a-ntregul. În ciuda aspectului ei dezordonat, faptul că o privea părea să fie ca o gură de aer pentru el. Avu loc un schimb scurt de priviri între ei, în urma căruia ajunseră la aceeaşi concluzie: el avea să vorbească.

— Ah… foarte bine… să trecem la subiect atunci, Mary, începu el. Ştim că doctorul August te-a plătit ca să-i oferi informaţii despre domnul Pallatine, şi tu i-ai spus şi despre hoţii de cadavre.

— Aşa e, domnule Eversea. Doctorul August m-a plătit până când i-a cedat inima domnului Pallatine. Şi apoi io i-am zis pe şestache despre Critchley. Critchley e… ei bine, el e omu' meu.

Bălmăji neglijent ultimele două cuvinte, după care îi zâmbi strălucitor lui Colin, parcă transmiţându-i că ar fi renunţat oricând bucuroasă la Critchley pentru el şi că nu aştepta decât să-i spună s-o facă.

— Şi Critchley zice că doctoru' August e un client foarte bun. Plăteşte pe loc pentru mort, adăugă ea, ca să fie de ajutor.

— Ştii cumva dacă Critchley lucrează cu sau pentru altcineva, în afară de doctorul August?

— Păi, el îi vinde cadavre doctorului August, da' şi altor doctori de la Edinburgh, pentru şcoala de-acolo.

— Edinburgh?!… Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum… însă se opri imediat, pentru că nu voia să se gândească în ce stare erau cadavrele furate când ajungeau la Edinburgh. Şi cum le duce la Edinburgh?

— A, păi se foloseşte de-o trăsură foarte rapidă, şi noaptea le duce chiar şi până la Marble Mile în numa' patru, cinci ore. Opreşte la Mutton Cottage sau aşa ceva şi de-acolo le iau oamenii cu vasele cu abur, care le duc pe apă pân' în Scoţia.

— Foloseşte o trăsură foarte rapidă, Mary? întrebă Madeleine, pe un ton tăios. Ce vrei să spui cu asta? Adică nu e o birjă obişnuită sau o căruţă?

— Nu, zise ea dispreţuitoare. Îi la fel de rapidă ca

trăsura de poştă, doar că-năuntru are scaune de piele foarte frumoase şi pe afar' străluceşte toată şi mai are şi nişte cai tare buni... murgi toţi! Perechi. Sau cel puţin aşa zice Critchley. Vezi dumneata, eu am văzut-o numa' pe întuneric. Da' e de la Mercury Club.

Lui Colin aproape că i se opri inima în piept.

— Mary, îţi aminteşti ceva despre exteriorul trăsurii? Ai observat vreun simbol sau vreun blazon ori ceva... orice... de genul acesta?

— N-aş putea să zic, domnule Eversea.

— Nu poţi sau nu vrei?

Colin nici nu-şi dădea seama că tonul vocii sale devenea din ce în ce mai aspru.

Madeleine îi aruncă atunci o privire de avertizare.

— Mary, ştii cât de des se duce Critchley în Marble Mile? o presă Colin.

— Cam o dat' pe lună. De obicei, când e lună plină, că e mai uşor să sape dup' cadavre atunci. Că-i mai multă lumină, adăugă apoi, pe un ton explicativ.

Afirmaţia ei le trezi în minte nişte imagini atât de vii şi de morbide, că nici el, nici Madeleine nu putură vorbi câteva clipe.

— Aha... înţeleg. Deci... a călătorit recent la Marble Mile? Vezi tu, eu n-am fost în locuri de unde să pot vedea luna, aşa că nu ştiu când a fost ultima dată lună plină.

— Păi, se cam apropie timpul pentru un nou drum acolo, domnule Eversea. Ultima dat' a fost acu' mai bine de două săptămâni.

În clipa aceea, colin era conştient că îi transpirau palmele. Şi speranţa se revărsă imediat prin fiinţa lui, precum argintul-viu.

— În ce *zi* s-a dus ultima dată, Mary?

Probabil întrebase cu puţin prea multă ardoare, pentru că pe chipul femeii îşi făcu loc imediat o expresie de încăpăţânare, după care făcu un pas în spate şi se încruntă, uitându-se în jos la bancnota pe care o strângea în pumn, de parcă ar fi cugetat dacă să tolereze orice altceva decât

un flirt nevinovat pentru suma de o liră. Şi apoi îşi mută privirea spre chipul lui.

La naiba! Era posibil să fie nevoit să o sărute pe fată ca să obţină mai multe informaţii de la ea.

Încercă să îi zâmbească din nou strălucitor – dar era destul de dificil să facă asta când nerăbdarea apăsa ca un bolovan pe umerii lui. Din fericire, expresia de încăpăţânare de pe chipul ei se îndulci, lăsând din nou loc uneia de fascinaţie şi admiraţie.

— Îţi aminteşti în ce zi a săptămânii s-a dus?

— Păi, cre' că o fost… ei bine, cre' că era o marţi. Pentru că abia mă dusesem la piaţă, dacă-mi amintesc bine… şi luasem brânza aia care-i place cel mai mult lui Critchley, da' el n-o fo' acas' ca s-o mănânce, aşa că am…

Continuă să bălmăjească câteva clipe despre brânză şi alte astfel de lucruri, dar Colin nu mai auzi nimic. Pentru că atunci înţelese ce se întâmplase:

A doua zi după moartea lui Roland Tarbell, Horace Peele fusese dus la o căbănuţă pitorească din Marble Mile, într-o trăsură plină cu cadavre de vânzare.

Şi, cu voia lui Dumnezeu, Horace Peele era încă în viaţă! Dar, în fond, de ce s-ar fi chinuit atât cineva să-l ducă tocmai până în Marble Mile într-o „caleaşcă de foc înaripată" dacă ar fi avut de gând să-l ucidă? Totul era de vânzare în Londra. Inclusiv crima. Iar uciderea lui ar fi putut fi aranjată cu destul de mare uşurinţă.

Aşa că era posibil să nu aibă de-a face cu un om rău.

Dar poate că aveau de-a face cu unul… foarte hotărât.

Colin inspiră adânc şi încercă să nu lase gândul acela să prindă rădăcini în mintea lui şi să aprindă flacăra speranţei în sufletul său.

— Mary, mai ştie şi altcineva cu ce se ocupă Critchley?

— Numa soră-mea. A lucrat şi ea pentru doamna Pallatine, da' pe urmă şi-o găsit o slujbă mai bună. E foarte frumoasă sora mea, zise ea cu surprinzător de puţine

resentimente, de parcă asta ar fi explicat totul.

Şi, din păcate, probabil chiar aşa şi era. Colin se gândi apoi rece că era destul de greu de crezut.

— Şi unde lucrează acum?

— A, păi e servitoare la Mercury Club. Şi şi-a găsit şi-un iubit pe acolo.

Colin închise ochii strâns şi zise în gând o rugăciune scurtă de mulţumire.

Iar apoi, spre şocul tuturor – inclusiv al lui însuşi –, se aplecă şi o sărută pe obraz pe Mary Poe.

Mary Poe îşi lipi imediat palma de chipul ei deja roşu ca racul, de parcă astfel i-ar fi putut păstra pentru totdeauna sărutul pe piele.

— Să nu-i spui lui Critchley, îi şopti Colin. Şi să nu spui nimănui nici că m-ai văzut.

— Eşti incorigibil, zise Madeleine, după ce o lăsară pe Mary Poe înapoi la reşedinţa doamnei Pallatine şi se întoarseră în parc ca să discute despre informaţiile pe care le aflaseră în ziua aceea. Se cam săturase până peste cap să vorbească cu un sicriu. Era absurd şi macabru.

„O sută de lire sterline”. Şi ar fi fost liberă. Şi nici n-ar fi trebuit să mai simtă acea vâltoare ameţitoare şi chinuitoare de emoţii.

— O, recunoaşte că doar îţi doreşti şi dumneata un sărut, doamnă Greenway.

Colin îi aruncă apoi un zâmbet diabolic de fermecător, care, spre groaza sa, chiar topi ceva în interiorul ei şi îi făcu întreaga fiinţă să tânjească cu disperare după el, dar care o făcu şi să vrea să se îndepărteze cu o viteză alarmată. După aceea îşi ridică trupul lung şi puternic din sicriu şi se sprijini de el.

— De ce, Doamne, iartă-mă, aş vrea ceva ce dai cu atâta uşurinţă? întrebă ea cu răceală.

— Cu uşurinţă! cugetă el. Sărutul acela a fost o investiţie. În loialitate şi în tăcere. Sau cel puţin aşa sper.

— Chiar crezi că va putea rezista tentaţiei de a se lăuda cu asta? Cu sărutul primit de la Colin Eversea?

— O, n-o s-o creadă nimeni nici dacă o face, zise el, cu oarecare satisfacţie. În plus, Critchley nu mi se pare genul de om prea blajin. Şi tind să cred că nu ar reacţiona prea bine dacă i-ar spune despre sărut…

„O sută de lire sterline”. Era ca şi când un drăcuşor stătea pe umărul ei şi ciripea ca o pasăre cântătoare. Dar cu voce tare, zise doar:

— Aşadar… A zis că sora ei lucrează la Mercury Club.

— Da.

— Şi Marcus e membru al clubului, afirmă Madeleine.

— Da, zise el scurt şi tăios. Dar apoi îşi struni temperamentul şi-şi aminti de bunele maniere, aşa că adăugă în grabă: Şi la fel şi Isaiah Redmond şi mulţi alţi bărbaţi. Iar emblema de pe trăsura lor e formată din nişte glezne înaripate care lasă în urmă o dâră de foc. Cred că sunt menite să indice viteza cu care se mişcă… în plus îl simbolizează pe Mercur, zeul-mesager şi toate astea…

— O caleaşcă de foc înaripată, zise Madeleine în şoaptă. Ca să vezi!

— Mda… ca să vezi! aprobă Colin sumbru.

Îşi permiseră apoi o clipă de tăcere şi cugetară la cât de diferite ar fi fost vieţile lor în momentul acela dacă un anumit beţiv ar fi fost mai specific în detalii şi cu mintea mai puţin înceţoşată de poezie şi de gin.

— Horace Peele a fost dus la Marble Mile în noaptea aceea cu trăsura de la Mercury Club, zise Colin, mai mult pentru sine. Aşa că trebuie să mă duc în Marble Mile.

Orăşelul Marble Mile – care se afla la o distanţă de numai câteva ore – putea la fel de bine să fie şi în America, la situaţia în care se regăseau. În plus, Colin era un fugar faimos. Şi abia dacă putea respira în sicriul acela de lemn.

— Dar nu putem merge până în Marble Mile cu dumneata călătorind într-un coşciug şi cu mine conducând căruţa asta de pomină. Poate că te-ai putea strecura cumva în Mercury Club, ca să afli dacă…

Colin smuci imediat capul în sus.

— Patru zile, doamnă Greenway! izbucni el tăios.

Madeleine amuţi pe loc.

Colin rămase privind-o câteva clipe. Ochii lui erau distanţi şi furioşi şi aproape că se uitau prin ea.

După aceea oftă, îşi sprijini fruntea în mâini şi îşi frecă tâmplele, de parcă ar fi încercat să convingă un duh să iasă dintr-o lampă fermecată.

Şi atunci Madeleine înţelese la ce se referise: mai erau patru zile până când fratele său – pe care îl iubea, dar care era posibil şi să fi aranjat dispariţia lui Horace Peele, ca să se poată căsători cu femeia pe care o iubea Colin – avea să înceapă să trăiască viaţa care îi era menită de drept lui Colin.

— Mii de scuze, doamnă Greenway, zise el încordat. Ce am vrut să spun e că… aş putea folosi aceste patru zile învârtindu-mă de colo-colo prin Londra, încercând să aflu răspunsuri, dar probabil fără să descopăr nimic util, sau m-aş putea duce direct la ţintă în Marble Mile şi poate să-l găsesc pe Horace Peele, şi atunci toată povestea asta… ar lua sfârşit.

Poate, poate, poate.

Marble Mile se afla la o distanţă de cel puţin o jumătate de zi de mers cu trăsura. Iar o astfel de călătorie, căutarea lui Horace şi întoarcerea la Londra ar fi durat probabil două zile – sau poate chiar mai mult.

Şi numai Dumnezeu putea şti unde se afla Mutton Cottage.

Avea de luat o decizie extrem de dificilă.

— Pe de altă parte, nu e ca şi când am altceva în program în clipa de faţă, adăugă Colin.

Madeleine se întrebă atunci unde găsea puterea de a mai face glume, când lucrurile păreau ridicol şi îngrozitor de sumbre. Şi se pomeni dintr-odată profund şi inexplicabil de emoţionată.

— Şi mai rămâne de lămurit cine a încercat să te ucidă pe dumneata, doamnă Greenway, adăugă el. Şi cine nu te-a plătit.

— Pentru moment, eu nu-mi doresc altceva decât să

fiu plătită. După cum am mai spus, am nevoie destul de urgentă de bani. „Şi de o baie…”, vru să adauge. „Şi de casa mea. Şi de hainele mele. Şi de o viaţă care să-mi aparţină numai mie. Trebuie să plec de aici”.

— Şi eu valorez o sută de lire. Sau cel puţin aşa se spune.

Colin Eversea ridică atunci capul şi o ţintui cu privirea lui de gheaţă.

Era un test! Şi Madeleine ştia asta foarte bine, chiar dacă o surprindea destul de mult francheţea lui.

Aşa că îi întâlni privirea, fără ezitare. În spatele lui putea vedea copacii înfrunziţi şi grădina bine îngrijită a parcului. Şi avea senzaţia că, din cauza mediului înconjurător, ochii lui păreau mai degrabă verzi decât albaştri, dar rămâneau la fel de frumoşi ca întotdeauna, încă mai era destul de palid la faţă. În clipa aceea avea maxilarul pudrat cu o barbă fină de culoarea cuprului şi oboseala îi rida pielea de sub ochi. Dar privirea lui era fermă şi limpede. Nu i se părea că citea acolo o provocare. Sau flirt. Şi nici vreun pic de afecţiune, de altfel.

Căuta răspunsul la o întrebare pe care nu o verbalizase încă. Se săturase până peste cap de nesiguranţă – la fel ca ea, de altfel.

Oare ar fi împuşcat-o dacă ar fi încercat să-l dea pe mâna autorităţilor ca să revendice răscumpărarea? În clipa de faţă, Colin ştia multe lucruri importante despre ea. Precum faptul că nu exista niciun om pe lume care să-şi fi dat seama – sau căruia să-i fi păsat – dacă murea.

Se uită repede în jos. Colin Eversea ţinea mâna pe pistol, dar tot corpul său părea relaxat şi ambele mâinile – inclusiv cea în care avea pistolul – i se odihneau lejer pe coapse. Dar asta nu însemna nimic, în fond, văzuse cât de repede putea trece la acţiune.

Şi pistolul ei avea piedica trasă.

Şi apoi privi… aproape năucită… cum Colin trase la loc piedica pistolului său.

După aceea i-l întinse cu mânerul înainte.

— Hotărăşte-te, zise el simplu.

Madeleine se uita la pistolul acela de parcă ar fi fost în flăcări.

Şi apoi îşi văzu propria mână întinzându-se şi apucându-l cu prudenţă. Se gândi atunci că renunţa la armă cu destul de mare uşurinţă.

Era mai greu decât pistolul ei de buzunar. Şi unul liniştitor de bun, care cu siguranţă ar fi putut găuri ţeasta cuiva de la cincizeci de metri distanţă.

În clipa aceea, Colin Eversea se afla la mila ei.

Sau, în orice caz, mai mult sau mai puţin la mila ei. Pentru că era un diavol împielițat foarte iute şi abil. Şi probabil plănuise deja cum avea să o dezarmeze dacă încerca să-l împuşte.

Dar chiar şi aşa…

Plânsetele copilaşului se înteţiseră, iar micuţul se aruncase în fund pe iarbă. Semăna cu o creatură mică şi albă, care ţipa cu furie şi dădea din picioare. Nici nu se mai auzea ciripitul păsărilor din cauza lui. Ecoul urletelor lui îi învăluia parcă de la distanţă şi venea ca un contrapunct straniu la schimbul lor de priviri excepţional, subtil şi tensionat. Era un sunet din trecutul ei. Şi spera că într-o zi avea să fie un sunet care să facă parte şi din viitorul ei. Copii! Simţi imediat un junghi în inimă.

— Am auzit eu că excelezi la gesturi dramatice, zise glumeaţă Madeleine, în cele din urmă.

Colţurile gurii lui se arcuiră uşor în sus, dar zâmbetul acela nu-i acapară şi ochii.

— Adesea, gesturile dramatice sunt cel mai bun mod de a te face înţeles.

Vocea lui era incredibil de calmă.

„O sută de lire sterline”.

Madeleine se uită în spatele lui Colin, spre copil şi doica lui. Şi atunci înţelese că, în clipa aceea, ea şi Colin Eversea aveau un lucru foarte important în comun: amândoi erau deosebit – cu mare accent pe „deosebit” – de singuri pe lume.

Ridicolul acelei situaţii o făcu să se gândească la prima dată când dăduse mâna cu el de bunăvoie, în subsolul unui han ars din St. Giles. „O înţelegere onorabilă”. Bănuia că se putea ascunde în spatele acelor cuvinte. Dar adevărul era că în clipa aceea se pomenea suspendată deasupra prăpastiei dintre vechea şi noua ei viaţă şi voia să vadă cum se sfârşea acea poveste. Dar mai ştia şi că, în clipa de faţă, Colin Eversea ajunsese deja prea adânc înrădăcinat în sufletul ei ca să-l poată îndepărta fără suferinţă.

Şi pentru moment nu-şi dorea să rămână singură.

— Aş vrea două sute de lire de la familia dumitale.

— S-a făcut, zise el cu destul de mare uşurinţă.

Dar apoi îi aruncă un zâmbet sugestiv, ca şi când auzise fiecare gând care o condusese spre acea concluzie salvatoare a mândrei. Şi după aceea luă pistolul pe care i-l înmânase.

Lua-i-ar naiba să-l ia!

Dar atunci de ce zâmbea şi ea?

— Mergem în Marble Mile, hotărî ea apoi pentru amândoi. Cu orice preţ.

*

Coniacul fusese turnat şi, odată ce fiecare membru avea un pahar plin în mâinile sale, Isaiah Redmond se ridică încet de pe scaunul său. Marcus îşi închipuise întotdeauna că Isaiah se ridica atât de încet pentru a le da tuturor celor prezenţi ocazia să gândească „Doamne, Dumnezeule, este foarte înalt!” Apoi începu să vorbească:

— Domnilor, în primul rând, permiteţi-mă să vă urez bun venit tuturor la întâlnirea de luna aceasta a Mercury Club. Sunt sigur că vorbesc în numele tuturor atunci când spun că mă bucur foarte mult că au putut fi aici în seara asta toţi membrii clubului.

Marcus ridică paharul de coniac la buze, ca să ascundă expresia care ştia că îşi făcuse loc pe chipul lui.

Cuvintele lui Isaiah erau o amintire subtilă a faptului că unul dintre membri avea toate motivele să fie în altă parte, ţinând cont de faptul că fratele numitului membru dispăruse în mod spectaculos de la spânzurătoare cu doar două zile în urmă şi în clipa aceea ar fi putut fi practic oriunde. Poate că anumite familii ar fi interpretat lucrul acesta ca un motiv să se ascundă de ochii societăţii o vreme. Dar pentru un Eversea era doar o altă zi obişnuită.

Toţi cei prezenţi în salon erau fie prea manieraţi ca să se uite în direcţia lui Marcus, fie deja prea beţi de la coniac ca să observe aluzia fină făcută de Redmond. Deşi fără îndoială toată lumea ardea de nerăbdare să vorbească despre eveniment. Iar Marcus spera să nu fie nevoit să provoace pe nimeni la duel după ce vorbeau – pentru că existau toate şansele să se întâmple asta după ce consumau mai mult din alcoolul care fără îndoială le slobozea limbile şi lăsa să iasă la iveală tot felul de gânduri reprimate.

Marcus se gândi apoi că era la fel de posibil şi să fie el excesiv de sensibil la acel subiect. Deşi asta părea destul de puţin probabil. Sensibilitatea – şi implicit duelurile – era domeniul lui Colin.

Îşi forţă gândurile să se îndrepte spre altceva. Se aflau într-o încăpere călduroasă, liniştitoare şi extrem de masculină – care lui nu-i plăcuse niciodată de altfel, din simplul motiv că fusese decorată de Isaiah Redmond. Pe masa meticulos lustruită, cioplită din lemn de nuc, se reflectau capete chele ale membrilor, pahare de coniac, nasturi de sidef de la vestele uniformelor de membru şi ochelari. Trei lămpi cu gaz amplasate strategic în salon stăteau ca un testament deloc subtil al averii şi viziunii progresiste a lui Isaiah şi diminuau grandoarea candelabrului confecţionat din alamă şi cristal, care atârna deasupra capetelor lor, reducându-i strălucirea la o biată pată luminoasă reflectată pe suprafaţa mesei.

Era o altă aluzie la motivul întâlnirii din acea zi. Marcus se afla acolo pentru a discuta despre lămpi cu gaz.

— Primul lucru de pe agenda noastră pe ziua de astăzi este să urăm bun venit oficial unui nou membru. Domnule Baxter, ai vrea să te ridici, te rog?

Când stătea în capul oaselor, silueta domnului Baxter semăna destul de mult cu litera D, cu două picioare fusiforme. Era îmbrăcat elegant şi sobru într-un costum care părea aproape prea nou, dar vesta sa se potrivea perfect peste arcul falnic al burdihanului său – iar nasturii din sidef nu păreau deloc pe punctul de a plesni. Purta nişte ochelari cu lentile foarte groase şi ochii aproape că nu i se distingeau deloc în spatele lor. Iar zâmbetul său părea excesiv de scrupulos, comparativ cu onoarea pe care o accepta.

— După cum ştiţi, domnul Baxter este asociatul meu…

Şi toată lumea ştia că prin asta Isaiah se referea la faptul că era omul care se ocupase de afacerile sale.

— … De mulţi ani şi sfaturile sale mi-au fost nepreţuite de-a lungul timpul… ba, de fapt, au fost hotărâtoare pentru anumite decizii de investiţii pe care le-am luat în ultimii ani. În repetate rânduri a făcut cu mult mai mult decât îi cerea datoria pentru a ajuta şi a susţine clubul, aşa că, din acest motiv şi din multe altele, domnule Baxter, suntem încântaţi să îţi atribuim statutul oficial de membru al Mercury Club.

„Încântaţi să îţi atribuim statutul oficial de membru al Mercury Club” era poate o exprimare prea expansivă, dar cu siguranţă „bucuroşi să te avem în rândul nostru” era destul de adevărat, câtă vreme Baxter îşi aducea propria contribuţie financiară şi poseda inteligenţa de a face investiţii profitabile. Şi era chiar şi mai bine primit dacă putea mânui elegant şi abil hăţurile unei trăsuri.

După cum era de aşteptat, oamenii de la masă izbucniră într-un ropot de aplauze politicoase.

— Vei veni cu noi sâmbătă dimineaţă la hipodrom, domnule Baxter? Vom ţine o cursă contra-cronometru cu trăsura Mercury Club şi poate vei reuşi să-l învingi pe

vreunul dintre noi.

Omul care vorbise pur şi simplu radia competitivitate.

— Oh, eu abia învăţ cum să manevrez un vehicul atât de mare, domnule Bradshaw. În schimb, am o pereche absolut minunată de cai de curse, pe care i-aş pune bucuros să concureze cu ai dumitale.

Bradshaw încuviinţă din cap.

— Atunci, aştept cu nerăbdare cursa aceasta, Baxter.

În jurul mesei răsună atunci un hohot de râs politicos, după care se făcură câteva comentarii despre curse de cai şi despre Tattersall's. Iar Marcus – căruia îi plăceau atât caii, cât şi cursele – zâmbea politicos, dar nu asculta realmente discuţia. Pentru că încerca să-şi dea seama ce anume îl deranja la ceea ce spusese Baxter:

„Abia învaţă cum să manevreze un vehicul atât de mare", repetă el în gând.

I se părea destul de interesant că Baxter încă învăţa cum să manevreze hăţurile unei trăsuri de mărimea celei aparţinând clubului. Dar, pe de altă parte, averea omului era încă o chestiune de dată recentă, aşa că probabil nu avusese încă ocazia de a-şi perfecţiona astfel de abilităţi. Cu toate acestea, ca membru al Mercury Club, ar fi putut folosi trăsura clubului oricând dorea.

Doar că ar fi avut nevoie să angajeze un vizitiu atunci când o folosea.

Capitolul 16

Madeleine era cu adevărat ingenioasă. Colin fusese de acord să se bage din nou în sicriu şi să rămână acolo până la St. Giles. După cum bănuise, se dovedi o călătorie lentă şi agonizantă prin oraş, la sfârşitul căreia reuşi să se rostogolească pe furiş afară din sicriu. Lăsară căruţa şi calul în grija unui băieţel întreprinzător, dar destul de murdar, după care Madeleine reuşi să flirteze cu un vizitiu şi să-l

convingă ca, pentru numai trei lire, să-i ducă până la Coaching Inn – un han care se presupunea că era la câteva ore distanţă de Londra şi chiar la marginea orăşelului Marble Mile.

Omul fu de acord, convins că avea să găsească acolo alţi pasageri pentru drumul de întoarcere.

Madeleine se urcă în birjă, în timp ce Colin aşteptă ca vizitiul să se suie înapoi pe capră, înainte de a se furişa şi el înăuntru. Se aflau încă o dată într-un spaţiu mic şi întunecos, îndreptându-se rapid în afara oraşului.

Trăsura cu care călătoreau era o birjă veche, fără arcuri şi, la fel ca în cazul multor altor vehicule din oraş, se putea vedea că de pe uşa ei fusese răzuit un blazon. Colin se amuză un pic întrebându-se dacă îi aparţinuse cândva contelui de Malmsey.

— Vrei să auzi ceva amuzant? întrebă Colin după o tăcere îndelungată.

— Bine, aprobă Madeleine.

Colin afişă un zâmbet firav.

— Poate ai observat că deja am devenit un soi de erou…

— Serios?

Zâmbetul lui de mai devreme se transformă atunci într-un rânjet strâmb de toată frumuseţea.

— Iar partea amuzantă… sau ironia situaţiei, dacă vrei, este că, în multe feluri, mi-am dorit toată viaţa să… să ies cumva în evidenţă. Fraţii mei sunt toţi foarte impozanţi. Marcus face mulţi bani. Ian şi Chase au fost eroi de război şi s-au întors amândoi acasă cu răni impresionante… iar eu… ei bine, eu m-am întors acasă teafăr şi nevătămat, evitând astfel să primesc statutul de erou. Şi, desigur, tatăl meu îi preferă pe ei trei în defavoarea mea.

— Şi crezi că acesta e motivul?

Colin strânse puţin din buze. I se părea foarte interesant că nu îl contrazisese în niciun fel – pentru că în general femeile tindeau să încerce să-i aline supărarea şi să-l convingă că în realitate lucrurile nu stăteau deloc cum

le vedea el.

— De fapt, cred că aşa au stat lucrurile de la bun început. Colin nu mai spusese niciodată asta cuiva cu voce tare şi constata că îi venea destul de greu. Fetele… Olivia şi Genevieve… s-au născut la urmă, aşa că sunt mai mici, şi presupun că de-asta le iubeşte la nebunie. Seamănă foarte mult cu el… în sensul că sunt foarte frumoase. Pe de altă parte, avea deja trei fii când m-am născut eu. E destul de amuzant, dacă stai să te gândeşti, cum treaba asta… de a face tot felul de năzbâtii ca să mă fac remarcat… a devenit un fel de obişnuinţă pentru mine. Şi aşa chiar a început să-mi placă să încerc tot felul de lucruri, numai ca să văd cu câte pot scăpa nepedepsit. Şi apoi mi-am dat seama că nu mă mai puteam opri. De-acolo lucrurile au cam mers din inerţie, şi aşa m-am pomenit stând agăţat de spalierul de sub fereastra dormitorului lui Lady Malmsey.

Madeleine Greenway izbucni în râs.

— Şi unde vrei să ajungi cu asta?

— Că mi se pare o mare ironie că am ajuns să fiu perceput ca un erou pentru ceva ce nici măcar n-am făcut. Ba chiar pentru un lucru… îngrozitor.

La drept vorbind, i se părea ceva insuportabil, dar i-ar fi fost mult prea greu să recunoască asta cu voce tare. Mai cu seamă că existau adevăraţi eroi în familia sa.

Dar, din cine ştie ce motiv, i se părea important să audă părerea lui Madeleine Greenway.

Ea inspiră adânc şi expiră prelung, de parcă ar fi încercat să-şi adune puterea de a cugeta asupra subiectului. Şi în cele din urmă zise:

— Ai fost în război, ţi-ai riscat viaţa pentru ţara dumitale şi te-ai întors viu. În plus, ai reuşit să nu te faci de ruşine… sau cel puţin din câte am citit prin ziare. Şi sunt sigură că, dacă era ceva de menţionat, ar fi apărut în toate paginile de scandal, pentru că am senzaţia că le cam place să vorbească despre dumneata. Unii oameni ar spune că e nevoie de mult talent şi iscusinţă ca să rămâi în viaţă, zise ea destul de sec. Ca să nu mai spun că eşti un observator

destul de bun… şi îmi imaginez că asta te-a ajutat să fii un soldat bun, să rămâi în viaţă şi să-i ţii şi pe alţii în viaţă.

Ca să vezi! Nu privise niciodată lucrurile din perspectiva aceea. Pufni scurt.

— Şi mie mi-ai salvat viaţa, adăugă ea încet. N-am fost împuşcată pentru că dumneata ai observat ceva. Nu-i aşa?

— O, am acţionat doar din instinct. Un instinct masculin foarte puternic de a-mi arunca trupul peste cel al unei femei… pentru că, vezi dumneata, trecuse destul de mult timp… fiind la închisoare şi toate astea…

Madeleine îşi sprijini uşor capul de scaunul trăsurii şi zâmbi. Părul acela negru superb i se desprinsese din nou din agrafe şi mai multe şuviţe ondulate i se prelingeau pe umeri, lasciv. Era absolut diabolic din partea ei să tenteze astfel un bărbat. Chiar ar fi trebuit să fie mai atentă la starea coafurii sale. Pentru că şuviţele acelea rebele atrăgeau atenţia spre gâtul ei lung şi pal şi îi aminteau că îi atinsese urechea rece. Şi mâna dezgolită. Şi chiar şi părul acela mătăsos. Şi sfârcul întărit prin muselina subţire, şi… Şi, dacă mai continua cu astfel de gânduri, probabil s-ar fi excitat şi ar fi devenit stânjenit, aşa că poate era mai bine să fie atent la ceea se spunea. Şi anume:

— Dar puteai să mori atunci când te-ai aruncat peste mine. Şi atunci toată strădania mea de a te salva ar fi fost în zadar.

— Of, bine atunci. Am făcut un gest eroic, conchise el. Şi scuză-mi te rog lipsa de consideraţie de care am dat dovadă faţă de… „munca” dumitale.

Ea izbucni în râs. Era destul de ciudat, dar, de fiecare dată când râdea, Colin se simţea cumva de parcă ar fi câştigat un premiu… adică era peste măsură de fericit în raport cu amuzamentul situaţiei. Madeleine Greenway avea un râs foarte frumos – sincer, feminin şi izvorât din adâncul sufletului.

Nimeni niciodată nu-l mai făcuse să se străduiască atât de mult să fie fermecător. Şi, pentru a reuşi asta, se

vedea nevoit să caute în cotloane până atunci neexplorate ale minţii, ale inimii şi ale sufletului său.

Femeia asta era afurisit de obositoare!

— Uneori să fii erou înseamnă să dovedeşti o eleganţă ieşită din comun în circumstanţe imposibile.

Nu îl privi când rosti afirmaţia aceea. Ci se uita pe fereastra trăsurii. Colin o studie cu mare atenţie, şi un zâmbet larg apăru pe buzele lui.

— Îmi faci un compliment, doamnă Greenway?

— Nici nu aş visa.

Tot nu se uita la el.

Şi astfel petrecură restul călătoriei până la Coaching Inn – discutând şi împărtăşindu-şi informaţii şi moţăind din când în când. Apoi Madeleine îl plăti pe vizitiu, şi Colin se afundă în umbre, în timp ce ea căută un om din partea locului care să le spună unde se afla situată Mutton Cottage. „La vreo doi, trei kilometri în susul drumului, treceţi de o fermă şi de un han mic, apoi de nişte stejari bătrâni foarte frumoşi, şi apoi o veţi vedea la stradă. Chiar n-aveţi cum s-o rataţi. Dacă ajungeţi la stejarul cu o ridicătură mare în trunchi înseamnă că aţi mers prea departe. Da’ nu ştiu cine mai locuieşte acum la Mutton Cottage”.

Dar, din păcate, se dovedi că sfătuitorul lor minţise.

Sau, mai bine zise, că estimase greşit distanţa, după cum se întâmpla adesea cu oamenii care locuiau la ţară, deoarece erau obişnuiţi să meargă pe jos peste tot şi distanţele mari li se păreau o nimica toată.

Pentru că Madeleine şi Colin merseseră şi merseseră, pe măsură ce soarele apusese şi se cufundase tot mai adânc în formaţiuni de nori rozalii cu nimic ieşiţi din comun, care în clipa aceea căpătau o nuanţă purpurie. Trei dintre cele mai strălucitoare stele de pe cerul nopţii îşi făcuseră deja apariţia şi sclipeau deasupra capetelor lor. Şi se întrezărea deja şi o parte din conturul argintiu al lunii, precum o luminiţă care se lupta să iasă la iveală prin crăpătura unei uşi întredeschise.

Cu alte cuvinte, nu era tocmai lumina cea mai bună pentru jefuirea de morminte.

Peste aproximativ o oră urma a se întuneca de tot şi încă nu trecuseră pe lângă niciun indicator sau pancartă care să le spună că Marble Mile se afla prin apropiere. Şi nici pe lângă vreun han. Zona rurală se întindea cât vedeau cu ochii în faţa şi în spatele lor, iar în jur începuseră deja să răsune primele note ale simfoniei greierilor.

Orice conversaţie dintre ei se oprise abrupt şi fusese înlocuită de o nesiguranţă tensionată, care era aproape la fel de palpabilă ca pământul pe care călcau. Cu toate acestea, niciunul din ei nu voia să recunoască faptul că îl încerca un sentiment de disperare.

— A zis că o să trecem de o fermă, spuse Colin, mai mult pentru sine, de vreme ce Madeleine ştia şi ea indicaţiile date de om.

La scurt timp după ce Madeleine îşi frecă braţele ca să ţină la distanţă răcoarea iminentă şi cerul movuliu se umplu de o puzderie de stele strălucitoare, văzură un hambar. Sau mai degrabă Colin văzu hambarul. Pentru că semăna mai degrabă cu o movilă înaltă şi întunecată în depărtare – dar el ştia ce era.

Îi făcu semn spre el, după care, fără să mai zică un singur cuvânt, îşi scoase vestonul şi i-l aşeză pe umeri lui Madeleine.

Ea se gândi atunci că avea un miros de pin de la sicriu şi un altul specific masculin – sau mai degrabă specific lui Colin –, iar în clipa aceea gestul acela tăcut i se părea aproape şocant de intim – ca şi când s-ar fi aşezat deasupra ei, la începutul preludiului.

Dar el nici măcar nu se uita la ea.

— O să dormim aici în noaptea asta, şopti el ferm, arătând cu degetul în direcţia hambarului. Haide!

Madeleine şovăi o clipă, simţindu-se un pic ridicolă.

— E o fermă. S-ar putea să fie câini.

„Şi nu genul de câini slabi, flămânzi şi sperioşi de pe străzile Londrei”, se gândi ea. Ci genul de dulăi mari,

puternici, sănătoşi şi fioroşi folosiţi pentru apărarea fermelor.

Colin întoarse uşor capul spre ea. Expresia de pe chipul lui era atât de neîncrezătoare, încât, pentru un moment, Madeleine se simţi sfâşiată de două sentimente contradictorii: dorinţa de a izbucni nebuneşte în râs şi aceea de a-i trage un şut zdravăn.

— E o fermă. Sunt mereu câini la ferme. Aşa că…

Duse un deget la buze, făcându-i semn se tacă şi se încruntă atât de tare, că aproape i se uniră sprâncenele.

Foarte bine, atunci. Trebuiau să păstreze tăcerea de acum înainte.

Se furişară pe câmp în direcţia hambarului, stând cât mai aproape de copacii care înconjurau perimetrul, ca să se poată ascunde în umbrele lor, după care se strecurară pe nevăzute de-a lungul zidului hambarului. Apoi Colin întredeschise uşor uşa şi intrară pe furiş.

În clipa imediat următoare, se pomeniră înconjuraţi de un miros puternic de animale. Rămaseră nemişcaţi o vreme în bezna aceea desăvârşită, ca să li se obişnuiască ochii. Şi apoi începură să distingă siluete de animale în întuneric. Un cal de tracţiune – care părea aproape la fel de înalt precum Colin – ridică uşor capul său mare şi se holbă la ei cu ochii-i catifelaţi. Dar îşi pierdu repede interesul şi se întoarse la păscut fân. Din alte patru staule se uitau la ei impasibile patru vaci de lapte, care rumegau.

Colin aruncă atunci pachetul cu pături şi mâncare, care ateriză zgomotos în porumbar. Madeleine estimă din ochi înălţimea porumbarului, după care puse piciorul pe a treia treaptă şi porni în sus pe scară.

Scara aceea blestemată scârţâia şi gemea ca un bătrân care suferea de gută!

Încremeni apoi şi închise ochii strâns, aşteptând îngrozită ca nişte dulăi fioroşi să se năpustească asupra lor de nicăieri.

Răsuflă uşurată abia după câteva secunde lungi. Din fericire, nu se auzea niciun mârâit. Ci numai sunetul fânului

care era strivit de maxilarele mari ale animalelor, zgomotul unei cozi care biciuia o stinghie de lemn şi simfonia greierilor de afară.

Întoarse uşor capul, întrebător, în direcţia lui.

Colin admiră un moment linia bărbiei sale elegante şi încăpăţânate, care în umbrele întunecate semăna cu un vârf pal de săgeată îndreptat în jos, întrebător. Evaluă repede situaţia: Madeleine era suficient de micuţă de înălţime ca să trebuiască să mai calce pe cel puţin două trepte înainte de a se putea cocoţa în porumbar. Dar numai Dumnezeu putea şti ce fel de sunete ar mai fi produs scara aceea *şubredă* din lemn.

Şi în clipa imediat următoare, îşi aşeză ambele mâini sub ceea ce se dovedi a fi un fund mic, ferm şi delicios şi o săltă cu putere, strângând-o puţin de fese, pentru propria-i plăcere. Mâinile ei găsiră repede marginea porumbarului, şi îşi ancoră un picior peste ea, după care se auziră o bubuitură mică şi înăbuşită şi un foşnet, când dispăru din raza lui vizuală.

Colin făcu un pas în spate şi cugetă câteva secunde. Picioarele lui erau suficient de lungi ca să se poată întinde să calce pe a patra treaptă, dar ştia că nu-şi putea permite să o audă scârţâind sub greutatea lui. Aşa că, în schimb, îşi luă avânt, propti perniţa piciorului de laterala scării şi îşi propulsă corpul în sus. Lemnul scoase un scârţâit aproape surprins, dar el se prinse destul de repede de marginea porumbarului. Se folosi apoi de braţe ca să se ridice cu totul şi se aruncă în întuneric.

Încremeni apoi acolo, gâfâind. La naiba! Timpul petrecut la închisoare îi cam slăbise puterile. Inspiră adânc, ca să-şi tragă sufletul.

Mândria îl făcu să se ridice mai repede decât şi-ar fi dorit şi aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. O văzu apoi pe Madeleine, stând în genunchi în faţa lui. Chipul ei era un oval alb-albăstrui, iar ochii săi păreau umbre de catifea. Şi apoi zări strălucirea dinţilor. Oare era un zâmbet sau un rânjet superior? „Un zâmbet”, hotărî el

optimist.

Pipăi pe jos, căutând pachetul pe care-l azvârlise mai devreme, intenţionând să întindă o pătură ca să improvizeze un pat. Dar, din fericire pentru ei, căldura acumulată pe timpul zilei părea să se fi ridicat în hambar. Simţea o năduşeală apăsându-i ceafa, şi fânul îl înţepa în spate. Lumina lunii se revărsa înăuntru prin crăpăturile fine dintre scândurile acoperişului şi arunca umbre mari, albastre în jurul lor.

Colin se ridică de tot şi o atinse pe umăr pe Madeleine, ca să-i atragă atenţia. Arătă cu degetul spre ea, după care îşi împreună mâinile şi le aşeză sub capul său înclinat într-o parte. Folosindu-se de limbajul semnelor, îi spuse: „Tu. Dormi. Acum”.

Rulă pătura într-o pernă suficient de lungă să o poată împărţi amândoi, fără să doarmă lipiţi, după care o bătu uşor cu mâna şi-i făcu un alt semn elegant şi pompos prin care-i transmitea: „Pentru tine, doamna mea”.

Madeleine ezită o clipă, după care încuviinţă din cap batjocoritor, cu un aer regal. După aceea se aplecă uşor, de fapt centimetru după centimetru, pentru ca lemnul să nu fie tentat să scârţâie din nou sau fânul să foşnească prea mult. Şi apoi găsi perna improvizată. Se întinse acolo şi răsuflă mulţumită, când capul ei se cufundă în moliciunea păturii.

Colin privea avid răsuflarea aceea, de parcă ar fi fost un oftat cu subînţeles, care îi ridica şi îi cobora pieptul generos sub muselina rochiei. Se întrebă apoi dacă suspinul acela fusese direcţionat către el, dar apoi hotărî că probabil optimismul şi dorinţa reprimată cu nobleţe îl făceau să presupună prea multe.

Şi apoi se întinse extrem de uşor lângă Madeleine, la aproximativ treizeci de centimetri depărtare de ea – ca să nu o atingă. Totuşi, i se părea că pieptul ei delicios se afla la o distanţă chinuitor de mică de el.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Îşi dorea nespus de mult să se poată rostogoli deasupra ei şi să-i arate în detaliu natura genialităţii sale… în toate felurile posibile şi

imposibile.

Dar, în mod ciudat, îşi dorea de asemenea şi ca ea să doarmă. Ba, de fapt, îşi dorea ca ea *să se* abandoneze în relaxarea somnului. Pentru că asta însemna că avea încredere în el – iar acesta era un lucru pe care şi-l dorea aproape la fel de mult pe cât voia să îi atingă pielea catifelată. Şi atunci se înfiripă în mintea lui o idee atât de şocantă, că aproape uită cu totul de nobleţe.

Inspiră adânc. Îl putea simţi din nou: un miros subtil de levănţică. Aproape că zâmbi. Nu ajuta prea mult la domolirea sângelui care-i clocotea în vene.

Animalele somnoroase pufneau şi pocneau din copite sub ei, şi, o vreme, Colin rămase acolo, nemişcat, ascultând respiraţia lui Madeleine şi simfonia greierilor de afară. Ascultând după orice urmă de câine. Ascultând vacile suspinând şi rumegând. Şi încercând să nu se gândească la păianjeni şi la cât de mult le plăceau locurile întunecate şi nelocuite, precum porumbarele. Simţea mâncărimi pe glezne, semn că i se vindecau rănile. Cu toate acestea, nu se scărpină. Mirosurile de fermă erau atât de puternice şi de familiare, că aproape îl durea sufletul.

Şi în clipa aceea îşi dori să fi fost înapoi în Pennyroyal Green. Pentru că voia ceva… familiar. Voia simplitate şi linişte, şi pe Louisa Porter, şi viaţa pe care şi-o imaginase întotdeauna pentru el. Viaţa aceea care-i fusese furată de o nedreptate stranie.

Iar atunci furia pe care o reprimase atât de mult timp ieşi la iveală, i se revărsă prin vene şi îi sfâşie sufletul cu gheare lungi şi ascuţite.

Îl tulbură asta – pentru că fusese un asalt mişelesc. I se puse un nod în gât, mâinile i se strânseră în pumnii şi toţi muşchii din corp i se încordară. Se străduia din răsputeri să-şi recapete echilibrul şi stăpânirea de sine, de parcă ar fi fost angajat într-o bătălie reală, dar cu un inamic abstract: nedreptatea. În tăcerea aceea obligatorie, nu putea nici să pălăvrăgească, nici nu se putea ciondăni cu Madeleine ca să-şi distragă atenţia de la ceea ce clocotea

în măruntaiele sale şi nu putea nici să continue să fugă ca să o lase în urmă. Aşa că era complet acaparat de ea. Şi trebuia să o înfrunte. Trebuia să o lase să-şi urmeze cursul firesc şi să-l macine pe dinăuntru. Furia aceea incontrolabilă era ceva destul de nou pentru el, aşa că nu prea ştia cum să o gestioneze. În plus, reprezenta încă ceva ce nu mai simţise de la Newgate.

Dar, prin tot vârtejul acela consumator, răsună ca de nicăieri respiraţia lui Madeleine. Adâncă şi repetitivă. Inspira şi expira. Precum nişte valuri care mângâiau malul şi apoi se retrăgeau sfioase.

„Uneori să fii erou înseamnă să dovedeşti o eleganţă ieşită din comun în circumstanţe imposibile”.

Colin se concentră asupra respiraţiei ei şi începu să inspire şi să expire în acelaşi ritm cu ea. Şi uşor, uşor furia se domoli în interiorul său. Se gândi să încerce să-şi redobândească pacea interioară, imaginându-şi că Louisa era cea care stătea lângă el, respirând domol în relaxarea somnului, cu părul ei de aur răsfirat pe pernă. Dar imaginea aceea pur şi simplu nu voia să prindă contur. Efectiv nu şi-o putea închipui pe Louisa Porter dormind liniştită pe spate în fân, după ce fusese ridicată în porumbarul acela cu o strângere fermă – şi intenţionată – a feselor.

Nu-şi putea găsi pacea interioară. În parte şi pentru că nu credea că mai putea îndura încă o secundă fără să o atingă pe Madeleine Greenway. Se ridică uşor în cot, cu un genunchi îndoit, şi se uită în jos spre ea, intenţionând să-i studieze trăsăturile faciale pe întuneric. Dar şi testându-şi o bănuială.

Inima începu să-i bată tare.

Pentru că se dovedi că Madeleine Greenway nu dormea deloc.

*

Madeleine îşi ţinuse respiraţia egală, prefăcându-se că dormea. Dar în realitate îl asculta pe Colin Eversea…

gândind. Era un sunet destul de familiar pentru ea – un bărbat care se lupta cu o povară care-i îngreuna mintea şi sufletul. Şi era ceva ciudat în tăcerea care se aşternuse. Colin Eversea respira altfel, trupul lui emana o tensiune aproape palpabilă şi stătea pe spate nemişcat şi încordat. Era ceva ce se putea învăţa despre bărbaţi numai cu trecerea timpului.

Şi se gândi că începea să-l cunoască întrucâtva pe acest bărbat. Deşi, într-un fel, era ca şi când îl cunoştea dintotdeauna şi în clipa aceea doar îl redescoperea.

Apoi auzi foşnetul fânului şi ridică privirea, pentru a-i întâlni ochii palizi în întuneric. Inima ei sări peste o bătaie, după care acceleră la un ritm nebunesc şi plin de bucurie.

Se uita în sus la el, în timp ce stătea sprijinit în cot şi cu un genunchi îndoit şi o privea. Nu avea nicio îndoială că şi Colin Eversea o dorea cu toată intensitatea cu care un bărbat putea dori o femeie.

Dar în acelaşi timp voia să o lase pe ea să aleagă.

Inspiră adânc, după care eliberă o expiraţie prelungă şi tremurătoare. Şi alese.

Ridică grijulie mâna şi o aşeză pe interiorul coapsei lui, la fel de uşor ca o frunză care plutea lin spre pământ.

Lui Colin i se tăie răsuflarea.

Madeleine simţi cum atingerea ei se propagă ca o vibraţie prin tensiunea din coapsa lui şi îl auzi expirând uşor. Ochii lui deschişi la culoare erau aţintiţi asupra ei, precum două stele strălucitoare de pe cerul nopţii.

Aerul blocat în plămâni i se prelinse pe buze într-o expiraţie tremurătoare.

Şi, pentru o clipă, Madeleine savură senzaţia de a simţi un muşchi puternic sub mâna ei. Se delectă cu aşteptarea aceea tensionată, dată de întrebarea care ştia că i se înfiripase în minte şi de puterea pe care i-o oferea înţelegerea faptului că în momentul acela putea înclina balanţa în orice direcţie.

Şi iată ce alese: îşi mişcă uşor mâna pe coapsa lui, spre încheietura piciorului, după care îşi strânse ferm

palma peste umflătura din pantalonii săi.

Colin tresări atunci involuntar şi smuci puţin capul pe spate. Scrâşni din dinţi şi şuieră tremurător. Era mai mult decât evident că momentul de aşteptare avusese acelaşi efect asupra lui pe care-l avusese şi asupra ei: era excitat şi exaltat şi ea îi simţea mădularul întărindu-se tot mai mult sub degetele ei. Dorinţa ardea mocnit în măruntaiele ei, i se revărsa prin vene şi îi încorda toţi muşchii.

Şi dintr-odată îşi dori să poată face totul într-o fracţiune de secundă: să se urce deasupra lui, să-l dezbrace şi să-l simtă în ea.

Dar la fel de mult îşi dorea şi ca mai înainte de asta să-i ofere o plăcere aproape insuportabilă.

Madeleine deschise ochii şi descoperi că o studia prudent. Rămaseră cu privirea aţintită unul asupra celuilalt într-o provocare taciturnă. Tăcere. O tăcere analitică, tensionată, desăvârşită şi complice. Şi în acelaşi timp insuportabil de încărcată de erotism. Pentru că ceea ce făcea ea în clipa aceea şi ceea ce erau probabil pe punctul de a face era periculos din mii de motive – dintre care niciunul nu includea şi diferitele sunete pe care le implica actul de a face dragoste… suspinele şi gemetele!

Şi, pe măsură ce mâna ei aluneca extrem de încet peste trupul lui, descoperindu-i contururile deloc de neglijat, Colin depărtă puţin coapsele pentru a-i permite accesul şi pentru a domoli excitaţia care-l copleşea. Îi putea simţi abdomenul încordându-se şi relaxându-se uşor în timp ce ea îi atingea din ce în ce mai apăsat, mai ferm şi mai iscusit mădularul erect prin materialul pantalonilor. Ea nu mai putea îndura să nu-i simtă pielea fierbinte, aşa că bâjbâi după nasturii eliberatori. Dar descoperi că mâna lui se afla deja acolo, străduindu-se să-i desfacă. Aşa că se chinuiră amândoi în tăcere. Şi, pe întunericul acela era o adevărată tortură să o facă cât mai în linişte cu putinţă, pentru că însemna că trebuiau să se mişte mult mai lent decât şi-ar fi dorit oricare din ei. Şi deja tremurau amândoi de plăcere şi anticipare şi-şi puteau auzi respiraţia

întretăiată şi sacadată.

Simţi o explozie aproape absurdă de exaltare revărsându-se prin fiinţa ei când se desfăcu primul nasture. Apoi mai descheie unul.

Şi încă unul.

Şi apoi Colin era liber în cele din urmă şi se lăsă fierbinte, gros şi mătăsos în mâna ei, care aştepta, acaparatoare. Îi putea simţi respiraţia caldă şi uşoară mângâindu-i obrajii. Parfumul de mosc al dorinţei era atât de puternic şi de palpabil între ei, încât Madeleine se simţea ameţită. Îi îmbăta toate simţurile.

Periculos!

Rămase cu privirea aţintită asupra ochilor lui, după care strânse pumnul în jurul mădularului său care pulsa de dorinţă şi mişcă uşor mâna în jos.

Colin tresări imediat, lăsă un pic capul pe spate şi scoase un mârâit gutural de plăcere. Sunetul acela îi spintecă raţiunea, devenind al ei, întretăindu-i respiraţia şi încordându-i şi mai tare tot trupul. Trecu pofticioasă mâna în sus şi-n jos de-a lungul lungimii lui, savurându-i grosimea, fierbinţeala şi puterea. Repetă mişcarea până când Colin lăsă capul să i se legene de plăcere şi bărbia să i se afunde în piept. Deja respira repede şi sacadat, iar umerii i se ridicau şi coborau vizibil, cu fiecare inspiraţie şi expiraţie. Încerca să înăbuşe un geamăt şi să ascundă sunetul.

Pentru că nimeni nu ar fi confundat sunetul acela cu nişte şoareci care se jucau prin porumbar.

Era o nebunie. Din clipă în clipă, niciunul din ei nu avea să mai audă nimic… nici măcar o haită de câini fioroşi de fermă năpustindu-se spre hambar. Nu ar fi remarcat nici dacă erau înconjuraţi de săteni cu furci şi torţe sau de un batalion întreg de soldaţi englezi, acompaniaţi de cai care trăgeau după ei tunuri. Madeleine se gândi atunci că, pe de altă parte, probabil existau moduri mai îngrozitoare de a muri decât să fie descoperită într-un hambar făcând dragoste cu Colin Eversea. Pentru că simţea că ar fi murit

oricum dintr-o clipă în alta, dacă nu îl putea avea.

Aşa că îşi mişcă din nou mâna pe mădularul lui, dar de data aceea zăbovi asupra coroanei catifelate, explorând cu degetele. Îl privi lăsând apoi capul pe spate şi înghiţind apăsat. Şoldurile lui începură imediat să se mişte foarte puţin, balansându-se în pumnul ei în ritmul primordial, care semnala că raţiunea capitulase în faţa dorinţei carnale. Capitulase? Poate că era prea mult spus… pentru că raţiunea fusese de mult luată ostatică, legată fedeleş şi aruncată într-o temniţă întunecată a pasiunii.

Mişcarea subtilă a şoldurilor lui făcu porumbarul să geamă de bătrâneţe. Scââârţ…

Şi încremeniră amândoi imediat.

Madeleine îşi ţinea răsuflarea. Inima îi bătea nebuneşte în piept, la fel ca o tobă care semnala pornirea la război.

Dar nu auzi nimic cu excepţia sângelui care îi vâjâia în urechi. Şi greieri.

Expiră uşor şi îşi muşcă buza când un hohot de râs ameninţă să i se desprindă de pe buze.

Şi Colin fu cel care riscă o şoaptă:

— O nebunie! îi şopti el la ureche.

Două cuvinte simple, dar care trădau uimirea şi dorinţa care ardeau mocnit în fiinţa lui.

Mâna lui alunecă pe corsajul ei, descoperind materialul moale şi destul de uzat. Şi apoi degetele lui dispărură în decolteul ei. Vârful unui deget găsi apoi sfârcul ei tare şi mătăsos şi satinul rece al sânilor ei. Şi mâna lui se plimbă şi mai jos, curioasă să-i descopere pielea.

Dar Madeleine îi acoperi mâna cu a ei ca să-l oprească şi apoi îşi retrase repede mâna de pe erecţia lui.

Colin se simţi singur şi năpăstuit, când fu privat de atingerea ei.

Dar apoi încet – ba, de fapt, chinuitor de lent, pentru ca nu cumva să scârţâie blestematul de porumbar şi să nu foşnească fânul de sub ei –, Madeleine se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

Şi Colin înţelese imediat. Cu degetele stângace din cauza nerăbdării şi a faptului că nu era obişnuit să se stăpânească atât de mult şi cu erecţia fierbinte atingându-i fundul superb, Colin îi desfăcu şnururile corsajului şi le depărtă cât putu de mult. Apoi înăbuşi un oftat binecuvântat, pentru că îi dezvăluise în sfârşit pielea pală, strălucitoare. Degetele lui lacome alunecară de-a lungul omoplaţilor ei, descoperind-o glorios de mătăsoasă şi caldă, şi simţi cum i se înfiora pielea în urma atingerii lui. Se aplecă uşor, intenţionând să-şi atingă buzele şi limba de valea ispititoare dintre omoplaţii ei.

Dar, la fel ca întotdeauna, Madeleine era concentrată asupra scopului ei şi deja se răsucea uşor cu faţa spre el. Mâinile ei împingeau corsajul rochiei, dezgolindu-i umerii şi dezvăluindu-i sânii.

Ah, dar era prea nerăbdătoare! Materialul aluneca de pe pielea ei cu un foşnet care semănă cu un suspin uman de satisfacţie.

Sunetul era aproape asurzitor, comparativ cu tăcerea care îl învăluia ca într-un cocon binecuvântat.

Mişcarea, respiraţia… totul se opri într-o clipă de tensiune. Şi Colin ar fi putut jura că îi îngheţase până şi sângele în vene de suspans. Greierii mai cântară o notă sau două din simfonia lor secretă.

Şi, din nou, nu se auzeau câini.

Şi iat-o acolo: stătea întinsă, sprijinindu-se pe coate, cu sânii aceia superbi întăriţi şi dezgoliţi şi cu capul lăsat uşor pe spate.

Îi era greu să se stăpânească să nu se arunce asupra ei şi s-o devoreze cu totul.

Se lăsă uşor deasupra ei. Braţele îi tremurau de la efortul de a nu face zgomot. Îşi plecă încet capul şi îi supse un sfârc, degustându-l cu blândeţe. Şi cunoscu un moment de plăcere supraomenească în clipa în care ei i se tăie răsuflarea şi-i simţi cutia toracică cutremurându-se. Întoarse obrazul şi-şi atinse uşor barba scurtă şi ţepoasă de satinul sânului ei. Iar atunci simţi bătăile puternice ale

inimii ei.

În acelaşi timp, mâinile ei se străduiau să ridice rochia. Şi încercară împreună să o dea la o parte fără zgomot – ceea ce însemna, desigur, că trebuiau să o facă extrem de lent. Urmară câteva secunde de chin, în care adunară toţi metri lungi de muselină. Dorinţa nestăvilită şi gesturile uşoare şi tăcute făceau fiecare clipă să pară o eternitate, care sporea şi mai mult nerăbdarea, ridicând-o la cote intolerabile. Fiecare senzaţie cât de mică creştea în intensitate, până în punctul în care fiecare moment ajunsese să pară încărcat de o dorinţă ce fierbea în ei de o viaţă întreagă. Resimţea fiecare clipă în care nu era în ea ca pe o lovitură de cuţit implantată în miezul inimii dorinţei, care zgândărea şi zgândărea până când nu mai rămânea altceva decât sălbăticie.

Colin era sigur că senzaţiile acelea primare aveau să-l răpună înainte să aibă ocazia să le satisfacă.

Dar ce mod minunat de a muri!

Îşi împinse uşor pantalonii în jos pe coapse – dar era suficient pentru a reuşi să facă ceea ce-şi doreau febril amândoi. Se uită în jos şi zări sub el burta catifelată şi pală a lui Madeleine, picioare lungi şi suple, un triunghi de bucle întunecate şi misterioase şi genunchi albi care se ridicau uşor. Fânul uscat foşnea şi se mişca foarte uşor sub ea. Şi apoi se mişcă şi el – Oh, Doamne, Dumnezeule! — infinit de încet ca să îngenuncheze între coapsele ei.

Iar în clipa aceea mâinile lui Madeleine alunecară sub cămaşa lui, mângâindu-i coastele şi pieptul. Erau moi, dar pline de dorinţă. Îl explorau, îl dezmierdau şi-i trimiteau fiori întunecaţi şi chinuitori de plăcere pură prin tot corpul. Se aplecă să-şi atingă erecţia deja dureroasă de buclele ei umede şi ea arcui uşor spatele, ca să se lipească de el, ca o rugăminte tăcută de apropiere.

Se simţea atât de ameţit, încât avea senzaţia că îşi putea pierde cunoştinţa din clipă în clipă.

Îşi dorea cu disperare să simtă fiecare centimetru din pielea ei pe a lui. Voia să o lingă, să o mângâie şi să o

pătrundă ca o fiară în călduri. Dar, cu un amuzament distant şi straniu, înţelegea că era o partidă de amor limitativă ca un haiku[9]. Trebuiau să ajungă pe culmile intensităţii, îngrădiţi de circumstanţele în care se aflau. Cu toate acestea, Madeleine părea să ştie exact ce voia de la el, pentru că arcui din nou spatele şi se atinse de el nerăbdătoare.

Avea respiraţia întretăiată când se propti într-o singură mână – şi cea mai mică schimbare de greutate făcea porumbarul acela blestemat să scârţâie. Dar avea nevoie de cealaltă mână ca să-şi ghideze drumul spre casă şi, la naiba cu tot, chiar nu avea de gând să se oprească acum!

Şi oh, Doamne, Dumnezeule, călătoria lentă în interiorul ei aproape că-l înnebunea cu totul.

Îi privi ochii întunecaţi şi strălucitori, în timp ce o pătrundea centimetru după centimetru. Îi văzu cutia toracică cutremurându-se de plăcere şi înţelese imediat că putea simţi fiecare milimetru din el, la fel cum şi el putea simţi fiecare milimetru fierbinte şi umed al tunelului ei de catifea, primindu-l. Îi văzu dinţii albi înfigându-se în buza ei de jos, şi apoi Madeleine închise ochii.

Se retrase atunci, la fel de încet. Îşi mişcă infinit de puţin şoldurile, pentru ca împingerea lui să o atingă exact acolo unde pulsa şi unde avea cea mai mare nevoie, şi fu răsplătit la scurt timp după aceea, când Madeleine lăsă capul să-i cadă pe spate. Ah! Aşadar, nimerise corect! Controlul acela încordat făcu să-i apară pe ceafă brobonele de sudoare, care i se prelinseră pe spate ca un pârâu, ajungându-i până la fese. Îi tremurau braţele. Şi atunci Colin o pătrunse din nou uşor, şi fiecare secundă din călătoria aceea era un paradis de căldură umedă şi primitoare. Se retrase şi apoi o pătrunse din nou, doar că de data asta mai tare. Iar atunci Madeleine ridică genunchii

9 Poezie japoneză alcătuită din trei versuri, primul şi ultimul din cinci silabe, iar al doilea din şapte silabe (n.tr.)

şi mai sus, ca să-l primească mai adânc. Şi o pătrunse iar şi iar, şi iar.

Şi în curând nu mai putea controla conştient ritmul. Colin auzi ca prin vis geamătul, scârţâitul şi foşnetul porumbarului, când trupurile lor se ridicară instinctiv ca să se lipească unul de altul, pline de dorinţă. Mintea îi transmitea un semnal îndepărtat că ar fi trebuit să le pese amândurora de zgomotul pe care-l produceau.

Dar apoi Madeleine aruncă tare capul pe spate şi se arcui în braţele lui, iar mâna lui îi acoperi gura în timpul util, altfel i-ar fi trădat pe amândoi cu un singur ţipăt de extaz. Madeleine strânse tare din dinţi în timp ce eliberarea ei pulsa în valuri umede în jurul mădularului lui. O mai pătrunse o dată… de două ori… de trei ori… până când plăcerea explodă în el ca o lumină orbitoare, transformându-i fiecare nerv într-un fitil aprins.

Colin auzi propriul său geamăt de eliberare ca prin vis şi încercă să se retragă înainte de a se revărsa în ea, dar se afla în strânsoarea unui moment maiestuos. Se cutremură aproape violent şi-şi cuibări capul pe sânii lui Madeleine.

Şi, cu asta, se terminase.

Se ridică apoi, sprijinindu-se pe braţele-i tremurânde, şi rămase o clipă în aer deasupra ei. Mădularul lui era încă ascuns în interiorul ei. Se simţea extenuat, dar liniştit. Şi era leoarcă de sudoare.

Iar mâinile lui Madeleine deja alunecau în jos pe pieptul şi pe şoldurile lui. Şi apoi se desprinseră de pe pielea lui febrilă.

În cele din urmă, Colin se retrase din ea, fără tragere de inimă. La fel de încet şi în linişte ca mai devreme. Iar Madeleine îşi netezea fustele şi îşi aranja la loc corsajul, la fel de atentă şi de iute ca mai devreme.

El îşi acoperi goliciunea şi îşi încheie pantalonii. Se simţea stingher, de vreme ce fusese nevoie de amândoi ca să îi desfacă nasturii.

Îl ustura pieptul acolo unde unghiile ei muşcaseră uşor din carnea lui. Se concentră asupra acelei senzaţii,

pentru că, în afară de satisfacerea poftei nebuneşti de mai devreme, era tot ce mai rămăsese după partida lor de amor extraordinară.

Se lăsă din nou pe spate în fân şi adună de undeva puterea de a întoarce capul şi de a se uita la ea.

Madeleine repetă atunci gestul lui de mai devreme: împreună mâinile, transformându-le într-o pernă pe care-şi aşează uşor capul. Mesajul pe care i-l transmitea era clar: „Dormi!”

Era bărbat! Şi Madeleine ştia foarte bine că îi era aproape imposibil să nu adoarmă după ce făcuseră dragoste.

El nu obiectă deloc. Ci pur şi simplu se abandonă somnului dulce.

Şi dormi buştean.

Capitolul 17

Şi, în timp ce Colin dormea buştean în hambar, întâlnirea oficială Mercury Club lua sfârşit, iar membrii se învârteau prin salonul de conferinţe, aprinzând trabucuri şi pipe şi reumplându-şi paharele de coniac. La scurt timp după aceea, aproape nici nu se mai distingeau feţele oamenilor din cauza fumului aromat, şi discuţiile se întoarseră spre familii, proprietăţi, distracţii, amante şi – în mod şocant – chiar şi spre cărţi. Dar cei prezenţi acolo erau oameni de afaceri, nu cărturari sau artişti.

Marcus îşi aprinse trabucul şi se duse la Baxter.

— Aş vrea să-ţi urez bun venit oficial în club, domnule Baxter. M-a uimit ce viziune asemănătoare avem în ceea ce priveşte viitorul lămpilor cu gaz în Londra.

— Trebuie să mărturisesc că şi pe mine, domnule Eversea. Baxter aruncă o ocheadă spre domnul Redmond, aproape ca şi când i-ar fi cerut permisiunea să stea de vorbă cu un Eversea. Dar Redmond era angajat într-o

conversaţie cu un alt domn.

— Cred că următorul nostru punct de interes ar trebui să fie căile ferate. Am auzit că există planuri să se deschidă un nou atelier de locomotive în nordul Angliei.

— Serios? Baxter părea cu adevărat intrigat. Întâmplarea face să fiu de acord şi cu perspectiva aceasta. Să deschidem subiectul ăsta la următoarea întâlnire, atunci?

— Desigur. Aştept cu nerăbdare.

Fusese o confidenţă emisă strategic, de vreme ce-i deschidea drumul lui Marcus spre următoarea întrebare de interes.

— Ştii, chiar voiam să-ţi spun… aş fi bucuros să te duc la o plimbare cu trăsura Mercury Club, domnule Baxter. Nu mă laud când spun că sunt destul de priceput. M-a învăţat un vizitiu excelent, care, dacă nu mă înşel, lucrează pentru doamna Redmond acum. Un domn Bell. Ai apelat vreodată la serviciile lui?

— Nu, domnule Eversea, nu am avut plăcerea.

Era destul de dificil să-i vadă ochii omului în spatele ochelarilor.

— Păcat, e un vizitiu foarte iscusit. Desigur, nu e un gentleman, aşa ca noi doi, dar cu siguranţă ştie cum să mânuiască hăţurile. Dacă vrei, aş fi bucuros să te învăţ câteva trucuri.

— Foarte amabil din partea dumitale, domnule Eversea. Eşti extrem de amabil… Vocea lui Baxter se stinsese pe finalul propoziţiei şi bărbatul întorsese capul instinctiv în direcţia lui Isaiah Redmond. Cu siguranţă voi profita de oferta dumitale.

— Chiar te rog! Dar va trebui să o facem după nunta mea, zise Marcus, afişând un zâmbet sfios.

— Din câte am înţeles, o să aibă loc în câteva zile, nu?

— Oh, da. Peste câteva zile, în Sussex. Şi acum nu o mai poate opri nimic.

*

Lumina zorilor se strecură uşor prin crăpăturile din acoperişul hambarului, trezindu-l pe Colin, înainte să fie Madeleine nevoită să o facă. Îl veghease toată noaptea. Din fericire, nu sforăise deloc. În schimb, tresărise şi se încordase de mai multe ori în somn. Şi ea îşi putuse închipui ce fel de vise îl chinuiseră.

Se întinsese s-o caute în somn, iar ea i se abandonase cu totul. Capul i se potrivea perfect sub bărbia lui. Îi simţise braţele grele în jurul ei – ceea ce nu fusese tocmai comod –, dar nu l-ar fi mişcat din poziţia aceea pentru nimic în lume.

Colin se trezi brusc şi păru destul de surprins să o vadă. După aceea se dezmetici de tot şi pe buzele lui apăru un zâmbet larg şi mulţumit, care o făcu să se înroşească din cap până-n picioare. Şi apoi coborâră treptele repede şi în linişte şi îşi croiră drum pe câmp.

El se opri o clipă la fântână ca să umple cu apă burduful.

După aceea îşi continuară drumul spre Mutton Cottage – care deja li se părea doar un mit. Şi Madeleine înţelegea foarte bine că încercau amândoi să nu se gândească la asta ca la o plimbare spre nicăieri. Dar adevărul situaţiei era că rămâneau fără bani, timpul se scurgea repede pentru Colin şi ei nu aveau nici cea mai vagă idee ce aveau să facă pierduţi prin Marble Mile.

Cu toate acestea, niciunul din ei nu se gândea la asta.

După ce merseră câteva minute în tăcere, Colin îşi drese glasul.

— Vrei să vorbim despre…

— Nu, zise ea, pe neaşteptate.

Aşa că îşi continuară drumul privind cum soarele îşi revărsa culoarea delicată pe cerul dimineţii. Rozul se răspândea repede, ca o pată de punci. Aerul era dulceag, condimentat cu miros de verdeaţă şi foarte curat, dar se simţea o briză răcoroasă. Era dificil de prezis cât de cald urma să fie în ziua aceea. Se aflau într-o zonă rurală, unde peisajul – în cea mai mare parte plat – era compus din

stejari, garduri vii şi drumuri înguste.

Colin părea neobişnuit de alert. Mergea repede şi cu un scop clar în minte. Părea aproape… zburdalnic.

— A fost foarte bine, insistă el, pe un ton gânditor.

Dar Madeleine rămânea extrem de tăcută. Se uită spre el şi i se păru că putea vedea un zâmbet ghiduş jucându-se pe buzele lui.

— Foarte… repetă el, pe un ton ce părea aproape plin de adoraţie. Mai făcură câţiva paşi, după care continuă: … Foarte, foarte, foarte bine.

Madeleine se gândi atunci că poate avea să tacă din gură, dacă se prefăcea că era surdă.

— De fapt, eu era să-mi pierd de tot cunoştinţa la un moment dat, îi mărturisi el.

Era o replică pe care nu putea să o ignore la fel de uşor.

— Ei bine, asta nu spune prea multe când vine vorba de dumneata.

— E, haide, doamnă Greenway, chiar era nevoie de remarca asta?

Cu toate astea nu părea câtuşi de puţin insultat. Ci mai degrabă amuzat. Pe de altă parte, înţelegea şi ea că nu-l prea putea indispune nimic pe un bărbat care avusese parte de prima partidă de sex după mult timp.

Îşi continuară drumul. Madeleine auzi un ciripit frenetic deasupra capetelor lor, aşa că se uită în sus. Văzu două păsărele cu aripile larg deschise, care se urmăreau pe cer. Iar asta o făcu să se întrebe dacă între ele era vorba de iubire sau poate de război.

— Şi el cum era? Soţul dumitale? întrebă Colin pe nepusă masă.

Bărbatul acesta avea să o… avea să o…

Ei bine, Colin Eversea avea să o înnebunească de tot cu întrebările lui!

— Soţul meu… zise ea şi-şi lăsă vocea să plutească, într-un fel de reverie romantică. O, a fost un sfânt. Iar echipamentul lui era de două ori mai mare decât al

dumitale.

— Doamnă Greenway! Dar nu-mi vine să cred! Să faci o glumă pe socoteala mea! Oh, dar aşa ceva nu-ţi stă deloc în caracter!

Se răsuci spre ea, dar continuă să meargă cu spatele şi să o admire, ca şi când abia în clipa aceea o descoperea cu adevărat. Chipul lui strălucea de încântare.

Îi era imposibil să nu zâmbească. Afirmaţia aceea nu-i întunecase deloc buna dispoziţie. Colin se răsuci din nou şi îşi continuă drumul, mergând cu câţiva paşi mai în faţa ei.

Aparent compararea echipamentelor masculine reuşise să-l facă pe Colin să tacă un pic.

Dar extrem de puţin.

Voia şi în acelaşi timp nu voia să se gândească la asta. Însă avea nevoie ca el să tacă din gură… ori ca să reflecteze asupra problemei, ori ca să nu se gândească la el.

— Ce crezi că a fost? cugetă atunci Colin.

— Ce cred că a fost *ce?* replică ea.

Dar el ignoră cu desăvârşire întrebarea ei şi continuă:

— Hai să-ţi spun eu ce cred că a fost. Poate că s-a întâmplat pentru că trecuse atât de mult timp pentru amândoi – fără îndoială şi mai mult pentru dumneata –, dar cred că totul a început cu contesa şi cu lacheul. Personal, mie mi s-a părut mereu extrem de erotică fantezia aceea. Frumoasa doamnă aristocrată şi servitorul ei… Cred că ne-a excitat un pic pe amândoi treaba asta şi apoi… ei bine, apoi am rămas aşa. Pe tine te-a excitat toată scena cu contesa şi lacheul, Mad?

Ea răsuci imediat capul spre el. Era pe jumătate întors către ea şi-n ochii lui se juca o strălucire foarte, foarte năzdrăvană.

Făcea asta intenţionat. Era neobosit, şi pe ea o dispera la culme… doar că în clipa aceea se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Nu ţi se pare o fantezie foarte erotică, Mad? insistă el, pe un ton din ce în ce mai academic. Poate nu ştiai, dar

e una dintre cele mai populare. Cam ca un spectacol de teatru erotic. Ai văzut vreodată vreun spectacol de teatru ero…

— Colin! protestă ea, râzând. Încetează! E de-ajuns!

El se răsuci din nou spre ea şi începu iar să meargă cu spatele.

— Colin! strigă el încântat! Mi-a spus Colin!

— Încetează. Chiar nu cred că…

— Colin! repetă el, imitând protestul ei de mai devreme.

Aşa că încercă să adopte o atitudine severă.

— Nu îmi doresc să vorbesc despre asta. S-a întâmplat pur şi simplu şi gata.

— Foarte bine, atunci, aprobă el, mimând o seriozitate deloc convingătoare.

Se întoarse iar cu spatele la ea şi îşi continuară drumul.

— Cred că pur şi simplu am avut amândoi nevoie de o… de o eliberare, oferi ea, precaută. Ultimele câteva zile au fost extrem de tensionate… ca să nu mai vorbim despre pericol…

— Asta e suficient de bine pentru mine, zise el, liniar.

Se instală apoi o tăcere binecuvântată, care o ajută pe Madeleine să se mai relaxeze întrucâtva. Număra paşii în minte, absentă. Nu era obişnuită să meargă undeva fără să ştie exact încotro se îndrepta, şi toată situaţia aceea… de a merge pe un drum de ţară înconjurat de flori, spre un han poate inexistent, îi dădea o stare ca de visare – mai cu seamă că era extrem de obosită. Cu toate acestea, îşi făcea griji pentru cizmele ei. Pentru că simţea că i se subţiase una dintre tălpi şi, cumva, asta îi apropia şi mai mult pământul de picior.

Dar, cu fiecare pas, amintirea nopţii precedente devenea tot mai pregnantă. Era foarte sensibilă între picioare, şi asta o făcea să cugete asupra fiecărui aspect al evenimentelor anterioare. Totuşi, nu le putea analiza şi nici nu putea ajunge la vreo concluzie. De fapt, îşi amintea

numai frânturi. Ochii lui frumoşi care o priveau. Steluţele strălucitoare care explodaseră în spatele pleoapelor ei. Gura lui închizându-se peste sfârcul ei. Cum îi simţise trupul cald şi suplu sub degete. Senzaţia glorioasă că era excitat numai şi numai datorită ei. Valul plăcut de căldură din clipa în care îşi revărsase sămânţa în ea. Cunoscuse o plăcere atât de intensă, de profundă şi...

— Colin! repetă el, imitând un chicot feminin.

Şi treaba asta îi puse capac. Era incorigibil! O bestie! Un bărbat care mai mult ca sigur excela la a chinui femeile!

Cu toate acestea izbucni în râs. Era complet neajutorată.

Hohotul de râs se desprinse pe neaşteptate de pe buzele ei, doar că, odată ce se porni, nu se mai putea opri. Încercă să-l înăbuşe, dar asta aproape că o sugrumă. Îşi lipi palma peste gură, ca să nu sperie păsările. Şi pentru ca râsul ei să nu reverbereze peste tufişuri şi să nu alerteze fermierii de prin apropiere, să iasă din casele lor de la kilometri distanţă.

Iar Colin se întoarse şi o studie, de parcă tot amuzamentul ei ar fi fost rezultatul unui experiment. Mergea iarăşi cu spatele, cu un rânjet larg întipărit pe buze şi cu ochii strălucindu-i ca două felinare în lumina călduroasă a soarelui. Se uita la ea de parcă i-ar fi făcut plăcere doar să o privească.

Râdea din tot sufletul, şi asta îi distrase atenţia de la drum. Aşa că se împiedică de o rădăcină ieşită din pământ.

— Ai grijă la rădăcină, Mad! îi strigă el mai din faţă.

Mai avea patru zile la dispoziţie pentru a dovedi nevinovăţia acestui bărbat. Şi poate chiar acea luptă contra-cronometru era responsabilă pentru râsul acela. Şi pentru toată joaca. Şi pentru imprudenţa de care dădea dovadă. Da, asta trebuia să fie... intensificarea tuturor emoţiilor şi a senzaţiilor!

Oh, prostii! Ceea ce simţea era bucurie pură!

Era miezul verii, şi explozia de verde a naturii se întindea cât vedeau cu ochii. Castanii, fagii şi ocazionalii

stejari împrejmuiau drumul, stând de pază ca nişte santinele, în timp ce păsările cântătoare se jucau şi ciripeau prin frunzişul lor. Undeva mai în faţă, Madeleine putea vedea ramurile unui stejar imens, întinzându-se în toate direcţiile şi ocupând o bună parte din drum.

— Ştii ce n-am făcut? zise Colin dintr-odată. Se opri apoi şi o aşteptă să-l prindă din urmă.

Madeleine îşi şterse ochii umeziţi de la atâta râs, după care pufni neelegant.

— Foarte puţine, dacă dai crezare ziarelor de scandal.

— Nu te-am sărutat.

Şi apoi o apucă de mână şi o trase în spatele acelui stejar enorm, înainte ca ea să aibă timp să protesteze în vreun fel sau să chicotească.

Copacul acela ale cărui ramuri se întindeau în toate părţile – semănând cu o caracatiţă nebună – oferea o umbră binecuvântată şi îi făcea nevăzuţi pentru cei de pe drum. Totuşi, nu-i ascundea şi de ochii unei oiţe blânde, care se oprise din rumegatul ierbii ca să se holbeze la ei. Colin o răsuci şi o lipi de trunchiul copacului în doi timp şi trei mişcări. O imobiliză între braţele lui şi se lipi de ea, studiind-o îndeaproape o clipă. „Oare se uită la steluţele din ochii mei sau la fruntea mea mare şi albă?” se întrebă ea.

— Nu… începu ea, destul de emoţionată.

— Nu *ce,* Mad? întrebă Colin râzând, pe un ton blând, care îi gâdila simţurile precum catifeaua. Apoi lăsă braţele să îi alunece de pe trunchiul copacului, o cuprinse de talie şi-i lipi tare şoldurile de ale lui, printr-o mişcare extrem de familiară. Madeleine îi putu simţi atunci toate curbele masculine. Nu… ce? şopti încă o dată şi-i cuprinse faţa în palme.

Şi atunci ea fu cea care îşi încolăci braţele în jurul taliei lui suple şi-şi lipi palmele de spatele lui ca să-i poată simţi muşchii puternici. Dar şi ca să-i ţină trupul lipit de al ei. Şi vintrea lipită de a ei, pentru că îşi dorea cu toată fiinţa sa să simtă din nou căldura trupului lui.

Apoi închise ochii, când degetele lui alunecară uşor pe

obrajii ei. Pentru că privirea lui era mult prea veselă şi mult prea fierbinte. Prea blândă şi mult prea cunoscătoare. Iar în clipa aceea ea nu-şi dorea să fie cunoscută de un bărbat care, după spusele ziarelor, cunoscuse aproape toate femeile din Londra.

În schimb, îşi dorea din tot sufletul să o sărute.

Şi apoi degetele lui se răspândiră jucăuşe, mângâindu-i urechile, gâtul şi ceafa… şi Madeleine simţi cum înclină uşor capul pe spate, lăsându-se în palmele lui.

Mâinile lui o cuprinseră cu tandreţe, după care îşi lipi extrem de uşor buzele de gâtul ei, ca şi când ar fi dorit să-i absoarbă bătăile inimii prin acel sărut delicat.

— Oh, Mad! exclamă el încet, pe jumătate oftând şi pe jumătate râzând. Ai idee cât de mult te-am dorit?

— Desigur, şopti ea, cu ochii în continuare închişi.

Colin zâmbi. Apoi gura lui alunecă uşor pe curba gâtului ei, până la ureche. Şi apoi până la buzele ei, uşor întredeschise.

— Acum o să te sărut aşa cum trebuie, murmură el.

Madeleine ştia cum să se lase sărutată. În fond, nu era prima dată când făcea asta. Şi corpul ei ştia exact unde voia să fie atins şi cum să facă să se lipească perfect de al lui. Şi, în mod ciudat, i se părea cel mai firesc lucru din lume. Dar, din cine ştie ce motiv, şi acel sărut deveni o mică luptă… pentru că aşa era mereu între ei doi… şi-n parte şi pentru că ea nu se simţea în siguranţă decât în focul unei bătălii. Buzele lor se atinseră, se cunoscură şi se jucară. Însă lui Madeleine deja îi era frică să i se abandoneze cu totul. Şi îşi aminti mult prea târziu cum un sărut avea uneori puterea de-a lăsa pe cineva periculos de vulnerabil. Chiar mai mult decât o partidă de amor.

— Şşşttt! şopti el pe buzele ei, chiar dacă Madeleine nu scosese niciun sunet. Era ca şi când ar fi încercat să domolească bătălia care se dădea în interiorul ei. Şşşttt!

Mâinile lui se aflau pe ceafa ei, alinând-o şi mângâind-o, în timp ce buzele lui se jucau pe ale ei, zorindu-le să se depărteze cu atingeri delicate ale limbii, care-i trimiteau

fiori fierbinţi pe şira spinării. Madeleine suspină atunci. Pentru că simţea un dram de plăcere, derivat dintr-o tristeţe neaşteptată. Era sunetul unei descătuşări.

Şi atunci îşi mişcă uşor mâinile până pe omoplaţii lui puternici, trăgându-l şi mai aproape de ea, şi deschise buzele sub ale lui. La început limba lui se strecură prudentă în gura ei – ca un invadator tăcut, cald şi moale, care o descoperea şi o aţâţa să se angajeze într-un preludiu precaut.

Apoi îşi dezlipi buzele de ale ei şi o privi în ochi, ca şi când ar fi căutat un răspuns la o întrebare încă nerostită sau ca şi când şi-ar fi dorit să vadă ce efect avea sărutul lui asupra ei. Ochii lui erau întunecaţi de dorinţă.

Într-o clipită, buzele lui ferme şi iscusite le cotropiră din nou pe ale ei, într-un sărut mult mai hotărât. Iar ea era gata să se abandoneze cu totul. Mâinile ei lunecară în sus pe trupul lui, încolăcindu-se în jurul gâtului său, şi Colin o lipi de el. Simţea erecţia lui tare ca piatra ca pe un contrast extrem de erotic, prin comparaţie cu moliciunea buzelor sale şi cu tandreţea pricepută a limbii lui. Adânci apoi sărutul, şi ea îi răspunse imediat. Limbile lor se atingeau şi se mângâiau ca într-un dans senzual, ce părea să prevestească un duel al pasiunilor. El gemu atunci, şi sunetul se propagă prin corpul său, făcându-i pieptul să vibreze sub mâinile ei. Îşi retrase puţin limba şi o muşcă uşor de buza de jos. Senzaţia aceea uimitoare şi neaşteptată o făcu să se cutremure de plăcere.

Şi apoi o sărută din nou cu ardoare, şi ea îi răspunse cu aceeaşi intensitate, devorându-i gura. Dorinţa de a-l simţi adânc în ea creştea cu fiecare clipă. Avea un gust întunecat şi dulce şi, în timp ce îl săruta, îşi simţea întreaga fiinţă topindu-se şi mistuindu-se, într-un singur sentiment exaltant şi înspăimântător… că nu mai exista deloc în afara acelui sărut senzual şi dureros de plăcut.

Brusc, Colin întrerupse sărutul şi inspiră profund.

Apoi îşi lipi obrazul de al ei. Barba lui îi zgâria pielea delicată, şi-i putea simţi pe gât respiraţia fierbinte şi

sacadată.

Rămase tăcut mult timp, după care strânsoarea braţelor lui se relaxă în jurul trupului ei.

Confuză şi ciudat de nefericită, Madeleine rămase agăţată strâns de el o clipă. Apoi îi dădu şi ea drumul, uşor nesigură.

— Doar un sărut, şopti el.

Părea aproape ameţit. Nu prea înţelegea ce voia să spună cu asta.

Rămaseră îmbrăţişaţi, dar nu la fel de apropiaţi ca mai devreme, şi uşor-uşor respiraţiile lor reveniră la ritmul de dinaintea sărutului.

Colin ridică apoi capul şi o privi în ochi. Părea că se gândea dacă să vorbească sau nu.

— L-ai iubit, Mad?

Întrebarea aceea o luă prin surprindere şi o şocă atât de mult, încât nu avu timp să ascundă adevărul, şi era sigură că răspunsul i se citea pe faţă.

De ce făcea asta? Cum reuşea s-o facă?

Apoi degetul lui mare se mută pe maxilarul ei şi-i atinse acele două cicatrice micuţe, aproape insesizabile. Una pentru soţul ei şi una pentru fiul ei.

— Viaţa poate fi cu adevărat diabolică uneori, nu-i aşa? zise el încet.

Madeleine îl privi o clipă îndelungată.

— Complet diabolică, aprobă ea, cu glas răguşit.

Apoi afişă zâmbetul acela atât de caracteristic lui Colin Eversea.

Iar când o luă de mână şi o conduse înapoi pe drum, Madeleine se simţi ca şi când fusese aruncată de pe lună înapoi pe pământ.

Apoi îşi continuară drumul.

Şi, câteva minute lungi, merseră aşa în tăcere, acompaniaţi doar de cântecul înnebunitor de vesel al păsărilor. Doamne, Dumnezeule! Cu siguranţă locuitorii acelor meleaguri rurale puteau fi foarte zgomotoşi!

Din fericire, nu existau şi alţi călători pe drumul acela

– sau cel puţin nu atât de devreme. Colin o luă înainte şi urcă un deluşor domol – singurul din acea zonă, altfel plată – şi se uită plin de speranţă după indicatorul de la răscruce de drumuri.

— Colin! îl auzi icnind vesel pentru sine, imitându-i din nou vocea, extrem de bine.

După care chicoti şi continuă în josul drumului.

Şi, chiar în clipa în care era pe punctul de a dispărea peste colină, Madeleine ridică o pietricică şi-l lovi în spate.

— Aau! zise el vesel, fără să tresară şi fără să se uite înapoi.

Capitolul 18

— Bună dimineaţa, domnilor, zise Marcus către soldaţii care stăteau în faţa conacului Eversea.

Le adusese o farfurie cu prăjituri şi fiecare luase câte una. Oamenii păreau plictisiţi – şi pe bună dreptate. Pentru numele lui

Dumnezeu! În fond, de ce ar fi crezut că fratele său ar fugi să se adăpostească tocmai la conacul său din oraş, dintre toate locurile?

— Bună dimineaţa, domnule Eversea.

— Vreun semn de la fratele meu?

— Niciunul, domnule Eversea.

— Bun, zise el.

Şi atunci, toţi soldaţii izbucniră în râs.

— O sută de lire sterline, domnule Eversea! Colin valorează o avere!

— Mda, aşa am auzit. Dar nu şi pentru voi, nu-i aşa? Pentru că e datoria voastră ca soldaţi să-l găsiţi. Mare păcat, n-aţi zice? Dar, oricum, fratele meu este nevinovat, să ştiţi.

Spusese asta în fiecare zi de la dispariţia lui Colin. Devenise deja un soi de ritual matinal pentru toată lumea.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule, răspunseră ei politicoşi.

Îl amuzau soldaţii.

— Unde plecaţi, domnule Eversea?

— Am o întâlnire cu domnul Redmond. O să stăm puţin de vorbă despre lămpile cu gaz.

— O, foarte bine, domnule!

Marcus nu avu prea mult de mers, de vreme ce conacul familiei Redmond se afla tot în St. James Square. Galopă spre grajduri, după care descălecă şi se îndreptă spre clădirea amenajată pentru îngrijirea trăsurii.

Şi, după cum era de aşteptat, îl găsi acolo pe domnul Bell, stând cu picioarele proptite pe masă şi cu pălăria lăsată pe ochi, în vreme ce haina albastră a uniformei sale îi era întinsă pe spătarul unui scaun. Sforăia încet.

— Bună dimineaţa, domnule Bell.

Bărbatul tresări speriat şi aproape că s-ar fi prăbuşit cu scaunul dacă Marcus nu l-ar fi prins şi îndreptat în timp util.

Bell sări în picioare imediat, netezindu-şi pantalonii imaculaţi. Iar apoi observă că acela care se afla lângă el era Marcus Eversea. Şi-n clipa aceea chipul său oacheş se făcu alb ca varul. Reuşi totuşi să facă o plecăciune elegantă.

Marcus îi răspunse în aceeaşi manieră politicoasă, după care zise:

— Am o întrebare pentru tine, domnule Bell. Ai fost cumva angajat să conduci trăsura de la Mercury Club?

Interveni o pauză scurtă.

— Păi, de ce aş face asta, domnule?

Era genul de întrebare folosită în mod normal pentru a trage de timp de către oamenii care nu ştiau să mintă sau să evite un răspuns.

Marcus făcu un pas în faţă, hotărât, ceea ce-l făcu pe domnul Bell să se dea un pas în spate.

— Ştiu că te-a angajat domnul Baxter, Bell! În ziua de după uciderea lui Roland Tarbell şi-n ziua spânzurării fratelui meu. Ai vrea să-mi spui pentru ce?

Nu fusese absolut sigur de asta, dar înţelese că avusese dreptate când Bell se uită frenetic în stânga şi-n dreapta, căutând parcă o ieşire sau ajutor de la cineva.

Şi apoi mâna lui Marcus se înfipse în lavaliera omului, cu o viteză uimitoare. De fapt, Bell nici măcar nu apucă să-l vadă mişcându-se.

Pentru o clipă, domnul Bell păru mai degrabă surprins decât speriat, dar apoi se instală panica şi se uită cu ochii mari la mâna încleştată sub bărbia lui.

— Pentru ce ai fost angajat, domnule Bell?

Bell înghiţi apăsat – ceea ce era destul de greu de făcut când lavaliera aceea îl strângea de gât ca un şireang.

— Oricât te-a plătit Baxter, eu îţi dau de două ori mai mult, adăugă Marcus, pe un ton un pic mai politicos.

— M-a angajat s-o duc pe doamna Redmond în St. Giles şi pe alţi pasageri în Marble Mile, răspunse Bell într-un suflet.

— St. Giles? Ai dus-o pe doamna Redmond în St. Giles?

Bell încuviinţă din cap repede.

Marcus avea să cugete mai târziu asupra acestei noi informaţii.

— Şi unde anume în Marble Mile i-ai dus pe ceilalţi pasageri?

— Într-un loc numit Mutton Cottage. E dincolo de un han.

Marcus îi dădu atunci drumul, şi mâinile lui Bell ţâşniră imediat pentru a-şi freca gâtul dureros şi a-şi aranja la loc lavaliera.

— Şi pe cine ai dus acolo, domnule Bell?

— Chiar n-aş şti să vă spun, domnule. Vedeţi dumneavoastră, m-am gândit că ar fi mai bine să nu pun întrebări, de vreme ce mi s-a părut un lucru destul de ciudat… Dar mărturisesc că am fost plătit cu o sumă tare frumuşică pentru asta. Ceea ce ştiu însă e că am livrat mai multe pachete la o locaţie din Southwark. Şi am luat un om de la un bar de lângă docuri.

— Doar un singur om?
— Ei bine, un om şi un câine.

*

Merseseră aproape o zi întreagă prin căldură, oprindu-se din când în când ca să ia câte o gustare şi ca Madeleine să-i mai oblojească gleznele cu unguent de sunătoare şi să-i schimbe bandajele. Şi apoi găsiră în cele din urmă locul căutat. Dar era nu tocmai Mutton Cottage, ci hanul despre care auziseră că se afla în apropiere.

Rămaseră pe drum, la o distanţă precaută, şi se uitară lung la han.

— Un pat adevărat, zise Colin în cele din urmă, cu aceeaşi veneraţie pioasă cu care ar fi exclamat altcineva „Sfântul Graal!”

Cugetară în tăcere câteva clipe asupra opţiunilor lor.

— Crezi că există cu adevărat? Mutton Cottage? replică Madeleine.

Pentru că i se părea o întrebare îndreptăţită în momentul acela.

— După câte se pare, sunt mai mulţi oameni care ştiu de existenţa ei, Mad. O s-o găsim. Dar nu puteam merge în continuare, şi în noaptea asta chiar mi-aş dori foarte mult să dorm într-un pat adevărat. Câţi bani ne-au mai rămas?

— O liră.

— Foarte bine, atunci. O să ne răsfăţăm cu extravaganţa fără seamăn de a cheltui un şiling sau doi pentru un pat.

Nu era aglomeraţie prea mare la han. Câţiva bătrâni somnoroşi jucau şah lângă şemineu, iar în salonul de mese, un cuplu mânca nişte tocană de oaie. Aşa că Madeleine închirie o cameră pentru ea şi pentru Colin – care se străduia să se uite oriunde altundeva decât la hangiu şi chiar reuşi cumva să treacă neobservat.

Odată ajunşi în cameră, Colin încuie uşa şi fixă, desigur, un scaun sub clanţă, iar Madeleine examină

fereastra, calculând la ce înălţime se afla faţă de sol. Conchise că, la nevoie, ar fi putut sări jos fără să se rănească prea tare.

Punctul de atracţie principal al încăperii era într-adevăr obiectul acela glorios numit *pat.*

Se apropiară amândoi de el cu prudenţă, de parcă s-ar fi aşteptat să o ia la fugă de groază precum un pui de căprioară dacă se năpusteau spre el prea repede. După aceea se aşezară grijulii, se întinseră pe spate şi oftară la unison.

Apoi se instală liniştea.

Madeleine ar fi crezut că aveau să se ia în braţe şi să-şi arunce hainele, dar niciunul din ei nu părea dispus să renunţe la confortul acela abia descoperit. Pur şi simplu stăteau amândoi într-o tăcere paşnică şi gânditoare, abandonându-se oboselii acumulate de peste zi – şi, de fapt, de peste întreaga perioadă a călătoriei – şi afundându-se în salteaua moale. Şi în clipa aceea le-ar fi fost extrem de uşor să pretindă că el nu era un criminal condamnat fugar cu o recompensă pusă pe capul său.

— Ce o să faci când o să ajungi în America, Mad? o întrebă Colin după câteva clipe.

— Oh… probabil mă voi căsători cât mai repede cu putinţă, răspunse ea pragmatică.

— Să te căsătoreşti!

Părea cu adevărat uluit.

Reacţia lui o amuza şi aproape că o insulta pe Madeleine.

— Păi, de ce nu m-aş căsători? întrebă ea, pe un ton blând. Mi se pare o soluţie practică.

— Practică?

— Ei bine, da. Este o ţară destul de sălbatică. O să am o fermă, şi voi avea nevoie de ajutor ca s-o întreţin şi s-o îngrijesc.

— Cu cine? ceru el să ştie. Cu cine te-ai căsători?

— Păi, fără îndoială cu un american. Poate tot fermier.

— Un fermier american!

Părea atât de scandalizat, încât Madeleine nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Păi, ce ai cu americanii? Sau cu fermierii? Au la fel de mare nevoie de soţii precum englezii. Ba chiar mai multă, aş pune pariu.

Colin părea să caute un motiv.

— Fac baie foarte rar… americanii! zise el, pe jumătate glumind.

— Oh, da, în timp ce tu miroşi ca o grădină de flori.

Se lăsă din nou liniştea o clipă.

— Mi-ar plăcea foarte mult o baie, murmură el morocănos.

Rămase o vreme cu privirea aţintită în tavan, iar albul spălăcit al acestuia păru să-l mai bine dispună un pic.

— Îmi plac destul de mult, conchise el, într-un sfârşit, fără tragere de inimă. Americanii…

— Ei bine, şi mie, aprobă Madeleine cu căldură. Pentru că îi făcea destul de mare plăcere să-l vadă atât de scandalizat.

Tăcere din nou.

— Tu nu ştii nimic despre ce înseamnă să ai o fermă, zise apoi Colin, mai mult ca o avertizare.

Lui Madeleine îi stătea pe limbă să-i răspundă „De unde ştii tu?” Dar ştia că avea dreptate, aşa că doar flutură din mână neglijent.

— Învăţ repede. Cu siguranţă ştiu să trag cu muscheta şi îndrăznesc să zic că m-aş descurca cu orice indian sau urs invadator. Dar îţi mulţumesc pentru grijă.

Colin cugetă un moment asupra afirmaţiei sale. După aceea se întoarse spre ea. Ochii lui albaştri ca marea erau distanţi, şi părea preocupat. Fără îndoială se gândea la tărâmul acela sălbatic şi urât mirosit care se întindea dincolo de mare. Şi apoi afişă un zâmbet mic. Probabil deja şi-o imagina luptându-se cu un indian sau cu un urs.

— Noi avem o fermă. Familia Eversea. În clipa aceea, părea mai degrabă gânditor. Pe colinele de lângă Pennyroyal Green. Ca să fiu sincer, este locul unde am

sperat mereu să locuiesc. Sună destul de frumos, dacă stai să te gândeşti… Oile… Lâna… Şi sunt sigur că tata mi-ar ceda-o bucuros…

— Tu! Să locuieşti la o fermă! Dar credeam că Londra e casa ta.

— Louisa este casa mea, o corectă el, destul de absent. Şi oriunde e ea…

Desigur! Adevărul era că pe Madeleine o cam încerca o furie iraţională la gândul că numita Louisa era un astfel de model de perfecţiune pentru el.

— Şi ea cum este?

— Louisa? Părea destul de uimit de întrebare, iar asta o amuza un pic pe Madeleine, de vreme ce el însuşi avea mereu atât de mult întrebări. Ei bine, păi, este foarte frumoasă, desigur.

— Desigur. Asta e de la sine înţeles.

Colin ştia că era ironică, aşa că îi aruncă o privire precaută. Dădu să spună ceva, dar apoi se răzgândi, îşi aşeză mâinile sub cap şi se făcu comod, ca să-i povestească.

— Şi ai crede că e delicată şi visătoare… pentru că are nişte ochi mari, albaştri şi blânzi. Dar ochii Louisei sunt mai degrabă azurii precum clopoţeii decât ca albastrul cerului. Şi-n fiecare primăvară, când înfloresc clopoţeii, observi cât de mult se aseamănă cu anotimpul… cu părul ei bălai ca o rază de soare şi cu ochii aceia mari şi albaştri. Dar partea amuzantă e că, de fapt, e o fată destul de pragmatică. Şi e o foarte bună ascultătoare. Îi place să citească şi să se plimbe pe dealuri…

Madeleine se gândi atunci că Louisa aceasta părea o fiinţă destul de plictisitoare. Pe de altă parte, înţelegea foarte bine că dragostea putea transforma pe oricine într-o făptură strălucitoare şi plină de viaţă. Doar că ea, una, nu o iubea deloc pe Louisa.

— Şi te face să râzi?

Colin căzu o clipă pe gânduri.

— Ea râde destul de mult când e vorba de mine,

răspunse el.

Oare Colin Eversea chiar îşi dorea să-şi petreacă toată viaţa cu o femeie care râdea de el, mai degrabă decât cu el? Era cel mai enervant om pe care-l întâlnise vreodată. Dar umorul său era tăios şi inteligent. Şi se folosea de el atât pentru a convinge, cât şi pentru a eluda. Dar, dacă priveai dincolo de el, chiar puteai observa câtă vulnerabilitate se ascundea acolo de fapt.

Dar poate că nu îşi dorea să fie văzut cu adevărat – pentru că nu era deloc un lucru comod, la urma urmei. Dacă nu cumva te abandonai cu totul vulnerabilităţii, pentru că atunci se transforma în ceva eliberator şi pasional şi te trezeai pe nepusă masă stând cu afurisitul de om pe un pat de la un han provincial. Colin Eversea era foarte iscusit la a observa lucruri. Ba, de fapt, era cu adevărat neobosit.

Zâmbi atunci în sinea ei, gândindu-se că era un om foarte obositor!

Şi apoi pur şi simplu nu se putu abţine să nu-l întrebe:

— Şi aţi… adică voi doi aţi…

— Dacă am făcut vreodată prostioare în porumbare? întrebă el, aruncându-i o privire vicleană. Nu. Părea destul de amuzat. Sigur că nu. Ea este vi…

Dar se opri înainte de a-şi termina propoziţia. Înţelept lucru!

— Aha, zise Madeleine scurt.

Din fericire, el fu atât de isteţ cât să nu-şi ceară scuze – pentru că asta fără îndoială ar fi înrăutăţit lucrurile. Cu toate acestea, se instală o tăcere ciudată între ei.

Madeleine îşi spuse atunci că nu-i păsa. Ea făcea prostioare în porumbare. Ba, de fapt, chiar ea iniţiase totul noaptea trecută. Fusese căsătorită. Ştia să tragă cu pistolul şi cu muscheta. Nu prea putea schimba în vreun fel ceea ce era – sau ceea ce devenise. Şi nici nu credea că şi-ar fi dorit asta. Iar în clipa aceea stătea pe un pat cu Colin Eversea, şi, cu puţin noroc, aveau să facă prostioare şi acolo.

Dar, dacă reuşeau să-l găsească pe Horace Peele, în

două săptămâni – cu ajutorul celor două sute de lire pe care urma a le primi de la familia lui –, ar fi putut fi oricine voia în America. Pentru că era încă destul de tânără. Şi frumoasă. Şi sănătoasă şi puternică.

Într-un fel sau altul, Colin Eversea reuşise să i-o redea… pe ea însăşi. Încremeni o clipă, cugetând asupra acestui dar colosal.

— Dar am sărutat-o, continuă el.

Madeleine se gândi imediat că probabil făcuse afirmaţia aceea ca să o facă să se simtă mai puţin ca o uşuratică.

— Mi-ai mai spus. Cuvintele îi ieşiră pe un ton atât de ţâfnos, că se sperie şi ea. Era ca şi când altcineva îi împrumutase gura şi vocea şi le rostise în locul ei.

Colin Eversea smuci capul şi o studie o clipă. Îi putea simţi privirea curioasă. Şi simţea că iar i se învârteau rotiţele.

Însă Madeleine refuză să se uite în altă parte decât la tavan. Inspiră adânc – prefăcându-se că aerul care îi inunda plămânii era aer american –, şi asta o făcu să se simtă mai bine.

Sau cel puţin se convinse pe sine că se simţea mai bine.

— Ce fel de om a fost soţul tău? întrebă el cu blândeţe.

Ea se întoarse şi-l ţintui cu privirea. Dar în clipa aceea el era cel care se uita în tavan. Aparent, era o privelişte care le plăcea amândurora în seara aceea.

— Bun, amuzant, puternic şi încăpăţânat. Şi întru totul el însuşi. Eram foarte tineri când ne-am căsătorit. Uneori simţeam că nu ne cunoşteam deloc. Dar, odată cu trecerea anilor, am învăţat tot ce trebuia să ştim unul despre celălalt.

— Aţi învăţat tot ce trebuia să ştiţi unul despre celălalt, repetă Colin în şoaptă, după o clipă. De parcă îi plăcuse cum suna asta. Vrei să ştii ce am auzit *eu* despre el? murmură apoi.

Madeleine se încordă imediat. Doamne, Dumnezeule! Oare era posibil ca Colin Eversea chiar să-l fi cunoscut pe soţul ei?

— Am auzit… Făcu o pauză scurtă, ca să lase tensiunea să prindă contur… Că era foarte, foarte, foarte, foarte… dotat.

Ea izbucni în râs, şi asta îl făcu şi pe el să râdă.

Şi apoi rămaseră amândoi nemişcaţi şi tăcuţi, într-o tăcere prietenoasă. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecură până în clipa aceea, Madeleine nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de în largul ei.

— Colin… dacă fratele tău şi Louisa s-au căsătorit deja?

Îl simţi încordându-se. Şi apoi pufni dispreţuitor.

— Nicio şansă. Mama n-ar permite niciodată aşa ceva. Va organiza o petrecere nupţială, unde va invita toate familiile importante din Pennyroyal Green şi din apropiere. E drept că nu s-a aşteptat nicio clipă ca fiul ei cel mai mic să fie condamnat la moarte sau să scape de la spânzurătoare, dar mama… Făcu o pauză scurtă, de parcă tocmai conştientizase un lucru foarte important. Mama mea a avut răbdare cu fiecare dintre noi… şi pentru noi a îndurat tot ce s-a întâmplat… şi asta înseamnă destul de multe când vine vorba despre familia mea. Şi crede-mă pe cuvânt când îţi spun că fără îndoială va exista o nuntă. Dar încă nu a avut loc.

Şi apoi rămaseră din nou tăcuţi câteva clipe îndelungate. Sunetul respiraţiilor lor era singurul zgomot din încăperea aceea. Şi ei stăteau unul lângă altul, întinşi pe pat! În sfârşit, pe un pat adevărat! Însă problema cu paturile era alta… îndemnau oamenii spre unul din două lucruri: ori să doarmă, ori să facă dragoste. Iar acela era un pat surprinzător de comod.

Colin se întoarse apoi spre Madeleine şi înţelese că pleoapele ei duceau o luptă grea cu somnul. Şi în clipa aceea hotărî că ea avea să doarmă adânc în noaptea aceea, chiar şi cu preţul vieţii lui.

— Vrei să cânt? o întrebă el, pe neaşteptate.

— Să cânţi? repetă ea, de parcă nu mai auzise niciodată în viaţa ei acel cuvânt.

— De ce nu?

— Bine, atunci, aprobă ea, precaută.

Aşa că el îi cântă. O melodie irlandeză pe care o învăţase în armată, care vorbea despre tragedie şi moarte. Pe de altă parte, din experienţa lui, toate cântecele irlandeze erau despre tragedie şi moarte.

— Dar ai o voce minunată! exclamă ea, cu adevărat surprinsă.

— Da, chiar am o voce minunată, aprobă el, mulţumit de sine.

Buzele ei luară atunci forma unui zâmbet, însă ochii îi rămaseră închişi.

Undeva sub ei, hanul trepida de viaţă. Colin putea auzi scaunele împinse de la mese pe podeaua de lemn. Apoi ecoul unui obiect destul de greu care căzu cu un zgomot metalic. Se gândi la taverna Pig & Thistle din Pennyroyal Green şi la familiile care se adunau în jurul vetrei. La Culpepper şi la Cooke care stăteau aplecaţi deasupra tablei de şah. Şi se întrebă dacă Marietta Endicott de la Şcoala de Fete se dusese şi ea la bar pentru o halbă de bere în seara aceea. Dacă armata britanică îi ţinea familia sub supraveghere şi dacă poate asta îl amuza pe tatăl lui. Şi se întrebă dacă Louisa stătea la fereastră, căutându-i silueta îndreptându-se spre casa ei prin întuneric… sau dacă poate cânta la pian pentru fratele lui, Marcus – căruia nu-i plăcea deloc muzica de pian, dar care fără îndoială privea avid şi recunoscător orice lucru făcut de Louisa.

Se întrebă dacă avea să se mai poată gândi vreodată la Marcus fără să simtă un gol în stomac şi un nod în gât.

Şi apoi, pe jumătate stingher şi pe jumătate absent, îi netezi părul lui Madeleine, urmând cu vârful degetului conturul părului ei, care se ridica uşor precum vârful ascuţit şi poetic al unei inimi. Şi ea zâmbi din nou. Aşa că îşi trecu

extrem, extrem de uşor degetele pe fruntea ei. Iar şi iar, şi iar. În lumina difuză a lămpii, putea vedea acolo o linie de expresie pe care nu o putea netezi, una pe care viaţa o cioplea pe trăsăturile ei. O dovadă că nu mai era o copilă. Îi plăcea asta. Îi plăcea să creadă că într-un fel îi îndepărta toate grijile legate de trecut şi de viitor, plantând în locul lor numai gânduri despre el însuşi. Ştia că era egoist pentru că îşi dorea asta. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu se putea abţine.

Pentru că, de fapt, era tot ce-şi dorea în momentul acela. Şi atunci înţelese că ar fi trebuit să-l îngrijoreze lucrul acesta.

— E bine… şopti ea ca un oftat.

Dar simţea că era şi un pic reticentă.

— Hmmm, aprobă el. Nu-şi dorea cu adevărat să înceteze să o dezmierde, aşa că nu o făcu.

— Păi şi? zise ea pe neaşteptate câteva clipe mai târziu.

Vocea ei puternică îl trezi din reverie.

— Păi şi ce?

— Mai cânţi ceva, atunci?

Colin zâmbi şi-şi opri degetele pe fruntea ei. Se ridică în cot, se uită în jos la ea şi aşteptă o clipă, prefăcându-se a se gândi serios la asta.

— Bine, zise el în cele din urmă, pe un ton calm şi detaşat. Ce să fie, atunci? Un cântec de leagăn? Un cântec de sindrofie? Unul despre victorie glorioasă în luptă?

— Mi-ar plăcea să aud *Balada lui Colin Eversea.*

Oh! Aşadar, Mad nu era prea obosită pentru a glumi.

Aşa că, uşor, pe o voce limpede de tenor, asemenea celui mai fin coniac, Colin transformă balada obscenă a morţii sale infame într-un cântec de leagăn… şi îl cântă până la capăt, privind afectuos cum zâmbetul ei se topea într-un somn binecuvântat. Şi, deşi intenţionase ca în noaptea aceea să facă dragoste cu Madeleine Greenway zgomotos, acrobatic şi sălbatic, se abandonă bucuriei de a-i cânta până când adormi, cu capul greu şi cald pe umărul

său şi cu şoldul cuibărit aproape de al lui. Iar când fu absolut sigur că adormise profund, o strânse în braţe grijuliu şi apoi îşi odihni propriul cap – la fel de greoi de la oboseală – lângă al ei. Şi, cu fiecare inspiraţie prelungă, inhală parfumul părului ei, iar respiraţia ei adâncă deveni propriul său cântec de leagăn, care-l purtă spre tărâmul viselor.

*

Avea şase ani şi-şi prinsese trupul mic şi subţire între rădăcinile ieşite din pământ ale unui arbore secular, care se întindea peste pârâu. Fusese nevoit să-şi înfigă tocurile cizmelor adânc în malul plin de nămol pentru echilibru, însă apele argintate ale râului Ouse se dovediseră neaşteptat de rapide şi aproape că-i smulseseră cu totul undiţa din mâini. Adică exact ceea ce ar fi făcut mama sa sau unul dintre zecile – pentru că i se părea că erau câteva zeci – de fraţi ai săi mai mari şi cu picioare lungi dacă l-ar fi prins acolo de unul singur. Şi nu doar atât, dar ar fi transformat imediat undiţa aceea într-o nuieluşă şi i-ar fi tras o mamă de bătaie pe care s-o ţină minte. Îl avertizaseră să nu vină acolo singur, dar era doar un copil, iar familia sa încă nu-şi dăduse seama că o avertizare sau o încercare de a-l speria era ca o provocare directă pentru Colin. I se mai spusese şi că nu erau peşti în râul acela. Dar tot se gândise că poate un peştişor rebel avea să se îndepărteze de familia lui şi că el avea să-l captureze şi să îşi surprindă toată familia aducând acasă un peşte pe care să-l gătească pentru…

Ceva trase apoi de undiţă în vis, şi asta îl trezi din somn pe Colin. Rămase o clipă nemişcat şi dezorientat, pentru că, deşi înţelegea că stătea pe un pat, tot mai putea auzi susurul apei care biciuia bolovanii. Deschise ochii imediat şi întoarse capul în direcţia sunetului.

O lumină cenuşie se strecurase printre draperiile de la fereastra camerei lor de la han, anunţându-l că răsărise soarele. Madeleine stătea în picioare, lângă lavoar, şi

încerca să se spele în linişte. O văzu înmuind cârpa în apă, storcând-o şi apoi ridicând-o spre faţa sa.

Se gândi apoi că probabil avea să-şi dea destul de repede seama că se trezise, pentru că era la fel de adaptată la mediul înconjurător ca orice creatură sălbatică. Totuşi rămase nemişcat şi îşi ţinu respiraţia, într-o încercare de a fura o clipă luxuriantă în care să-şi permită doar să o privească.

Stătea cu spatele la el. Îşi trăsese rochia în jos, ca să se spele, şi i se părea că materialul plutea – sau stătea agăţat ca prin farmec – în falduri grele în dreptul şoldurilor ei. Dar avea o poziţie tensionată, cu coatele aproape lipite de trupuşorul ei mic şi firav. Era frig în cameră!

Pielea ei părea incredibil de albă şi de moale în lumina aceea difuză. Se născu în el o senzaţie de spaimă care-i tăie răsuflarea. Având în vedere viaţa şi meseria pe care şi-o alesese, cu siguranţă ar fi trebuit să fie acoperită de o armură, de solzi sau de o carapace tare, precum o ţestoasă.

Dar, desigur, era scandalos şi în mod egoist recunoscător că nu era aşa.

Colin se dădu jos din pat şi ajunse lângă ea din doi paşi mari. Madeleine încremeni în loc, dar, înainte să apuce să se întoarcă spre el, Colin întinse mâna, îi descleştă degetele şi îi luă cârpa din palmă.

Ea întoarse uşor capul ca să se uite la el peste umăr, cu sprâncenele ridicate întrebător. Însă nu protestă.

La suprafaţa apei din lavoar încă pluteau insuliţe mici de gheaţă, dar le evită abil şi înmuie cârpa. O stoarse până când nu mai picura deloc apă din ea, după care o întinse în palmă şi suflă pe ea, într-o încercare – probabil inutilă – de a o încălzi pentru ea.

Îşi strecură atent braţul sub părul ei lung şi mătăsos, ridicându-l, după care îşi lipi trupul de al ei şi-i şterse ceafa uşor. Ea plecă încet capul în faţă, abandonându-se îngrijirii lui, şi se sprijini de pieptul său, recunoscătoare pentru căldura pe care i-o oferea. Şi scoase un mmmm mulţumit, care îl făcu să zâmbească.

Apoi, senzuală ca o pisică, lăsă capul pe spate şi-l aşeză în palma lui. Era felul ei de a-şi exprima o dorinţă…

Colin se supuse imediat. Îi cuprinse capul şi-şi trecu degetele prin cascada întunecată a părului ei, pentru propria-i plăcere, după care alunecă bucata umedă de pânză peste urechile ei, acordând o atenţie deosebită fiecărei curbe şi spirale şi-n acelaşi timp suflându-i căldură pe piele. Nu era o simplă îmbăiere… ci o adevărată seducţie. Şi voia să se asigure că îi era clar şi ei lucrul acesta.

Iar când plimbă cârpa pe curba subtilă a gâtului ei, îi simţi pulsul accelerând şi o văzu îmbujorându-se. Şi atunci fu sigur că înţelegea şi ea.

Colin se mută apoi în faţa ei şi descoperi că îşi ţinea braţele încrucişate peste sâni. Se gândi că poate făcea asta dintr-un amestec de modestie şi dintr-o încercare de a se încălzi. O prinse de încheietură, arcui dintr-o sprânceană şi o convinse să ridice uşor braţele deasupra capului.

Privirile li se întâlniră atunci şi trecu extrem de uşor cârpa peste încheietura ei şi în jos pe antebraţ, peste bicepsul ei micuţ şi încordat şi tot mai jos pe partea cea mai fină şi vulnerabilă a braţului ei, iar apoi pe curba subraţului. Odată ajuns acolo, îi frecă vioi pielea.

Ea izbucni într-un hohot de râs. Scurt, răguşit şi distrat.

— Eşti foarte meticulos.

— Sunt, aprobă el în şoaptă. Cel mai meticulos om din lume.

Îşi mută apoi atenţia spre celălalt braţ şi cealaltă subsuoară, şi Madeleine îşi simţi inima pompându-i sângele în obraji şi revărsându-se în valuri de căldură pe restul pielii sale. Tânjea după atingerea lui, aşa că gemu încet, aproape uşurată, atunci când mută cârpa umedă sub sânii ei.

După cum recunoscuse şi el, era extrem de meticulos. Trasă contururile sânilor ei cu marginea aspră a cârpei. Degetele sale învelite în material zăboviră câteva fracţiuni de secundă pe sfârcurile ei rozalii, sensibile, după care se

aplecă uşor şi îl cuprinse între buze pe unul din ele.

— Oh! suspină ea.

Degetele ei se împleticiră prin părul lui şi apoi se eliberară când gura lui alunecă mai jos, pe panta dintre coastele ei şi pe movila moale a abdomenului său. Şi apoi…

— E rândul tău să cânţi pentru mine, Mad.

Apoi gura lui se odihni între picioarele ei. Îşi lipi buzele o dată tandru acolo, după care se îndepărtă şi expiră încet. Respiraţia lui era o mătase fierbinte pe carnea ei sensibilă. Era o senzaţie necunoscută şi splendidă, care îi trimitea fiori de plăcere şi uimire prin tot corpul. I se tăie răsuflarea. O deschise încet cu degetele mari, şi apoi limba lui moale şi fierbinte, puternică şi umedă… o linse apăsat.

Madeleine fu pe punctul de a leşina de plăcere.

Scoase un geamăt gutural, sunetul plăcerii viscerale: „Eu…”, gândi ea, şocată, luptându-se să-şi recapete suflul şi echilibrul interior. „Eu am făcut asta…”

Cunoştea o plăcere pe care nu o crezuse posibilă.

— Ah! Ce cântec minunat, Mad! murmură Colin. Vocea lui era uşor amuzată şi o resimţea ca pe o vibraţie secretă. Ai vrea să-mi mai cânţi un vers?

Suflă apoi, ca să-i răcorească acel petic de carne sensibil, fierbinte şi umflat, şi ea icni de plăcere. Geamătul acela scurt se transformă repede într-o înjurătură aprigă, când limba lui o atinse uşor şi apoi se afundă între faldurile ei secrete.

Şi o linse din nou.

— Oh! Opreşte-te! Col… Erau mai degrabă fragmente de emoţii decât cuvinte de sine stătătoare. Oh, Doamne, Dumnezeule, sigur că nu-şi dorea să se oprească! Doar că nu ştia cum ar fi putut îndura plăcerea aceea. Şi îi era şi un pic frică. Nu se mai apropiase niciodată atât de periculos de mult de punctul în care îşi putea pierde controlul, iar acesta era un gând care o înspăimânta şi o excita în aceeaşi măsură. O parte din ea fusese mereu conştientă de fiecare seducţie şi rămăsese raţională, chiar şi-n cele mai întunecate abisuri ale plăcerii…

Degetele lui Colin urcară uşor pe coapsele ei, mângâindu-i cu tandreţe pielea delicată şi buclele mătăsoase, după care alunecară sub fesele ei, ca să o susţină şi să o lipească şi mai mult de gura lui.

— Termină pentru mine, Mad, îi ceru el într-o şoaptă guturală, fără să-şi dezlipească deloc buzele de miezul feminităţii ei.

Madeleine îşi lăsă braţele tremurânde să coboare în dreptul capului lui, şi la început degetele ei se încolăciră prin părul lui catifelat, după care îi găsiră urechile reci şi alunecară şi mai jos, în căutarea umerilor lui goi. Înăbuşi un hohot de râs – un sunet nesigur al plăcerii – şi se uită în jos. Îi privi capul întunecat ascunzându-se şi mişcându-se între coapsele ei... fiecare atingere cunoscătoare, fiecare mângâiere a limbii lui şi fiecare sărut al buzelor lui iscusite o împingeau tot mai mult spre culmile unei nebunii divine. Acea simplă imagine erotică îi smulse încă un geamăt primordial. Era pur şi simplu prea mult!

Îi văzu apoi erecţia groasă şi curbată în sus spre abdomen şi înţelese că şi el era înnebunit de dorinţă după ea.

Şi o nebunie primordială şi uluitoare explodă în trupul ei, lăsând-o fără aer. Respira greu şi sacadat, luptându-se pentru fiecare gură de aer, în timp ce corpul ei se mişca odată cu el, zorindu-l să continue, cu silabe şuierate, gemete înnebunitoare şi rostiri disperate ale numelui lui. Şi în clipa aceea întreaga ei lume se reducea la capul lui brunet dintre coapsele ei, la buzele şi la limba lui şi la ce-şi dorea de la el.

În clipa imediat următoare se cutremura şi ţipa de plăcere. Colin o prinse înainte să se prăbuşească la podea şi pe jumătate o cără şi o împinse înapoi pe pat.

Îi aruncă braţele deasupra capului, imobilizându-i palmele cu ale lui, şi apoi o ţinu prizonieră sub coapsele lui puternice. Era complet lipsită de apărare. Pentru prima dată în viaţa ei îşi dorea – şi avea nevoie disperată – să fie lipsită de apărare.

— A mea!

Cuvintele acelea scurte îi ieşiră involuntar, rupându-se de pe buzele lui ca un geamăt sălbatic. După aceea se ridică şi o pătrunse adânc, cu o singură mişcare rapidă şi iscusită.

Madeleine ţipă din cauza invaziei bruşte. I se părea ireal cât de adânc şi deplin se cufundase în ea. Şi... Oh, Doamne, Dumnezeule, cumva simţea că nu urma să aibă niciodată nevoie de mai mult.

Nu mai era nimic tandru sau subtil acum, doar dorinţa de a poseda, şi ea îşi dorea să fie posedată cu aceeaşi ardoare cu care voia el să o posede. Era pregătită pentru el şi se ridica pentru a întâlni fiecare împingere puternică a şoldurilor lui înguste, pregătită să-i răspundă la tot ce-i oferea el şi să ia cât de mult putea. Îşi încolăci picioarele în jurul trunchiului lui şi braţele în jurul umerilor, şi trupurile lor se izbiră unul de altul iar şi iar, în vreme ce privirea lui neîndurătoare rămase aţintită asupra ei. Şi apoi se dezlipiră când atinse şi el eliberarea glorioasă, cu fiecare muşchi din corpul lui încordându-se în vreme ce îi strigă numele.

*

— Mi-a plăcut ţipătul tău, Mad!

Ea îl pocni uşor, dar abia reuşi să adune suficientă putere ca să ridice mâna. Colin încercă să râdă, dar sunetul îi ieşi mai degrabă ca un mârâit gutural. Erau amândoi epuizaţi şi storşi de vlagă.

— O să creadă că a avut loc o crimă, murmură ea, destul de ruşinată.

Se referea la oamenii din hanul de jos.

— Ba o să creadă că ai fost satisfăcută aşa cum trebuie. Vocea lui era o şoaptă vlăguită şi îngâmfată. Dar, oricum, mă îndoiesc că a auzit cineva ceva. A fost un ţipăt foarte scurt.

Chiar fusese complet satisfăcută.

În cele din urmă, Madeleine îşi adună toate puterile şi

întoarse capul ca să se uite la el. Şi arăta cu zece ani mai tânăr, stând aşa acolo, întins pe pat lângă ea, purtând doar un zâmbet slab. Buzele lui se arcuiseră extrem de puţin pe la colţuri, de parcă ar fi fost mult prea obositor să afişeze un zâmbet complet. Ţinea ochii închişi. Genele-i lungi şi dese erau lipite de pometii îmbujoraţi. Iar părul său, întunecat de sudoare, stătea zbârlit în toate părţile.

Dacă s-ar fi abătut chiar şi un pic de la planul ei, autorităţile i-ar fi aruncat o funie în jurul gâtului, ar fi strâns tare, l-ar fi smucit în picioare şi l-ar fi spânzurat. Şi mii de spectatori i-ar fi privit trupul fără viaţă legănându-se şi învârtindu-se în streang.

Ea se ridică instinctiv în şezut, precum o capcană care se închidea, capturând prada, încercând să oprească durerea sălbatică ce prinsese contur în măruntaiele ei. Îşi înfăşură apoi braţele în jurul genunchilor.

— Mad?

Ea se uită la el peste umăr.

— Trebuie să plecăm acum, insistă ea. Ne-a mai rămas foarte puţin timp. Trebuie să…

— Nu, zise el încet.

Şi chiar reuşea să facă răspunsul acela să sune rezonabil.

Cumva, în ciuda sfârşelii lui îngâmfate, reuşise să se ridice în şezut, şi braţele sale vlăguite se încolăciseră în jurul trupului ei. Îi simţea antebraţele calde pe coaste, ca pe o închisoare senzuală. Madeleine închise ochii strâns. Toate gândurile ei raţionale se mistuiau ca fumul sub atingerea lui şi i se părea inutil să încerce să-şi limpezească mintea, de vreme ce nu ştia de unde să înceapă.

— Nu încă, zise el, şi de data asta şoapta lui caldă îi atinse ceafa ca o mângâiere. Şi apoi buzele lui aterizară acolo, sărutându-i liniştitor pielea înfiorată. Nu încă, repetă el, mutându-şi gura lângă urechea ei, după care limba lui o atinse cu delicateţea unui cunoscător.

Madeleine se gândi atunci că, dacă ar fi putut vorbi, probabil i-ar fi spus: „Lua-te-ar naiba să te ia!”

Colin înţelegea că se topise cu totul şi că era extrem de doritoare; ştia asta după sfârcurile ei întărite, după pielea ei sensibilă şi caldă şi după bătăile inimii sale.

— Lasă-te în faţă, murmură apoi.

O înclină uşor, până când antebraţele şi fruntea ei se odihniră pe cuvertură, şi-şi mişcă palmele de-o parte şi de alta a coloanei ei vertebrale, trasându-i linia taliei şi apoi cuprinzându-i fesele şi ridicându-le uşor.

Una din mâinile lui se odihni pe zona lombară a spatelui ei şi cealaltă se strecură printre coapsele ei, mângâindu-i zonele feminine. Madeleine ştia că degetele lui se retraseră ude. Deja îşi simţea respiraţia greoaie şi fierbinte pe braţele pe care le ţinea încrucişate sub cap pe pat. Senzaţia cuverturii aspre pe sfârcurile ei sensibile era la fel de erotică precum atingerea unei limbi aspre.

— Dumnezeule, Mad! Şi el părea aproape la fel de neajutorat cum se simţea ea. Apoi strecură iarăşi un singur deget între picioarele ei, extrem de încet şi de provocator, despărţindu-i faldurile femeieşti şi zăbovind o clipă, ca să se joace cu cârlionţii întunecaţi şi umezi.

— Colin… şopti ea înăbuşit.

Mâna lui o părăsi apoi. Şi simţi vârful tare al mădularului lui, şi genunchii lui se strecurară între picioarele ei, desfăcându-i-le cu blândeţe. Dar se afla acolo numai pentru a o tachina, repetând aproape cu exactitate atingerile mâinii sale. Se plimbă de-a lungul faldurilor ei, jucându-se şi excitând-o şi mai tare. Şi apoi – ticălosul – o părăsi din nou.

Madeleine întoarse capul şi zise, cu respiraţia întretăiată:

— Lua-te-ar naiba…

— Ce vrei? şopti el, aproape relaxat.

Deja îi era aproape imposibil să respire. O durea nevoia de el.

— Colin, te rog! Te ro…

El se avântă în ea.

Ei i se întunecă vederea şi aproape că leşină din

cauza plăcerii care se revărsă prin ea. Îi venea să se legene, dar în schimb, încleştă pumnii pe cuvertură pentru a se echilibra, iar mâinile lui puternice o apucară de talie. Degetele lui coborâră apoi de-a lungul spatelui ei, în timp ce se retrăgea încă o dată – aproape relaxat – din corpul ei.

Lui Madeleine îi scăpă atunci o înjurătură.

Colin scoase un mârâit gutural, care ar fi putut fi la fel de bine şi un hohot de râs.

Şi apoi repetă acţiunea: o pătrunse uşor şi se retrase la fel de uşor. Şi apoi iar.

Dar deja îi putea auzi respiraţia întretăiată, care i se rostogolea din nări precum flăcările unui dragon. Nu era la fel de stăpân pe situaţie pe cât i-ar fi plăcut să creadă.

O pătrunse din nou. Mai adânc şi mai repede acum. Şi apoi din nou.

— Da! se auzi ea îndemnându-l febril. Da!

Ritmul accelera, în tandem cu presiunea exercitată şi cu dorinţa feroce care se acumula în ea, până când el se mai împinse încă o dată, iar Madeleine se pregăti pentru forţa penetrării, încurajându-l cu vorbe pe care nu ştiuse nici ea că era capabilă să le rostească – cuvinte obscene şi înnebunitoare, rugătoare şi extaziate.

— O, Doamne, Mad…

Dar ea nu-l auzi. Se simţea asaltată din toate părţile. Era subjugată iar şi iar de valuri de plăcere neaşteptată, care o ridicau violent pe culmile unui extaz splendid şi sfâşietor, care în cele din urmă îi smulse un ţipăt ce fu absorbit de cuvertură. Simţea că îi luase foc pielea.

În clipa aceea, plăcerea îi mistuia întreaga fiinţă.

Şi apoi Colin se opri, revărsându-şi din nou sămânţa fierbinte în ea. Îşi auzi numele ca prin vis, strigat de o voce răguşită de pasiune.

Se retrase din ea, după care se întinse pe pat, cu respiraţia întretăiată şi cu un braţ petrecut peste spatele ei.

Madeleine întoarse capul şi-l privi.

— Cred că m-ai omorât, şopti ea.

Colin se ridică atunci pe o parte şi întinse o mână

tremurândă ca să-i dea părul la o parte de pe ochi.

Madeleine se trase mai aproape de el şi-şi ascunse faţa la pieptul lui.

Şi apoi îl strânse în braţe, prudentă. În definitiv, cerea protecţie şi siguranţă pentru prima dată după mai mult timp decât îşi putea aminti.

Dar Colin habar nu avea că el era cel de care şi-ar fi dorit să se poată apăra.

La naiba cu tot! Era îndrăgostită!

Era atât de îndrăgostită, că nu părea să-şi mai poată aminti o vreme când să nu-l fi cunoscut, sau când să nu fi simţit asta. Aşa că se abandonă acelui sentiment şi se lăsă cuprinsă în întregime de pasiunea devastatoare şi glorioasă.

Colin o luă în braţe şi o strânse tare la pieptul lui. O sărută pe gât, pe buze, pe pleoape şi apoi încă o dată pe buze. Şi rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, sărutându-se cu blândeţe, secole întregi sau poate doar câteva secunde, sărutări care nu agresau buzele, sărutări care semănau mai degrabă cu dezmierdări liniştitoare decât cu orice altceva.

Şi apoi nu făcură altceva decât să se ţină în braţe o vreme. Atenţi să nu se privească în ochi.

— Şi acum chiar trebuie să plecăm, zise el încet, în cele din urmă.

După aceea Colin se spălă şi el rapid, se îmbrăcară amândoi fără să-şi vorbească şi părăsiră hanul.

Capitolul 19

Li se spusese că Mutton Cottage se afla la aproximativ doi kilometri în josul drumului şi că dacă treceau pe lângă un stejar bătrân cu un nod uriaş în trunchi însemna că merseseră prea departe. Era o zonă liniştită de ţară şi încă nu întâlniseră alţi călători şi, din fericire, nu dăduseră nici peste stejarul noduros. Însă în clipa aceea puteau vedea un

alt arbore grandios plin de cioturi, care nu semănau cu nimic în mod special.

— Uită-te la copacul acela! Cam aşa arată şi profilul meu, Mad. Am o protuberanţă pe nas, zise el, după care se întoarse, ca să-i arate despre ce vorbea.

— Prostii, se îmbufnă ea. Ai o protuberanţă minusculă pe nas. Cea de pe copac este cu mult mai mare. Nasul tău este superb.

— Superb? repetă el şi izbucni în râs. Acum eşti mult prea drăguţă, ceea ce nu-ţi stă în fire, şi tocmai de-aia mă nelinişteşte, aşa că încetează.

Din cine ştie ce motiv, cuvintele lui o usturaseră foarte tare pe Madeleine, lăsând-o aproape fără suflare. Se opri de tot din mers.

— Ce-ai spus acum… adică nu crezi că sunt…

Omul acesta afurisit îşi petrecuse ultimele zile zgândărindu-i armura de protecţie şi scoţând la iveală adevărata ei natură – adică permiţându-i să fie blândă şi bună. Crezuse că ajunsese să o cunoască destul de bine. Şi acum îi spunea că nu-i stătea în fire să fie drăguţă?

Ştia că exagera, chiar în timp ce-i treceau prin minte aceste gânduri. Însă cumva se simţea vulnerabilă şi peste măsură de sensibilă. Şi, dintr-odată, tot ce spunea căpătase o importanţă ridicolă pentru ea.

Colin observă imediat expresia de pe chipul ei. Se opri brusc şi o prinse de încheietură, după care îi zise pe un ton gutural şi intens:

— Ştii că glumesc, Madeleine. Cu siguranţă ştii asta. Ai măcar cea mai vagă idee cât de bună eşti, Mad? Spune-mi, ai idee?

Părea extrem de hotărât şi ciudat de… mânios. Oare erau emoţii direcţionate spre ea sau spre el însuşi?

Era aproape ca şi când i-ar fi spus cu totul altceva prin cuvintele acelea.

Lăsară să treacă o clipă de linişte.

— Da, ştiu că glumeşti, zise ea cu blândeţe.

Colin îi dădu drumul la mână.

Rămaseră încremeniţi, uitându-se unul la altul şocaţi, confuzi şi neobişnuit de furioşi – adică exact invers decât se simţeau cu adevărat. Şi amândoi ştiau asta.

Fără îndoială avea să fie o uşurare pentru amândoi ca această misiune să se încheie.

Câteva minute mai târziu, se întâlniră cu primul călător – un om care purta haine de fermier. Poate că era chiar proprietarul hambarului în care dormiseră. Avea o constituţie masivă, mergea extrem de repede – lucru care părea în dezacord complet cu ritmul rural obişnuit. Se opri imediat când îi văzu, iar următorul lucru pe care-l spuse îi lăsă pe amândoi încremeniţi de uimire:

— Vai mie, dar nu-i chiar... O, Sfinte Doamne! Chiar eşti Colin Eversea, nu-i aşa? Şi mergi liber ca pasărea cerului pe aici prin Marble Mile! Tocmai m-am întors din Londra, domnule...

Omul afişă apoi un zâmbet strălucitor cât toate zilele. Avea un cap imens şi o faţă ciupită de vărsat – care semăna cu drumul plin de gropi pe care mergeau – şi un nas de mărimea unui ou. Colin tocmai se minuna de aspectul său, când...

Omul scoase un pistol de nicăieri.

Şi, înainte să apuce să-şi scoată şi el arma, braţul gros al omului se încolăci în jurul taliei lui Madeleine, o trase aproape de el şi pistolul lui se lipi de tâmpla ei, ameninţător.

— Oh! Dar o să fiu o legendă vie, pentru Dumnezeu! Şi bogat pe deasupra! Sfinte Sisoe, d-apoi chiar am găsit un penny azi-dimineaţă şi mi-am spus: „Ei bine, chiar e timpul să ai şi tu un pic de noroc, Will Hunt!” şi mi-am pus o dorinţă şi acuşa iată-te chiar aici în faţa mea, domnule Eversea!

Colin inspiră adânc, dar i se părea că aerul care-i umplea plămânii era amărui şi ars. Mâna în care ţinea pistolul îi tresări aproape insesizabil.

— Lasă jos pistolul, Eversea, şi vino cu mine de bunăvoie, altfel îi găuresc ţeasta, fără mustrări de

conştiinţă. Şi ca să vezi cât de serios sunt… Mâna omului se ridică atunci şi se aşeză ca un păianjen imens pe sânul lui Madeleine. Da, sunt foarte frumoşi, aprobă apoi.

Colin începu să vadă-n faţa ochilor o ceaţă roşiatică. Totul părea şlefuit din cristal şi vedea totul cu o claritate supraomenească: ochii lui Madeleine, care străluceau de furie şi de frică, chipul ei alb ca varul, degetele ei mici care încercau în zadar să se înfigă în braţul păros şi mare ca un şarpe care se încolăcise în jurul trupului său şi pistolul care-i atârna inofensiv din buzunarul fustei. Timpul păru să încetinească complet, permiţându-i să evalueze situaţia prin prisma furiei oţelite care-i ardea gâtul şi ceafa.

În faţa sa se afla o brută de om. Unul fără suflet şi, implicit, foarte periculos.

Dar, din fericire, nu şi inteligent.

— Oh, dar chiar te rog, domnule Hunt! Împuşc-o! Dar să ştii că în acelaşi timp o să te împuşc şi eu în ouă. O, scuzele mele! Am vrut să spun că o să-ţi împuşc calul.

Omul se încruntă imediat, făcu ochii cât cepele şi clătină din cap, fără îndoială gândind: „Ce cal? Ce tot spune?”

Confuzia omului dură doar o fracţiune de secundă. Dar nici el, nici Madeleine nu aveau nevoie de mai mult.

Colin smuci braţul şi-l apucă pe om de încheietura mâinii cu care ţinea pistolul, răsucindu-i-o violent spre spate, în timp ce Madeleine se lăsă în jos suficient de tare cât să-l muşte de braţ. Omul ţipă de durere şi, din cauza şocului acelui atac dublu, slăbi strânsoarea pistolului. Şi atunci Colin îşi folosi mâna dreaptă pentru a-l apuca de betelia pantalonilor şi îl trase suficient de tare şi sus încât să-i provoace o durere considerabilă în testicule – asta presupunând că le mai avea.

Şi manevra aceea avu efectul scontat. Omul urlă şi scăpă din mână pistolul, care, slavă Domnului, nu se descărcă la contactul violent cu solul.

În clipa imediat următoare, gura pistolului lui Colin era poziţionată între ochii domnului Hunt, iar cu cealaltă mână

încă îl ţinea strâns de betelia pantalonilor.

— Am un singur cartuş, domnule Hunt, zise Colin cu o politeţe glacială. Dar nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să-l folosesc ca să-ţi găuresc ţeasta. Ia spune-mi, ai vreo boală interesantă?

— Ce?! Boa…?! Nu! Io… Omul icnea, şi chipul său era transfigurat de durere şi de spaimă.

— Păcat! Atunci înseamnă că nici mort n-o să fii mai folositor decât eşti viu.

Colin lăsă ţeava pistolului să se atingă de fruntea omului.

— Ai vrea să mori chiar acum, domnule Hunt? întrebă el relaxat şi politicos, de parcă ar fi întrebat dacă voia să-i dea sarea. Sau peste câteva secunde?

— Colin…

Vocea lui Madeleine îl strigă blând, de undeva de pe tărâmul raţiunii. Dar el n-o auzea. Îi plăcea prea mult acolo, cufundat în ceaţa roşiatică a furiei. În clipa aceea îl tortura pe Hunt. Şi îi plăcea la nebunie. Atât de mult, că nu părea să se mai poată opri.

— Sunt mulţi bani, nu-i aşa, domnule Hunt? O sută de lire sterline… Aproape că te înţeleg. Dar nu l-am omorât pe Roland Tarbell. Nu te-aş fi lăsat niciodată să mă iei prizonier, dar aproape că te-aş fi respectat dacă ai fi încercat s-o faci într-o manieră onorabilă. Şi acum sunt tentat să te împuşc doar de plăcere. Ce ironie ar fi ca tocmai tu să fii cel care mă transformă într-un criminal. Dar în condiţiile astea nu cred că aş avea mustrări de conştiinţă din cauza morţii tale. Ba chiar cred că aş merge bucuros la spânzurătoare…

— Colin!

Vocea blândă a lui Madeleine suna mai presant.

— Leagă-l de braţe, Mad, îi porunci Colin, de parcă ar fi fost în armată şi ea era subalterna lui. Pune mâinile la spate, domnule Hunt. Imediat şi extrem de încet!

Domnul Hunt se supuse, tremurând violent din toate încheieturile.

Cu chipul alb ca varul şi aproape lipsit de orice expresie, Madeleine scoase sforile pachetului în care aveau mâncarea şi aproape că dispăru cu totul în spatele siluetei masive a omului. Colin îi observă coatele smucindu-se când trase de sfoară şi apoi îl văzu pe Hunt tresărind scurt.

„Ca să vezi”, se gândi el. Aparent, ştia să lege sfori, la fel de bine pe cât se pricepea el să le desfacă.

— Acum aşează-te pe pământ, domnule Hunt, zise Colin şi chiar reuşi să facă afirmaţia aceea să sune ca o sugestie politicoasă.

Omul şovăi un pic, ceea ce se dovedi o greşeală. Pentru că, în clipa imediat următoare, Colin îl lovi în spatele picioarelor şi îl făcu să cadă în genunchi ca un arbore tăiat.

Şi apoi Colin îl mai împinse un pic, ca să-l aplece într-o parte, şi îngenunche în faţa lui, astfel încât gura pistolului să se afle din nou la nivelul ochilor domnului Hunt. Deja omul începea să-şi facă o idee despre cum urma a-şi petrece eternitatea.

— Leagă-i gleznele, Madeleine.

— Dar o să… se bâlbâi omul.

— O să ce? O să mori de foame? O să mori îngheţat? O să fii devorat de veveriţe? S-ar putea să te găsească cineva. Peste o zi sau două. Dacă ai noroc. Sau poate o să reuşeşti să te eliberezi singur. Sau poate… sau poate o să apară cineva care să-ţi mângâie trupul, cât eşti legat şi neajutorat, domnule Hunt. Nici să nu te gândeşti să încerci ceva. Pentru că o să te împuşc.

Madeleine îi legă apoi gleznele cu cealaltă sfoară, petrecând-o de mai multe ori în jurul cizmelor lui groase şi apoi trăgând tare ca să-l imobilizeze.

Pe urmă Colin se ridică, aproape ca prin vis.

Se uită în jos la domnul Hunt şi îşi simţi tot trupul tremurând, în clipa aceea omul era legat cu aceleaşi sfori care-l ţinuseră şi pe el prizonier în drum spre spânzurătoare.

— Hai să mergem, Mad!

Şi plecară, lăsându-l pe domnul Hunt legat fedeleş şi

marcând drumul pe care trecuseră ca un indicator cioplit în piatră.

Colin mergea cu paşi atât de mari şi de rapizi, că lui Madeleine aproape că îi venea greu să ţină pasul cu el. Şi deja aproape alerga. Era ca şi când se grăbea să fugă de ceva de care pur şi simplu nu putea scăpa.

În cele din urmă se opri brusc şi se prăbuşi pe un bolovan de pe marginea drumului. Se uită în jur. Părea aproape surprins că era o zi luminoasă şi călduroasă. Se încruntă, după care îşi sprijini faţa în palme şi inspiră adânc şi tremurător.

— Am vrut să-l omor. Mi-ar fi plăcut să-l omor. L-am torturat, Mad, şi am făcut-o numai şi numai de plăcere! Mi-am vărsat toată furia pe el. Dar ceea ce ţi-a făcut... felul în care te-a atins...

Madeleine putea vedea că tremura puţin, ca urmare o furiei pe care o lăsase să i scape de sub control. Şi înţelegea că era îngrozit de ceea ce îndurase ea. El ridică privirea şi zise:

— Pe scurt, am avut un moment prost, Mad.

Puţin spus. Încerca să se agaţe de umorul care-l ajutase mereu să treacă peste orice dificultate. Doar că nu-i mai era la fel de uşor ca până atunci. Iar în clipa aceea Madeleine se pomeni dorindu-şi să fi înţeles şi el cât de puternic era cu adevărat.

După aceea, Colin afişă un zâmbet firav şi sumbru.

Madeleine se aplecă lângă el, sprijinindu-se de bolovan. Pentru că nu era sigură că el îşi dorea să fie atins în momentul acela.

— E posibil să-mi fi salvat viaţa, Colin. Încă o dată. Şi ai salvat-o şi pe a ta. Şi să ştii că ai tot dreptul să te aperi. Nu e nicio ruşine în asta. În plus, era un om... absolut îngrozitor. Şi nu cred că tu ai greşit cu ceva. De fapt, sunt complet de acord cu felul în care ai procedat.

Dintr-odată, Colin întinse mâna şi o cuibări în jurul cefei ei, mângâind-o uşor cu degetul mare. După care o întrebă încet:

— Eşti bine? Nu te-a…?

— O, sunt teafără şi nevătămată. Doar m-a pipăit un pic. Dar o să supravieţuiesc. Crede-mă că l-aş fi omorât pe loc dacă n-ai fi fost tu acolo.

Colin râse scurt şi fără umor, după care îşi retrase mâna.

— Dar nu s-ar fi întâmplat să fii „pipăită un pic” dacă nu ai fi fost cu mine, Mad. Şi toată… toată furia asta… nu clocotea aşa în mine înainte să se întâmple toate astea… închisoarea… Tarbell… Şi acum sunt doar… Făcu un gest scurt de dezgust, după care continuă: Doar un om căruia îi place să-i tortureze pe alţii.

— Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, Colin! exclamă ea, aproape relaxată. Sincer îţi spun, cred că e ceva ce zace ascuns în noi toţi. Şi cred că a făcut mereu parte din tine, într-un fel sau altul. Poate că pur şi simplu noi, oamenii, ne naştem cu un set complet de abilităţi… unele bune, altele mai puţin bune. Şi nimeni nu poate şti ce trebuie să se întâmple ca să scoată la iveală o latură sau alta din adâncul nostru. Şi uneori chiar partea bună din noi e cea care ne bagă în belele şi partea mai rea e cea care ne salvează!

— O teorie foarte interesantă, Mad! glumi el. O să-ţi spun la ce concluzie ajung.

Dar se gândea deja la asta, şi Madeleine vedea că înţelegea la ce se referise.

— Eu, una, cred că asta face totul mai interesant, zise ea cu blândeţe.

Colin îi zâmbi atunci. Dar zâmbetul îi dispăru cu totul când spuse:

— Dar asta înseamnă că aş fi putut să-l omor pe Roland Tarbell.

Madeleine se dădu înapoi, de parcă tocmai ar fi rostit o blasfemie.

— Ba nu l-ai fi putut ucide pe Roland Tarbell, zise ea, cu convingere. Nu l-ai ucis pe Roland Tarbell.

Şi afirmaţia aceea îi smulse în sfârşit un zâmbet

sincer.

— Aşadar, nu crezi că l-am omorât pe Roland Tarbell?

— Nu.

— Şi de când crezi asta?

— Dintotdeauna.

— Minţi.

Ea zâmbi atunci, şi continuă şi el să-i zâmbească.

— Oh, Colin! Cred că eşti un om extraordinar, spuse foarte încet, pe jumătate întrebându-se şi ea dacă rostise asta cu voce tare sau doar gândise. Încercase să o facă să sune ca o glumă. Dar nu ar fi putut spune asta în timp ce îl privea, aşa că întorsese capul ca să se uite spre drum.

Şi-ar fi dorit să-i poată spune asta măcar o dată privindu-l în ochi. Pentru că ar fi trebuit să ştie ce părere avea despre el.

Simţea că întorsese capul ca să se uite la ea. Şi rămaseră tăcuţi câteva clipe, Colin uitându-se la ea uimit şi ea prefăcându-se a nu observa.

— Cred că am nevoie de un sărut, îi zise el în cele din urmă.

Îi putea face pe plac. Aşa că se întoarse spre el, se aplecă în faţă şi-l sărută pe frunte, chiar între ochi.

„O, Doamne!” gândi ea, pe jumătate amuzată, lăsându-şi buzele să zăbovească o clipă între sprâncenele lui. „Ce faci cu iubirea pe care o simţi, atunci când trebuie s-o ţii pentru tine? Când nu ar putea duce la nimic altceva decât la câteva momente frumoase? Când n-o poţi mărturisi cu voce tare? Când simţi că eşti pe punctul de a exploda?” „O transformi în recunoştinţă”, hotărî ea şi o trimise în univers sub forma unei rugăciuni de mulţumire. „Şi-l săruţi între ochi pe bărbatul pe care-l iubeşti”.

Şi apoi îl sărută şi pe buze. Pentru că gura lui se afla atât de aproape de ea… şi pentru că era superbă şi pricepută.

Colin o strânse în braţe. Fiecare muşchi din corpul lui era încordat. Aşa că ea îl îmbrăţişă strâns, până când se disipă toată tensiunea.

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa încă o dată, zise ea.

— Cu plăcere, Doamnă Mercenar.

Madeleine zâmbi când auzi asta.

— Mai avem doar două zile, Mad.

Doar două zile până când Colin avea să o împiedice pe Louisa Porter – femeia pe care o iubea – să se mărite cu fratele său. Ca să se căsătorească el cu ea în schimb şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi la o fermă din Pennyroyal Green.

— Atunci, hai să-l găsim pe Horace Peele, zise Madeleine încet. Aproape am reuşit, Colin!

Capitolul 20

Îşi continuară drumul şi, după niciun kilometru, zăriră indicatorul care anunţa că Mutton Cottage se afla în apropiere. Numele era cioplit pe o bucată de lemn şi suspendat cu lanţuri de un stâlp, înconjurat pe toate părţile de flori sălbatice căţărătoare. Căsuţa în sine părea să fie într-o stare destul de bună – un pic dărăpănată de vitregiile vremii, dar cu toate astea încântătoare. Şi, desigur, după obiceiul englezilor, era mai degrabă un conac mic decât o căbănuţă. Avea două etaje şi un acoperiş triunghiular. În faţa ei se întindea o pajişte verde, iar clădirea în sine era aşezată la poalele a doua coline înverzite – ceea ce o făcea să semene într-o oarecare măsură cu un pandant cuibărit între doi sâni.

Iarba părea să fi fost mai degrabă ronţăită de capre decât tunsă de vreun grădinar priceput, iar florile sălbatice fuseseră lăsate să crească nestingherite şi să acapareze grădina şi aleea de piatră. Şi, după câte se auzea, copacii erau ticsiţi de păsări – cărora de obicei nu le păsa prea mult când sau unde cântau.

Părea un locşor şocant de inofensiv în care să îl

ascunzi pe cel care fusese martor la una dintre cele mai infame crime ale deceniului şi în care să adăposteşti cadavre, în drum spre Scoţia. Dar, pe de altă parte, poate tocmai aceea era ideea.

Madeleine şi Colin îşi scoaseră pistoalele, din instinct.

Şi, aproape înainte ca Madeleine să-şi poată da seama de ceea ce se întâmpla, ceva negru şi lucios se năpusti spre ea de pe deal. Întrezări ceva ce semăna cu nişte ochi sclipitori şi o limbă rozalie care atârna şi vru să ţipe, dar spaima îi bloca gâtul. Şi apoi bestia necunoscută o ataca şi îi molfăia braţele.

Dar, în clipa imediat următoare, o constatare şocantă îşi făcu loc prin spaima pe care o simţea, lăsând loc raţiunii să se instaleze.

Nu simţea nicio durere. Deloc. Chiar dacă părea captivă între fălcile ameninţătoare ale unui dulău foarte mare.

Se uită în jos şi descoperi că de fapt „dulăul fioros” o lingea pe braţe, afectuos, de parcă ar fi fost un ştiulete de porumb. Şi rânjea în sus la ea cu ochi veseli şi strălucitori.

Şi aproape că nu avea dinţi deloc!

Aproape că o ameţiseră bătăile frenetice ale inimii sale. Reuşi totuşi să vorbească, pe un ton destul de plăcut:

— Mulţumesc, dar e suficient.

Cu toate acestea, vocea sa era destul de slabă.

Câinele păru a înţelege ce voise să-i spună, pentru că îi dădu drumul, făcu câţiva paşi în spate şi afişă un fel de rânjet câinesc de bun venit, dând din coadă tare – lucru care-i făcea toată partea din spate a corpului să se legene. Şi în tot timpul se bălăngănea – sau mai bine zis ţopăia – pe trei picioare.

Madeleine îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu ştia dacă să înceapă să râdă sau să izbucnească în plâns. Aşa că se prăbuşi în genunchi.

Însă lucrul acesta păru să-l încânte nespus de mult pe câine, de vreme ce aşa se afla mai la nivelul lui şi îi oferea ocazia de a o linge pe faţă, cu multe bale. Şi atunci

Madeleine se pomeni aruncând braţele în aer, în încercarea de a se apăra de o limbă caldă şi umedă, care părea să fie peste tot.

Apoi îi simţi braţul lui Colin peste umeri şi ultima urmă de teamă se mistui cu totul. Cu Colin totul părea să fie doar o altă aventură colorată şi… ofertantă. Şi în clipa aceea înţelese că probabil ajunsese să se obişnuiască prea mult cu siguranţa şi confortul pe care i le oferea. Se încordă imediat.

Şi apoi braţul lui dispăru.

— Bună ziua şi ţie, Snap! Ne bucurăm tare mult să te vedem! îi şoptea Colin câinelui, în timp ce-i ciufulea urechile lăsate. Unde e Horace? E pe aici? E bine?

— Snap! Unde ai fugit, Snap? răsună vocea îngrijorată a lui Horace.

Şi apoi apăru şi omul, din spatele căsuţei, semănând aproape la perfecţie cu un boier de la ţară.

Snap fugi atunci la Horace, care îşi aşeză absent şi instinctiv mâna pe capul câinelui.

Iar când îl văzu pe Colin, pe chipul lui îşi făcu loc o expresie absolut minunată – care de altfel semăna un pic cu cea care apăruse pe chipul lui Croker când dăduse cu ochii de Madeleine.

Era aceeaşi încântare pură şi luminoasă…

— Vai mie! Chiar ai putea fi Colin Eversea? Deci eşti viu, ei, Colin? Se zvonea că ai murit! Că ai fost spânzurat!… Încântarea fu urmată de confuzie şi nesiguranţă. Dar, dac-ai fi fost spânzurat, cum ai putea fi aici acu? Nu cre’ că am băut aşa mult în dimineaţa asta. Horace vorbea singur şi încerca să dea un sens la tot ce se întâmpla. Şi, oricum, n-am băut altceva decât pişoarca aia de-o servesc la Hare & Turtle… Şi totuşi, poate eşti… eşti o fantomă…?

Şi apoi Horace făcu ochii cât cepele, iar gura lui se rotunji în clipa când mintea lui înţelese.

Era o expresie de groază, desigur!

Şi, după cum era de aşteptat, Horace se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Cu toate acestea, fu destul de uşor de prins, din moment ce era bătrân, se mişca greoi şi mai avea şi o conformaţie rotunjoară. Colin întinse braţul, îl apucă de gulerul hainei şi nu-i dădu drumul. Lui Horace îi luă câteva clipe să-şi dea seama că alerga pe loc.

Dar se potoli în cele din urmă şi răsuci capul, privindu-l pe Colin peste umăr.

— Nu-mi faceţi rău, şefule. Sunt şi io un biet creştin!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Horace! Nu sunt nicio halucinaţie, niciun strigoi şi nici n-am venit aici pentru retribuţie.

— Ce dreacului mai e şi aia retribuţie? ţipă Horace, indignat. Era aproape înnebunit. Nu eşti aici, dom'le. Aici suntem numa io şi Snap! Şi acu gata! Dispari!

Colin oftă obosit.

— Horace, dacă aş fi fost o fantomă, nu te-aş fi putut ţine de guler. Am venit să te iau înapoi la Londra. Am nevoie de ajutorul tău. Doar ştii foarte bine că n-am omorât pe nimeni. Nu i-ai întoarce spatele unui prieten care are nevoie de ajutorul tău, nu?

Horace se mai relaxă un pic.

— Colin? Chiar eşti viu şi teafăr?

— Da, chiar sunt viu şi teafăr. Nu ai auzit despre evadarea mea spectaculoasă de la spânzurătoare?

— D-apoi aici n-avem ziare de la Londra, şefule. N-am mai văzut nici unu' de săptămâni bune.

— Doar căruţe pline cu cadavre?

— Îngrozitoare treaba aia, aprobă Horace prompt. Da' adevăru' e că fac ceva bănuţi frumuşei hoţii ăia de cadavre… Da' cum dreacului m-oi găsit, domnule Eversea? O să-mi facă rău dacă te găsesc aici!

— Cred că pur şi simplu sunt foarte inteligent.

Madeleine se gândi atunci că era un rezumat foarte scurt şi deloc cuprinzător al călătoriei lor până acolo.

— Vii cu mine la Londra, Horace? E necesar să plecăm imediat.

— Oh, d-apoi mi-e frică c-o să-mi facă rău, domnule

Eversea. A amenințat şi c-o să-l omoare pe Snap!

— Trebuie să fie nebun atunci! exclamă Colin cu patos, deşi nu era tocmai sigur despre cine anume vorbeau.

— Oh, io cred că eşti îndreptăţit, domnule Eversea. De fapt, n-am vrut să păţeşti nimic rău, Colin, că doar eşti prietenu' meu şi ni' nu te-ai atins de netrebnicu' ăla de Tarbell. Io am văzut totu'. Da m-o plătit destul de bine individu' ăla Critchley… mai că m-o luat pe sus aruncând cu bani şi cu ameninţări… Şi ce puteam să fac? Maică-mea avea nevoie de-un acoperiş nou la casă. Şi i-am trimis toţi banii imediat, mă jur, şefule! Dup' aia m-o adus aici, în locu' ăsta. Şi mi-o zis să stau aci cuminte, sau Snap şi maică-mea o să păţească ceva rău. Sunt deja trei săptămâni de-atunci. Nu mi-s mândru de asta, domnule Eversea. Da' mi-o fo' foarte frică.

— Horace, îţi jur că n-o să las pe nimeni să vă facă rău ţie şi lui Snap. Şi o să-i cumpărăm mamei tale un acoperiş nou şi mobilă, şi… Nu i-ar folosi şi un catâr?

— Oh, ba chiar cre' că i-ar plăcea un catâr!

Horace părea surprins şi mulţumit. Şi simpla idee de a-i cumpăra mamei sale un catâr părea să-l facă să viseze deja cu ochii deschişi.

— Atunci, o să-i cumpărăm şi un catâr frumos. O să-i luăm tot ce are nevoie ca să ducă o viaţă liniştită şi confortabilă în…

— Upper Finster.

— În Upper Finster, da. Minunat oraş!

Horace Peele afişă imediat un zâmbet strălucitor şi vesel.

— Da, chiar îi!

Madeleine se gândi atunci că ar fi putut paria toţi banii pe care-i mai aveau că Colin nu auzise niciodată în viaţa lui de oraşul Upper Finster.

— Dar trebuie să vii cu noi, Horace! Chiar acum! E urgent! Te rog! Doar suntem prieteni, nu-i aşa, Horace? Şi-ţi jur pe tot ce am mai scump că nu vi se va întâmpla nimic rău ţie şi celor dragi ţie.

Existase ceva extrem de convingător în discursul acela. Madeleine se întrebă atunci dacă acelaşi lucru ar fi fost valabil şi cu o săptămână în urmă. Dar ar fi putut băga mâna-n foc că în clipa aceea Colin Eversea era un cu totul alt om.

— Da, suntem prieteni, domnule Eversea, zise Horace cu ardoare.

Şi abia în clipa aceea Horace păru să o observe pe Madeleine, pentru că afişă un zâmbet luminos şi făcu o plecăciune stângace, în timp ce Snap saliva pe cărarea de piatră.

— Pe legea mea! Dac' nu-i însăşi doamna Greenway!

Madeleine făcu şi ea o reverenţă.

— E o plăcere să te revăd, Horace!

— Dumneata obişnuiai să vii să bei cu soţu' dumitale la Black Cat.

— Da, aşa e.

— Şi acuma pe unde mai bei?

— O să beau dincolo de mare destul de curând, Horace. În America. O să plec din Anglia în foarte scurt timp.

Colin întoarse atunci privirea spre ea. Madeleine observă imediat că ochii lui păreau de un verde şi mai intens în clipa aceea, înconjuraţi de toată natura înverzită. Şi îi simţea aproape la fel de arzători precum două torţe în noapte. Cu toate acestea, refuză să se uite la el.

Iar Colin îşi mută atenţia înapoi spre Horace, fără să spună nimic.

— Ah! I-auzi ce frumos! America! Ce mai aventură! Horace părea absolut încântat.

— Oh, da. Nimic nu se compară cu o aventură bună, aprobă Madeleine ironică.

— Păi, să mergem, atunci? E cam pustiu p-aci şi nu peste fac rost pe nicăieri de o bere bună sau de o femeie. Aoleu, scuze de limbaj, doamnă Greenway, adăugă Horace în grabă.

— Nu-i problemă, Horace.

— Mă duc doar să-mi iau lucrurile şi…

Dar se opri imediat. Pentru că în clipa aceea puteau auzi cu toţii – sau mai degrabă puteau simţi bubuitul inconfundabil al copitelor, înăbuşit de iarbă şi de pământul moale.

Răsuciră toţi capetele, căutând sursa sunetului, dar le fu destul de uşor să-i zărească – pentru că aşa se întâmpla întotdeauna.

Pe panta domoală a dealului care se ridica în spatele căsuţei se aflau trei soldaţi călare, îmbrăcaţi în tunici stacojii şi cu baionetele strălucind în lumina soarelui.

Şi, într-o clipită, soldaţii descinseră asupra lor, descălecară şi-i înconjurară cu armele îndreptate spre ei, ameninţător.

— Trage piedica pistolului, aruncă-l şi împinge-l spre mine, domnule Eversea. Nu aş vrea să fiu nevoit să te împuşc, dar te avertizez că nu voi ezita, dacă nu cooperezi. Şi, doamnă, te voi ruga să faci acelaşi lucru cu pistolul dumitale, dacă ştii cum.

Uimitor! Numai soldaţii englezi ar fi putut fi atât de politicoşi cu un criminal evadat! Omul părea că-i oferea lui Madeleine prezumţia de nevinovăţie, gândindu-se probabil că avea pistolul acela de la Colin. Şi poate că domnul Colin Eversea – criminalul înrăit care era – o obliga să ţină arma în mână şi să o folosească.

Pentru o clipă, Colin fu tentat să răspundă: „Ai fi uimit ce ştie să facă!” Dar se abţinu.

Şi apoi se conformă. Nu trase piedica pistolului, dar se lăsă uşor în jos şi-l coborî pe lângă el. Ceea ce nu era deloc uşor de făcut cu trei muschete îndreptate ţintă spre inima lui.

Dar Madeleine… Madeleine rămase cu pistolul ridicat şi îl îndreptă spre sergent.

„Oh, Mad!”

Colin simţi atunci cum inima îi stă în loc. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva… dacă ar fi…

— Mad… zise el încet.

Ea îi aruncă atunci o privire enigmatică. Părea extraordinar de calmă şi foarte sigură pe sine. Iar mâna în care ţinea pistolul nu tresări nici măcar o clipă.

— Domnule Eversea! Vocea soldatului ascundea o ameninţare tăcută. Doamnă! Dacă nu trageţi piedica pistoalelor şi nu le lăsaţi jos, mă tem că ordinele mele sunt să-l capturez pe domnul Eversea viu sau mort. O să număr până la cinci.

„Oh, Doamne! Nu încă o numărătoare până la cinci!" se gândi el exasperat.

Nu se putea termina aşa. Ajunseseră atât de departe, descoperiseră atât de multe lucruri… înduraseră atâtea! Era greşit! Era complet greşit ca totul să se încheie aşa!

— Unu, domnule Eversea… intonă soldatul.

Se aflau acolo, înconjuraţi de soldaţi înarmaţi, şi cheia dovedirii nevinovăţiei lui stătea lângă ei, împreună cu un câine cu trei picioare care saliva pe poteca de piatră.

Dar Colin ştia foarte bine că, dacă ar fi strigat: „Staţi! Sunt nevinovat şi iată dovada!" şi ar fi făcut semn spre Horace, soldatul probabil l-ar fi împuşcat numai de exasperare. Pentru că, în fond, toţi prizonierii de la Newgate susţineau că erau nevinovaţi.

În plus, chiar era posibil ca soldaţii să asculte ce avea de spus. Dar ştia că l-ar fi luat prizonier oricum. Aveau să urmeze alte celule întunecoase şi alte interogatorii lungi. Şi pur şi simplu nu se putea întoarce la închisoare! Pentru că nu mai putea îndura *încă* un spaţiu mic şi întunecat.

— Doi, domnule Eversea…

Şi, desigur, fusese un afront inimaginabil adus tuturor să evadeze de la spânzurătoare aşa cum o făcuse… ca să nu mai vorbim că şi o umilinţă îngrozitoare adusă armatei britanice. La urma urmei, soldaţii fuseseră postaţi acolo tocmai pentru a se asigura că nu se întâmpla aşa ceva.

Aproape că voia să le strige cât îl ţineau plămânii: „Femeia asta! Femeia asta uimitoare! Ea a făcut totul, proştilor!"

Colin devenise un adevărat maestru în a nu clipi. Şi

tocmai datorită acestui lucru observă o umbră ciudată proiectată pe zidul lateral al cabanei. Ceva îl făcuse să o studieze, şi era convins că nu era un tufiş sau un copac.

Pentru că tufişurile sau copacii nu puteau înainta aşa cum se mişca umbra aceea. Cel puţin nu în realitate.

Iar umbra chiar înainta. Sigur şi fără zgomot.

— Trei, domnule Eversea…

Ceva primordial din sufletul său îi spunea foarte clar cine era înainte ca umbra misterioasă să se materializeze şi să capete conturul siluetei unui om. Iar când umbra apăru în raza lor vizuală, luând forma unui bărbat în carne şi oase, Colin observă că nu purta veston. Ceea ce însemna că se puteau vedea foarte clar nasturii de sidef care străluceau pe vesta sa ca nişte luni mici şi luminoase. Dar şi conturul lung al unei muschete, ca o prelungire a mâinii umbrei…

— Patru, domnule Eversea…

Apoi, în spatele soldaţilor, Marcus Eversea trase piedica muschetei şi o ridică pe umăr, îndreptată direct spre grupul mic de soldaţi.

Şi soldaţii încremeniră pe loc, după cum era de aşteptat. Pentru că nimic nu atrăgea atenţia unor militari mai bine decât sunetul unei muschete încărcate.

Unul dintre ei dădu să întoarcă uşor capul în direcţia sunetului şi ceilalţi doi voiră a se întoarce cu totul.

Privind în retrospectivă mai târziu, Colin nu-şi putea aminti să fi luat o decizie conştientă în momentul acela. Suspiciuni întunecate îi chinuiseră sufletul şi mintea săptămâni de-a rândul, iar ceea ce se întâmpla putea sugera mai multe posibilităţi: că Marcus venise acolo ca să-l împuşte pe Horace. Că Marcus fusese responsabil pentru ascunderea acolo a lui Horace. Că Marcus se afla acolo ca să-l împuşte pe el.

Dar îşi aminti atunci visul pe care-l avusese la han şi inima lui – nu mintea sa – fu cea care luă decizia într-o fracţiune de secundă.

— Staţi pe loc sau muriţi, zise Colin, cu voce joasă şi rece. E alegerea voastră, domnilor ofiţeri. Întoarceţi-vă

imediat cu faţa spre mine. Chiar credeaţi că sunt atât de prost încât să vin aici fără întăriri? Şi eu am fost soldat, la urma urmei.

Soldaţii se conformară încet. Când se întoarseră spre Colin, descoperiră că îi ameninţa cu arma. Şi apoi Colin vorbi repede şi ferm:

— În spatele vostru, domnilor, se află trei bărbaţi cu muschete încărcate. Şi, dacă clipiţi măcar fără ordinul sau permisiunea mea explicită, unul dintre acei bărbaţi vă va găuri ţeasta cu un glonţ.

În spatele lor, Marcus clătină din cap pe jumătate cu tristeţe şi ridică din sprâncene: „Trei bărbaţi?” Ar fi fost suficient să spună că erau doi. Ah, dar nu şi pentru Colin. Marcus era un om destul de conservator pentru un membru al familiei Eversea, dar, la urma urmei, el nu ar fi fost Colin Eversea dacă nu şi-ar fi asumat acel risc. Sau dacă nu ar fi făcut-o într-o manieră teatrală.

Era bine că era un Eversea.

Şi, odată cu acest gând, se simţi inundat de un val de încredere în sine, proaspăt precum oxigenul.

Trei perechi de ochi dispreţuitori, furioşi şi precauţi se uitau la Colin de deasupra a trei tunici stacojii ireproşabile. Trei soldaţi eşuaseră în misiunea lor şi în clipa de faţă respirau greu – de teamă sau de furie. Cel mai tânăr dintre ei – care fără îndoială nu văzuse niciodată ce însemna un război – se făcuse atât de palid la faţă, încât pistruii de pe pielea lui păreau la fel de coloraţi precum haina pe care o purta.

— Ne-am înţeles? izbucni apoi Colin, destul de fioros.

Cei trei ezitară o clipă, după care sergentul încuviinţă din cap scurt, semn că vorbea în numele tuturor.

— Trageţi piedica, lăsaţi armele pe pământ şi ridicaţi mâinile deasupra capetelor! le ordonă apoi Colin. Bun. Vă repet, orice mişcare bruscă va duce la spulberarea unei părţi a corpului cu un glonţ de muschetă. Nici eu, nici doamna nu avem nicio problemă în a ne folosi pistoalele… ba chiar ea e un ţintaş mai bun ca mine şi e afurisit de

rapidă. Nu aş vrea să vă demonstrez asta, dar, pe de altă parte, mi-a plăcut mereu să mă dau un pic în spectacol! Totuşi, nu va trebui să fac niciuna, nici alta dacă faceţi ce vă spun. Aşa că, conformaţi-vă, domnii mei! Faceţi mişcări largi, lente şi simple.

Horace amuţise de mult şi în clipa aceea căscase ochii mari cât nişte bile de biliard. Snap observa totul prin ochii imparţiali ai unui câine, însă rămânea din instinct lângă Horace, fără să dea vreun semn că ar fi fost tentat să-i lingă sau să-i mârâie pe soldaţi. Aşa că se instală o tăcere încordată – întreruptă doar de gâfâitul câinelui şi de ciripitul păsărelelor acelora afurisite –, care venea în deplină opoziţie cu circumstanţele tensionate în care se regăseau.

În cele din urmă, sergentul făcu prima mişcare, pe care o urmară şi ceilalţi doi. Toţi trei lăsară apoi armele uşor, cu precauţie şi cu o reticenţă aproape palpabilă. Muschetele lor zăceau pe pământ în linie, precum nişte camarazi căzuţi la datorie.

Apoi se îndreptară cu toţii şi ridicară încet mâinile deasupra capetelor. Priveliştea aceea semăna cu un balet straniu şi fără vlagă.

— Foarte bine, aprobă Colin. Şi acum ţineţi mâinile la vedere şi faceţi cinci paşi mari în spate în timp ce număr.

La naiba cu tot, dar în clipa aceea Colin îşi dorea foarte mult să vină o zi în care să nu mai fie nevoit să numere nimic. Dar se gândi apoi că, pe de altă parte, poate nu era chiar aşa rău să fie el cel care iniţia numărătoarea.

— De la tine mi-a venit ideea cu numărătoarea, îi şopti apoi, aproape vesel, lui Madeleine.

Ea se uită la el, cu colţurile gurii ridicate într-un zâmbet firav, şi clătină din cap uşor, cam la fel cum făcuse Marcus mai devreme. Adevărul era că se cam obişnuise cu tendinţa lui perversă de a face glume când erau arme aţintite asupra lor.

Şi apoi Colin numără până la cinci. Doar că, de data aceea, în loc să treacă pe lângă soldaţi în drum spre spânzurătoare, privea nişte soldaţi îndepărtându-se de el cu

paşi mari.

Când ajunse la cinci, oamenii se aflau deja la jumătatea distanţei dintre Colin şi muscheta încărcată a lui Marcus Eversea şi prea departe de propriile lor arme ca să mai rişte să se arunce după ele.

— Nici măcar să nu clipiţi, le aminti Colin politicos. Şi acum ai vrea să aduni tu muschetele, Mad?

Madeleine înaintă abil, rapid şi cu multă graţie – la fel cum făcea totul, de altfel –, trase piedica fiecărei muschete – demonstrând tuturor că într-adevăr ştia cum să manevreze o muschetă –, după care le luă în braţe şi cără grămada de arme spre locul unde stătuse mai înainte, ca şi când Colin, Horace şi Snap ar fi format o fortăreaţă de maximă siguranţă.

Şi chiar îi făcu plăcere să o privească făcând asta. Ceea ce-l făcu să se întrebe dacă s-ar fi putut plictisi vreodată să o privească făcând ceva, indiferent ce.

— Şi acum aţi vrea să fiţi amabili şi să vă aşezaţi cu faţa în jos pe pământ? Colin făcu întrebarea aceasta să sune ca o sugestie, dar, în realitate, tonul folosit le dădea clar de înţeles că nu aveau de ales şi că erau nevoiţi să se conformeze. Toţi! Şi apoi puneţi mâinile la ceafă ca să le putem vedea. Şi, din nou, ţineţi minte să faceţi mişcări lente şi gesturi largi, că altfel s-ar putea să mă sperii şi să vă împuşc!

Colin ridică apoi privirea – poate dintr-un impuls –, căutând aprobarea fratelui său. Ţeava muschetei lui Marcus nu tremurase nicio clipă. Îl privea pe Colin cu o expresie stranie şi indescifrabilă întipărită pe chip. Mândrie? Amuzament? Nesiguranţă? Poate că se întreba de câte ori avea să mai fie nevoit să-l salveze pe fratele său mai mic de la înec – metaforic vorbind, desigur. Sau poate era surprins de faptul că, de data aceea, Colin reuşise să se salveze singur din râul metaforic, în ciuda faptului că fusese încolţit de soldaţii în tunici stacojii.

Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, reuşise Marcus să-l găsească?

Şi astfel, soldaţii urmară cu sfinţenie ordinele lui Colin – pentru că, în fond, la asta se pricepeau cel mai bine, nu? În cel mai scurt timp, cei trei ofiţeri stăteau întinşi pe jos, cu bărbiile în iarbă, cu picioarele încălţate în cizme ridicate în aer şi cu mâinile împreunate la ceafă, sub tricornuri.

— Bun. Şi-acum spune-mi, sergent... cum te numeşti, domnule?

— Sergent Sutton, domnule Eversea.

— Sergent Sutton. Răspunde-mi imediat la câteva întrebări. Ce căutaţi aici?

— Am fost informaţi că e posibil să vă aflaţi aici şi am primit ordinul să vă arestăm.

Colin oftă.

— Oh, sergent! Nu vreau să mai aud astfel de răspunsuri de la dumneata. Doar nu eşti politician.

— Nu, domnule Eversea.

— Bine, atunci. Informat când şi de către cine?

— Ieri, de către un domn care prezenta credibilitate. Este membru al Mercury Club şi lucrează în slujba lui...

— Isaiah Redmond, interveni Marcus scurt şi tăios.

Dintr-un motiv sau altul, era şocant să audă asta rostit cu voce tare. Şi, pentru o clipă, Colin nu mai ştiu ce să zică. Ci rămase pur şi simplu uitându-se fix la fratele său.

Dar tăcerea şi ochii lui Marcus vorbeau de la sine.

— Exact asta urma să spun, mârâi soldatul de jos. Şi cine naiba eşti tu acolo, în spatele meu? Şi de unde ştii asta?

— Mii de scuze, interveni Colin tăios, dar poate am uitat să menţionez că, de vreme ce eşti neînarmat şi aşezat pe pământ, nu ai dreptul să pui nicio întrebare.

— Îmi cer scuze, zise în grabă sergentul Sutton.

Colin îi întâlni atunci privirea fratelui său.

— Ştii numele acestui om?

Marcus încuviinţă scurt din cap.

— Şi chiar mai mult de atât.

Colin se opri din vorbit. Ceva din răspunsul lui Marcus îl făcea să se gândească că poate trebuia să-i pună acele

întrebări fratelui său mai degrabă decât soldaţilor, şi că poate că era o conversaţie pe care nu-şi dorea să o mai audă şi altcineva.

— Mai sunt şi alte tunici stacojii pe drum, sergent? Sau aţi fost trimişi numai voi trei?

Sergentul tăcea cu încăpăţânare.

Colin oftă din nou.

— Şi eu am fost soldat, sergent. Înţeleg că îţi faci pur şi simplu datoria. Dar nu l-am omorât pe Roland Tarbell. Şi nu îţi voi permite nici dumitale, nici altcuiva să mă aresteze înainte să dovedesc asta. Aşa că ai face bine să-mi răspunzi la întrebare.

— Am primit ordine să te arestez, domnule Eversea. Dar nu mi s-a ordonat şi să cred în vinovăţia dumitale. Şi, sincer să fiu, nu aş zice că am crezut vreodată că ai fi vinovat.

— Apreciez că ai spus asta, sergent Sutton, şi trebuie să recunosc că sunt destul de impresionat. Dar tot n-o să te las să te ridici de-acolo până nu îmi răspunzi la întrebări.

— Merita să încerc, murmură sergentul.

— Eu nu am mai văzut alţi soldaţi, Col, zise Marcus. Am venit de la Londra şi i-am urmărit pe ăştia trei până aici. Mă întreb dacă nu cumva sunt aici pentru că-i interesa recompensa pusă pe capul tău.

— În cazul acesta, o să mă simt mai puţin vinovat pentru ce urmează să fac, zise Colin. Horace… ai vreo frânghie în casă? Eu am folosit sfoara pe care o aveam ca să-l leg pe domnul Hunt.

— Ce ai făcut? se miră Marcus.

— Lasă că vorbim noi, îi promise atunci Colin.

Horace aduse o frânghie dinăuntru, iar Madeleine şi Colin o folosiră pentru a le lega la spate mâinile soldaţilor. Dar nu foarte strâns.

— E destul de mult de mers până la han, dar pun pariu că o să vă dezlege oamenii de acolo, le spuse Colin, pe un ton liniştitor. E în direcţia aia, adăugă apoi şi le făcu un semn vag în josul drumului.

Următoarea manevră avea să fie tare amuzantă. Îi ajută pe rând să se ridice.

— Acum întoarceţi-vă, domnilor!

Cei trei se întoarseră uşor şi îl văzură pe Marcus, care fluiera printre dinţi, în timp ce trăgea piedica muschetei. Marcus ridică privirea, de parcă abia atunci îi observa pentru prima oară, şi le făcu cu mâna.

Soldaţii răsuciră grabnic capetele în toate părţile, căutându-i şi pe ceilalţi doi bărbaţi înarmaţi, după care îşi întoarseră privirile încruntate spre Colin.

Cel mai tânăr dintre ei rămăsese cu gura căscată de uimire.

— Domnilor, nu degeaba cei din familia Eversea au scăpat nepedepsiţi de-atât de multe ori de-a lungul secolelor, le spuse Colin cu blândeţe.

Sergentul înjură atât de aprig, încât Colin tresări din cauza limbajului colorat folosit.

— Este o doamnă prezentă, soldat! Dar ne-ai fost de mare ajutor, sergent Sutton. Aşa că, atunci când vei repeta povestea asta, simte-te liber să te pui pe tine – şi pe oamenii tăi – într-o lumină cât doreşti de eroică. Şi, după ce îmi voi dovedi nevinovăţia, o să te fac şi eu să pari un erou. Ba o să apari chiar şi-n ziare!

În clipa aceea chipul sergentului Sutton chiar se mai lumină

— Însă încă nu sunteţi liberi să plecaţi. Horace, adunăţi lucrurile şi adu-le, te rog, şi nişte apă soldaţilor.

Capitolul 21

Şi astfel Colin, Marcus şi Madeleine rămaseră pe drum, ca să aibă o scurtă discuţie, după ce Marcus se duse şi îşi aduse calul de unde îl legase, în spatele casei.

Se priviră câteva clipe, dar în cele din urmă Marcus zise amuzat:

— Doamne! Arăţi ca naiba, Col!

Fraţii!

— Ce e? Nu-ţi place barba mea? întrebă Colin, frecându-şi bărbia.

— A, aia e barbă? Credeam că doar îţi trebuie o baie bună.

— Mda, şi asta. Te avertizez de-acum să nu te apropii prea mult. Abia îmi pot tolera eu mirosul.

Tăcere din nou.

— Mă bucur mult să te văd, Col.

— Şi eu.

Cu toate acestea, cei doi nici măcar nu se îmbrăţişară. Pe de altă parte, nu-i prea stătea în fire lui Marcus să facă astfel de gesturi de afecţiune. Însă, dacă nu erau atenţi, era foarte posibil ca toată emoţia situaţiei să se manifeste printr-un pumn prietenesc tras în umăr sau o palmă dată pe spate.

— Până la urmă cum naiba m-ai găsit? întrebă Colin într-un final.

— Ei bine, n-aş putea să spun că te căutam tocmai pe tine, Colin. Dar am descoperit că Horace era aici, şi în general ştiu că, pentru a te găsi pe tine, nu trebuie să fac altceva decât să caut belele. M-am gândit că, dacă-l găseam pe Horace, puteam să-l duc înapoi la Londra înainte să-l găsească – sau să-l rănească – altcineva. Şi apoi să sper că poate va ajunge cumva şi la tine vestea că a apărut Horace.

Apoi Marcus îi povesti lui Colin traseul care-l adusese acolo: descoperirea informaţiilor din registrele de la Mercury Club, deducţiile pe care le făcuse şi confruntarea pe care o avusese cu domnul Bell.

Iar toate astea îl cam nedumeriră pe Colin.

— Aşadar, n-ai dat peste doctori, contese sau hoţi de cadavre?

Marcus se încruntă la el, dar numai puţin, pentru că era obişnuit cu felul de a fi al fratelui său.

— Despre ce, Doamne, iartă-mă, tot vorbeşti acolo?

Nu! După cum ţi-am zis deja, m-am uitat peste registrele de la Mercury Club şi de-acolo am tras nişte concluzii.

— Te-ai uitat peste registre, repetă Colin oarecum neîncrezător. Pe de altă parte, cam aceea era modalitatea prin care deducea de obicei lucruri fratele său. Ei bine, Marcus, tot ce pot să spun e că nu te-ai distrat nici pe jumătate la fel de bine ca noi.

— Trebuie să fie epuizant să fii în pielea ta, Colin! zise Marcus, după care aruncă o ocheadă spre Madeleine.

Doar că ocheada aceea se transformă imediat într-o observare curioasă în toată regula.

— Mda, mai ales în ultima vreme, aprobă Colin cu patos, după care observă direcţia în care se uita fratele său. Iertare, Marcus, am fost nepoliticos. Dumneaei este... doamna Greenway.

Madeleine făcu o reverenţă. Marcus îi răspunse cu o plecăciune, după care o studie îndelung şi îndeaproape, şi chipul lui se transformă într-un veritabil semn de întrebare.

Se uită de la Madeleine la Colin şi apoi din nou la Madeleine şi ridică dintr-o sprânceană.

Colin recunoscu întrebarea care se ascundea sub acea ridicare de sprânceană şi avu grijă să o lase fără răspuns.

— Crezi că Redmond e în spatele întregii poveşti, Marcus? Că poate Baxter a fost doar un executant al planurilor lui?

— După ce am aflat unde e Horace, n-am zăbovit prea mult să pun întrebări. Mi s-a părut necesar să ajung aici cât mai repede cu putinţă. Şi, oricum, m-am gândit să-ţi las ţie satisfacţia de a-l înfrunta pe Redmond. Ceea ce pot să-ţi spun sigur e că salariul lui Baxter a crescut cu câteva sute de lire după arestarea ta şi că un vizitiu a fost plătit să aducă trăsura de la Mercury Club aici, în Marble Mile. Dar încă nu ştiu cine te-a salvat de la spânzurătoare.

— Asta ştiu eu. Doar că încă nu ştiu cine a plătit-o... ăăă... pe persoana respectivă să mă salveze.

Afirmaţia aceea câştigă încă un moment de tăcere din

partea fratelui său. Un moment prelung de tăcere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Colin! izbucni atunci Marcus. Ai de gând să-mi spui cine te-a salvat sau nu? A fost un plan excepţional! Şi s-ar putea ca tata să vrea să-l cunoască pe responsabil. Pentru recomandări viitoare, desigur.

— Toate la timpul lor, dragul meu. Ce fel de Eversea aş fi dacă nu aş avea şi eu câteva secrete?

Marcus şovăi o clipă, după care hotărî să o lase baltă.

— Vrei să auzi ceva ciudat, Colin?

— Desigur.

— Robert Bell, vizitiul în cauză, a dus-o pe doamna Fanchette Redmond în St. Giles în ziua în care trebuia să fii spânzurat.

Colin rămase mut de uimire.

— Pe doamna Redmond? Pe soţia lui Isaiah Redmond?

— În persoană. Tu ai petrecut ceva timp prin St. Giles în ziua spânzurării tale, Colin?

— Hai să ne referim la ziua cu pricina ca fiind simplu sâmbătă, mai degrabă decât „ziua spânzurării mele”, nu vrei? O să-ţi răspund la întrebarea asta mai târziu. Noi – eu, Horace şi doamna Green – putem lua caii soldaţilor, dar ce ne facem cu Snap?

Se uitară cu toţii în jos la câinele vesel şi fără dinţi, care flutura din coadă energic.

— Aleargă ca vântul şi ca gândul, chiar dacă are numai trei picioare, afirmă Madeleine, în cunoştinţă de cauză. Totuşi habar nu am cât de repede oboseşte.

— Dacă puteţi călări până la han, puteţi lua de acolo o birjă spre Londra. O să fie cam dificil, de vreme ce călătoriţi cu un câine cu trei picioare şi tu eşti faimosul Colin Eversea, dar… Clătină din cap. Îmi închipui că aveţi… treburi… de rezolvat la Londra. Cât despre mine, eu o să mă întorc în Pennyroyal Green. Mă căsătoresc peste două zile.

Tăcerea care se instală în clipa imediat următoare fu atât de bruscă şi de deplină, încât era ca şi când un glob de cristal se prăbuşise peste ei din ceruri.

Doi ochi negri întâlniră doi ochi verzi cu intensitatea pe care probabil şi-o cultivau din naştere membrii familiei Eversea.

— Poate, zise Colin liniar, în cele din urmă.

Cei doi continuară acel război al privirilor. Şi, după cum spusese chiar Colin, nimeni pe lume nu era mai hotărât decât Marcus. La urma urmei, se părea că de la fraţii săi mai mari învăţase Colin cum să privească fără să clipească.

Un colţ al gurii lui Marcus se ridică în cele din urmă într-un zâmbet strâmb, şi bărbatul îşi mută privirea peste umărul lui Colin.

Depusese armele – pentru prima dată în viaţa lui.

— Louisa nu mi-ar ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva, Collie. Aşa că m-am gândit că era onorabil să vin să te salvez mai întâi. După cum ştii deja, mi-am făcut un obicei din a veni să te scot din belele.

— Desigur. Ceva onorabil de făcut… repetă el absent.

În fond, Colin ştia mult prea bine cum reuşise să se bage în buclucul acela de la bun început: intrând într-o tavernă în care se afla Roland Tarbell. Galopând spre Londra ca un maniac. Şi tot aşa…

Şi nu avea de gând să se mai comporte atât de prosteşte prea curând.

Mda, de-a dreptul onorabil.

— Ce mai face Louisa? întrebă el încet.

— E fericită că n-ai fost spânzurat.

Colin se gândi apoi că n-ar fi fost tocmai corect din partea lui să-i ceară fratelui său un raport detaliat despre Louisa.

— Foarte bine.

— Restul depinde de tine, Colin, zise Marcus pe un ton mult mai aspru.

În clipa aceea, Colin nu se putu abţine să nu adauge pe un ton uşor amuzat:

— Şi de Louisa, desigur.

Marcus şovăi o clipă.

— Şi de Louisa, aprobă apoi, pe un ton sec.

— Ne vedem în Pennyroyal Green, Marcus. Peste o zi.

— Poate, zise Marcus ridicând dintr-o sprânceană, după care încălecă.

După ce se urcă în şa, se uită în jos la Colin şi la Madeleine, afişă un rânjet strâmb şi adăugă în cele din urmă:

— Doamne, ce mult mă bucur că eşti viu şi nevătămat, Col!

Avea vocea un pic răguşită. Şi, în cazul lui Marcus, aceasta era o dovadă incontestabilă că îl încercau sentimente puternice.

Colin nu se putu abţine să nu-i zâmbească înapoi fratelui său.

După aceea Marcus îi salută pe Colin şi pe Madeleine, atingându-şi borul pălăriei cu două degete, trase tare de hăţuri, ca să-şi ghideze calul în direcţia drumului şi porni la galop înspre Pennyroyal Green, Sussex.

Madeleine îşi mută atunci atenţia spre Colin. Îl privea pe fratele său dispărând în josul drumului într-un nor de praf.

Ţinea maxilarul încordat şi avea o privire enigmatică. Era o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată pe chipul lui. Misterul fusese domeniul ei de activitate, până când apăruse el în viaţa ei.

Presupuse atunci că se gândea la dealurile din Sussex şi la Pennyroyal Green. Şi la o fată frumoasă pe nume Louisa. Şi la viaţa liniştită la care râvnea. Pentru că înţelegea cât de mult tânjea după asta, în ciuda a tot ce realizase până în acel moment. În fond, în ultimele zile îşi riscase viaţa fără nicio clipă de ezitare într-o misiune – care s-ar fi putut dovedi inutilă – de a recâştiga un viitor care-i fusese furat.

I se păruse absolut fascinant să-i privească pe Colin şi pe Marcus interacţionând. Şi înţelesese ce fel de relaţie aveau numai din felul în care îşi vorbiseră: îi uneau acelaşi trecut, acelaşi umor, aceeaşi avere şi aceeaşi conexiune cu

un loc străvechi din Sussex. Şi dragostea pe care şi-o purtau unul altuia. Iubirea faţă de familia lor. Şi faţă de Louisa, desigur. Cumva, Marcus era altfel, dar în acelaşi timp, exact aşa cum şi-l închipuise Madeleine.

Şi, din cine ştie ce motiv, se îndoia că exista pe lume vreun Eversea cu adevărat banal.

Într-un final, Colin se întoarse uşor spre ea. Rămase nemişcat şi o privi în felul acela caracteristic numai lui – făcând-o să se simtă ca şi când abia în clipa aceea o descoperea cu adevărat. Şi în acelaşi timp nedumerit şi încântat de însăşi existenţa ei pe acest pământ.

— Mad, de ce n-ai lăsat jos pistolul când ţi-au zis prima dată soldaţii s-o faci? Puteau să te omoare, să ştii.

Ah! Şi adevărata natură a lui Colin Eversea ieşea încă o dată la iveală! Era priceput la a observa lucruri. Şi la a o speria cu întrebări directe.

— Păi, erau interesaţi de tine, Colin. Şi te-ar fi ucis pe tine înainte să mă omoare pe mine. Aşa că aveam de gând să apăs pe trăgaci măcar o dată, dacă te împuşca vreunul dintre ei.

El se încruntă.

— Dar… dar te-ar fi împuşcat, Mad. Şi acum ai fi fost moartă.

— Dar tot aş fi apucat să trag măcar o dată…

„Pentru tine”, gândi ea, dar nu mai adăugă. Cu toate acestea, abia atunci conştientiza şi ea cu adevărat ce gândise şi simţite.

Colin scoase un râset scurt, de uimire. Pentru că şi el înţelesese la ce se referise. Şi probabil şi motivul pentru care procedase aşa.

Şi apoi se întoarse de la ea grăbit, de parcă nu s-ar mai fi putut uita la ea în clipa aceea, şi îndesă mâinile în buzunare, ca şi când nu ar fi vrut să le lase să acţioneze independent de voinţa lui – poate atingând-o.

Şi rămase aşa o bună perioadă de timp, privind încruntat în zare. Iar Madeleine nu ştia cum să rupă tăcerea aceea tensionată.

— Hai să mergem să le spunem soldaţilor s-o ia din loc, zise el în cele din urmă, după care porni spre cei trei soldaţi morocănoşi în tunici stacojii, fără să se uite deloc la ea.

*

Marcus spuse familiei sale că îl văzuse pe Colin, că îl găsise pe Horace Peele şi că fratele său promisese să încerce să se întoarcă acasă în timp util pentru nuntă. Şi apoi, cu ţipetele vesele şi toate întrebările încă răsunându-i în urechi, încălecă şi porni spre casa Louisei Porter.

Şi o găsi în grădina din faţa casei, purtând un coş plin de flori agăţat pe braţ şi o bonetă cu panglici albăstrui legată strâns sub bărbie. Aparent, Louisa învăţase lecţia de a nu umbla cu boneta desfăcută, când avea unsprezece ani. Iar în clipa aceea tăia o floare rozalie.

Îşi îndreptă spatele când îl observă privind-o de la poartă.

— Marcus!

Surâse şi se îmbujoră minunat, şi îi zâmbi şi el ca răspuns. Şi simţi atunci că inima lui sări peste o bătaie. Se întrebă apoi dacă era înţelept să îşi ia o soţie care-i făcea inima să tresară la fiecare pas.

Dar hotărî pe loc că nu avea cum să se convingă pe sine să nu-şi mai dorească să fie cu ea pentru totdeauna. Iar o tresărire a inimii era un preţ mic de plătit pentru asta.

Şi totuşi, trebuia să facă lucrul pentru care venise acolo.

— Bună dimineaţa, Louisa.

Îi sărută mâna, din moment ce era logodnicul ei şi – încă – avea tot dreptul s-o facă. Dar nu se putu abţine să nu-şi lase buzele să zăbovească o clipită pe pielea ei, gândindu-se că poate avea să fie ultima dată când avea ocazia s-o facă.

Ea îşi retrase mâna uşor, şi Marcus speră în sinea lui că gestul ei denota o oarecare reticenţă. Ochii ei erau

luminoşi şi o îmbujorare rozalie încă îi acapara obrajii delicaţi, iar asta îl făcu să se gândească că probabil în clipa aceea nu ar fi protestat în niciun fel dacă ar fi încercat să o sărute pe buze. Dar trebuia să-i spună lucrul pentru care venise acolo.

— L-am văzut pe Colin, Louisa.

Ea se făcu albă ca varul.

— Oh!

Era un sunet aproape… îndurerat? Şi apoi o roşeaţă puternică luă locul palorii, şi Marcus se gândi că poate era pe punctul de a leşina. Dădu să întindă mâna ca s-o prindă în caz că se prăbuşea, dar ea inspiră adânc.

— E bine? Vocea ei părea surprinzător de calmă. Ba chiar aproape amuzată.

Dar, la urma urmei, îl cunoştea destul de bine pe Colin.

— E foarte bine. Şi totul o să fie în regulă. L-a găsit pe Horace Peele. Şi va încerca să se întoarcă acasă… mâine.

Louisa rămase încremenită, uitându-se la el cu ochii mari.

— Mâine? repetă ea, cu sufletul la gură. Vine acasă mâine?

Nunta lor era a doua zi.

Marcus îşi adună atunci tot curajul şi îi confirmă cu blândeţe:

— Da, mâine.

Louisa rămase tăcută. Îl privea, dar Marcus înţelegea că mai degrabă se uita prin el. Inspiră adânc şi zise:

— Louisa, am venit aici astăzi ca să te întreb dacă ai prefera să nu…

— Sper să se întoarcă acasă cu bine, zise ea repede.

Ochii ei prinseseră din nou viaţă şi îl priveau cu căldură.

Şi îl oprise intenţionat din a-şi termina propoziţia.

Şi atunci Marcus înţelese de ce procedase astfel. Îl ruga să nu o preseze să ia deocamdată o decizie. Să nu o preseze să spună ceva.

Nu până nu îl vedea pe Colin.

Şi asta trebuia să fie de-ajuns pentru moment. Cu toate acestea, se bucura că îi oferise alegerea aceea, pentru că ştia că n-ar fi putut îndura să trăiască cu conştiinţa faptului că îi ascunsese un lucru atât de delicat.

Dar mai ştia şi că nu avea să poată dormi deloc în noaptea aceea.

— Atunci, ne vedem mâine, Louisa, zise el cu blândeţe.

Şi-ar fi dorit din tot sufletul să o sărute. Şi fu pe punctul de a o face. Ea nu-şi dezlipi nicio clipă ochii de la chipul său.

În schimb, făcu o plecăciune în faţa ei şi apoi se întoarse să călărească spre reşedinţa Eversea, lăsând-o să privească în urma lui, cu floarea de un gălbui-rozaliu aprins legănându-i-se în mână.

Louisa îl privi pe Marcus până când calul său dispăru dincolo de deal.

Şi apoi îşi întoarse privirea spre drumul care ducea spre Londra.

*

Isaiah Redmond tocmai se ocupa de inspecţia lunară a registrelor clubului, când observă însemnările. Încremeni acolo, cu ochii aţintiţi asupra paginii.

După aceea oftă adânc şi simţi o apăsare în piept, urmată de o furie profundă.

Îl recompensase pe om pentru sârguinţa şi loialitatea incontestabilă de care dăduse dovadă, încântat de faptul că avea un angajat a cărui inteligenţă aproape că o egala pe a lui. Sau cel puţin aşa crezuse. Pentru că în clipa aceea era mai mult decât evident că sârguinţa lui Baxter cântărea mai greu decât inteligenţa sa. Şi tocmai acea sârguinţă era lucrul care avea să-i ruineze pe amândoi.

Dacă nu cumva acţiona el primul, presupuse Isaiah.

„Oh, Baxter!”

Afurisitul de om chiar însemnase în registru data la care domnul Robert Bell condusese trăsura de la Mercury Club şi chiar şi faptul că vizitiul fusese plătit pentru asta! Şi, pe deasupra, Baxter îşi mai crescuse şi propriul salariu! Toate informaţiile erau acolo, şi le putea vedea oricine. Şi Isaiah ştia instinctiv că inteligentul Marcus Eversea văzuse asta deja. Trebuia să acţioneze prompt.

Isaiah scrise în grabă un bileţel, după care chemă un lacheu şi îi spuse omului să-l ducă discret ministrului de interne, despre care ştia că era prieten atât cu familia Redmond, cât şi cu familia Eversea.

Şi, din respect faţă de sârguinţa şi loialitatea lui Baxter, Isaiah se duse direct acasă. Unde avea să aştepte ca soldaţii să vină după Baxter.

Capitolul 22

Nimeni – nici măcar majordomul extraordinar al lui Isaiah Redmond – nu ar fi putut să se certe cu o pereche de pistoale mânuite de un Eversea extrem de înalt, hotărât şi cu o paloare caracteristică Newgate şi cu femeia frumoasă – dar foarte serioasă şi răvăşită – care îl însoţea. Şi nici nu fu nevoie de mai mult de câteva cuvinte foarte convingătoare, ca să-l determine pe majordom să le spună exact în ce cameră se afla Isaiah în acel moment: în salonul de la etaj.

Madeleine, Colin şi Horace veniseră la Londra direct din Marble Mile cu o birjă de închiriat, nederanjaţi de soldaţi şi netulburaţi de osii rupte, potcoave pierdute sau orice alt soi de accident nefericit care s-ar fi putut abate asupra capului lor. Şi se duseseră glonţ la conacul Redmond din St. James Square.

Colin îi lăsă pentru moment pe Horace şi pe Snap în intrândul de la parter, sub privirea agitată a majordomului şi o conduse pe Madeleine pe scara principală, pentru a-l

înfrunta pe Isaiah Redmond.

Colin se opri în pragul uşii o clipă şi-şi sprijini mâna de tencuială ca să-şi recapete echilibrul. Dintr-odată se simţea sfârşit. Madeleine se opri suficient de aproape ca să-l poată atinge şi suficient de aproape ca el să-i poată simţi mirosul. Însă nu-l atinse deloc.

Era o încăpere cu adevărat liniştitoare. Nuanţe închise de maro şi auriu se armonizau în modelele complicate ale covoarelor groase, ale draperiilor matlasate – strânse în clipa aceea pentru a permite intrarea luminii solare –, ale fotoliilor de pluş şi de catifea, dar şi în pielea strălucitoare a scaunelor şi a canapelelor.

Isaiah Redmond stătea la fereastră. Părea că se uita în gol. Exista ceva aproape melancolic în postura sa.

Aparent, chiar îl prinseseră într-un moment în care era cu garda jos.

Foarte bine!

Colin îşi drese glasul şi Isaiah Redmond se întoarse spre ei.

Se putu citi pe chipul său momentul în care îi recunoscu pe Colin şi pe Madeleine şi când conştientiză că erau două pistoale îndreptate spre el. Faţa sa – care părea destul de tinerească, comparativ cu vârsta lui înaintată – se făcu de culoarea cerii. Însă expresia întipărită pe trăsăturile sale nu se schimbă nici măcar o clipită. Şi nici postura corpului său. Şi Colin aproape că îl admiră pentru asta.

Însă Redmond rămase complet tăcut. Colin ar fi fost şi mai impresionat dacă ar fi rostit vreun fel de bun venit ironic.

Pe de altă parte, nici Colin nu se gândise exact ce voia să-i spună. Văzu apoi o carafă cu coniac şi două pahare imaculate, strălucind pe o măsuţă cu trei picioare fusiforme. Aşa că intră şi se duse într-acolo.

— Coniac, domnule Redmond?

„Oh, ce mod mieros de a iniţia o conversaţie”, se gândi Colin. Politeţea era într-adevăr un alt obicei afurisit survenit în urma educaţiei alese. Văzu o urmă de

neîncredere fulgerând pe trăsăturile faciale ale lui Madeleine. Fără îndoială se obişnuise deja cu asta. Dar coniacul nu era tocmai o sugestie absurdă, ţinând cont de faptul că nu-şi dorea ca Redmond să moară din cauza unui şoc, înainte de a avea satisfacţia de a-i auzi mărturisirea. În plus, coniacul avea capacitatea de a trezi la viaţă pe oricine, iar Colin nu mai pusese gura pe el de secole.

— Domnule Eversea… începu Redmond. Părea aproape amabil, în ciuda faptului că ochii lui nu se dezlipiră nicio clipă de la pistoalele care erau în continuare îndreptate spre el.

— Cred că mie mi-ar plăcea un coniac, zise Colin, gânditor. Umplu un pahar cu mâna sa liberă şi se miră şi el că nu-i tremurau deloc degetele pe sticlă. Apoi sorbi o înghiţitură. Cu toate acestea, era doar o bravadă, de vreme ce nici măcar nu-i putea simţi gustul. Şi asta era mare păcat, pentru că fără îndoială Redmond avea un coniac excelent.

— L-am găsit pe Horace Peele, domnule Redmond, zise Colin aproape liniar. Ar fi trebuit să ştii până acum că familia Eversea iese mereu învingătoare.

I se părea ciudat să spună asta cu voce tare, de vreme ce era mai degrabă o legendă de familie, şi el, unul, o considerase mereu una destul de melodramatică. Dar era pentru prima dată când Colin ştia că era adevărat. Ba, de fapt, simţea asta în fiecare fibră a fiinţei sale.

Redmond ridică din sprâncene. Omul chiar avea îndrăzneala să pară uşor dispreţuitor!

— O, da, familia Eversea cu siguranţă iese mereu învingătoare. Vocea lui era elegantă şi melodioasă. Aproape că lăsa de înţeles că-şi pregătise un discurs în aşteptarea lui Colin. De-a lungul istoriei aţi reuşit mereu să scăpaţi basma curată cu furturi de cai, piraterie, contrabandă şi multe alte lucruri pe care nu le vom mai menţiona acum… lucruri despre care fără îndoială dumneata nu ai nici cea mai mică idee, tinere… dar pe care cu siguranţă le vei descoperi şi apoi le vei specula, pe viitor. Pentru că aceasta

este moştenirea dumitale. Dar ar trebui să ştii ceva, domnule Eversea…

— Te ascult, domnule Redmond, zise Colin încet.

— Nu am fost eu, afirmă Redmond şi afişă un zâmbet mic, de parcă s-ar fi amuzat pe seama unei glume private.

Colin clătină din cap cu tristeţe.

— Oh, cu siguranţă o să le placă la nebunie povestea asta la Newgate, domnule Redmond. Este aceeaşi placă pe care o spune toată lumea. Dar se prea poate să se inventeze un cântec numai şi numai pentru dumneata, când vei merge la spânzurătoare. E un pic mai dificil să găseşti cuvinte care să rimeze cu „Redmond”, dar nu-ţi face griji… avem nişte barzi foarte talentaţi aici în Londra.

Şi atunci simţi din nou ochii negri ai lui Madeleine privindu-l. Probabil nu va înceta niciodată să se minuneze de cât de volubil şi de glumeţ devenea în circumstanţe extraordinare.

— Nu, domnule Eversea. Vezi dumneata, n-am fost eu. Redmond părea deja uşor amuzat. De parcă ardea de nerăbdare şi de curiozitate să vadă care va fi următoarea mişcare a lui Colin.

Şi brusc, Colin se pomeni luptându-se cu dorinţa de a-i arunca paharul de coniac drept în faţa aia încrezută şi elegantă. Inspiră adânc, ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— L-ai trimis pe omul dumitale Baxter să-l plătească pe Horace Peele ca să dispară, Redmond. Apoi te-ai folosit de ameninţări ca să-l convingi să rămână ascuns şi să mă arunci pe mine în închisoare… şi la spânzurătoare. Şi ai făcut toate astea în numele unei vrăjmăşii ancestrale. Rosti aceste din urmă cuvinte cu scepticism, de parcă nu ar fi fost la fel importantă pentru familia Eversea, cum era pentru familia Redmond.

— Nu am făcut nimic de genul acesta. Redmond era în continuare la fel de calm. Privirea lui coborî spre pistol, după care se mută spre Madeleine. Avea nişte ochi verzi foarte vicleni, care reflectau lumina ca nişte smaralde,

atunci când se mişcau cu viteză.

Colin se străduia din răsputeri să pară plictisit. Reuşi să scoată un oftat scurt, chiar dacă toţi muşchii din corpul său erau încordaţi la maximum de furie.

— Bine, domnule Redmond, uite ce o să facem. Eu voi primi satisfacţia de a auzi primul mărturisirea dumitale, după care eu şi prietena mea aici de faţă te vom duce la ministrul de interne, ca să o audă şi *el.* Dar nu voi pleca din casa dumitale fără să o aud şi nu voi pleca nici fără dumneata.

Şi atunci veni rândul lui Redmond să ofteze.

— Of, domnule Eversea. Îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi răpesc momentul de glorie. Şi omul chiar reuşi să spună asta pe un ton de regret amuzat. Dar s-a terminat. Domnul Baxter, omul care se ocupa de afacerile mele, a fost arestat pentru că a delapidat fonduri de la Mercury Club. Dintr-un sentiment nechibzuit de loialitate faţă de mine, el l-a plătit pe Horace Peele ca să dispară, crezând că aşa o să-mi facă o imensă bucurie… ştii dumneata, în lumina trecutului tumultuos dintre familiile noastre şi a problemei cu… Lyon. Era mai mult decât evident că îi fusese destul de dificil să rostească acel cuvânt, care era de fapt numele fiului său dispărut odinioară. Baxter şi-a atribuit un salariu mai mare ca să poată realiza toate astea… mai exact, ca să-l plătească pe Peele să dispară. Sau cel puţin asta crede ministrul de interne, domnule Eversea. Iar domnul Baxter va fi pedepsit în consecinţă. Nu se va isca niciun scandal şi ziarele nu vor menţiona numele meu… lucru pe care familia dumitale nu l-a putut evita niciodată… în mare măsură datorită dumitale… în plus, nu există nicio dovadă care să ateste contrariul. Iar dacă domnul Baxter va sugera altceva… ei bine, atunci în scurt timp se va pomeni pe drum spre Botany Bay, aşa că nu o să mai conteze câtuşi de puţin. Nimic din ce faci sau spui nu va schimba asta, domnule Eversea, şi mă îndoiesc că îţi doreşti să-ţi supui familia unui alt scandal sau unei suferinţe prelungite. Eşti totuşi un Eversea, la urma urmei.

Această ultimă propoziţie era încărcată de un dispreţ subtil, dar evident.

Colin asimilă tot discursul omului cu un sentiment crescând de disperare. Era genial! Însă existau şi toate şansele să fi fost o minciună abilă, elegantă şi elaborată… Dar chiar şi dacă era aşa, tot nu putea face nimic – dar absolut nimic – în privinţa asta. Se simţi brusc copleşit de o oboseală stranie, dar se luptă din răsputeri să o ascundă din vocea sa, când zise:

— Nu te cred.

— Crezi ce vrei, continuă Redmond, relaxat. Oricum în momentul acesta nu poţi dovedi nimic, şi asta e tot ce contează. Şi îmi imaginez că familia dumitale fără Dumnezeu a reuşit cumva să se asigure că nu vei fi spânzurat, cauzând astfel tot haosul din Londra. E absolut uimitor ce e în stare să facă o familie pentru a-şi proteja unul dintre copii, nu crezi, domnule Eversea?

Colin deja ajunsese la capătul răbdării. Furia pusese stăpânire pe el cu totul şi auzea ura clocotind în vocea lui. Însă simţea că îi dădea puterea de a lupta mai departe.

— Familia mea n-a avut nimic de-a face cu salvarea mea de la spânzurătoare, domnule Redmond. Ceea ce ştiu însă este că sunt nevinovat şi că familia mea şi oamenii pe care îi iubesc au suferit enorm de mult din cauza mea. Şi toată povestea astea… de fapt absolut totul… conduce înapoi la dumneata. Aşa că pentru suferinţa inimaginabilă pe care am îndurat-o cu toţii şi pentru tot timpul pe care m-ai făcut să-l pierd… Vreau să plăteşti!

Redmond încuviinţă din cap, puţin încruntat, de parcă tot ce auzea i se părea extrem de interesant.

— Şi mai exact cum anume ai vrea să… „plătesc”? În clipa aceea părea cu adevărat curios. Cumva dumneata… sau „prietena” dumitale… intenţionaţi să mă omorâţi astăzi?

Colin îi răspunse pe o voce extrem de tensionată:

— Eu nu sunt un criminal, domnule Redmond. Ruda dumitale prăpădită a căzut pe propriul său cuţit, pentru că

era un nătărău violent şi beţiv. Am venit aici astăzi pentru că vreau să trăieşti pe propria-ţi piele plăcerea de a urca treptele spre Uşa Mortului şi de a privi o mare de oameni care-ţi scandează numele. Cu toate astea, aş pune pariu că dumneata vei fi un criminal mult mai puţin îndrăgit decât am fost eu.

Măcar reuşise să stârnească o scânteie în ochii verzi ai lui Redmond!

— Domnule Eversea! Două cuvinte scurte şi tăioase. Fostul meu angajat, domnul Baxter, a fost implicat în anumite afaceri necurate, şi eu voi nega orice altceva ar mai putea spune. Şi sunt dispus să plătesc bani buni pentru a ţine informaţiile astea departe de ziare şi de cercurile clevetitoare, iar autorităţile ştiu asta! Familia mea nu va avea de suferit. Dar poate că dumneata vei fi un pic mai atent data viitoare când te vei afla într-un bar cu un membru al familiei Redmond, din moment ce acum ştii ce consecinţe pot apărea şi că nu ne vom da în lături de la nimic pentru a-l proteja pe unul de-al nostru. Recunoaşte… când… eşti… învins, domnule Eversea.

Aceste ultime cuvinte erau şoptite şi nemiloase.

Dar în clipa aceea Colin avea măcar satisfacţia de a-l fi împins pe acel om să-şi dezvăluie furia. Li se întâlniră imediat privirile de vreme ce erau amândoi de aceeaşi înălţime.

Isaiah Redmond avea o privire la fel de feroce şi de hotărâtă, precum Colin, iar aerul dintre ei sfârâia aproape palpabil.

Se răsuciră cu toţii spre uşă, când pe coridorul de marmură răsună clinchetul pantofilor scumpi îndreptându-se spre ei. Apoi eleganta şi imaculata Fanchette Redmond se opri în pragul uşii, şi Colin şi Madeleine se simţiră destul de ruşinaţi pentru faptul că fuseseră surprinşi acolo cu pistoalele-n mâini.

Doamna Redmond se uită în cameră, aproape curioasă. O observă prima dată pe Madeleine şi se încruntă, confuză, de parcă i-ar fi displăcut profund rochia pe care o

purta – lucru care fără îndoială era adevărat. Şi apoi îl zări pe Colin.

— Oh, aici erai, domnule Eversea!

Şi dintre toate lucrurile uimitoare care i se întâmplaseră lui Colin în ultimele două săptămâni – să fie salvat de la spânzurătoare, să facă dragoste incredibil de frumos cu Madeleine Greenway într-un hambar, să-şi petreacă o noapte într-o cameră cu un schelet uman înalt de doi metri –, nimic nu-l şocase mai mult decât să o audă pe Fanchette Redmond adresându-i-se unui presupus criminal notoriu evadat, de parcă ar fi întârziat la ceai.

De parcă era într-adevăr uşurată să-l vadă.

Aşa că rămase încremenit, holbându-se la ea. Pentru că era cu adevărat curios. În general, familiile Redmond şi Eversea nu se vizitau acasă, dacă nu cumva una dintre cele două organiza vreun bal grandios – aşa că, de obicei, Colin nu o vedea decât la biserică sau la baluri sau la petreceri foarte mari. Şi-n clipa aceea o studia îndeaproape pe femeia aceea blondă, foarte frumoasă, cu care fusese extrem de politicos toată viaţa sa, dar faţă de care simţise mereu o antipatie profundă şi iraţională, din simplul motiv că îşi unise destinul cu un Redmond şi adusese pe lume multe alte progenituri care purtau numele de familie Redmond.

Se mai îngrăşase odată cu trecerea anilor, dar rămăsese la fel de frumoasă. Purta o rochie de muselină de culoare galben-închis, brodată cu flori aurii. Şi Colin se gândi atunci că fără îndoială Genevieve şi Olivia ar fi ştiut cu exactitate cât costase rochia aceea.

Isaiah se întoarse spre soţia sa şi zise pe un ton dispreţuitor:

— Fanchette, poate ar fi mai bine să ne laşi să…

Dar Fanchette Redmond se întoarse uşor spre soţul ei şi-i aruncă o privire cu adevărat şocantă şi atât de plină de dispreţ, încât omul amuţi imediat.

— Ai făcut deja destule, Isaiah.

Însă Isaiah Redmond rămase de un calm

imperturbabil. Nici măcar nu clipi când auzi acuzaţia directă a soţiei sale.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Fanchette. N-am făcut... absolut nimic!

Femeia îl ignoră cu desăvârşire pe soţul ei şi îşi întoarse din nou privirea spre Colin.

— Trebuia să fii salvat de la spânzurătoare şi apoi să stai locului o vreme, ca să pot să vin să te iau, domnule Eversea. Aranjasem să fii urcat discret la bordul unei corăbii, sub un nume fals, zise ea, pe un ton aproape elegant şi parcă scuzându-se. Dar când m-am dus să te iau de unde mi s-a spus că vei fi... în partea aceea îngrozitoare a oraşului... am descoperit că dispăruseşi deja.

— Fanchette! exclamă Isaiah Redmond pe un ton glaciar. Ce tot spui acolo, pentru numele lui Dumnezeu şi...?

— Incredibil, nu-i aşa? continuă femeia distrată, ignorându-l în continuare pe soţul său. M-am întrebat... sincer îţi spun că m-am întrebat de o mie de ori dacă chiar e posibil aşa ceva... să orchestrezi o evadare de la spânzurătoare în al doisprezecelea ceas. Dumneata ştiai că e posibil să obţii aproape orice îţi doreşti în Londra? Eu, una, nu ştiam asta... dar aparent poţi angaja pe cineva să facă tot felul de lucruri. Aşa că am aranjat să angajez pe cineva şi se pare că a funcţionat... pentru că iată-te aici, chiar acum, domnule Eversea!

Colin căută atunci privirea întunecată a lui Madeleine, gândindu-se că poate va găsi un răspuns acolo. Dar ea părea absolut şocată de ceea ce auzea.

Cât despre el... ei bine, adevărul era că în momentul acela empatiza complet cu Isaiah Redmond – în sensul în care nu fusese niciodată mai nedumerit de ceva.

— Doamnă Redmond... încerci să-mi spui că dumneata ai aranjat să fiu salvat de la spânzurătoare? Dar... de ce, pentru numele lui Dumnezeu...?

— Întreabă-l pe tatăl tău, dragule, îi răspunse femeia scurt şi ironic.

Colin inspiră adânc.

— Doamnă Redmond, după cum i-am explicat şi soţului dumitale, tatăl meu şi familia mea n-au avut nimic de-a face cu…

Dar Fanchette se întorsese deja în direcţia lui Isaiah Redmond. Ţinea mâna întinsă, cu palma în sus… aproape prezentându-l.

— Întreabă-l pe tatăl tău, repetă ea încet.

Şi Colin resimţi tăcerea lui Isaiah Redmond ca pe o lovitură puternică în stomac. Era dezorientat. Şi îi era foarte greaţă. Şi pentru o clipă nu mai putea gândi sau respira deloc.

Omul ar fi trebuit măcar să pufnească dispreţuitor.

Dar era mai mult decât evident că Fanchette îl şocase atât de tare, încât îşi pierduse orice calm sau stăpânire de sine. Iar acel moment de ezitare era mai grăitor decât orice dovadă incriminatoare.

Cei doi bărbaţi se priviră atunci. Şi amândoi aproape că reacţionară fizic, făcând un pas în spate.

Şi apoi, desigur, nu putură rezista să nu se uite din nou urât unul la altul. Şi… privirile chiar li se întâlniră. Pentru că, după cum observase Colin mai devreme, aveau exact aceeaşi înălţime.

Extremităţile i se goliră imediat de sânge, lăsându-i chipul şi mâinile reci ca gheaţa. Problema era că… problema era asta: chiar părea posibil. Ochii lui Colin. Înălţimea lui Colin – adevărul era că fusese mai înalt decât toţi fraţii săi… şi decât tatăl său. Şi mai era şi faptul că tatăl său, Jacob Eversea, îl ţinuse mereu la distanţă.

Se uită spre Madeleine şi pe chipul ei citi aceeaşi evaluare şi aceeaşi întrebare curioasă. Trăgea şi ea aceeaşi concluzie. Iar dacă Madeleine se gândea că era posibil…

„Neagă!”, vru să-i urle în faţă lui Redmond. În schimb, rămase încremenit, holbându-se la el şi apoi palmele începură să-i transpire când îşi aminti de Olivia şi de Lyon şi de greşeala fatală şi legendară din vrăjmăşia ancestrală dintre familiile Eversea şi Redmond.

Un Eversea şi un Redmond erau predestinaţi să-şi frângă inima unul altuia, o dată la fiecare generaţie.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

— Vezi tu, Isaiah, problema cu secretele… continuă Fanchette, adresându-i-se soţului ei, ca o mustrare blândă, dar pe un ton de dispreţ mieros… e că nu se poate avea încredere să le păstreze şi mamele, atunci când sunt în joc vieţile copiilor lor. Acum câteva săptămâni am primit o scrisoare de la doamna Eversea în care mă implora să o ajut. Ea ştie foarte bine că detest tot ce are legătură cu familia Eversea, dar dintr-un motiv sau altul, era convinsă că tu ai avut ceva de-a face cu condamnarea fiului ei. La urma urmei, toate petiţiile pentru eliberarea lui Colin au fost respinse discret. Şi mi-a cerut iertare extrem de succint… deşi tind să cred că a făcut asta mai degrabă din politeţe… şi mi-a mărturisit că ea crede cu tărie că Colin este fiul tău. Îţi poţi închipui cât de şocată am fost. Îşi mută apoi privirea spre Colin. Eu nu am crezut nicio clipă în nevinovăţia dumitale, domnule Eversea, dar pe de altă parte, nici unei mame nu-i vine să creadă că fiul ei e vinovat de crimă şi, desigur, doamna Jacob Eversea nu putea face excepţie de la regulă. Dar, vezi tu, Isaiah… zise ea şi se întoarse din nou spre soţul ei. Pur şi simplu n-am putut s-o fac. Nu am putut să te las să-ţi omori propriul fiu.

Isaiah ridică mâna şi-şi frecă faţa. Îi tremurau puţin degetele. Apoi Colin îi văzu umerii mişcându-se, când inspiră adânc. Şi odată cu acea respiraţie, Isaiah îşi reveni. Îşi recăpătă stăpânirea de sine şi lăsă mâna jos.

Şi Colin nu se putu abţine să nu se gândească la o eleganţă ieşită din comun, manifestată în circumstanţe imposibile. Oare moştenise asta de la Redmond?

— Fanchette… Redmond vorbea atât de încet, încât tonul vocii sale părea aproape prudent. Chiar ai crezut că i-aş face aşa ceva lui Colin Eversea?

Nu „lui Colin”. Nu „domnului Eversea”. Ci „lui Colin Eversea”.

— Cred că urăşti din tot sufletul tău familia Eversea,

Isaiah, zise încet doamna Redmond. Din nenumărate motive.

Redmond rămase tăcut din nou. Emoţiile tumultuoase care se iscaseră în interiorul său se citeau doar în ochii lui, în vocea sa şi în paloarea cenuşie pe care o căpătase chipul lui.

Dintr-odată, Colin îşi dorea foarte mult să se aşeze. Şi se simţea ca un netrebnic pentru că îşi dorea asta. Madeleine îl privea în clipa aceea şi simţea cum bunătatea emanată de ochii ei negri superbi îl ajuta să reziste. Şi blândeţea ei îl înfuria fără margini pe Colin în clipa aceea, pentru că înţelegea că avea nevoie disperată de ea.

— Doamna Eversea s-a gândit că poate eu am vreun pic de influenţă pe lângă tine, continuă doamna Redmond, adresându-i-se soţului ei. Dar nu puteam risca să vin să vorbesc cu tine, Isaiah, pentru că am crezut că tu ai fost cel care a aranjat dispariţia lui Horace Peele. Aşa că am hotărât să mă ocup de această problemă. Şi se pare că am făcut destul de bine, după câte s-a dovedit. Părea destul de mulţumită de sine.

— Aşadar *dumneata* ai fost cea care i-a şantajat pe toţi oamenii aceia, doamnă Redmond? Gândurile lui Colin deja zburau în toate părţile. Dar cum, Doamne, iartă-mă, ai reuşit să…?

— Oh, nu, zise Fanchette. Părea din nou destul de amuzată. Şantaj, spui? Oamenii au fost şantajaţi? Of, of, of! Ei bine, dacă a fost cineva şantajat, s-a întâmplat numai şi numai pentru că Isaiah mi-a tăiat indemnizaţia. Isaiah, tu m-ai obligat să mă rog de Baxter să-mi dea bani. Şi eu sunt o Redmond… şi o Tarbell prin naştere. Eu nu ar trebui să mă rog de nimeni pentru nimic. Vocea ei căpătase un ton rece şi aproape educativ. Aşa că am schimbat jocul şi am câştigat un avantaj asupra lui Baxter.

— Baxter te-a ajutat în toată treaba asta, Fanchette? În mod uimitor, vocea lui Redmond era încă destul de calmă.

— Ei bine, Isaiah, nu prea aveam cu ce bani să

finanţez salvarea lui Colin Eversea, de vreme ce nu mai aveam o indemnizaţie, nu? Aşa că m-am dus şi l-am implorat pe Baxter să-mi dea nişte bani. Şi omul s-a purtat absolut *grosolan.* Doamna Redmond se înroşi la faţă de furie, numai amintindu-şi comportamentul său. A refuzat să-mi dea chiar şi un singur penny. Dar unul dintre secretele mele, Isaiah, este că sunt mult mai inteligentă decât crezi tu. Aşa că i-am spus că ştiu despre aventura lui cu noua slujnică, domnişoara Daisy Poe, şi l-am ameninţat că o să pun să fie concediat dacă nu făcea ce-i ceream. Pe scurt, l-am făcut să plătească pentru dispreţul de care a dat dovadă. Şi pentru că nu puteam folosi şi alţi bani din averea Redmond fără să-ţi dai tu seama, Isaiah, i-am spus să încerce să finanţeze salvarea lui Colin Eversea folosindu-se de secrete, la fel cum eu l-am constrâns pe el să facă tot ce-i porunceam. Şi astfel a devenit slujitorul meu. Şi a lucrat pentru amândoi, Isaiah. Nu ţi se pare amuzant? Vocea ei căpătase un ton extrem de ciudat. Părea amărâtă, dar în acelaşi timp şi destul de încântată şi de mulţumită de sine. Şi cu siguranţă şi-a făcut bine treaba, n-ai zice? Pentru că iată… Colin Eversea a fost salvat de la spânzurătoare şi nici măcar un penny din preţioasa ta avere n-a fost cheltuit în tot procesul, Isaiah!

Doamne, Dumnezeule! Colin se gândi imediat că ultimele săptămâni din viaţa sa existaseră în mare parte pentru că Fanchette Redmond nu îşi mai primise indemnizaţia.

Şi apoi prin mintea sa se derulă succesiunea evenimentelor: Daisy Poe – sora lui Mary Poe – îi spusese lui Baxter despre Critchley, hoţul de cadavre, care la rândul lui îi spusese lui Baxter despre doctorul August, care cumpăra cadavre. Baxter îl şantajase pe doctorul August să-i spună despre aventura pe care o avea contesa cu lacheul Harry şi cu acea informaţie Baxter îl şantajase pe Harry să devină fără voia sa anonimul care ducea mesaje şi bani la Tiger’s Nest. Şi ca recompensă pentru că-l ascunsese pe Horace Peele la Mutton Cottage, Critchley primise dreptul de a

folosi trăsura aparţinând Mercury Club pentru a transporta repede cadavrele pe care urma să le vândă la Edinburgh, iar Robert Bell fusese vizitiul. Şi Baxter aranjase să-i plătească pe Madeleine şi pe Horace din mărirea de salariu pe care o primise – sau mai bine spus pe care şi-o alocase singur. Probabil în momentul acela ajunsese deja la disperare.

Şi apoi, fără îndoială, încercase să o omoare pe Madeleine, când nu reuşise să facă rost de ultimele o sută cincizeci de lire pe care mai avea să i le dea.

Dar Robert Bell fusese angajat să conducă trăsura de la Mercury Club şi domnul Baxter îşi consemnase propria mărire de salariu în registrele clubului. Şi tocmai acea păstrare meticuloasă a registrelor dusese la căderea lui. Marcus înţelesese asta. Şi la fel şi Redmond.

Colin se gândi atunci că probabil nu s-ar fi aflat niciodată dacă Isaiah Redmond chiar îl angajase pe acel om sau dacă Baxter făcuse totul de bunăvoie.

— Aşadar secretele au fost moneda cu care am reuşesc să plătesc pentru viaţa lui Colin, concluzionă Fanchette. Şi acum unul dintre secretele tale se află chiar aici în faţa ta, Isaiah.

— Nu e tatăl meu, repetă Colin, ca o ameninţare tăcută.

— Ei bine, îţi pot arăta scrisoarea de la mama dumitale, dragule, continuă Fanchette, cu blândeţe. Sincer îţi spun că nu aş mai fi depus atâta efort să-ţi salvez viaţa dacă nu aş fi primit-o. Sau poate că a fost doar un şiretlic menit să asigure ajutorul meu în salvarea ta. Pe de altă parte, majoritatea femeilor nu vorbesc cu atât de mare uşurinţă despre astfel de lucruri… mai ales cu o persoană pe care o consideră, fără îndoială, un duşman. Dacă o întrebi pe mama dumitale despre asta, e posibil să nege totul. Cu siguranţă eu aşa aş face… mai ales acum că ştiu că eşti viu şi nevătămat. Şi deşi nu pot spune că într-adevăr cred în nevinovăţia dumitale, domnule Eversea, pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că ştiu cum este să pierzi un fiu. Şi

sunt şi eu om, la urma urmei.

Isaiah Redmond rămase tăcut. Era în continuare alb ca varul, dar ţinea spatele drept ca vergeaua şi se holba la soţia lui, de parcă n-o mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Şi la drept vorbind, pe chipul său apăruse o expresie de mare fascinaţie.

Şi prin tăcerea tensionată care trona în încăpere, Colin şi-ar fi dorit să întindă mâna şi să o atingă pe Madeleine – ai cărei ochi nu se dezlipiseră nicio clipă de la el. Şi înţelegea foarte clar că îşi dorise ca el să o perceapă ca pe un aliat.

Şi atunci, în cele din urmă, Isaiah Redmond întoarse uşor capul şi se uită la pistolul din mâna lui Colin.

Colin oftă adânc, trase piedica armei, după care o coborî şi o ascunse în buzunarul vestonului său. Spera în sinea lui că va fi fost ultima dată când mai îndrepta pistolul spre cineva.

Se uită apoi spre Madeleine. Trase şi ea piedica armei sale, după care o coborî.

— Fanchette… Redmond rosti atunci numele soţiei sale şi, dacă nu ar fi ştiut mai bine, Colin ar fi putut jura că acel cuvânt aproape sec conţinea în el urma unei rugăminţi tăcute.

— N-ar fi trebuit să-mi tai indemnizaţia, Isaiah, zise simplu doamna Redmond.

Cei doi soţi Redmond rămaseră un timp îndelungat cu privirile aţintite unul spre celălalt. Colin se gândi atunci că era prima dată când trăia o linişte ca de mormânt, într-o încăpere plină de oameni. Cu toate acestea, avea o senzaţie ciudată că mariajul lor tocmai se îmbunătăţise de o mie de ori.

Şi apoi se gândi: „La naiba cu dreptatea!” Poate că, de fapt, nici nu exista dreptate. Ci doar soarta. Era viu şi nevătămat. Îl găsise pe Horace Peele. Şi se săturase până peste cap de familia Redmond şi de tăcerile mormântale. În clipa aceea nu-şi dorea altceva decât să se ducă acasă, să inspire aerul rece de mare, să se rostogolească pe un deal

verde în Sussex, să bea o halbă de bere brună la Pig & Thistle, să nu mai vadă niciun Redmond pentru mult, mult timp… şi, desigur, mai rămânea şi mica problemă a căsătoriei. Unde, din păcate, era invitată şi familia Redmond.

— Spui că l-ai găsit pe Horace Peele, domnule Eversea? răsună vocea calmă a lui Redmond, când vorbi într-un sfârşit.

— L-am găsit pe Horace Peele, repetă Colin tăios. E teafăr. E în salonul dumitale de la parter cu un câine mare care lăsă multe bale.

Cunoscu apoi un moment de încântare năzdrăvană şi copilărească atunci când pe chipul lui Redmond apăru o expresie de dispreţ la adresa câinelui mare care se afla în salonul său.

— Atunci du-l la ministrul de interne, zise Redmond, şi pune-l să dea o declaraţie prin care să ateste nevinovăţia dumitale. Sunt sigur că după aceea vei fi eliberat destul de repede.

— Dar Baxter a încercat s-o omoare pe Mad…

— Colin! răsună atunci vocea minunată a lui Madeleine, care-l făcu să se oprească din vorbit.

Şi el chiar se opri, destul de ruşinat. Nu-şi dorise altceva decât să se facă dreptate pentru ea. Baxter încercase s-o împuşte pe femeia aceea extraordinară! Era posibil să fi fost moartă! Însă Colin nu voia să o demaşte pe Madeleine ca fiind creierul din spatele evadării lui şi a umilirii guvernului britanic – adică a răpirii lui direct de la spânzurătoare – mai ales de vreme ce era mai mult decât evident că nici doamna Redmond nu ştia cu exactitate cine anume orchestrase totul. Baxter fusese mesagerul perfect pentru tot.

— Aveai de gând să ne faci cunoştinţă cu prietena dumitale, domnule Eversea? Redmond era ironic din nou. Dar pe măsură ce ochii lui verzi o studiară pe Madeleine, aprecierea îşi făcu loc pe chipul său. La urma urmei, instinctul masculin era dificil de combătut, chiar şi în astfel

de circumstanţe.

— Nu, răspunse Colin sec. Plecăm.

Într-un fel sau altul, Colin simţea că o proteja pe Madeleine de tot ce se întâmpla dacă nu îi dezvăluia numele. Cel puţin pentru moment. Pentru că probabil deja i se făcuse un pic dor de soldaţii în tunici stacojii şi de pistoalele armate. Adică de acele belele simple, bune şi oneste.

— Dacă ai venit aici cu o birjă, ia trăsura de la Mercury Club, îi sugeră dintr-odată Isaiah Redmond. O s-o conducă domnul Bell. Aşa ajungi mai repede în Pennyroyal Green.

Colin rămase o clipă pe loc, uitându-se la Isaiah Redmond. Dar oare ce-ar fi însemnat dacă era adevărat? Răspunsul nerostit al acelei întrebări plutea încă în aerul din încăpere.

Colin încuviinţă scurt din cap.

— Mulţumesc.

— Aşadar ne vedem la nuntă, în Pennyroyal Green? întrebă Fanchette, pe un ton mieros, în timp ce Colin şi Madeleine părăseau încăperea.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Pe de altă parte, ştia deja că fusese invitată toată lumea din Pennyroyal Green.

— Da, ne vedem la nuntă, spuse el.

*

Următoarele ore trecură ca printr-o ceaţă ameţitoare şi aproape complet fără conversaţie.

Vizitiul fu luat pe sus din şopron, caii, înhămaţi la trăsură, iar prima lor oprire scurtă şi rapidă fu acasă la Madeleine, într-o parte a Londrei decentă, dar destul de sărăcăcioasă. Madeleine fusese foarte surprinsă când auzise indicaţiile date vizitiului, dar Colin insistase să treacă pe acolo.

Odată ajunşi la prima destinaţie, Colin şi Madeleine se

furişară în sus pe scări cu pistoalele pregătite. Din fericire, înţeleseră repede că fusese un gest izvorât mai degrabă din puterea obişnuinţei – pentru că nu aştepta nimeni acolo cu intenţia de a o ucide pe Madeleine.

Şi chiar dacă în urmă cu o zi Colin ar fi fost fericit să o privească îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se, de data aceasta o aşteptă afară, împreună cu Horace şi Snap, strigându-i de câteva ori „Grăbeşte-te!” Madeleine se schimbă repede cu lenjerie curată şi cu o rochie îngrijită şi proaspătă, îşi puse una dintre bonetele sale şi ieşi din cameră, arătând ca o femeie complet nouă.

— Ţi-ar plăcea să mergi la o nuntă, Horace? întrebă Colin. Avea de gând să se ocupe de Horace şi de dovedirea nevinovăţiei sale peste o zi sau două, mergând în vizită direct la ministrul de interne. Dar în clipa aceea trebuia să ajungă în Sussex.

— Oi, d-apoi io iubesc nunţile! afirmă Horace cu bucurie.

Şi astfel trăsura de la Mercury Club aproape deveni o caleaşcă de foc înaripată, pentru că porni spre Pennyroyal Green cu o viteză uimitoare şi aproape nechibzuită.

Pe drum, Horace şi Madeleine animară o vreme atmosfera din trăsură cu pălăvrăgeli politicoase. Dar orice conversaţie se stinse în cele din urmă, sub greutatea tăcerii tensionate a lui Colin. Privea pe fereastră cu nesaţ, de parcă peisajul rural ce se derula în afara geamului ar fi fost un oracol care-i putea oferi răspunsuri la toate întrebările şi dilemele care îi chinuiau mintea şi sufletul. Se uita de parcă atunci vedea pentru prima dată tabloul bucolic trecător – de parcă nu îl mai văzuse deja de un milion de ori, din toate perspectivele posibile: şi de pe spatele unui cal care galopa şi din interiorul fiecărui tip de vehicul existent. Se holba gânditor la fiecare părticică de natură, la fel cum făcuse în drum spre spânzurătoare, retrăind imaginile, emoţiile şi amintirile asociate acelei călătorii fatidice. Şi totul i se părea complet nou! Pentru că acum şi el era un om cu totul diferit!

Era la un pas de a lua cea mai importantă decizie din viaţa lui.

Şi apoi o fâşie de roşu aprins anunţă intrarea în Pennyroyal Green. Pentru că la fel cum se întâmpla în fiecare vară în Pennyroyal Green, Sussex, natura considerase de cuviinţă să aştearnă un covor strălucitor de maci pe dealul care urca spre prestigioasă Şcoală de Fete a Domnişoarei Endicott (sau Şcoala pentru Domnişoare Recalcitrante, cum o numea în secret toată lumea) – aşa, doar în caz că tinerii flăcăi curioşi din oraş aveau nevoie de un pic de ajutor ca să o găsească. Şi după cum se întâmpla de secole, biserica străveche de piatră şi taverna Pig & Thistle stăteau cuminţi vizavi una de alta, ca o recunoaştere secretă a faptului că ambele erau la fel de importante pentru bunăstarea oraşului. Şi la fel ca întotdeauna, tânărul conac Eversea – care nu era mai vechi de două secole – se ridica în toată grandoarea lui de cărămidă roşie, înconjurat de pajişti verzi infinite, copaci seculari şi lacuri împânzite de lebede – toate vizibile tocmai din celălalt capăt al oraşului.

Acasă.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Crezuse că nu va mai vedea niciodată meleagurile acelea pe care crescuse! Şi chiar acolo se aflau răspunsurile la toate întrebările sale.

Inima începu să-i bată nebuneşte, ca un ecou al înţelegerii şi al uriaşei însemnătăţi a ceea ce urma să facă.

— Camera mea e chiar acolo, la fereastra sub care se întinde arborele acela imens, care e perfect pentru a intra şi a ieşi pe furiş din casă!

Era primul lucru pe care-l spusese de aproape două ore, aşa că Horace şi Madeleine întinseră capetele curioşi, spre punctul indicat de Colin.

O săteancă, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie roz a ei – „doamna Notterley!”, după cum observă Colin – se grăbea în sus pe aleea pietruită ce ducea spre biserică, ţinându-şi boneta cu mâna, ca nu cumva să i-o fure vreo adiere rebelă, chiar când trăsura se opri în faţa edificiului.

Femeia dispăru imediat înăuntru pe uşile impunătoare.

Străzile oraşului erau pustii. Fără îndoială toţi localnicii erau deja aliniaţi în stranele bisericii, aşteptând să o vadă pe domnişoara Louisa Porter căsătorindu-se cu al lor domn Marcus Eversea.

Colin, Horace şi Madeleine coborâră într-un suflet.

Colin se uită în sus şi se gândi că şi cerul ar fi trebuit să fie albastru şi senin cu ocazia unei nunţi. În schimb, era întunecat şi pestriţ, ca o vânătaie pe cale de vindecare şi în spatele norilor cenuşii se ascundea promisiunea ploii. Din clipă în clipă va fi început să toarne cu găleata şi atunci drumurile pe care va fi păşit ea se vor fi transformat în noroi.

În sfârşit! Pentru că pământul avea nevoie de ploaie!

Bătu apoi clopotul bisericii. Şi Colin rămase încremenit, holbându-se la Madeleine, iar Madeleine şi Horace stăteau neclintiţi, uitându-se la Colin. Şi Colin era absolut uimit că bătăile inimii lui nu se auzeau mai tare decât sunetul clopotului.

Apoi Horace îşi drese glasul.

— Te superi, şefule? Îmi place la nebunie o nuntă bună.

Colin tresări atunci, dar nici măcar nu se uită spre Horace.

— Deloc, Horace. Te rog, intră!

Horace se grăbi în sus pe aleea de piatră cu Snap pe urmele lui, iar apoi dispărură şi ei în spatele uşilor bisericii.

Colin ridică încet mâna şi-şi scoase pălăria voluminoasă, cumpărată de la un cerşetor beţiv pentru un penny, ca să nu-i obstrucţioneze priveliştea magnifică lui Madeleine. Şi atunci înţelese pentru prima dată că era îmbrăcată într-o rochie purpurie. Şi că arăta absolut minunat!

Dar probabil ea observă ceva pe faţa lui – sau poate în ochii lui – fiindcă, în secunda imediat următoare, de pe buzele ei se rostogoli un torent de cuvinte, complet necaracteristic ei:

— Colin, ar fi mai bine să intri în biserică acum, oricum eu m-am hotărât că nu mai am nevoie de bani de la tatăl tău, de vreme ce am banii de la domnul Hunt şi o să-i folosesc pe ăştia ca să-mi cumpăr biletul pe vapor spre…

— Madeleine! zise el cu blândeţe.

Ea se opri brusc din tirada aceea înverşunată. Chipul ei căpătase o paloare cadaverică. Părea… de-a dreptul înspăimântată.

Colin îşi simţea palmele reci şi transpirate şi avea senzaţia că în stomacul lui se dezlănţuia un taifun. Inspiră adânc şi expiră prelung, după care rosti cuvintele:

— Te iubesc.

Nu mai spusese niciodată asta unei femei, în toată viaţa lui.

Madeleine tresări şi şovăi o clipă.

— Ştiu. Şi ce-i cu asta?

„Ei, poftim!” Colin se gândi atunci că probabil doar o suliţă implântată direct în inimă l-ar fi durut mai mult decât cuvintele acelea – dar până şi asta era discutabil.

Dădu să spună ceva, dar descoperi că nu putea scoate nici măcar un sunet. Era ca şi când vocea i se evaporase cu totul.

Urmă o tăcere prelungă şi tensionată. Întreruptă, desigur, numai de dangătul asurzitor al clopotelor bisericii.

— Nu vreau să te iubesc, continuă el enervat în cele din urmă. Dar te iubesc.

Ea afişă un zâmbet mic când auzi asta, dar tot nu zise nimic.

— Deci? ceru el să ştie. Se simţea vulnerabil, ca şi când ar fi plutit în derivă şi fără apărare în mijlocul mării învolburate. Şi era din ce în ce mai morocănos.

Buzele ei se întredeschiseră puţin, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar apoi se opri şi clătină din cap cu tristeţe.

— Bine, deci mă iubeşti, Colin. Şi apoi… ce? întrebă ea şi deschise palmele în sus, ca şi când i-ar fi arătat exact „ce”.

— Şi apoi… ne construim o viaţă împreună. Vocea lui

era răguşită. Improviza din mers. Adevărul era că „Şi apoi ce?” era o întrebare foarte bună. Îşi trăise toată viaţa după un plan bine stabilit... urmărind un vis... şi cumva, pe timpul călătoriei ameţitoare spre casă cu trăsura, lăsase în sfârşit liber acel vis. Înţelese atunci că se folosise de tot felul de cârje ca să se ajute să meargă mai departe şi să nu se lase copleşit de durere. Dar în clipa aceea nu mai avea nevoie de ele. Pentru că acum era un bărbat în toată puterea cuvântului şi înţelesese în cele din urmă ce se ascundea în inima şi în sufletul lui şi din ce esenţă era plămădit. Pentru că Madeleine îi arătase toate astea.

Şi adevărul era că nu ştia nici el ce să facă mai departe. Dar probabil ştiuse de când o văzuse pentru prima dată pe Madeleine că asta era iubire. Şi toate escapadele lui senzuale, nechibzuite şi capricioase de-a lungul anilor fuseseră doar o căutare a ceea ce cunoscuse cu ea. Pasiune şi pace sufletească. Râsete, luptă şi prietenie. Doamne, dar o iubea cu adevărat! Şi era un sentiment incredibil de umil, de grandios şi strălucitor.

De fapt era ceva ce-l speria de moarte.

Iar discuţia aceea nu părea să meargă tocmai bine.

— Am avut o... aventură amoroasă, Colin, începu Madeleine, prudentă.

— Nu, zise el, sec. Chiar cred că e ceva permanent... Faptul că te iubesc.

— Bine, am avut un ţel comun atunci, rectifică ea, un pic prea repede. Şi am cunoscut o plăcere care a transformat un ţel dificil în ceva suportabil, pentru amândoi. Şi probabil chiar şi plăcerea a devenit mai intensă din cauza pericolului. Şi indiscutabil, timpul pe care l-am petrecut împreună a fost incredibil de frumos... dar acum o să ne strângem mâna, ne vom ura toate cele bune, ne vom despărţi ca prieteni şi vom continua să ne trăim vieţile la fel ca înainte. Du-te şi opreşte nunta aia, Colin! Asta e viaţa care ţi-a fost destinată, şi ştii şi tu asta foarte bine! Şi eu o să mă duc să-mi trăiesc viaţa, care mi-a fost mie menită.

Colin se încruntă. Ce prostii blestemate! Şi nu i se

părea deloc că ea credea cu adevărat ceea ce spunea. Inspiră adânc pe nas şi expiră, oftând.

— Aşadar te mulţumeşti cu a nu mă mai vedea niciodată, Madeleine, zise el, după care aşteptă un răspuns.

Ea se uita lung la el, cu chipul lipsit de orice expresie. Dar tot putea vedea adevărul: o licărire de teamă traversându-i scurt ochii întunecaţi. Şi apoi din nou mister.

Clopotele bisericii băteau în continuare. Prima picătură mare de ploaie îi căzu apoi pe obraz, iar el o şterse nerăbdător.

— Şi te mulţumeşti cu a nu mă mai atinge niciodată.

O văzu atunci inspirând adânc. Aha! Deci afirmaţia aceea o lovise într-un punct sensibil!

Aşa că mărşălui mai departe spre crăpătura aceea din armura ei, aruncându-i cuvinte atât de înverşunate, categorice şi sumbre, că păreau nişte prizonieri pe care-i conducea la spânzurătoare. Pentru că îşi dorea să-l simtă pe fiecare în parte. Să înţeleagă şi să simtă ce vor însemna pentru ea!

— Te mulţumeşti să nu mai faci dragoste cu mine niciodată. Să nu-mi mai auzi niciodată vocea. Să nu mă mai auzi niciodată râzând.

Şi răsplata lui veni, întocmai după cum se aşteptase. Îi privi chipul făcându-se alb ca varul şi ochii încercaţi de o expresie îndurerată, în timp ce primea fiecare lovitură chinuitoare. Bine! Foarte bine!

În turla bisericii, un băieţel entuziasmat continua să bată clopotele.

— Te mulţumeşti să nu te mai trezeşti niciodată lângă mine. Niciodată pentru tot restul vieţii!

Şi când se gândi la asta… la cum ar fi fost să nu o mai vadă niciodată… ei bine, trăi o senzaţie mult prea familiară: se simţi ca şi când fusese încă o dată condamnat la moarte.

Şi apoi amuţi. Terminase tot ce avea de spus. Dar de fapt ce ar fi putut spune mai mult? Cu siguranţă nu era pe cale s-o implore să rămână lângă el.

— Vei… vei supravieţui, Colin, zise ea încet. Şi o să fii

fericit! Ai un talent aparte de a şti cum să fii fericit!

Lua-o-ar naiba s-o ia!

— Spune-o, Madeleine, zise el cu glas şoptit şi furios.

Şi ea ştia exact la ce se referea.

— Ce-ar mai conta acum? spuse ea simplu.

După care se întoarse spre trăsură, pregătindu-se să plece de lângă el. Dar el o apucă de braţ şi o opri.

Madeleine se răsuci uşor cu faţa spre el.

— Spune-o! Spune-mi-o în faţă! Şi apoi pleacă de lângă mine.

Ea îl privi lung, fără să tresară măcar. Oh, Doamne, Dumnezeule! Ochii aceia! Întunecaţi precum miezul nopţii. Strălucitori ca nişte stele. Oh, pe toţi sfinţii! Ochii aceia erau ca o promisiune a eternităţii… a raiului… erau totul! Şi în ochii aceia văzu adevărul, chiar înainte ca ea să-l rostească… pentru că ea îi permise să-l vadă… şi în clipa aceea înţelese că ceea ce simţea era adevărat şi că era la fel de real pentru ea, cum era pentru el. Dar înţelese şi că tot nu conta…

— Te iubesc, Colin.

Îl şocă emoţia care se ascundea în vocea ei. Şi atunci îi dădu drumul. Pentru că înţelese adevărul.

— Eşti atât de curajoasă, Mad! zise el cu blândeţe. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată!

Era felul lui de a-i spune că era în regulă să-i fie frică de ceva… numai atunci… o singură dată. Şi, desigur, dragostea era cel mai înspăimântător lucru dintre toate, după cum ştia şi ea foarte bine, de vreme ce o mai pierduse o dată. Şi atunci Colin înţelese că nu putea găsi în el puterea de a o batjocori pentru că voia să fugă de iubire. Sau de a o pedepsi cu cuvinte. Sau de a insista. Sau de a o convinge cu argumente raţionale.

Şi aproape că îl omora revelaţia aceea. Ea îi salvase viaţa. Şi tocmai pentru că o iubea, nu mai spuse nimic altceva.

Colin descoperi atunci că era prea mândru ca s-o

implore să rămână alături de el. Dar, la urma urmei, o declaraţie de dragoste secătuia un om de toate puterile. Făcuse tot ce intenţionase să facă. Aşa că o va lăsa să plece de lângă el. O va lăsa să-i fie frică… măcar o dată.

Era ultimul cadou pe care i-l mai putea oferi.

Madeleine păru un pic nesigură o clipă. Bărbia îi zvâcni şi se ridică insesizabil, aproape sfidătoare. Întinse uşor mâna şi îndepărtă o şuviţă răzleaţă, care i se eliberase de sub bonetă şi îi flutura pe nas. Şi apoi transformă gestul acela într-unul de adio… întoarse palma spre el, pe jumătate în semn de la revedere şi afişă un zâmbet mic şi strâmb.

După aceea îi întoarse spatele şi se îndreptă hotărâtă spre trăsură.

Vizitiul îi întinse mâna ca să o ajute să urce, şi Colin văzu mâna ei micuţă, cu mănuşă neagră, unindu-se pentru o clipă cu degetele lui înmănuşate în alb. Apoi auzi arcurile trăsurii trosnind subtil, când dispăru în interior. Şi apoi uşa se închise în urma lui Madeleine Greenway. Vizitiul plesni din bici şi trăsura o luă din loc. Iar Colin rămase acolo încremenit, uitându-se cum se îndepărta, până când deveni doar o mică pată întunecată pe drum.

Nu se uită nici măcar o dată în urmă.

Colin rămase acolo pironit, până când înţelese că clopotele bisericii încă mai băteau în spatele lui.

Şi apoi se răsuci pe călcâie şi fugi ca un nebun spre biserică.

Capitolul 23

Era o biserică micuţă de piatră, cu o turlă înaltă şi elegantă şi cu nişte vitralii exagerat de frumoase şi strălucitoare, care fuseseră adăugate la aproape un secol după construirea edificiului. Un ochi imparţial ar fi văzut că nu era nimic elegant sau special la biserica aceea – cu

toate acestea, era folosită şi foarte iubită de toţi locuitorii din Pennyroyal Green.

Colin întredeschise uşile cât putu de puţin şi se strecură înăuntru.

Din fericire, nu se întoarse nimeni să se uite la el, chiar dacă uşile de lemn masiv scârţâiră un pic. Pe de altă parte, toată lumea era numai ochi şi urechi la oamenii frumoşi şi luminoşi care se aflau în faţa altarului.

Parohul abia începuse să rostească cuvintele sacre care uneau pentru totdeauna un bărbat şi o femeie în sfânta taină a căsătoriei. Şi dincolo de rândurile de femei din cele mai de seamă familii din ţinut, care aveau capetele acoperite cu cele mai frumoase bonete ale lor, dincolo de soţii, de fraţii şi de vecinii care se cunoşteau de-o viaţă… dincolo de capetele tuturor oamenilor prezenţi în biserică, pe care Colin îi cunoştea de când crescuse suficient de mult pentru a putea reţine feţe… îl văzu pe fratele său, Marcus, care se uita în jos la frumoasa Louisa.

Părul ei auriu strălucea precum soarele într-o zi de vară, şi chipul ei era luminos şi plin de bucurie. Doamne, Dumnezeule, era superbă! Se gândi atunci că Louisa era într-adevăr că un soare radios. Marcus o ţinea de mâini. Aşadar nu erau încă soţ şi soţie. Dar vor deveni după doar câteva cuvinte.

Colin rămase în pragul uşii o clipă, cu spatele lipit de zid şi se uită la ei, în timp ce inima îi bubuia în piept – probabil cu aceeaşi putere cu care băteau clopotele alea blestemate.

Şi apoi – poate pentru că se număra printre singurii oameni care chiar stăteau în picioare în biserică – Marcus trebuie să-l fi simţit. Sau să-l fi văzut.

Postura corpului său nu trăda nicio înţelegere a situaţiei sau vreo surpriză. Dar Colin putea simţi bucuria pe care o emana. Şi amuzamentul. Şi provocarea tăcută pe care i-o emitea.

Şi da, văzu o umbră trecătoare de teamă în ochii negri ai fratelui său.

Aşa că îi întâlni privirea. Şi, Doamne, cât de mult ura să vadă o teamă oricât de mică în privirea lui Marcus!

Rămaseră cu privirile aţintite unul spre celălalt, în timp ce preotul continua slujba.

Apoi Colin încuviinţă din cap scurt. Şi apoi, chiar sub privirea lui Marcus, se duse şi se aşeză intenţionat în spatele bisericii, în strana unde se afla deja Horace Peele. Iar atunci Marcus îşi întoarse subtil privirea înapoi spre Louisa.

Genul acela de comunicare fără cuvinte care exista numai între fraţi era un lucru cu adevărat miraculos. Colin îi oferise lui Marcus binecuvântarea sa tăcută. Durase doar câteva secunde, şi Colin era absolut sigur că nimeni altcineva din biserică nu conştientizase schimbul lor de priviri.

Horace Peele îl luă de umeri, prieteneşte. Şi apoi priviră amândoi în tăcere cum femeia pe care Colin o iubise toată viaţa lui devenea soţia fratelui său.

Louisa… visul pe care Colin îl lăsase să zboare.

*

Colin nu îşi dorise ca ziua nunţii lui Marcus şi a Louisei să se învârtă în jurul întoarcerii sale dramatice, aşa că încercase să se furişeze din biserică nevăzut şi să se ducă la conacul Eversea. Dar la urma urmei se afla în Pennyroyal Green, şi acesta era un lucru imposibil de realizat. Aşa că nu mai avu ce să facă în sensul acesta, după ce fu văzut.

Începu prin a-şi cere scuze tuturor că avea nevoie urgentă de o baie şi de un bărbierit. Şi, desigur, toată lumea izbucni în râs când auzi asta. După aceea minimaliză cât putu de mult toată drama pe care o trăise şi afirmă sus şi tare că evadarea lui nu fusese nici pe departe la fel de spectaculoasă pe cât o făcuseră ziarele să pară şi că el nu făcuse altceva decât să se grăbească să ajungă acasă în timp util pentru nuntă. Era nevinovat. Îi linişti pe toţi, explicându-le că totul era bine în clipa aceea, că era liber şi

că nu fusese altceva decât o greşeală îngrozitoare.

Desigur, totul nu era tocmai bine. Dar va fi fost, odată ce-l ducea pe Horace în faţa ministrului de interne şi povesteau totul autorităţilor… aşa că nu era tocmai o minciună.

După aceea îl prezentă tuturor pe Horace Peele şi făcu un rezumat foarte, foarte succint al succesiunii evenimentelor. Rezumatul pe care îl repetase cu Horace – cel care excludea, desigur, cadavrele furate şi membrii ai familiei Redmond – făcu totul să sune ca şi când Horace fusese pierdut o vreme, dar apoi găsit cu bine. Şi astfel toată lumea căzu de acord că prezenţa lui Colin era cel mai frumos cadou de nuntă pe care l-ar fi putut primi Marcus şi Louisa.

Cât despre cadoul frumos de nuntă… ei bine… el era doar foarte obosit.

Dar era în sfârşit acasă. Acasă! Şi la etaj îl aştepta un pat care-i aparţinea şi o cadă de baie, care, dacă voia, putea fi umplută la nesfârşit cu apă fierbinte şi haine curate care îi veneau ca turnate şi… minunea minunilor… săpun şi un brici de bărbierit. Cu alte cuvinte, viaţa lui, exact aşa cum o lăsase cu câteva luni în urmă. Sau poate într-o altă viaţă, pentru că aşa i se părea în clipa aceea.

Colin se duse în camera lui, se spălă şi se schimbă repede, după care coborî să ia masa cu nuntaşii.

Mama sa hotărâse să se servească un prânz nupţial, în locul unui mic dejun, ceea ce era destul de neobişnuit din partea ei şi fără îndoială avea să afecteze multe zile digestia invitaţilor. Oraşul Pennyroyal Green era format dintr-o comunitate tradiţională, unde toţi locuitorii erau conservatori şi, implicit, obişnuiţi să se bucure de mesele obişnuite… în ordinea lor obişnuită.

Iar când Colin apăru, mama sa doar îl îmbrăţişă strâns pentru un timp îndelungat, după care îşi şterse lacrimile din ochi, fără să spună nimic.

Mamele erau nişte creaturi absolut extraordinare. Atât mama sa, cât *şi* Fanchette Redmond.

Colin se uită la mama sa, care stătea în celălalt colţ al camerei şi zâmbea fermecător unui invitat şi se gândi că şi ea i se părea complet diferită în clipa aceea, chiar dacă nu se schimbase de fapt cu nimic. Avea acelaşi păr negru, împodobit cu o singură şuviţă argintie, împletită în creştetul capului, aceeaşi faţă în formă de inimă şi aceiaşi ochi albaştri vii. Cu alte cuvinte era încă la fel de frumoasă, chiar dacă înaintase în vârstă. Cele două fiice ale ei semănau foarte mult cu tatăl lor, Jacob, dar în acelaşi timp şi cu ea. Iar ceilalţi trei fii ai ei semănau la fel de mult şi cu ea, şi cu Jacob.

Ah, dar mai era şi acel fiu rătăcitor, prin venele căruia existau toate şansele să curgă sânge de Redmond.

Şi asta îl făcu pe Colin să se gândească la sentimentele tumultuoase care se jucau poate cu inima mamei sale. La secretele pe care poate le ţinea pentru ea. La forţele misterioase care o modelaseră să fie persoana care era în clipa aceea. Şi dacă Jacob Eversea era într-adevăr iubirea vieţii ei. Sau dacă nu cumva Isaiah Redmond fusese marea pasiune a tinereţii sale. Se întrebă apoi dacă ar fi avut vreodată curajul să o întrebe despre Isaiah Redmond.

Poate că într-o zi o va lua pe mama sa la o plimbare pe colinele din apropierea conacului şi îi va pune toate acele întrebări dificile şi va aştepta răspunsurile ei. Şi într-o bună zi poate va fi fost sigur dacă îşi dorea cu adevărat să audă toate răspunsurile acelea. Dar un singur lucru ştia fără nicio umbră de îndoială: că indiferent ce se întâmplase între părinţii lui, ei încă se mai iubeau. Vedea asta în felul în care interacţionau şi îşi vorbeau, şi simţea asta din ritmul vieţii lor împreună.

Iubirea era un lucru extraordinar. Sau şi mai bine spus: căsătoria era un lucru extraordinar.

Şi-n plus, ţinând cont de propriul său trecut, înţelegea că nu era în măsură să judece pe nimeni.

Şi apoi luă o decizie: că în momentul de faţă nu trebuia să facă nimic altceva decât să mănânce, să bea şi

să-şi oblojească inima frântă. Pe mesele din sala de bal erau munţi şi munţi de mâncăruri delicioase, aşa că îşi umplu o farfurie cu merinde şi căută un colţişor tihnit, unde să poată sta liniştit şi să devoreze mâncarea cu o poftă animalică. Şi crezu că va găsi acel loc, undeva mai departe, în apropierea scării servitorilor.

Însă Louisa îl găsi acolo.

Şi fu un adevărat şoc pentru el s-o vadă în carne şi oase şi atât de aproape de el. Era superbă! Visase atât de mult timp să fie cu ea, încât devenise mai degrabă un ideal, decât o femeie adevărată. Şi în multe feluri exact asta fusese pentru el. Şi se simţea un pic ruşinat în clipa aceea, odată ce înţelese şi el asta. Ea era oglinda lui şi-l ţinuse cu picioarele pe pământ şi fusese prietena lui. Dar nu erau meniţi să fie împreună. Pentru că nu era îndrăgostit de ea.

Şi la început, niciunul dintre ei nu ştiu ce să spună. Louisa doar stătea acolo blocată, uitându-se la el. Colin lăsă farfuria pe scară, se ridică şi făcu o plecăciune în faţa ei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Stai jos, Colin! zise ea.

Aşa că se aşeză, şi ea luă loc lângă el. Nici măcar nu putea bănui ce se întâmpla în mintea Louisei în momentul acela. Foarte ciudat! Dar în clipa aceea o percepea ca fiind amabilă şi familiară, dar complet închisă faţă de el. Şi totuşi nu era cu nimic diferită de cum fusese şi până atunci.

— Eşti foarte frumoasă, îi spuse el în cele din urmă, gândindu-se că în general era un punct bun de a porni o discuţie cu o femeie.

— Oh, Colin…

El zâmbi atunci. Îi fusese dor de vocea ei.

— Şi pari şi foarte fericită, adăugă în grabă. Eşti fericită, Louisa?

Ea păru extrem de neajutorată o clipă, după care îşi lipi palmele de fustele rochiei.

Colin ştia că aşa făcea mereu când era agitată. Şi nu îşi dorea ca ea să cunoască chiar şi cea mai mică umbră de melancolie în ziua nunţii ei. Şi nu voia să aibă vreun regret

sau vreo emoţie care să nu fie înrudită cu bucuria pură, dacă putea face ceva în privinţa aceea. Pe de altă parte, ştia şi el mult prea bine că viaţa nu era mereu la fel de simplă şi de frumoasă cum şi-ar fi dorit oamenii. Dar avea să-şi dea toată silinţa… de dragul amândurora.

— Ce-am vrut să spun e că nimic nu mă face mai fericit decât să te văd fericită, Louisa. Şi vorbesc serios. Din tot sufletul. Şi vreau să-i spun acelaşi lucru şi lui Marcus. „Deşi cred că ştie asta deja”, se gândi el, dar nu mai adăugă cu voce tare.

Louisa îl studie cu mare atenţie o clipă şi apoi probabil ajunse la concluzia că era sincer, pentru că pe chipul ei apăru o expresie de mare uşurare.

— Te iubesc, Colin.

El şovăi o clipă, după care spuse:

— Ştiu.

Iar asta o făcu să zâmbească un pic.

— E absolut îngrozitor că spun asta altui bărbat în ziua nunţii mele, când soţul meu se află la câţiva metri distanţă?

— E foarte curajos din partea ta. Şi foarte modern, aş spune. Dar înţeleg la ce te referi, Louisa.

Ea îi zâmbi din nou atunci, mult mai cald şi mai melancolic, după care nu mai zise nimic.

Lui Colin i se părea o mare ironie a sorţii că auzise „Te iubesc” de două ori în aceeaşi zi, de la două femei diferite… mai cu seamă că înţelegea foarte bine că nu putea fi cu niciuna dintre ele.

Nu o întrebă dacă îl iubea pe Marcus. Dar ceea ce ştiau amândoi era că Marcus o iubea pe Louisa într-un fel în care el pur şi simplu nu ar fi putut s-o facă. Pentru că Marcus era mult mai potrivit pentru ea, şi implicit şi ea era mai potrivită pentru el. Marcus o iubea pe Louisa, aşa cum o iubea el pe Madeleine: într-o manieră profundă şi statornică.

Se gândi apoi că, dacă Louisa nu-l iubea pe Marcus în clipa de faţă… ei bine, era doar o chestiune de timp până

când ar fi ajuns la sentimentele acelea. Dar apoi Colin îi văzu chipul când se uită spre soţul ei şi atunci înţelese că îl iubea deja de fapt... chiar dacă poate nici *ea* nu-şi dădea seama de asta încă. Şi erau sortiţi să fie împreună.

— Nu ne potrivim, Colin, începu ea prudentă. Tu şi eu... Nu ne potrivim absolut deloc.

Ei bine, cu siguranţă nu mai era nevoie să explice asta.

— Ştiu, zise el, simplu, înţelegând un pic prea târziu că poate nu fusese tocmai cel mai elegant şi mai politicos răspuns pe care i-l putea oferi.

Interveni apoi o pauză scurtă şi destul de ciudată.

— Te-am rănit în mândrie? şopti ea, de parcă i-ar fi făcut o confidenţă unui prieten.

— Un pic, mărturisi el.

— Şi pe mine însămi, recunoscu ea.

Şi izbucniră amândoi în râs. Era un moment dulce-amărui, dar una peste alta foarte amuzant. Şi o eliberare minunată.

— Sunt extrem de bucuroasă că eşti viu şi nevătămat, îi spuse apoi, pe un ton uşor amuzat. Şi că în curând vei fi liber şi nevinovat şi-n ochii lumii întregi!

— Şi eu, zise el uşurat. Şi eu! Dar gata! Du-te şi fii mireasă, Louisa! Vorbeşte şi cu restul invitaţilor tăi şi ia-l de braţ pe soţul tău! Eu vreau să mănânc, după care să fac o baie lungă şi să devin din nou om. Bun venit în familie, draga mea! Mă bucur că eşti o Eversea!

Şi pentru că era dreptul său ca nou frate al Louisei, o sărută apoi pe obraz – şi era exact la fel de moale şi de catifelat pe cât îşi amintea. Iar dacă îi văzuseră cumva bârfitoarele din Pennyroyal Green – şi cu siguranţă erau multe bârfitoare în oraş –, atunci la naiba cu ele şi cu tot. Alese să le ignore cu desăvârşire. Pentru că ferească Dumnezeu să nu aibă ele ceva pe seama căruia să bârfească. Şi cu siguranţă vor fi avut multe de povestit, de vreme ce Colin Eversea era în viaţă.

Louisa mai avea un singur lucru pe care voia să i-l

spună şi i-l şopti la ureche, în timp ce se ridica:

— Te-am văzut, să ştii, Colin… când ai intrat în biserică.

El zâmbi atunci şi zise cu blândeţe:

— Foarte bine.

În sinea lui era foarte bucuros că alesese singură.

Aşa că o privi pe Louisa plecând – frumoasă, fericită şi complet nepotrivită pentru el – şi alăturându-i-se soţului ei, care se uita la ea în timp ce se apropia de el, cu o bucurie nemărginită întipărită pe chip.

Oh, la naiba!

Colin se prăbuşi înapoi pe trepte şi-şi permise un moment în care să-şi plângă de milă. Şi acum, că ştia ce însemna dragostea cu adevărat, suspecta că nu va putea fi niciodată fericit aşa cum erau Marcus şi Louisa. Nu când în inima lui exista un gol de mărimea şi dimensiunea lui Madeleine Greenway.

„Ei, asta e!”, se gândi el resemnat. Poate că destinul lui pe lumea aceasta era să fie fericit pentru alţii. Cine ar fi crezut vreodată că faimosul Colin Eversea – dintre toţi oamenii – avea un suflet atât de generos? râse ironic pe seama lui când îi veni în minte acel gând.

După cum îi spusese odată lui Madeleine: „Viaţa putea fi cu adevărat diabolică uneori”.

*

Madeleine nu ştia aproape nimic despre vapoare, deşi despre acela se zvonea că era numai bun pentru o călătorie lungă pe mare. Pânzele lui imense se umflau şi se unduiau în bătaia puternică a vântului şi per total părea absolut nerăbdător să se elibereze de ancoră şi să pornească pe mare.

Şi simţea la fel.

Cu toate acestea, crezuse că simpla vedere a vaporului îi va face inima să se umple de bucurie, cam la fel cum se umflau pânzele pe care le privea în clipa aceea. În

schimb, îşi simţea inima mai degrabă ca pe o ancoră grea.

Un cufăr – da, în momentul de faţă întreaga ei viaţă încăpea într-un singur cufăr – aştepta cuminte să fie încărcat la bord. Iar ea stătea pe ponton, în timp ce alţi pasageri entuziasmaţi zburdau pe lângă ea – oameni care porneau să viziteze tărâmuri îndepărtate sau să-şi clădească vieţi noi de la zero în America. Se gândi la săptămânile lungi pe mare care o aşteptau şi îşi spuse că avea două variante: să ajungă să îi cunoască pe oamenii aceia şi să-şi facă prieteni noi, sau să stea retrasă şi să evite să interacţioneze cu lumea. Nenumărate priviri curioase – dar prietenoase – se îndreptau pe furiş în direcţia ei. Ştia că arăta ca o femeie respectabilă. Era singură într-adevăr, ceea ce era cel puţin ciudat – dacă nu chiar suspect – dar marea învolburată tindea să cam topească constrângerile sociale şi ştia că graţia sa, comportamentul şi statutul ei respectabil de văduvă vor avea grijă de restul. Îşi putea face prieteni uşor. Şi îşi dorea să-şi facă prieteni.

Madeleine zâmbi atunci în sinea ei. Oamenii aceia nu vor şti niciodată despre noaptea deosebit de senzuală pe care o petrecuse într-un porumbar cu un criminal evadat… sau cum se regăsise pe sine prin iubirea pe care o simţea pentru Colin Eversea. Apoi îşi mută ochii de la mulţime şi privi marea cum se ondula duios sub grandioasa provă a vaporului. Dar marea îi amintea de nişte ochi de culoarea cerului pe timp de furtună, aşa că smuci capul înapoi spre pânzele albe întinse pe cerul albastru infinit.

Trăise un sentiment indescifrabil şi uriaş de uşurare în clipa în care lăsase în urmă cu totul Sussexul, pe Colin, ochii săi tulburători şi acel „Te iubesc” rostit într-un moment de slăbiciune. Şi apoi plânsese singură în trăsură pentru tot restul drumului, de parcă abia scăpase cu viaţă. De parcă hohotele ei de plâns ar fi putut înăbuşi complet sunetul vocii lui. De parcă şi-ar fi putut şterge pentru totdeauna din memorie expresia de pe chipul său în momentul în care îl părăsise. Dar refuzase să lase uşurarea aceea să se transforme în regret sau în orice altceva. Îşi

petrecuse ultima săptămână într-o forfotă de încercări hotărâte şi neobosite de a face rost de banii de care avea nevoie pentru a putea plăti ferma din Virginia. Îşi amanetase haine şi obiecte personale şi se dusese chiar şi la Croker – care chiar îi donase zece lire –, iar în cele din urmă reuşise să strângă banii pentru ultima rată pe care o avea de achitat pentru fermă. Dar nu şi pentru biletul spre America.

Aşa că atunci făcuse un lucru extrem de îndrăzneţ şi de inventiv. Mersese în vizită la o Fanchette Redmond foarte surprinsă şi o rugase pe ea să-i plătească biletul. Nu fusese tocmai vorba de şantaj – dar probabil doamna Redmond respecta puterea secretelor mai mult decât oricine altcineva pe lume. Şi de vreme ce Isaiah îi dăduse înapoi indemnizaţia, Fanchette Redmond considerase de cuviinţă să plătească pe cineva care deţinea informaţii foarte delicate despre ea să plece pe drumul ei în America.

Dintr-odată simţi ceva umed şi cald pe antebraţ, unde i se ridicase un pic mâneca rochiei. Smuci capul în direcţia aceea şi, dintre toate lucrurile, îl văzu acolo pe Snap, câinele cu trei picioare. O lingea pe mână afectuos în timp ce ţopăia pe cele trei lăbuţe şi zâmbea în sus la ea.

Madeleine zâmbi atunci şi mângâie uşor capul mare şi neted al câinelui, după care se uită în spatele lui după Horace Peele, care făcu o plecăciune şi-i zâmbi fericit.

— Doamnă Greenway! Vai, dar ce surpriză!

— Bună ziua, Horace. Mă bucur să te văd. Ai ieşit la o plimbare pe docuri?

— Da, eu şi cu Snap. E o dimineaţă tare frumoasă pentru o plimbare bună. Deci pleci în America, ei, doamnă Greenway?

— Eu…

Mâna îi încremeni atunci pe capul lui Snap.

Şi într-o secundă neaşteptată, plesni toată greutatea pe care o simţea în piept, trimiţându-i fiori reci pe braţe. Docurile şi Horace Peele înotau în faţa ei, pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi fierbinţi, care i se revărsau pe

obraji. Dar în acelaşi timp şi zâmbea… lucru care probabil îl nedumerea al naibii de tare pe Horace, judecând după expresia care apăruse pe chipul lui.

Iar jos, la picioarele ei, era… Snap. Fusese absolut înspăimântată de el când se năpustise asupra ei la Mutton Cottage. Şi exact la fel năvălise asupra ei şi iubirea, şi fusese extrem de uşurată să poată scăpa de ea – pentru că o speria de moarte. Dar nu avea de ce să se teamă, şi adevărul era că de fapt nu avea cum să scape.

Pentru că în momentul acela purta cu ea iubirea aceea – şi pe Colin – oriunde mergea.

O spaimă cumplită şi stranie o împinsese să fugă din Sussex. Dar frica aceea nu mai avea ce căuta în viaţa ei acum. Pentru că în acea clipă iubirea îi pusese aripi la picioare, iar ea spera doar să nu fie prea târziu.

— Nu, Horace. Se pare că mă duc la Sussex!

*

Colin nu dormea – sau, mai bine zis, somnul lui fusese sporadic şi neregulat în toate cele cinci zile de când se întorsese acasă – aşa că auzi prima pietricică lovindu-se de geamul său. Un clinchet mic.

Era atât alert la tot ce se întâmpla în jurul său în perioada aceea, încât se gândi că poate sunetul pe care-l auzise fusese doar moartea zgomotoasă a unei insecte mari şi nefericite. Adevărul era că în clipa aceea zăcea în patul său întrebându-se dacă nu cumva o stare continuă de alertă nu era una dintre moştenirile rămase în urma zilelor petrecute ca fugar. Dar clinchetele continuară să răsune la intervale relativ regulate, aşa că înţelese că nu puteau să fie insecte. Şi nici măcar picături de ploaie care se loveau de geam.

Inima îi tresări.

Îi era frică să spere. Şi era mult prea agitat ca să se roage. Aşa că, în schimb, trecu la acţiune: se dădu jos din pat, trase draperiile şi se uită în jos.

Şi o văzu pe Madeleine uitându-se în sus. Ei bine, ceea ce vedea de fapt nu era nimic mai mult decât o pată pală în întuneric, lângă trunchiul unui copac. Dar o văzuse de atâtea ori în atât de multe spaţii închise şi întunecoase, încât ar fi recunoscut oriunde pata aceea pală.

Deschise fereastra şi se duse să se aşeze înapoi pe pat. Îi povestise despre copac. Şi se gândi că o putea forţa să depună un pic de efort pentru asta.

Dar nu trecu niciun minut, că o auzi escaladând copacul – frunzele foşneau şi crengile mai subţiri se rupeau sau se îndoiau sub greutatea ei. Şi apoi apăru la fereastră. Şi în ciuda fustelor voluminoase pe care le purta, îşi arunca picioarele iute şi graţios peste pervazul interior.

— Te-ai înşelat, şopti ea.

— Serios? zise el încet, pe un ton conversaţional. Dar îşi simţea inima bătând cu putere în pieptul său. Şi nu putea vorbi altfel decât încet. În ce privinţă?

Madeleine rămase pe pervaz şi-şi încolăci braţele în jurul genunchilor. De parcă încă nu se hotărâse dacă să intre sau nu.

— Nu sunt cea mai curajoasă persoană.

— Sunt sigur că nu-i adevărat.

Ea pufni scurt, amuzată, după care se uită în jos, ca să estimeze distanţa dintre pervaz şi podea. Hotărî că era în regulă, aşa că se lăsă un pic în jos, după care sări, aterizând graţioasă ca o pisică. După aceea se apropie şi se aşeză la picioarele patului lui.

Colin observă că se aşezase intenţionat la o lungime de braţ distanţă de el… cel puţin pentru moment. Aşa că aşteptă răbdător să vorbească.

Madeleine îşi încolăcise din nou braţele în jurul genunchilor şi se uita la plapumă, în loc să se uite la el. Chipul ei părea plămădit din lumini şi umbre. Şi purta o rochie de culoare închisă. Putea vedea că era un pic încruntată.

— Nu te-ai căsătorit cu Louisa? întrebă ea încet, în cele din urmă.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare, de vreme ce stătea pe patul lui de la conacul Eversea, iar Louisa nu era acolo.

— Ei bine, nu. O să mă căsătoresc cu tine, zise el, calm.

Ea rămase tăcută.

— Foarte bine atunci, concluzionă ea, după câteva clipe.

Colin izbucni în râs, când auzi asta.

— Nu ai de ce să-ţi fie frică, Mad!

Madeleine smuci imediat capul în sus.

— Nu-mi este…

— Ba îţi e. Şi mie îmi este, dar asta era de aşteptat, de vreme ce sunt un mare laş.

Spuse asta pentru că ştia foarte bine că va fi indignată şi îi va sări imediat în apărare.

— Cred că eşti cel mai curajos, singurul bărbat perfect de faţa pământului, Colin Eversea.

Ei bine, asta era într-adevăr foarte amuzant, aşa că izbucni în râs din nou, în timp ce ea îi făcea semne disperate să tacă.

— Sunt perfect pentru tine, poate. Sărută-mă, Mad!

Ea se conformă şi se aplecă încet în faţă, lipindu-şi uşor gura moale de a lui. Avea buzele reci de la aerul răcoros al nopţii, dar se gândi că o putea încălzi el destul de repede.

Colin oftă prelung, după care-şi lipi obrazul de al ei, ca să o încălzească cu căldura corpului său. Şi îi inspiră parfumul. Ah, Madeleine!

— Ce s-a întâmplat cu Louisa? şopti ea lângă obrazul lui, trăgându-se un pic mai aproape de el.

— Chiar îţi pasă?

Ea se lăsă pe spate şi ridică din umeri, uitându-se într-un punct fix peste umărul lui.

— Louisa a fost încântată să mă vadă viu şi nevătămat. S-a căsătorit cu Marcus. Cred că vor fi foarte fericiţi împreună, şi nimic nu mă face mai fericit decât să

ştiu că vor fi bine mersi… sau, mă rog, poate doar să ştiu că îmi voi petrece restul vieţii cu tine.

Se aşternu tăcerea cât timp ea asimilă informaţia aceea.

— O iubeşti? îl întrebă apoi, foarte fermă.

— Da.

Madeleine dădu să se îndepărteze de el, doar că el nu era pe cale s-o lase să plece din nou. Braţul lui o trase mai aproape şi o îmbrăţişă strâns.

— O iubesc aşa cum iubesc… amintirile tinereţii. Sau cum le iubesc pe surorile mele Genevieve şi Olivia, sau… Ei bine, doar nu puteam să spun „Nu, nu o iubesc, Mad”, pentru că nu e adevărat şi nu o să te mint niciodată. Dar nu înţelegi? Tu eşti… inima mea. Tu eşti iubirea pentru mine. Şi sunt îndrăgostit de tine iremediabil. Pur şi simplu nu pot să trăiesc fără tine. Te… e, hai, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă lăsa să continui să vorbesc aşa… ca un idiot amorezat. Înţelegi despre ce vorbesc? Spune-mi că înţelegi…

Madeleine afişă zâmbetul acela strălucitor al ei şi zise:

— Înţeleg.

Şi în clipa aceea simţi explodând în pieptul lui ceva ce cu siguranţă însuma toată bucuria din univers.

— Şi crezi că o să-ţi placă să duci o viaţă de femeie măritată, aici în Sussex Downs, Madeleine? O să-ţi placă să trăieşti la o fermă?

— Nu ştiu, răspunse ea, complet sinceră.

Colin zâmbi un pic atunci.

— Cred că asta va trebui să fie suficient.

— O să fac tot posibilul, adăugă ea în grabă.

— N-o să ne plictisim nicio clipă, îi promise el, la fel de repede.

— Nu, aprobă ea, cu sufletul la gură.

— Poate chiar o să devenim oameni serioşi în zece ani sau aşa ceva…

Madeleine inspiră adânc, adunându-şi tot curajul, după care oftă prelung şi zise:

— Nu mai contează cum o să devenim, câtă vreme sunt cu tine.

Îşi mutase privirea de la el când rostise afirmaţia aceea. Colin se ghidă după instinct şi-şi atinse obrazul de al ei. Şi după cum bănuise, simţi într-adevăr fierbinţeala îmbujorării care-i acaparase chipul. Spusese destul de grăbit cuvintele acelea. Ce fată curajoasă!

După aceea îşi mută din nou privirea spre el, şi Colin îi cuprinse bărbia cu mâna.

— Exact, zise el calm.

Şi cu toate că era aproape la fel de înspăimântat ca ea, decise că din clipa aceea avea să fie curajos de dragul ei. O va proteja pentru tot restul zilelor lui şi se va asigura că nu-i va mai fi niciodată frică de nimic. Şi că nu va mai fi niciodată singură. Madeleine îl transformase într-un erou. Şi tocmai de aceea avea de gând să fie eroul ei pentru tot restul vieţii lui.

Se simţea zăpăcit şi ameţit de fericire la gândul de a trăi pentru totdeauna cu Madeleine.

— Te iubesc, Colin, zise ea. Şi tu eşti inima mea, să ştii!

— Ah! Foarte bine! exclamă el fericit. Şi în caz că erai curioasă… ştiu o infinitate de feluri prin care pot să-ţi arăt cât de mult te iubesc…

— Atunci, te rog, să începi chiar acum, îi porunci ea.

N-ar fi putut sub nicio formă să nesocotească un ordin direct! Aşa că o trase în braţele lui şi începu să-i arate cât de mult o iubea…

Sfârşit